

Giới thiệu Anh Xã Già Nhà Em

Truyện Anh Xã Già Nhà Em của tác giả Hoa Điền Bắc là truyện ngôn tình nhẹ nhàng, lãng mạn. Truyện xoay quanh hai nhân vật chính là Trịnh Thái và Tiểu Nhan.

Trịnh Thái sở dĩ bị gọi là anh xã già vì anh khá chênh lệch so với cô vợ trẻ trung của chàng. Cô nàng thật sự trẻ trung và hài hước, luôn tạo ra những tình huống khiến độc giả phải phì cười, cuộc sống của họ thật vui tươi.

Hài hước, vui nhộn pha trộn những tình huống duyên buồn trong yêu được xoay chuyển liên hồi, mời các bạn đón xem

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nửa đêm mông mông lung lung trở mình đột nhiên phát hiện trong bóng tối có ánh lửa lập lõe, đầu óc dần tỉnh táo lại mới phát hiện thì ra là anh xã ngồi ở đầu giường không nói không rằng hút thuốc một mình.

“Anh lại làm sao đấy?” Tay trái em chống trên đầu ồng anh xã gạt lấy mẩu thuốc, hung hăng nghiêng xuống gạt tàn. Anh cũng không phản kháng, mặc em làm gì thì làm

“Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, còn hút cái gì thuốc? Đi đi, mở cửa sổ ra cho bay bớt mùi~” Tức giận vì tình ngủ, em có chút không kiên nhẫn đem anh đá xuống giường. Anh không bật đèn, lần mò đi đến bên cửa sổ mở ra, lại đem rèm cửa buông xuống thật kín mới vào buồng vệ sinh rửa mặt rồi trở về ngủ. Đây là điều thứ năm, chương thứ ba hiệp ước kết hôn, trước khi ngủ tuyệt đối phải tẩy trừ sạch sẽ mùi thuốc lá trong miệng.

“Tiểu nha...” Nghĩ thầm anh sẽ trực tiếp nằm xuống ngủ tiếp, không ngờ lại mở miệng nói chuyện. Bình thường đều là em quán quất lấy anh nói chuyện phiếm, anh luôn không kiên nhẫn nói đứng âm ỉ, ngủ đi. Không ngờ anh cũng có ngày hôm nay nha, trong lòng em oán thầm mới phen sau lại nhại giọng điệu của anh:

“Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ, bà cô đây muốn ngủ...”

Vốn tưởng rằng anh sẽ nói tiếp cái gì, kết quả là đồ không thú vị nhà anh một chút động tĩnh cũng không có. Em hếch tai lên nghe ngóng một lúc, bên kia lại truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh. Con bà nó, đem bốn cô nương đánh thức, rồi xoay người vô tư ngủ ngon! Em không cam lòng xoay người, tay chân được huy động đi đến người anh, vươn hai tay lay lay đầu anh. Mới nửa đêm mà thôi, râu trên mặt anh rất cứng, em lay hai lần rồi phải thôi.

“Em nói xem, có phải anh đã già không?” Anh chậm rãi mở mắt ra, bên trong không có một tia buồn ngủ! Vừa nãy chỉ để gạt em.

“Ừm... Là không trẻ.” Em ăn ngay nói thật. Anh xã hơn em sáu tuổi, năm nay đã 31. Đầu nói đàn ông bốn mươi mới là một đóa hoa đầu, nhưng cả đàn ông lẫn phụ nữ đều giống nhau, đến 30 tuổi cơ thể sẽ dần dần xuống dốc. Nhìn trên phương diện y học, sự trao đổi chất chậm lại, cơ năng của cơ thể chậm rãi giảm xuống. Đứng nói là anh xã, liền ngay cả em hiện tại không thể không chú trọng bảo dưỡng, cả ngày từ sáng đến tối, việc quan trọng nhất là cầm chai lọ mỹ phẩm bôi bôi trát trát lên mặt. Sự không chú ý một cái, trên mặt sẽ xuất hiện thứ không nên xuất hiện, ví như tàn nhang hay nếp nhăn nha~~ Ngắm lại tương lai phải đối mặt, thật khóc không ra nước mắt mà.

Anh xã nghe em nói xong, nhẹ nhàng thở dài một hơi rồi im lặng.

“Anh hút thuốc nửa đêm là vì vậy? Sao lại còn đa sầu đa cảm hơn em thế này...” Em cười hi hi, đem mặt chôn trong cổ anh cọ cọ.

“Em... Hôm nay nghe hát, khúc cái gì thế? Có phải là... Có cảm mà phát?” Anh xã rất ít khi nói chuyện mà do dự dè dặt. Khi trẻ anh là bộ đội đặc công, khi xuất ngũ vẫn duy trì truyền thống tốt đẹp của bộ đội, làm việc nói chuyện đều mạnh mẽ vang dội, chưa bao giờ lè mề dài dòng. Đây cũng là nguyên nhân đầu tiên ba em đặc biệt thích ở anh.

Em là đứa con nhu thuận, cha mẹ nói gì đều nghe nấy, kể cả trưởng thành cũng không có nhiều phản nghịch, cũng hiếm có chuyện gì mà không hài lòng, một mình liên trốn trong góc hung hăng khóc một lúc rồi cho qua. Nhu thuận qua mức lại thành ra không có chủ kiến, giống hệt như đứa nhỏ không chịu lớn vậy. Mãi cho đến hiện tại, em vẫn còn thích làm nũng mẹ mẹ, ngẫu nhiên tùy hứng một chút.

Cũng bởi tính em như vậy, trước khi tốt nghiệp đại học, ba ba vốn luôn có chút chuyện chế nói rõ ràng với em rằng, việc hôn nhân của em cần bản không thể do em tự mình quyết định. Lúc ấy, em cũng không có phản ứng gì, dù sao em vẫn đang độc thân, tìm ai kết hôn đều giống nhau. Em độc thân, cũng không phải điều kiện bản thân có gì không tốt, lại càng không phải vì kén chọn, mà bởi một loại tâm tính. Mỗi khi có người theo đuổi em, cuối cùng em sẽ không tự chủ được nghĩ ngợi, cha mẹ sẽ thấy anh ta thế nào? Cứ vậy, vẫn chưa phát hiện người nào vừa hợp với em vừa được ba mẹ tán thành. Vì thế, độc thân vẫn cứ độc thân.

Đến lúc thật sự bắt đầu đi xem mặt, em mới hiểu ra vấn đề mình phải đối mặt thế nào. Ấn tượng của em về người đầu tiên thật phần khắc sâu, lúc ấy em hai mươi ba, anh ta ước chừng hơn em một giáp, đã ba mươi năm! Nhưng mà thoạt nhìn có vẻ là tình anh của xã hội, còn có vẻ có hương vị đàn ông thành thực. Từ lúc nhìn mặt đi đã giới thiệu tường tận hoàn cảnh của hắn, mấy năm trước tốt nghiệp, trả xong học phí lại được học bổng du học. Nhân tài của quốc gia khi về nước thì phải gánh vác trọng trách quốc gia giao phó, là giám đốc sở nghiên cứu nào đó, nghe đã thấy khá phải. Đến giờ vẫn chưa kết hôn, chính là vì học hành làm chậm trễ. Ba ba mẹ mẹ đồng ý cho em cùng anh ta gặp mặt, chính là vì thu nhập của anh ta cao, hơn nữa cũng lớn tuổi, có thể chăm sóc em.

Tối hôm đó em về nhà, trốn trong chăn khóc thật lâu, khóc mà không hiểu vì sao lại khóc, không hiểu mình rốt cục khổ sở cái gì. Trốn trong bóng tối, em rút cuộc hiểu ra mấy năm nay em đến tốt cùng bỏ lỡ cái gì.

Anh xã là người thứ sáu em đi xem mặt. Thật ra trước anh có một người khác, trông trắng trẻo , cười lộ lên như ánh mặt trời sáng lạn, chính là đảng hoàng làm em cơ hồ không mở được mắt ra. Quan trọng nhất, anh ta chỉ hơn em ba tuổi, là người trẻ nhất trong số những người em xem mặt. Nhưng, mẹ mẹ lại nói bóng gió, nhiều chọn chọn, nhìn nhìn lại. Em rõ ràng, ba mẹ mẹ cảm thấy người đó quá trẻ, không đủ ổn trọng.

Ngày gặp mặt anh xã không thuận lợi, ngày hôm trước ánh nắng chói chang, sáng sớm hôm sau tình lại trời đã mưa tầm tã. Còn cách giờ xem mặt nửa tiếng, em còn nằm trên giường không chịu đứng lên. Ngày mưa- ngày ngủ, em chui trong chăn mặc cho mẹ mẹ ép buộc thế nào cũng không chịu đứng lên. Cuối cùng vẫn là ba ba phải ra tay, em mới lu luyến tạm biệt ở chân, vội vàng rửa mặt xong tùy tiện mặc bộ quần áo mới mua hai ngày trước khi đi dạo phố cùng bạn bè.

Kỳ thật mỗi lần xem mặt, quần áo của em đều do mẹ mẹ cẩn thận lựa chọn. Quần áo “trẻ ngọc hờ bưng” hằng ngày em mặc, cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện trước mặt đối tượng xem mặt. Nhưng lần này thời gian quá gấp, ba ba mẹ mẹ chỉ có tro mắt nhìn quần áo trên người em.

Cho dù như thế, khi em bước vào đến tiền mã tử (1) tới lúc đến quán trà hẹn trước vẫn muộn mười phút. Đổ bên cạnh tiền mã tử nhà em là một chiếc xe hơi màu đỏ tía, em nhìn nước sơn thân xe không khỏi cảm khái, có thể đem loại xe khó nhìn thế này biến thành màu nhã xinh đẹp đúng là không đơn giản. Xuống xe mới phát hiện thì ra nó là một chiếc Mercedes Benz. Nhìn đi nhìn lại, tình yêu của em với tiểu hồng mã lực tiền voi đi rất nhiều.

“Không được, mình muốn đổi xe.” Nghe em nói những lời này, sắc mặt của bà đi mang em đi xem mặt cùng tên con trai che ở cạnh bãi đậu xe không còn tươi đẹp. Em le lưỡi, nhin.Chuyện hôn nhân đại sự còn phải dựa vào đi, cũng không dám đắc tội!

Lúc em đến quán trà, hai người đã muộn mười năm phút. Di mang em xuống ngồi vào ghế liền giải thích với đối phương.

“À, kẹt xe.” Em mở to mắt nói dối.

Một nam nhân khá trẻ tuổi, cũng là ông xã tương lai của em nghe em nói, quay đầu lại nhìn, quét em từ trên xuống dưới ít nhất ba lần. Em nhìn một cái xem thường, nhìn cái gì vậy? Chưa thấy người xinh đẹp kiểu gọi bao giờ à? Em oán thầm trong lòng. Chẳng phải em tự ki, đáng người em khá ổn, bụng cũng tương đối bằng phẳng. Trừ phi ăn nhiều khó tiêu, nếu không sẽ không chạy đến mất mặt xấu hổ. Quần áo trên người là do một đứa bạn học thiết kế thời trang chọn giúp, làm tôn lên dáng người của em. Chẳng qua, trong mắt cha mẹ, bộ quần áo này luôn có chút phá cách, hay nói cách khác, vốn không có kiểm điểm. Nhưng cha mẹ coi như có vẻ rộng rãi, để em được tự do. Chỉ cần không quá phận là tốt rồi, mua quần áo như thế cũng là biểu hiện làm nũng đầu tiên của em. Lúc trước mua xe cũng thế, ý của ba ba mẹ mẹ là, con gái chưa có chồng, nên mua một chiếc Mazda 6 màu trắng, nhìn vừa thanh tú lại tạo nhã. Nhưng em lại cứ thích Mazda màu đỏ thắm. Lúc ấy em vô vùng kiên định, muốn mua liền mua Mazda đó, ba mẹ không bàn thêm nữa. Chủ yếu vì đứa bạn của em mới kết hôn, ông xã của nó mua cho một chiếc xe đỏ thắm hiện đại, em thấy lái trên đường đặc biệt có phong cách. Mỗi khi nhìn thấy cha mẹ vừa có chút bất đắc dĩ vừa yêu chiều, em cảm thấy cho dù bỏ lỡ một số thứ, coi như cũng đáng giá.

Cũng thường lui tới giống nhau, hai người nhàm chán lại không thú vị mặt đối mặt lẳng lẳng nhăm nhăm ly trà đầy nghệ thuật do người pha khổ công ngâm trà vào nước. Thật ra cũng không có gì phải tìm hiểu, giống mấy lần trước, đi đã nói hết hoàn cảnh của anh cho em nghe. Người nói tiếng cả vùng vì đã kinh doanh công ty xuất nhập khẩu riêng, tuổi còn trẻ mà đã có thành tích như vậy đương nhiên là rất giỏi. Bất quá, nghe nói cha anh còn giỏi hơn, từng nắm giữ chức vị đứng thứ hai của tỉnh, sau không biết vì sao lại bị bắt và thăm vấn một thời gian, đương nhiên vận làm quan cũng hết sức. Dù không còn quyền chức, quan hệ lúc trước chưa hẳn là mất. Không thể không nói, anh có thể có thành tựu như vậy chắc chắn có liên quan đến cha anh. Hơn nữa anh còn là bộ đội cao cấp, đương nhiên cũng có các mối quan hệ riêng.

Ưống trà gần một giờ, anh và em rất ăn ý liếc nhìn nhau một cái, anh tính tiền, hai người cùng nhau chạy lấy người. Ra cửa mưa đã tạnh, con xe Mercedes được nước mưa cọ rửa, phát sáng dưới ánh mặt trời, tán ra khí khái tạo nhã cùng cao quý. Mã tiểu mã tử từ nhà em phong cách mười phần nhưng không có một chút khí phách. Hai chiếc xe song song, như là phượng hoàng cùng chim sẻ đứng bên nhau phần cao thấp. Em ôm ánh mắt, cần bản không dám nhìn tiểu mã tử thâm bại. Mà anh xã thể nhưng đi thẳng đến chiếc Mercedes kia. Anh lái xe đến trước mặt người còn ngo ngắc trên đường là em đấy, mở cửa kính nói:

“Tôi đưa em về nhà?”

“Không cần, em có xe.” Tiểu mã tử đáng thương của ema! ~ Kì thực em thấy kình bi đại ồ gia lái Mercedes, tầm thường, khoe của quá, có bản lĩnh thử lái Porche xem, đẹp biết bao!

Anh gạt gạt đầu tỏ vẻ hiểu biết xong không hề khách khí lái xe rời đi.

Về nhà mẹ mẹ thực nhiệt tình hỏi han ăn cần xong mới vào vấn đề chính:

“Cảm thấy thế nào a?”

“Liền như vậy đi...” Dù sao cũng không xấu, nhưng không thể nói là đẹp trai, ít nhất người còn cao ráo, hơn một mét tám, coi như tạm

Chú thích

(1) Con xe Mazda 6 được nữ chính gọi đáng yêu. Mazda 6 phiên âm của tiếng Trung là Mã Lục

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

“Liên như vậy đi...” Dù sao không xấu, nhưng cũng không thể nói là đẹp trai, ít nhất người còn cao ráo, hơn một mét tám, coi như tạm.

“Cái gì nói liên như vậy? Con phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.” Cha về mặt nghiêm túc ngồi vào sofa, theo thói quen một tay cầm lấy tờ báo trên bàn, một tay cầm tách trà.

“...Liên như vậy chính là liên như vậy, không tốt cũng không xấu.” Em nghĩ nghĩ, bổ sung thêm

“Nhưng là có chút không thú vị.” Đồi lúc em ngồi suốt một giờ, nói không đến hai mươi câu.

“Thứ vị có thể kiếm com ăn? Kết hôn là chuyện lớn, cũng không phải thứ để con mang ra đùa. Ta xem người ta cũng không sai, có thể lo lắng.” Ba ba một lời định Cản khôn.(1)

Kết quả, tuần kế tiếp em cũng không phải đi xem mặt. Cảm tình, ba ba mẹ mẹ nhìn trúng người ta rồi. Em không biết anh xã bên kia nói thế nào, một tuần sau hai người lại ngồi cùng nhau ăn com.

Com Trung chính hiệu, hai người nằm mồm ăn, một món canh, người người ì rầm to nhỏ xung quanh, bàn anh và em chỉ có tiếng thìa đưa chạm bát cùng tiếng nhai nuốt tỉnh tể. Anh xã ăn com rất nhanh, lúc em mới ăn được một phần tư bát com, anh đã lấy khăn tay xoa xoa miệng rồi ngồi nghiêm chỉnh đối diện em. Nhìn tư thế anh thế, em cũng ăn không vô. Ai có thể vừa ăn uống vừa ngồi với đối diện bức tượng, một bức tượng mặt không chút thay đổi? Thấy em buống đùa, anh liền nhủu mày.

“Sao lại ăn ít như vậy?” Lúc ấy lòng em thật ám áp, cảm thấy người này cũng khá ôn. Nhưng mãi đến khi kết hôn mới biết không phải anh quan tâm đến em đâu, rõ ràng là chê em lãng phí lương thực.

Người khác hô hen, em và anh cũng hen hò. Người khác hô hen nói tình nói yêu, thường thức gió mát trắng thanh, anh và em hen hò nói chuyện nhàn sinh, ... bàn bạc tình hình chính trị đương thời =!!!

Nói chuyện nhàn sinh cùng tình hình chính trị được một tháng anh đường đường hoàng hoàng tiến dần từng bước cùng ba ba em nâng cốc nói chuyện, đảm đạo mấy chuyện kinh thiên động địa. Mẹ mẹ cũng rất kích động, không để đi giúp việc nấu cơm tự tay mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn cho hai người. Ban đêm, anh ngủ ở phòng khách nhà em. Hầu hạ hai người uống rượu đi ngủ xong, mẹ mẹ tưới cười lời kéo tay em nói:

“Ba con lâu lắm rồi chưa vui vẻ như vậy.”

Thoi trẻ ba ba là lính, nếu không phải một lần ra ngoài thực hiện nhiệm vụ bị thương, đứt gân chân, chỉ sợ cả đời ba ba sẽ ở quân doanh. Em nghe ba ba cùng anh nói chuyện mới hiểu, ba ba vốn là cánh chim đại bàng, vịnh viễn hướng lên bầu trời cao rộng. Trách không được mỗi khi em nói mình không có cái lý tưởng gì, ba ba đều là một vẻ chi tiếc rên sắt không thành thép.

“Nam thanh niên” lớn tuổi đầy hứa hẹn giống anh, nếu đã xác định quan hệ, vốn không có nhiều lễ nghi phiền phức, hôn lễ của chúng ta liền định tháng sau. Trong một tháng cần chuẩn bị rất nhiều việc, ba ba mẹ mẹ cùng anh đều sút đầu mề trán, em cùng bạn bè nhìn ào cuoir thế nào, ngày ngày thích ý. Chụp ảnh cưới xong, em không còn chuyện gì ngoài việc chuẩn tâm chờ cưới chồng. Nếu anh có gọi điện thoại tới cũng chỉ có vài câu ăn cần thăm hỏi liên cấp máy.

Đêm trước khi được gả đi, em ôm bạn tốt Tiểu Nhan hưng hăng khóc một hồi. Nó cũng không nói gì, cứ ôm em, mặc cho em phát tiết.

Cứ như vậy, em mơ mơ màng màng kết hôn với anh. Em thành bà xã của anh, anh thành ông xã của em. Hôn lễ được tổ chức theo kiểu đông tây kết hợp. Phần trước là kiểu Âu Tây, trước mặt cha xứ em nói nguyện ý rồi trao nhẫn. Việc hôn mới được hủy bỏ, lý do vì ba ba nói một câu: “Hữu thương phong hóa”(2).

Sau lại theo kiểu Trung, mặc sườn xám đỏ nhất báii thiên địa, nhị báii cao đường, vợ chồng giao báii xong không nhập động phòng luôn mà đi vào khách sạn đặt sẵn từ trước đến từng bàn ăn kính rượu. Làm cô dâu, em chỉ phải cầm một ly rượu tượng trưng, nhấp miệng mấy lần có lẽ. Nhưng anh xã lại không có mệnh tốt như vậy, đám chiến hữu từ xa đến hình như muốn chuốc rượu anh đến chết. Một đám người âm ý lợi hại, thực rõ ràng là Chu Du đánh Hoàng Cối, một bên nguyên chuốc một bên nguyên uống. Em đứng bên cạnh cũng không khuyên, cũng không biết khuyên như thế nào. Chuyện trong cuộc sống của anh, em chưa từng dính dáng vào. Thực rõ ràng là anh xã để bản này lại cuối cùng mới kính rượu, anh biết chính mình sẽ bị chuốc lợi hại. Ở chung hai tháng, em chưa từng nhìn thấy nhiều nét mặt của anh như vậy, anh cùng bọn họ cười đùa, hoàn toàn không phải là một anh mà em từng biết. Không khí nóng bỏng vui vẻ trong bàn nhành chóng lạn ra cả đại sảnh. Mọi người đều cao hứng, bạn cũ gặp lại, thân thích gặp mặt, con cháu kết hôn... Chỉ có một mình em tay cầm ly rượu đứng như trời chống không biết làm sao. Ngay cả phù đầu phủ rể cũng chạy đi nói chuyện phiếm từ lúc nào.

Em mê mng đứng ở nơi đó, áo cưới đỏ thẫm như thiên đại châm chọc.

“Bà xã của tôi, xinh đẹp đúng không?” Lát sau, anh xã mới phen đem em kéo đến bên người, dùng cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy em. Hai người chưa từng thân cận như vậy, em không biết làm sao ngẩng đầu lên nhìn anh, anh hướng em cười hắc hắc. Em không biết có phải là anh nhìn thấy em đứng mở mặt chỗ đó mới làm vậy hay không, dù sao em cũng được anh cứu một mần. Anh lôi em vào tiệc cưới của chúng ta, mà không phải một mình em mở mặt đứng đó, mở mặt không biết làm sao.

Thu xếp mọi việc ổn thỏa, buổi chiều anh và em trở lại tân phòng của chúng ta, anh uống hồi nhiều nên nằm xuống giường ngủ một giấc. Tân phòng cũng không hẳn là đặc biệt mới, chính là khi công ty bước vào ổn định, thừa dịp giá đất thấp mua mấy căn biệt thự gần nhau xem như đầu cơ trục lợi, chờ giá đất gặp thời vận lại bán đi, chỉ chưa lại căn biệt thự nhỏ ba tầng, làm tân phòng kết hôn. Thời gian đó thành phố không biết xảy ra chuyện gì, giá đất xuống rất thấp, ngay cả mẹ mẹ cũng không nhịn được, gấu điểm ba ba mua hai phòng. Sau lại bị ba ba phát hiện, giá tăng ba ba không cho bán, nói “Hữu thương phong hóa !”. Đến bây giờ vẫn còn! Ông xã dự định kết hôn vào năm 29 tuổi, nên đã sớm trang hoàng phòng đầy đủ, cho dù em không gả cho anh cũng sẽ có ... người phụ nữ khác tiến vào. Trước khi kết hôn, anh đã nói qua, cha mẹ anh cũng tiến vào ở cùng. Lúc ấy anh cũng hồi luôn em có ngại chuyện sống chung cùng cha mẹ chồng không, em lắc đầu, không có ý kiến gì.

“Hai người già ở trong nhà khó tránh khỏi lạnh lùng.” Anh nghe em trả lời xong nhẹ nhàng thờ ra. Kỳ thật, từ khi anh, em đại khái có thể đoán ra quan hệ của anh với cha mẹ cũng không phải thực thân mật. Trước, em có đến nhà cha mẹ chồng ăn com hai lần, mẹ mẹ anh lúc nào cũng rất ôn hòa. Lúc ấy, em còn tưởng bà không thích em, sau mới phát hiện bà đối với ai cũng như thế. Có lẽ khi trẻ bà là nữ nhân lạnh lùng trong truyền thuyết... Phòng đoán của em đã được chứng thực khi em gặp chị gái anh. Bà ba anh thật ra có vẻ hòa ái, nhưng lại là người ít nói. Ba ba và em chênh nhau nhiều tuổi, nói chuyện, tán gẫu cũng không hợp gu. Trên anh còn có hai người chị. Mà em lại là trưởng nữ trong nhà, nói cách khác, ba ba mẹ mẹ anh có họ cùng tuổi với ông bà nội em.

Em không biết nấu com, may mà trong nhà có người giúp việc. Đến giờ com chiều, em gọi anh dậy. Lúc anh tỉnh, nhìn em có chút mê mng, như là không hiểu vì sao em lại trong nhà anh. Kỳ thật, em cũng không hiểu lắm vì sao em lại hồ đồ thành vợ anh. Đường như chúng ta vẫn là người xa lạ một nửa.

Đến tối đi ngủ, nói không khản trương, bối rối là gạt người. Tắm rửa xong, ngồi trên giường hai tay không nhịn được run run. Chờ anh ra khỏi phòng tắm, đến ngồi cạnh em, dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn em, em ra vẻ bình tĩnh nói với anh:

“Em là xử c nữ (3), anh nhìn rồi “làm việc” đi!”

Hai tay anh định ôm lấy em, vừa nghe xong những lời này liền cứng ngắc giữa không trung, mỗi anh khê nhếch, lấy một vẻ mặt đặc biệt mê ly nhìn em. Em muốn làm tới mười phần chuẩn bị, nghe anh hỏi một câu: “Thật vậy chẳng?”, liền không lưu tình chút nào đem đầy anh ngã xuống giường.

Tuy rằng em nhu thuận, học tập cũng không vĩ đại, chỉ có thể nói thường thường bậc trung. Nếu so với đứa em trai cả ngày được xưng là thiên tài, quả thực là một trời một vực. Lúc lên trung học, mẹ mẹ không biết từ đâu nghe nói thi mỹ thuật tạo hình có vẻ dễ đỗ, mẹ mẹ cùng ba ba thương lượng một phen rồi đưa em vào trường trung học dạy mỹ thuật tốt nhất trong vùng. Vì thế, em b ị biến thành “thiếu niên ngộ nghịch” từ miệng mọi người, lớn lên chính sẽ thành “thanh niên văn nghệ”.

Ai cũng nói người học mỹ thuật tạo hình không bình thường, em cũng không biết rốt cuộc mình có bình thường hay không. Dù sao cũng rõ ràng, quần áo em mặc đều có vẻ đi trước “tiền phong”, đây là bị tác động của bạn cùng học. Người học mỹ thuật tạo hình đều tự ki. Tất cả mọi người biết khoa ý thuật tạo hình trong học viện nhiều mỹ nữ, nói thật ra cũng không phải là nhiều mĩ nữ, mà là có nhiều người cho rằng mình đẹp.

Đem chính mình trang điểm xinh đẹp, người gặp người thích là thiên chức của bọn em. Trước đây mỗi lần nói chuyện phiếm với các bạn nam, họ chưa bao giờ tin em đang đọc thần. Đường nhiên, bọn họ càng không tin người ăn mặc phóng khoáng như em là người bảo thủ. Đêm tân hôn là lần đầu tiên của em, em cũng không muốn vì hiểu lầm mà bị thương hoặc có trải nghiệm không tốt. Vì thiên tính theo đuổi cái đẹp, cũng không phải vì em có tư tưởng phóng khoáng. Nhưng, người khác lại không nghĩ như vậy...

Dù cho anh thật cẩn thận cùng tận lực nhẹ nhàng thế nào, em vẫn đau chết đi sống lại. Em sợ đau, từ nhỏ đã sợ. Không biết có phải đây thần kinh cảm nhận nỗi đau của em đặc biệt mẫn cảm hay không, vết thương đối với người khác là bé nhỏ không đáng kể, cũng đủ làm em rất đau. Có người nói vì ba mẹ em rất cưng chiều em, làm em không chịu được một chút đau khổ. Nhưng, em biết, đây là trời sinh. Mẹ mẹ em cũng đặc biệt sợ đau.

Chú thích một chút:

(1): Một câu là quyết định luôn, không thể thay đổi.

(2): Đại ý là không có đạo đức, không biết giữ gìn truyền thống.

(3): Em hèm, Là xử nữ ạ. Nguyên văn câu này là: “我是处女,你看着办吧!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Nhưng, em biết, đây là trời sinh. Mẹ mẹ em cũng đặc biệt sợ đau.

Sau khi anh thật vất vả đi vào, cả hai đều đầm đìa mồ hôi. Em thì đau, anh thì nhện.

“Sớm chết sớm siêu sinh, anh cứ tùy tiện đi, không cần phải nhìn em.” Em hoàn toàn là đầu đến ngất đi, chỉ chờ mong anh chạy nhanh chấm dứt nên mới nói như vậy.

Anh như không nghe thấy em nói, chỉ chăm rải cò sát ở chỗ này, đôi tay hơi thô ráp còn sờ đến lau đi trên cơ thể đầy mồ hôi của em.

Lẳng trờ xừ từ... Là ý tưởng duy nhất lúc ấy của em. Cứ việc quá trình có vẻ khó khăn, kết quả vẫn là viên mãn. Lần đầu tiên của chúng mình, em thế nhưng cũng có cao triều. Xong việc em cũng không biết chính mình đến tột cùng là xuất phát từ ý tưởng nào, run run nằm trong lòng anh khốc, nước mắt nước mũi dãn dụa. Tựa hồ là tạm biệt thứ gì đó, lại chào đón thứ gì đó. Lại tựa hồ, em không bao giờ còn là em trước đây. Một tầng(1) mỏng manh, thậm chí em còn chưa từng nhìn thấy nó thế nào, nó lại mang đến cho em cảm thụ mãnh liệt mãnh mẽ.

Đệm dưới thân bị ồ ứ, mặt trên có dính máu của em cùng tinh dịch của anh. Anh nhìn em khốc không biết làm sao, mãi đến khi em khốc một mới, anh mới dùng ga trải giường bao lấy em đi vào phòng tắm.

“Em tự mình đi.” Em gầy dựa nháy xuống, hai chân chạm đất mới mềm nhũn vô lực.

Thị nhị phủ khỏi kiểu vô lực, thủy thị sơ thừa ăn trạch thi(2). Lúc bị anh ôm, em mới đột nhiên nhớ ra câu này, cuối cùng hiểu được vì sao lúc ấy Dương quý phi còn cần người giúp, này mẹ nó thật không phải chuyện người làm. Lúc kết hôn, bạn bè nói với em một câu, đau vài lần xong sẽ không đau. Liên ngay cả mẹ em cũng nói với em câu này, nhưng mẹ lão nhân gia còn thật thành thật nói thêm một câu làm em suýt hồng mắt: “Phòng chừng con còn đau hơn người khác vài lần.”

Con mắt em hồng hồng nghĩ lời mẹ nói, cuối cùng cũng chỉ có thể nhún thực, ai làm cho thân kinh em tinh tế thế này? Hơn nữa, thực rõ ràng, “cái kia” của anh nhỏ hơn so với tiêu chuẩn lúc em tra cứu trên mạng.

Phòng tắm có bồn tắm lớn, nhưng đêm hôm khuya khoát lại trải qua một phen chuyện tình phí công, hai người đều không có tâm tư lại đi ngắm mình, liền đứng dưới vòi hoa sen tùy tiện tẩy rửa một lát. Em nhìn thấy anh định giúp em tắm, mặt đỏ lên, cúi đầu hừ hừ nói:

“Anh đi ra ngoài.”

“Đừng nào loạn, mau tắm.” Anh vừa nói vừa mở vòi hoa sen, em còn chưa kịp chuẩn bị đã bị nước ầm từ trên cao ạt cháy xuống đầu. Phòng tắm, em sạch nước một cách vô cùng huỷ hoại. Cái này cũng bất chấp thẹn thùng, cuối cùng cũng được anh ôm ra khỏi phòng tắm, em đều nhanh bị ép buộc chết khiếp. Bởi vì họ khan, phía dưới vừa chạm vào đầu đầu, mặt của em như suối nước nóng, không ngừng chảy ra chất lỏng ấm áp.

Cuối cùng, anh coi như dễ trơ con, đem em ôm vào trong ngực nhẹ nhàng vuốt lưng cho em, em mới chậm rãi ngủ. Trong lúc mê mẫn, dường như em còn nghe thấy ba ba thực trịnh trọng nói với anh: “Tôi đem con gái giao cho anh.”

Lúc đó, em cảm thấy chính mình trước mặt anh căn bản không phải một người vợ, mà là một đứa nhỏ. Một đứa nhỏ, một đứa nhỏ theo một tay một tộc trưởng giao cho một tộc trưởng khác. Này, chính là hôn nhân của em, một cuộc hôn nhân, có chút không giống bình thường.

Hốt hoảng lại nhớ trước đây ba ba còn trong quán ngủ, một năm về nhà hai ba bận, vội vàng về, vội vàng đi. Mỗi lần ba ba vừa trở về, em nhìn ba ba như người xa lạ, vụng trộm nhìn một cái, chờ ba ba nhìn lại đã tạch một tiếng bô chạy không còn bóng dáng. Đến lúc ba ba sắp phải đi, đều phải ôm chân ba ba khóc lớn đại nào một phen. Khóc đến mức ba ba cũng không có cách nào, một người cứng rắn như thép mà đôi mắt cũng hồng hồng. Mỗi lần em khóc thảm thiết đều được ba ba ôm vào lòng ngực rắn chắc, bàn tay to của ba ba nhẹ vuốt cái lưng nhỏ của em, thẳng đến khi em thiếp đi.

Vì thế cơ hồ thành lệ thường, mỗi lần đôi mắt sưng đỏ của em mở ra chỉ nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của mẹ mẹ, nhỏ nhẹ nói:

“Bảo bối nhí, ba ba sẽ về rất nhanh.”

Nhưng, lần này, đôi mắt sưng đỏ của em mở ra, ngheh đón là bốn phía trống vắng. Ánh mặt trời xuyên thấu rèm cửa đỏ thắm rơi lên vách tường trắng xóa những hình bóng màu xanh thẫm chấp chờn. Em mở mắt nhìn khung cảnh xa lạ, tất cả xa lạ, đều trống rỗng. Sau đó, trí nhớ ủa về, em kết hôn, đây là phòng mới của em, đêm qua em tạm biệt thời con gái, trở thành vợ người ta.

Cảnh ngộ của bạn bè em cơ bản cũng không sai biệt lắm. Tốt nghiệp đại học, về nhà, xem mặt, kết hôn. Dường như mọi người mặc kệ có phải hay không nói chuyện yêu đương, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn nghe theo an bài trong nhà, cùng người “môn đăng hộ đối” kết hôn. Ngẫu nhiên có một hai người kết hôn vì tình, nhưng cũng vô cùng hiếm có.

Thời gian anh xã ở nhà cũng không nhiều lắm, em cũng không rõ anh đang làm gì. Mỗi ngày, công việc của em chính là hẹn bạn bè đi dạo phố uống trà, lúc nhảm chán thì đi xem phim, hát karaoke. Dù sao mọi người cũng đều nhảm chán, một người nhảm chán sao bằng cả đám người cùng nhau nhảm chán.

Tân hôn qua đi, em bị mọi người cuốn lấy, phải đem chuyện đêm tân hôn nói ra. Đây là lệ thường, em đều đã nghe vài lần, nhưng chỉ có chuyện của em là thâm nhất. Mấy đứa bạn gái vừa nghe vừa chê cười, cười xong thì ném qua đầu. Nhưng, em đau, em biết a...

Mọi người cũng mới chỗ ngoại trừ tán gẫu về quần áo, đồ trang điểm còn bàn tán về anh xã. Bọn nó hỏi em có thể hay không cùng anh xã không có tiếng nói chung.

Lại nói tiếp, hai người chúng ta tựa hồ ít khi nói chuyện cùng. Trước khi kết hôn rất ít ở chung, sau khi kết hôn, buổi tối anh xã tan tầm sau, hai người mới chạm mặt. Anh và em trong lúc đó... Tựa hồ căn bản không có thời gian đàm đạo cái gì gọi là vấn đề tiếng nói chung.

Bị hỏi như vậy, em mới phát hiện đến tột cùng hôn nhân của chính mình có bao nhiêu quý dị. Dường như mỗi ngày em cùng một người xa lạ chung chăn chung gối, em không biết anh thích ăn món gì, không biết anh thích mặc thế nào, càng không biết anh biết thể loại âm nhạc phim ảnh gì...

Mà anh xã hình như cũng nhận ra điểm này, hôm nay buổi tối trước khi ngủ anh thế nhưng hỏi em có muốn ra ngoài chơi cùng anh không. Em nghĩ muốn, hỏi anh:

“Đi nơi nào?”

Này thật đúng là hỏi anh, nhưng nhìn anh nửa ngày vẫn chưa nói câu gì, em mới hiểu ra, người này chính là lễ phép tính hỏi một chút mà thôi.

“Anh cứ nghĩ đi, em ngủ.” Tức, em đưa lưng về phía anh, ngủ.

“Anh thật không biết tuổi cô gái nhỏ như em đi nơi nào chơi.” Anh căn bản là không biết em nổi giận, nằm xuống, cánh tay đặt lên lưng em.

“Vậy anh còn nói muốn dẫn em đi ra ngoài chơi.”

“Anh mang em đi chơi, anh nghĩ em sẽ có ý tưởng hay.” Cái này, anh tựa hồ cũng nghe ra giọng điệu của em không đúng, vươn tay kéo em quay mặt lại với anh.

“Vậy chúng ta đi xem phim đi!” Em có một điểm tốt, hay tức giận những nhẽo, nhưng đến nhanh mà đi cũng nhanh. Ánh mắt em vô cùng u oán nhìn anh, kết quả không biết xúc động sợi dây thần kinh nào của anh, anh thế nhưng liền hôn lại đây. Anh và em rất ít khi hôn môi, trừ bỏ nghĩa vụ vợ chồng trên giường, cũng không hay thân mật tiếp xúc, bị anh hôn, em liền choáng váng, thân thể không tự chủ được mềm nhũn. Em còn thật sự tiếp nhận nụ hôn, hôn đến cuối cùng em cảm thấy mình biến thành một vùng nước, bị anh quấy đảo mà gợn lên từng đợt sóng.

“Hô hấp nha!” Anh buông em ra lại nhìn thấy em sắp ngất đi, đầu tiên là sừng sốt, rồi ngay lập tức rút hờ lên. Thế này mới phát hiện, em vẫn quên cả thở. Hít vào từng đợt không khí mới mẻ, em mới nhìn sang anh. Thấy ánh mắt anh nhìn em chăm chú lại thêm chút quái dị, mặt em đỏ bừng lên từng chút từng chút.

“Nhìn cái gì vậy! Mũi thuốc là khó ngửi chết người!” Bị nhìn xem thành nóng nảy, tính tình em cũng lên cao. Anh hơi sừng sốt rồi đứng dậy đi vào toilet một lúc mới bước ra. Lúc anh hôn tiếp, khoang miệng có chút lạnh lạnh tán ra mùi bạc hà thơm ngát. Lần này em đã biết thở, nhưng đến lúc thở lại quên động tác của miệng, thành ra cắn anh mới phát. Đầu lưỡi của anh rút ra ngoài, sau đó chón đầu vào đầu gối, bà vai run rẩy run rẩy.

“Không thể nào... Anh khốc à? Em không có ý cắn phải anh...” Em xấu hổ vỗ vỗ vai anh, không biết đồ danh tên đàn ông yếu ớt này thế nào. Kết quả bà vai của anh càng run lên.

Cuối cùng anh thật vất vả mới ngừng run, ngừng đầu, cười sáng sặc, đôi mắt một mí vốn cũng không cũng không to tát gì, cười đến mức không nhìn thấy ánh mắt. Em quỳnh quáng nhìn anh, không biết trêu chọc anh chỗ nào, có thể làm một người ngày thường không cảm xúc cười đến cái dạng này.

Anh lại hôn tiếp, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tối này, lần đầu tiên trong đời em phóng túng z dục, thế nhưng vẫn ép buộc đến nửa đêm. Lúc ấy chỉ cảm thấy trước mặt lóe sáng, sau đó em liền rơi vào hồ đen không đáy.

Ngày hôm sau, lúc em tỉnh lại, nhìn thấy anh còn nằm cạnh em, ngủ say. Nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc say ngủ, loại cảm giác này thật quái lạ. Đây là lần đầu tiên em tỉnh lại còn nhìn thấy anh bên người.

Chú thích:

(1): Khu, nguyên văn của tác giả là như thế, chắc mọi người cũng đoán ra là cái gì đúng không? T_T

(2) Hai câu thơ trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 4

Đây là lần đầu tiên sau khi tỉnh lại em còn thấy anh nằm bên người.

Em liền như vậy nhìn chăm chăm anh, nhìn người đã thành anh chồng xa lạ của mình. Anh không hề báo trước mờ choàng mắt, vì thế việc em rình coi vô cùng oanh liệt trở thành nhàn đường đường hoàng hoàng. Anh nhếch miệng cười nói:

“Chào buổi sáng, tiểu nha đầu.”

Em có chút khó hiểu nhìn anh, nhìn anh đột nhiên gọi em là tiểu nha đầu. Trước kia, hai người ở chung trên cơ bản cũng không dùng đến tên này. Dù phải gọi, anh cũng gọi tên em, hoặc là gọi cả tên lẫn họ. Vì sao hôm nay đột nhiên sửa miệng thành tiểu nha đầu?

Anh không để ý về nghi hoặc của em, đứng dậy đi phòng tắm rửa mặt, đến cửa phòng tắm lại quay đầu nói:

“Em cũng đứng lên đi, để chúng ta cùng đi ra.”

Cha mẹ chồng ăn uống rất theo quy luật, mùa đông bảy giờ sáng ăn điểm tâm, mùa hè sáu rưỡi ăn điểm tâm. Com trưa cùng com chiều quanh năm không thay đổi, giữa trưa mười hai giờ rưỡi cùng buổi tối bảy giờ. Trên cơ bản, em không cùng hai người ăn điểm tâm, vì em không dậy sớm được như vậy, bọn họ cũng không để ý. Em dậy sớm nhất cũng phải tám rưỡi, có đôi khi người giúp việc làm cho em điểm tâm, có đôi khi chính em tự kiểm chút gì ăn. Hoặc có khi dậy trễ quá thì điểm tâm cùng com trưa gộp làm một.

Vốn con Mazda của em định mang đi làm của hồi môn, nhưng lúc ấy ông xã nói sau khi kết hôn sẽ mua xe cho em, còn nó để ở nhà để em gái tốt nghiệp đại học xong thì lái. Ba mẹ em cũng không khách khí cái gì, trực tiếp đồng ý. Nói thật, có đôi khi em cảm thấy ông xã chịu lấy em, phần lớn nguyên nhân vì nề mặt ba ba...

Chuyện này em và anh cũng không nói nhiều. Anh thực thẳng thắn thành khẩn nói lúc ấy anh có hai người tuyển, một người là giảng viên đại học, là tài nữ, chẳng qua là bề ngoài bình thường, người còn lại cũng giống em, điều kiện gia đình tốt, bề ngoài bình bình lẳng lẳng, nhìn qua bộ dáng đã biết là hiền lương thực đức. Mà em, nhiều nhất xem như người thứ ba để đánh. Dù sao thôi, giống như em nghĩ, anh có ấn tượng đầu tiên không tốt về em, cảm thấy em ăn rất ít..... Em hỏi anh vì sao lại nói như vậy.

“Em cũng không nhìn xem em mặc quần áo kiểu gì, lái loại xe gì.”

“Tiểu mã tử của em chộc gợn anh?” Nói quần áo của em thì có thể hiểu, nhưng sao anh có thể vũ nhục Tiểu Mã tử nhà em đâu?

“Mọi người đều nói Mazda đánh cho mấy cô tiểu tam (1), nhất là cái xe màu đỏ.” Thế này em mới hiểu, thì ra anh không cho Tiểu Mã tử của em làm của hồi môn vì ghét bỏ nó! Người này thật đáng giận, mắt công em lúc ấy còn cảm thấy anh ra tay hào phóng. Nhưng mà, anh ra tay cũng thật hào phóng, không lâu sau khi kết hôn anh mua cho em một chiếc Porche màu trắng, thực đem đám bạn bè tỷ muội của em mắt thèm một phen. Nhưng, em thích màu đỏ cơ, nên Tiểu Bạch [nữ chính gọi yêu chiếc porche trắng của mình] được em cho nằm ở gara một tháng không động đến. Cuối cùng, thấy anh không hề có ý đổi xe cho em, em cũng phải miễn cưỡng đem Tiểu Bạch lái ra ngoài. Lúc nhìn thấy những ánh mắt hâm mộ trên đường, em hoàn toàn mê luyến Tiểu Bạch nhà mình, mà Tiểu mã tử... Khụ khụ, nó đã thuộc về em gái em.

Cũng phải nói, em này hàng để đánh tiền dần từng bước trở thành vợ của anh như thế nào nhỉ?

“Lúc anh cùng ba em uống rượu cảm thấy hồ phụ không thể sinh khuyến nữ, em hẳn là cũng không sai.” Anh thẳng thắn trực tiếp đã thương vào lòng tự trọng của em, em ghé vào gối về mấy vòng tròn tròn. Thì ra, anh coi trọng không phải em, là ba em!

“Hon nữa, em rất xinh đẹp.” Đây có lẽ là lời ngon tiếng ngọt hay nhất mà anh từng nói.

Chờ em hoàn thành xong quá trình bảo dưỡng làn da, đã mười giờ sáng. Anh cau mày nhìn nhìn em rồi lại nhìn đồng hồ đeo tay, mặt không chút thay đổi nói:

“Bốn mươi năm phút.”

“Ah... Vậy cũng không tệ lắm. Hôm nay em có thể giảm đi vài công đoạn, ngày thường còn mất tận một giờ!” Em cố ý chọc giận anh, thế nhưng dám nhiumấy với bốn tiểu thư! Anh là anh xã của em, chờ em có gì không đúng?

Anh nhìn em, nửa ngày cũng không nói câu gì.

Lúc này anh còn chưa mua xe cho em, em chỉ có thể ngồi trên chiếc Mercedes Benz ra ngoài. Lên xe, ở địa bàn của anh rồi anh mới không nhanh không chậm mở miệng giáo dục em:

“Em còn trẻ, hoàn toàn không cần phải vì đường da mà mất nhiều thời gian như vậy. Em đang lãng phí sinh mệnh.”

“Chẳng lẽ đi dạo phố xem phim sẽ không là lãng phí sinh mệnh sao?” Theo cách anh nói, cơ hồ mỗi ngày đều đang lãng phí sinh mệnh. Người không có việc gì như em, mỗi ngày chỉ biết tiêu phí, vốn không có ý nghĩa sinh tồn gì. Em không tự chủ được hơi hơi mẫn mẫn miệng, đây là dấu hiệu em đang tức giận. Điểm này là mẹ mẹ tổng kết, hơn nửa báo cho thành viên trong nhà, trăm ngàn đừng trêu chọc em lúc này.

Em không biết mẹ mẹ có nói điểm này cho anh không, chỉ biết anh nhìn em nửa ngày xong liền áp môi lên môi em. Nháy mắt, toàn bộ ý chí chiến đấu của em bay hơi hết, biến thành con mèo con mèo ăn bất rạt.

Hôn xong, em mềm nhũn tựa vào ngực anh, làm sao còn một tia khí thế?

“Em muốn học cùng người khác ở chung, không thể lần nào cũng làm cho anh chờ tận bốn mươi lăm phút được? Lần này may mà anh không có chuyện gì, nếu thực sự có việc bận chẳng phải bị em làm chậm trễ?”

Này, anh rất biết lựa thời lựa thế giáo dục người. Nhìn em gât gât đầu, miệng anh hơi hơi cong lên, xem như nở nụ cười. Mà lái xe phía trước cũng không khách khí cười ra tiếng. Mặt của em, xoát, biến thành quả cà chua...

Thật lâu về sau, anh nói cho em biết, cái đó gọi là “Ngự thế thuật”(2), là phát minh độc nhất của anh. Em tức giận cắn một phát lên môi anh, kết quả anh một câu nói lỗ, suốt một tuần không thể đến công ty đi làm. Bởi vì, trên mũi anh có một dấu răng hồng hồng. Anh là người chú ý hình tượng cá nhân, sẽ không để cho người khác có cơ hội bắt lấy nhược điểm.

Bữa sáng giải quyết ở Quảng Thức trả lâu. Hai người chúng ta lần đầu tiên cùng nhau dùng bữa sáng, không khí có vẻ coi như hài hòa. Lần đầu tiên anh biết em thích ăn hải sản, lần đầu tiên em biết anh đi ứng với hải sản [囧囧 nhà...]

Ăn xong bữa sáng, em theo anh đến công ty, đây là lần đầu tiên em đi vào trong công ty xuất nhập khẩu trắng lẹ như vậy. Vừa mới bước vào đại sảnh, em liền nhận thấy ánh mắt của mọi người, hoặc là quang minh chính đại hoặc là lên lút, đều tập trung trên người em. Đúng nha, em là bà chủ... Vì thế, thất lung của em trở nên thẳng tắp, căng thẳng đến thiếu chút nữa cùng chân cùng tay.

“Nhân viên công ty anh thật sự là không biết lễ phép, sao có thể nhìn chằm chằm em như vậy!” Vì che dấu cảm giác xấu hổ, em chỉ có thể đem trách nhiệm đổ qua một bên.

Ahh không nói lời nào, chỉ nhìn em cười cười, cười làm em nổi cả da gà.

Anh bảo thư kí xinh đẹp mang ghế lại cho em ngồi cạnh anh nhìn anh phê duyệt văn kiện. Em rõ ràng cảm giác được vị nữ nữ xinh đẹp kia đưa cho em sửa hung hăng liếc mắt nhìn em. Em cúi đầu ngoan ngoãn làm như không thấy được, nhưng mà đừng coi em là quí hồng mềm nhũn mặc người bóp người nắm. Dù sao em là vợ được cưới hỏi đáng hoàng, có muốn đầu irả phải đầu tao nhử, đầu về ngoài. Trùng mắt thì tính làm gì? Có làm mất thân phận của em không?

Nữ thư kí xinh đẹp lại đi ra ngoài cầm gì đó, chờ đến khi cô ta bước vào, em tiến đến trước mặt anh xã, hôn một cái trên mặt anh. Anh có chút kinh ngạc ngừng đầu nhìn em chốc lát, rồi nâng ót em lên hôn lại. Em vụng trộm liếc nhìn thư kí mỹ nữ, sắc mặt tái nhợt nha...

Anh xã cũng biết em có ý gì, chờ thư kí ra ngoài, anh nghiêm mặt nói:

“Em thực nhảm chán.”

“Ah, ở trong này em không hiểu cái gì, đương nhiên nhảm chán.” Em treo đầu dê bán thịt chó. Dù sao loại chuyện này cũng không thể trách em. Em là vợ anh, em có quyền cho người khác thấy quyền sở hữu của em.

Loại chuyện này này em nhìn nhận cũng khá thông thoáng, dù sao là xem mặt mới kết hôn, chúng mình thậm chí không hiểu gì về đối phương, hơn nữa anh đã 29 tuổi, điều kiện lại không sai, bên người có một hai người phụ nữ cũng thực bình thường. Những người phụ nữ đó mắt em không thấy, lòng em không phiền, mở một con mắt nhắm một con mắt coi như em là đứa nhỏ ngoan nghịch hạnh phúc nhất thiên hạ. Nhưng , nếu em không phản kích những kẻ dám thị uy với em, nghiêm đôn trọng lai của em rất có khả năng là người vợ bất hạnh bị chống bó. Vì hạnh phúc của em, em không thể không nhắm chán nha ~

(1) Tiểu tam: Người thứ ba xen vào tình yêu, hôn nhân của người khác

(2) Khụ, tạm dịch là “Điều khiển vợ”

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Vì hạnh phúc của em, em không thể không nhắm chán à nha~~~~

Hình như anh cũng cảm thấy đuối lý đi, cũng không tiếp tục so đo. Xứ lý xong mọi việc của công ty, anh mang em đi vườn bách thú chơi [++=thật đúng là đem em thành trẻ con] .

“Sao anh không mang theo em đi khu vui chơi?” Nơi đó mới là thiên đường của trẻ con.

“Động vật có nhiều thú vị.” Anh không để ý tới lời châm chọc của em, phẩm phẩm đi về phía trước. Em đau lòng nhìn những đôi yêu nhau âu âu yếm yếm cùng những người một nhà ba người ngọt ngào mà trong lòng rơi lệ đầy mặt. Anh không thể nắm bàn tay nhỏ bé của em hay sao, ít nhất cũng muốn song song đi chứ?

May mà anh đi được vài bước rồi mới phát hiện em chưa đi lên cùng, mới không kiên nhẫn dừng lại, cay mày quay đầu nhìn em.

“Trời nắng quá, em muốn mua một cây ô.” Em đuối tới cạnh anh, túm tay anh nói.

“Không nói thêm nữa, cũng không phải mùa hè.”

Kết quả, buổi tối về nhà, trên mặt em bắt đầu nổi mụn đỏ cùng bị lột da. Em rất chăm chỉ chăm sóc da vì da của em thuộc loại mẫn cảm, rất dễ dàng mẫn cảm. Nhưng vì cẩn thận che chở, lâu rồi không bị thế này. Đây là em thực không ngờ, bởi vì mặt trời hôm nay cũng không quá lớn. Nhìn anh không có ý mua ô, em cũng không kiên trì thêm. Nếu trời nắng hơn nữa, cho dù anh cảm thấy em chán ghét, em cũng phải mua ô bằng mọi giá.

Nhìn ra được anh đang hối hận, lúc vừa nổi mụn đỏ anh đặc biệt sốt ruột, muốn dẫn em đi bệnh viện. Em bảo anh mang cái gói nhỏ của em ra đây, bên trong có thuốc mỡ thầy thuốc kê cho lúc trước.

“Em xác định không cần đi bệnh viện?” Anh cảm thuốc mỡ, có chút lo lắng.

“Vâng, bệnh viện không trị được.” Thuốc mỡ của em do một vị lão cao nhân Trung y cấp cho, chỉ dùng trong nhà, không bán ra ngoài. Vì lần da của em, ba ba mẹ mẹ không thiếu lo lắng, trên cơ bản, đã chạy chữa khắp các bệnh viện cả nước. Cuối cùng một người bạn của mẹ mẹ nói cho mẹ mẹ địa chỉ lão trung y, mới có phương thuốc này.

Em nhìn gương mặt vô cùng thể thảm của mình trong gương, không tự chủ được nghiêng mặt sang một bên.

“Ngay cả chính mình đều ghét bỏ?” Anh lấy gương khỏi tay em, để lên đầu giường, sau đó làm em nhắm mắt lại.

Ngón tay anh thực thô ráp, có lớp chai cứng cứng, cũng may có thuốc mỡ trơn, cũng là thoải mái. Em thuận thế có chút lười nhác tựa vào đầu giường, mặc cho anh vẽ loạn. Dù sao, người đầu sỏ là anh.

Ai ngờ em thật thoải mái, bất tri bất giác thiếp đi. Nửa đêm tỉnh lại, nhìn thấy anh mắt nhắm mắt mở ngồi bên người em.

“Sao anh còn không ngủ?” Em không lịch sự ngáp dài một cái. Em có cái tật xấu, trước khi ngủ phải chào hỏi WC, nếu không nửa đêm chắc chắn phải tỉnh dậy giải quyết vấn đề. Mà lần này tự nhiên là bị ghen tị, căn bản không ngủ đủ.

“À, ngủ đây.” Anh liếc nhìn mặt em một cái, cời quần áo nằm trên giường.

Chờ em mê mễ tỉnh tỉnh ra khỏi nhà vệ sinh, ý thức mới dần dần tỉnh táo. Không phải người này vì lo lắng mặt mình sẽ xuất hiện cái gì chứ?

Em thực dễ dàng thỏa mãn, một ý nghĩ như vậy cũng đủ để em ngọt ngọt mặt chui vào lòng anh ním cười ngủ thẳng tới bình minh.

Hôm sau đã không thấy mụn đỏ, nhưng hiện tượng lột da còn chưa được giải quyết. Lột da có vẻ phiền toái, phải đợi ít nhất ba bốn ngày, tầng da chết bị bong ra thì mới có thể khôi phục. Đường nhiên em không dám bước ra khỏi cửa, chỉ có thể ngồi ngốc ở nhà đọc truyện tranh.

Hai ngày đọc truyện không tiết chế, đôi mắt đáng thương của em sưng lên. Anh về nhà rùng cảm em nhìn nhìn, sau không nói hai lời đem tất cả truyện tranh của em tịch thu lại.

“Đây là anh chuyên chế phong kiến! Chúng ta ngang hàng tự do!” Em bất mãn hành vi chuyên chế của anh.

“Em một đôi mắt như quả đào thế kia, không đáng cùng cấp bậc với anh.” Anh đã kích.

“Ý của anh là gì? Đồ mặt một mí nhà anh tới giờ lại nói mắt phượng xinh đẹp của em không cùng cấp bậc? Mắt phượng, sưng lên vẫn là mắt phượng, mắt một mí tí hi nhà anh dù không sưng vẫn chỉ là mắt một mí!” Em phản pháo.

“Mắt em nhiều nhất cũng chỉ là mắt hạnh.” Anh lạnh lùng thối đến một câu, làm em hết chỗ nói.

Anh cũng không để ý tới em, ngồi trước máy tính một lúc rồi quay đầu nói với em:

“Cho em nhìn xem cái gì mới là mắt phượng.”

Cho dù mắt mặt, em không thể khắc trụ lòng hiếu kỳ của mình. Lại nói tiếp mới hổ thẹn, em thấy rất hứng thú với mắt phượng, còn chưa từng nhìn thấy mắt phượng đến tốt cùng là thế nào, bởi vì em thấy em chính là có mắt phượng.

“Nhìn thấy không, đây mới là mắt phượng chân chính.” Anh chỉ vào máy tính, nheo mắt nói với em.

“Thế, dài hơn mắt mèo một chút...” Em vẫn thích đôi mắt to của mình hơn. Đồng truyện tranh, bị em ném ra sau đầu... Lúc em nhớ đến chúng nó, chúng nó đã bị anh xả hủy thì diệt tích...Đây đều là nói sau.

Anh không nói gì, đóng máy tính ép em xuống lầu ăn cơm chiều. Ba mẹ chồng gần đây đến nhà chị chồng, trong nhà cũng lạnh lùng hơn. Em có một tật xấu, trên bàn cơm mà lạnh lùng, vắng vẻ quá sẽ không muốn ăn cơm.

Em vừa ăn mấy miếng, người đối diện đã ăn xong rồi, ung dung nhìn em.

“Không được lảng phí lương thực.” Em vừa định buông đũa, đã bị anh quát lớn. Nhìn xem nhìn xem, đây chính là sự khác nhau giữa trước khi kết hôn với sau khi kết hôn. Cùng là một ý, trước khi kết hôn sẽ thực uyển chuyển, nhiều nhất là cau mày nói một câu: “Sao lại ăn ít như vậy?” Sau khi kết hôn liền lập tức quát lớn.

“Em ăn không mập lên, dù có mập lên cũng phải giảm cân, thế không phải là càng lãng phí sao!” Em cãi lại.

Anh không nói gì thêm, chỉ đen mặt nghiêm khắc nhìn em. Cuối cùng em có chút chột dạ, ngoan ngoãn nói:

“Mặt em đau, không muốn ăn này nọ.”

Thật biết lấy cớ, nhưng mà anh tin. Cuối cùng, em đánh uống hết bát cháo dinh dưỡng đầu bếp nấu cho trước mặt anh. Buổi tối bị anh làm cho bùn rùn chân tay xong lại hột hơ hột hái chạy vào WC.

Em gà gắt ngồi trên bồn cầu, một bên hu hu, một bên oán thán anh, anh sao có thể tin cái cơ em nói? Rõ ràng là có ý chơi khăm em... Kết quả, thật không ngờ là, em ngủ luôn trên bồn cầu... Lúc bị anh cau mày nhắc đi ngủ, thật là xấu hổ quá đi...

“Con gái nên béo một chút mới đáng yêu, nhìn đáng người em này, y như Bạch Cốt Tinh còn dám ăn ít như vậy...” Anh ôm em mà miệng cũng không nhân rồi, thờ ơ than dài.

“Nhưng Tôn Ngộ Không hẳn thích Bạch Cốt Tinh như vậy.” Em đáp trả như phản xạ có điều kiện. Thật ra em không gầy, cao 1 m 66 nặng 50 kg. Hơn nữa, cân nặng còn lên xuống theo chế độ ăn của em. Điểm chết người là mùa đông, em có khả năng tích mỡ lên tới 53 kg, bụng nhỏ cũng hơi hơi nhỏ lên.

“Anh hẳn thích Dương Ngọc Hoàn như vậy.” Anh đem em đặt trên giường.

“Vậy anh đi tìm Dương Ngọc Hoàn đi!” Em nhắc chân chùm lên người không thêm đề ý đến anh.

“Dương Ngọc Hoàn kia không phải đã là cổ nhân rồi sao?” Anh cũng nhắc chân lên chui vào.

“Vậy anh đi tìm có trợ lý xinh đẹp kia đi, em nhìn bộ ngực cũng phải D cup.” Lòng em còn lừa ghen nha! Tuy rằng nói không quan tâm thì không quan tâm, nhưng là rõ ràng thấy được, sao có thể không quan tâm đâu? Tìm em nhỏ lắm, còn nhỏ hơn nắm tay cơ, sao có thể chứa được chuyện lớn như vậy? Vấn đề tìm tìm chị tìm em kể khổ, nhưng mặt lại thành hừ dung thế này, ngay cả cửa lớn còn không dám bước ra... Có lẽ tìm người khác trò chuyện sẽ tiếp tục chịu đựng được, người đàn ông kia không có một hai người ở ngoài? Người giống anh xã, nuôi một hai cô tình nhân bên ngoài là chuyện bình thường, càng miễn bản mẩy có gặp được thì chơi. Nhưng là, ông trời có tình không cho em có cơ hội phát tiết, em chỉ có thể chính mình chịu đựng. Chịu đựng, chịu đựng, liền nhận không được. Nhưng những chuyện này, nói ra liền hối hận.

Thấy anh chậm chạp không có động tĩnh, em xoay người ôm lấy anh, mềm nhẹ nói:

“Em nói đùa thôi.”Chuyện này, mặc kệ em nói hay không nói đều là tòn tại khách quan, em hoàn toàn không cần vì một chuyện không thể thay đổi mà làm ảnh hưởng cuộc sống vợ chồng vừa mới bắt đầu ngọt ngào.

“Anh cũng có ấy không có chuyện gì.” Nói xong anh ở dưới chân nhào vào hôn hôn em, sau đó... Chúng mình bắt đầu lăn trên giường. Lăn được một vòng liền lăn đến hưng đồng, lúc em tỉnh lại, thấy một chút ánh sáng màu vàng nhạt, tường nắng

sớm, còn bồn chồn vì sao mặt trời mọc ở đằng tây. Cẩn thận suy nghĩ lại mới biết đó là ánh hoàng hôn a...

Rửa mặt tươm tăt đã là lúc ăn com chiều, xuống lầu nhìn thấy anh ngồi ở sô pha phòng khách gọi điện thoại. Em cũng không để ý tới anh, trực tiếp chạy vào phòng bếp rót cốc nước ấm uống vào bụng.

Ném qua com chiều, Tiểu Nhan gọi điện thoại tới rủ em ra ngoài ca hát.

“Ông xã tao đi công tác, ông xã Tiểu Kê hai ngày nay cũng không ở nhà. Mấy đi ra không?” Ông xã Tiểu Nhan quán rất nghiêm, thật vất vả chờ đến ngày chồng nó đi công tác, nó đương nhiên phải đi ra ngoài nhây múa hai ngày.

“Đi nơi nào? Hát suốt đêm sao?” Em vừa nghe thấy karaoke liền hưng phấn, ăn bân không thể chú ý đến tâm mắt lạnh lùng của người nào đó bên cạnh.

“Ừ, hẹn chỗ cũ nhé! Nếu đi ra nhất định phải tận hứng, tất nhiên là suốt đêm.” Tiểu Nhan cũng kích động.

“Tao đi tao đi! Gặp chỗ cũ sao? Lúc nào đấy?” Đầu óc của em đã nhanh chóng xoay tròn, như thể này phải mất bao lâu phổi hợp quần áo, còn trang điểm, ví mang gì đi...

“À... Ông xã mày cũng không ở nhà?” Tiểu Nhan không ngờ em lại đồng ý nhanh như vậy.

“...Ông xã?” Em đi hát ca có quan hệ gì với anh xã của em? Lời định thốt ra, quay đầu nhìn thấy khuôn mặt xám xịt của anh xã được em thức thời mà nuốt vào miệng.

“Cái kia, Tiểu Nhan, đợi chút nữa tao gọi lại a...” Em le le lưỡi, lại quên mất chính mình là người đã kết hôn.

“Ài, không quan hệ không nóng nảy, mày không đi được cũng không sao.” Tiểu Nhan là người khéo léo, tự nhiên cũng biết em đang lăm vào hoàn cảnh thế nào.

Treo điện thoại thật cẩn thận, lên lút cọ cọ người anh.

“Vừa rồi, anh đều nghe được đúng không?” Em ôm cánh tay anh, làm nũng... Đây là biện pháp thường xuyên được em áp dụng dùng để đối phó với ba mẹ hồi còn ở nhà, em trai hay em gái cũng thường xuyên bị chiều này gây sát thương.

“Anh không có thói quen nghe lén điện thoại của người khác.” Anh lạnh lùng mở đầu, có ý đồ cay tay em ra, nhưng mà nha, công phu dân chặt người ta của em là thiên hạ vô địch. Còn không phải là anh nói dối không chớp mắt sao? Vừa rồi rõ ràng em nhìn thấy tai anh đều dựng lên, cái đầu cũng tiến đến trước mặt em, chỉ thiếu nước cướp luôn cái điện thoại! Nhưng là, hiện tại em có việc cầu anh, không thể so đo với anh.

“Chúng ta là quan hệ gì nha, anh nghe điện thoại của em mà gọi là nghe lén sao? Anh có quyền nghe quang minh chính đại.” Mông ngựa, nhất định phải vuốt thật mạnh.(1)

“Em còn biết chúng ta là quan hệ gì sao?” Anh liếc mắt nhìn em, rõ ràng là bắt mồn chuyện em xem nhẹ anh lúc này.

“Chúng ta không phải là tân hôn sao? ... Còn có nghiệp vụ... chưa được quen thuộc!” Ha, là nói như vậy.

“Vậy hiện tại chúng ta liên quen thuộc quen thuộc...” Nói xong anh nhào vào đây. Tiểu Nhan đáng thương, em chỉ có thể gọi điện giải thích vào sáng mai thôi... Sớm muộn gì em cũng bị chết bất đắc kì tử vì phóng túng t dục...

— oOo —

(1) Vuốt mông ngựa: Chỉ việc nịnh hót, lấy lòng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6

“Vậy thì chúng ta hiện tại liên quen thuộc quen thuộc...” Nói xong anh liền nhào lại đây. Tiểu Nhan đáng thương, em chỉ có thể gọi điện giải thích vào sáng mai nha... Em sớm muộn gì cũng bị chết vì tung t dục quá độ...

Máy quá, xét thấy đêm hôm trước làm rất dữ dội, hôm nay anh chỉ làm một lần là đã xong.

“Anh không phải là không cho em ra ngoài.” Anh đặc biệt tiêu sái ngồi ở đầu giường rít thuốc lá, còn đặc biệt thăm trầm nói ra một câu đặc biệt không biết xấu hổ như vậy. Cho anh dù thật sự muốn em ra ngoài, em hiện tại lăm vào tình trạng này còn ra khỏi cửa được sao? Em đi đường còn thấy khó khăn nữa là! Nghỉ lại, em được nuông chiều từ bé, ngay cả giờ thể dục cũng chưa tham dự được mấy tiết, một cái tám trăm mét cũng có thể uy hiếp đến mạng nhỏ của em. Kết quả sau khi gả cho anh, mỗi ngày buổi tối cũng anh phi ngựa chạy ma-ra-tông..... Đây là cuộc sống của con người sao.....

“Nhưng mà buổi tối đi ra ngoài ca hát suốt đêm, này không phải là chuyện một người vợ nên làm. Cho dù là đi, cũng phải có ông xã cùng đi mới được.” Anh xã tắt thuốc lá, đứng dậy mở cửa sổ thông khí.

“Vậy em đây không phải là đi không được.....” Người giống anh như vậy, ca hát suốt đêm? Hát cái tiêu kê j kê còn kém không nhiều lắm! Không thể trách em ngон ngừ thô tục, em đây là tức giận a tức giận.

“Thức đêm không tốt cho thân thể, nhất là phụ nữ.” anh vừa lên giường, bên kia liền chùng xuống, cơ thể em không tự chủ được lăn đến bên người anh.

“Em lăn cũng quá mất tự nhiên.” Anh ôm chặt eo em, em em vậy ở trong lòng hắn, miệng còn đặc biệt không đáng yêu, vạch trần sự thật em chủ động lăn về hướng anh.

“Anh đi đánh răng!!!” Khó được bà cô đây đủ ngoan như vậy, chủ động lao vào vòng tay ôm ấp của anh, thế mà anh được tiện nghi còn khoe mẽ.

Kết quả, anh lóa thể b chạy đi buồn vệ sinh đánh răng. Lưu lại em há to mồm nhìn hình tam giác ngược phía sau lưng anh.....Con người này sao có thể dầy mặt đến như vậy...

Em bối rối trong chốc lát rồi liền gọi điện thoại cho Tiểu Nhan, bên kia thế nhưng đã bắt đầu quần ma loạn vũ, bối cảnh âm nhạc thấp phần quen thuộc là “Tôn Ngộ Không”, lúc vừa tốt nghiệp chúng em mỗi ngày đi KTV rống bài hát này. Ca từ viết không sai, đem sự tịch mịch của Tôn Ngộ Không khắc họa rất sâu sắc.

“Alo? Mấy vừa rồi nói cái gì, tao không nghe.” Tiểu Nhan hình như từ trong phòng đi ra, bối cảnh lập tức yên lặng.

“Tao nói, tao không đi.” Lời nói thương tâm như vậy, sao còn muốn em nói lần thứ hai..... Đáng thương cho tâm hồn bé nhỏ của em nha.....

“Ồ..... Tao xem xem a..... Vừa này mấy cúp điện của tao suốt một tiếng đồng hồ. Một giờ, mày cùng ông xã có thể làm chút gì đây ta? Ha ha..... Mấy bị thu thập phải không? Đi không nói đi? Thích quá chứ gì? Be be [tiếng dê kêu] ha ha.....” Tiểu Nhan dầm f phụ này, nói chuyện cho tới bây giờ đều là như vậy dưng mãnh..... Bình thường nếu nghe thấy cái này, em nhất định phải phản kích hai câu, nhưng là..... hiện tại, anh xã đã đánh răng xong, đang nằm ngay bên cạnh em quang minh chính đại sử dụng quyền lợi làm chồng của mình: Nghe bà xã điện thoại. Vì thế, gương mặt em biến thành trái ca chua, hơn nữa đã có thể biến thành màu tím cà.

“Dù sao bà cô đây chính là không đi! Tao treo!” Tiểu vũ trụ của em bạo phát, tưởng rằng một tiếng đồng nắp điện thoại, đem điện thoại ném sang một bên. Mà lúc đem điện thoại ném tới gối đầu xong, em mới nhớ tới đến, di động mới này là thắng bằng..... Nói cách khác, em cần bân không có tắt điện thoại. Thanh âm kiều ngao của Tiểu Nhan còn không ngừng truyền đến: “Ông xã này tính n năng lực mạnh hay không mạnh? Cái kia lớn không? Có thể hay không thỏa mãn vạn năm tiêu xữ nữ như mày? Không được thì mày cứ một tháng, chị đây sẽ giới thiệu cho mày hai con vịt hàng đặc biệt.....” Sau đó, điện thoại bị anh xã sắc mặt xanh mét hủy đi pin, tội nghiệp nằm trên đầu tủ lạnh như băng. Kỳ thật, trước khi Tiểu Nhan nói đến hai con vịt, anh còn vô cùng đặc ý, đảo đầu nhìn ta, tựa hồ đối với năng lực ở phương diện nào đó của chính mình đặc biệt có tin tưởng. Nhưng là..... Vịt con nha..... Em đây không phải về sau không thể cắn cổ vịt.....?

“Cô ta tên gì?” Anh xã “ba” một tiếng tắt đèn, trong bóng tối bắt đầu thăm vấn. Em sợ bóng tối..... Đây là mẹ mẹ nói cho anh. Nhưng mà mẹ mẹ sơ đi nói cho anh là muốn cho anh chú ý đừng để em một người ở chỗ tối chịu uy khuất. Cũng không nghĩ đến anh thế nhưng lợi dụng bóng tối thăm vấn..... Ngược đãi a.....

“Tiểu Nhan.....” Em không tự chủ được cọ đến bên người anh xã, anh cũng không nhúc nhích, mặc cho em giống con bạch tuộc tám chân cuốn lấy anh.

“Tên thật!” Anh xã thực phần nộ, ngay cả giường cũng rung nhin, em cũng run run theo.

“Đại Nhan!” Anh xã tha cho em nha, em là bị dọa quá a.....

Anh xã nộ nư cười, không biết là cực giận tươi cười hay là.....

“Nó, nó tên Nhan Tiểu Thiện!” Nụ cười quý giá trong bóng tối làm cho em vô cùng khấn trương. Kỳ thật ban đầu chúng em đều kêu nhỏ là Tiểu Thiện, nhưng mà trong đám bạn bè còn có một người tên là Đại Thiện. Cô nàng cảm thấy Tiểu Thiện không uy phong như Đại Thiện, bắt đăc đi Đại Thiện đã là chủ tên từ trước, chúng em chỉ có thể đổi giọng gọi nằng là Đại Nhan. Nhưng mà trong Hán ngữ có một cái thành ngữ là “Đại ngôn bất tam”, thật nhiều nam sinh bắt đầu kêu cô ấy là Bất Tam [không biết thẹn]. Cuối cùng, chúng em lại ôm nỗi hận, đổi giọng gọi nhỏ là Tiểu Nhan, lúc này mới bình ổn trận phong ba tên gọi.

“Về sau cách cô ta xa ra một chút!” Anh xã nói xong, còn cắn cái lỗ tai mềm mềm dầy thịt của em một phát.

“Ai nha..... Ngày mai em muốn ăn lỗ tai heo giòn rụm.” Tối nhất là dùng ví dầm chua luộc qua một chút..... Nước miếng của em..... Kỳ thật em cũng không biết đây là khuyết điểm hay là ưu điểm, nói tóm lại tư duy em có vẻ sinh động rất dễ dàng liên tưởng, hơn nữa là tư duy nhậy vọt. Anh xã không nói anh muốn ăn lỗ tai heo, bởi vì anh hoàn toàn đem lỗ tai của em làm lỗ tai heo cắn cắn.....

Kết quả, ngày hôm sau lúc nhìn gương em phát hiện trên mặt lột da ỏn ỏn, lỗ tai bên trái vừa hồng vừa sưng, còn có vài dấu xanh xanh hồng hồng bé bé. Cái này, vẫn là không thể ra khỏi cửa được!

Giữa trưa, lúc ở trên bàn cơm nhìn đến lỗ tai heo, em vuốt lỗ tai chính mình, xúc cảnh sinh tình, như thế nào cũng ăn không vô nữa.

“Sao mà đáng yêu như vậy đâu.” Anh xã vù vù vuốt tóc em, đem đĩa lỗ tai heo cắt vào tủ lạnh, lúc com chiều bị em toàn bộ tiêu diệt, bởi vì em nhớ tới một câu: Ăn gì bỏ nấy. Được rồi, em là thèm ăn lấy có.

Thật vất vả và chờ lỗ tai bình thường lại, em khẩn cấp gọi điện thoại cho nhóm chị em, để cho bọn nó đi làm tóc cùng. Hai ngày trước em mới nhìn đến một kiểu tóc vô cùng xinh đẹp trên tạp chí. Vừa lúc tóc mái của em cũng dài rồi, nên đi cắt. Nhưng là cả đám lúc trước còn rảnh rỗi cùng nhau gào to bận việc hết cả, không ai có thời gian rảnh đến. Em ngồi trước điện thoại nghĩ, càng nghĩ càng không tìm được ai có thể đi cùng em.

“Nghĩ chuyện gì vậy?” Anh xã gần đây hình như thực rảnh rỗi, không có đi công ty.

“Em suy nghĩ, em không phải làm người thực thất bại.” Ngay cả một đứa bạn cũng không có.

“Sao lại nói vậy?” Hôm nay anh xã tựa hồ thật thân thiết, còn học được chủ động quan tâm em. Em nhìn anh xã, hai mắt sáng ngời.

“Anh chờ em một chút nha!” Nói xong em nhanh chóng chạy về phòng lấy ra bản tạp chí rồi nhanh chóng ngồi trở lại trên sofa. Trong nháy mắt lúc ngồi xuống đó, em rõ ràng nhìn đến lông mi anh xã bị trận gió em ào đến phiêu động lên xuống. Không phải nói, ánh mắt anh xã không lớn, lông mi lại rất dài, hơi hơi cong lên. Em không biết là xưa nay anh có phải là tóc xoăn hay không, bởi vì anh hàng năm đều để đúng kiểu tóc húi cua ngắn, thích hợp với khuôn mặt răn rói, nếu mà đeo thêm cái kính thì giống y như ti vi chiếu phim xã hội đen.

“Anh cảm thấy kiểu tóc này thế nào?” Bên người không phải có có sẵn đối tượng nói chuyện phiếm sao! Sao em lại quên em cũng có ông xã như người ta vậy!

“Quá ngắn. ” Anh xã thói quen nhuu mày. Em rất cực hiểu biết người ta nói cái gì gọi là “Không có tiếng nói chung”

“Anh không thấy là em để kiểu tóc như vậy sẽ rất hấp dẫn sao?” Em ý đồ dẫn đường cho anh hướng đến đúng đắn phương hướng.

“Dù em có để kiểu tóc gì đi nữa, thì khuôn mặt này cũng không biến hóa.” Anh còn nói ra về đúng lý hợp tình.

“Nhưng mà kiểu tóc khác nhau khẳng định có hiệu quả khác nhau, giống như là người mặc quần áo khác nhau vậy đó.” Em không tin khuyến anh không được.

“Quần áo có thể mỗi ngày đổi, kiểu tóc có thể mỗi ngày thay sao? Uốn nhuộm tóc đối cơ thể có bao nhiêu thương tổn em biết không? Mặc quần áo sẽ mang đến thương tổn cho thân thể sao?” Anh so với em còn có khả năng diễn thuyết.

“Tóc mái em dài quá.” Em chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vì thế, anh xã mang em đến salon làm tóc quen thuộc, bỏ ra một tiếng để chỉnh sửa tóc mái.

Thờ cất chính của bọn họ là một người cao lớn đẹp mã, mọi người đều gọi anh ta là A Kịen, cũng có người gọi Kịen ca, đương nhiên cũng không thiếu có người giống Tiểu Nhan kêu anh ta Tiệp Nhân =|||

Lúc A Kịen nghe nói em chỉ đến cắt tóc mái thì thực nhiệt tình theo em nói hần gần đây nhìn thấy một kiểu tóc trên tạp chí đặc biệt thích hợp em. Khi A Kịen lấy bản tạp chí đó lại đây, em mới phát hiện, nguyên lai chúng em mới là lòng có linh tề. Sớm biết rằng là như thế này. Em liếc mắt một cái xem anh xã ngồi ở sofa .ai. Sớm biết rằng là thế này, em cũng không thể làm cái gì.

“Chỉ cắt tóc mái cho cô ấy, còn lại không nên động vào.” Anh xã tựa hồ chú ý tới tâm mắt của em, nhấn mạnh với A Kịen. A Kịen là người thông minh a, tự nhiên nhìn ra người kia mới là quyết định, cũng không theo em đề cử cái gì tân kiểu tóc, thật sự chuyện tâm cho em cắt tóc mái.

Cắt sửa xong, A Kịen thực trách nhiệm đem em đưa đến trước mặt anh xã để anh kiểm nghiệm hiệu quả. Anh xã nâng cằm em lên, phía trước phía sau bên phải bên trái đều nhìn một phen, cuối cùng phun ra một câu:

“Không có gì biến hóa sao.”

Em không học máu, thật sự, là A Kịen ới ra. Em nghe được, trong lòng anh ta học máu. A Kịen sau khi tốt nghiệp trung học thì bỏ không học đại học, một lòng một dạ nghiên cứu nghệ thuật làm tóc. Nhờ vậy đó chúng em được người khác giới thiệu tới, còn bị anh ta kéo đến phòng VIP xem khóa nghệ thuật cắt tóc chân chính. Cũng chính là tại thời điểm đó, em mới biết được, nguyên lai kiểu tóc là như vậy như vậy trọng yếu. Hơn nữa, một chút biến hóa nhỏ thôi, cũng có thể thay đổi khí chất một người. Đáng thương A Kịen, một giờ tắt bật vật vờ, chiêm được anh xã đánh giá như vậy.

Hoàn hảo, anh xã cho dù không quá vừa lòng, vẫn là sáng khoái nhanh chóng trả tiền. Chờ trở lại trên xe, anh lại nâng cằm của em nhìn một phen, nói thầm một câu:

“Vậy mấy trăm đồng tiền không phải mất trắng sao.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 7

Chờ trở lại trên xe, anh lại nâng cằm của em nhìn một phen, nói thầm một câu:

“Vậy mấy trăm đồng tiền không phải mất trắng sao.”

Em vô lực tựa lưng tựa trên ghế phía trước, ngay cả sự phụ lái xe cũng đem xe mở một cái lộ tuyến hình S nho nhỏ.

Tổ tông của em nha, may mắn là ngài không có nói những lời này ở bên ngoài, bằng không bà cô em đẩy về sau không còn mặt mũi nào ra ngoài tung tăng! Khẳng định sẽ bị Tiểu Kê bọn họ cười chết.

“Về sau để dài tóc đi!” Người như anh có vẻ bảo thủ, cảm thấy con gái nên là tóc dài bay bay .

Nhưng mà những lời này nghe vào lỗ tai em, liền thay đổi ý nghĩa, té ra anh còn đang cảm thán em cắt tóc phá tiền a ~

“Anh còn chưa mua xe cho em kia!” Cho anh keo kiệt! Vốn em không tính nhắc chuyện này ~

“Quên nói với em, xe em đã muốn đặt trước xong rồi, cuối tuần này đưa lại đây.” Anh dường như đột nhiên nhớ đến chuyện này.

“Tại sao anh không theo em thương lượng liền quyết định ? Có thể trả lại hay không?” Vạn nhất em không thích làm sao bấy giờ? Người nhỏ mọn giống anh, rồi mà mua cho em một chiếc QQ, em làm sao dám ra ngoài? Em thật sự sẽ bị Tiểu Kê bọn họ cười chết nha!!

“Em chưa xem làm sao biết chính mình không thích?” Anh mất hứng .

“Nếu là mua xe cho em, tự nhiên phải đem lựa chọn quyền đặt trong tay em.” Em cũng không phải không có chừng mực, đòi mua xe đặc biệt quý báu gì. Yêu cầu của em cũng không cao, nếu ở nhà mẹ đẻ thời điểm chạy Mazda6, đến nhà chồng liền đòi chút bay lên một cặp bậc, mua một chiếc BMW khoảng bốn mươi vạn là ổn rồi. Trên cơ bản, mấy người chúng em cũng chỉ có Tiểu Kê Kê chạy một chiếc bảo mã, mọi người đại đa số đều là hai mươi vạn. Ông xã Tiểu Kê là mỏ vàng, em cũng không nhất định phải cùng cô ấy giống nhau, mặc dù là anh xã mua cho em một chiếc ba mươi vạn, em cũng không cầu oán hận. Nhưng mà anh không nói một tiếng đã mua cho em như vậy, nếu mà lúc nhận xe, nhìn đến một chiếc QQ, đó không đúng tìm chỗ chết sao? Em sẽ biến thành trò cười to nói nhò của A thị! Em sẽ bị nước miếng của mọi người dìm chết dưới, em sẽ bị lời đồn đãi chôn sống.

Hai chúng em lần đầu tiên gần nhau vì một chiếc xe chưa từng gặp mặt. Buổi tối, chúng em lưng tựa lưng ngủ, kết quả sáng sớm ngày hôm sau em bị đông lạnh tỉnh dậy. Nguyên lai em đang mặc áo ngủ ngủ ở trên sàn. Anh xã không thích cảm giác xù xù của thảm, cho nên cười xong cũng không tiếp tục trải, chính là sẵn gỗ thô.

Em ngẩng đầu nhìn đến anh còn trên giường ôm gối của em ngủ, vẻ mặt thỏa mãn, liền nằm dưới sàn tiếp tục ngủ. Nha nha! Nhìn anh tỉnh lại đau lòng chết cho mà xem. Kết quả, anh xã vẫn ngủ vẫn ngủ, không có chút dấu hiệu chuyển tình. Em đây vẫn nằm ở trên sàn lạnh như băng rồi rằm, rốt cuộc muốn hay không đứng lên. Cuối cùng em nhìn hoa văn trên sàn gỗ thô, dùng ngón trỏ chỉ điểm trong đó một đường hoa văn trắng, theo đường nói bắt đầu đếm! Đứng lên, không đứng, đứng lên, không đứng. Em còn không đếm xong, trên giường truyền đến một ít động tĩnh. Em chạy nhanh nằm ngay ngắn, nửa hip mất vụng trộm đánh giá động tác cùng biểu tình anh xã. Anh tỉnh lại xưa nay vốn không có bảo động trước, không giống đại đa số người trước phải động động lông mi nha, hừ hừ hai tiếng nha.[chẳng hạn như em], anh nhiều nhất cũng chính là trờ mình, ánh mắt tách một cái liền mở .

Anh xã mở to mắt một không chút thay đổi nhìn cái gối ôm của em mà anh ôm trong lòng, dần dần nhuu mày, sau đó lại nhìn hướng em ngủ, mấy mặt nhăn nhuu hơn . Cuối cùng, anh cũng thấy được kẻ đang nằm ngủ với một tư thế cực kỳ thảm thiết chính là em. Em không có nhìn thấy biểu tình của anh lúc đó, vì biểu diễn cho chân thật, em đem ánh mắt nhắm lại giống như vẫn ngủ. Trong bóng đêm, thỉnh giác của em càng thêm mẫn cảm, em nghe được anh xã thở dài, sau đó xuống giường ôm lấy em. Lúc được đặt lên nệm chăn ấm áp, em rốt cực nịnh không được hừ hừ hai tiếng thoải mái, sau đó lấy mặt cọ cọ chân.

“Nhóc con.” Anh xã nhéo nhéo cái mũi của em rồi đi toilet rửa mặt. Em không bẹn nghe trong phòng vệ sinh truyền đến âm thanh dội nước, ngủ lúc nào không hay.

Kết quả của việc đổi là em bị cảm. Vốn cuối mùa thu là mùa dễ dàng cảm mạo, em lại ngủ trên sàn không biết bao lâu, vốn sức đề kháng của thân thể đã không tốt. Bấy giờ cảm mạo đến đây khí thế, em liên tục hắt xì ba cái xong liền nằm ở trên giường không thể nhúc nhích .

Công ty anh xã hình như cũng bắt đầu bận rộn, anh vừa chạy đến công ty vừa về nhà, trên mặt râu ria đều vượt qua cỡ y như người vườn .

“Anh cứ cùng trợ lý bé nhỏ của anh khanh khanh ta đi.” Bởi vì cảm mạo, thân thể không thoải mái, tâm tình cũng cáu kỉnh theo. Vốn biết anh hiện tại bận gì bay chó sủa, vẫn nịnh không được đã kích anh.

“Ủ, anh còn cùng cô ta thuê chung phòng. Bên lại tiền phòng còn mang theo trên người nè!” Anh xã ngồi trước máy tính cũng không quay đầu lại.

“Hừ! Ly hôn ~ em muốn nghỉ chơi anh!” Em đá rớt gối nằm của anh, cảm thấy còn không thống khoái liền ngay cả một nửa chân của anh đều đạp đi xuống. Kết quả, một nửa chân của em kia thật không chịu thua kém, cùng một nửa khác của nó bỏ trốn .

“Em không sống. Ngay cả chân đều khi dễ em.” Nhìn chân rồi trên mặt đất, em rút cục nhịn không được chảy nước mắt.

“Gogan, đừng âm ỉ” Anh xã thờ dãi đem chân nhặt lên bao kín em lại, giống như cái bánh chưng.

“Em nhớ nhà.” Ánh mắt em cay cay, nước mắt lại chảy ra. Trước kia, lúc em sinh bệnh, mẹ mẹ luôn một bên nhẹ nhàng cùng em nói chuyện phiếm, một bên dùng bàn tay mềm mại không xương nhựa nhằng mát xa huyết Thái Dương của em. Hiện tại, em sinh bệnh, ngay cả chân đều khi dễ em. Đây là sự khác biệt giữa nhà mẹ đẻ và mẹ chồng.

“Nói cái gì mê sảng vậy? Đây không phải là nhà em sao?” Anh xã vỗ vỗ mái tóc rối bời của em, tiếp tục làm việc với máy tính trước mặt.

“Em nhớ mẹ em! Em muốn gọi điện thoại cho mẹ em! Anh đem điện thoại của em lại đây!” Em thừa nhận, em vô lý .

“Sao em lại tùy hứng như vậy, bệnh là tìm mẹ. Em có phải là em bé 10 tuổi đâu.” Anh xã không kiên nhẫn .

“Em có phải em bé hay không cũng không phải do anh định đoạt, trong mắt mẹ em, em vĩnh viễn đều là em bé! Đưa em điện thoại!” Anh xã vẫn không có dấu hiệu động đậy, em đành tự mình đứng lên lấy điện thoại. Nhưng mà em vừa chạm đến điện thoại đã bị anh giật lấy.

“Anh không chiều cổ em, còn không cho phép em gọi là mẹ em lại đây chăm sóc em a!” Em khóc. Em cảm thấy vô cùng ủy khuất.

“Anh như thế nào không chiều cổ em? Trong lúc công ty bận rộn nhất, vì chiều cổ em, anh ở nhà làm việc, em muốn uống nước anh rót nước cho em, muốn ăn đồ ăn vặt anh mua đồ ăn vặt, em còn có cái gì không hài lòng? Em không cần tùy hứng quá như vậy!” Anh xã liền đem em đặt trên giường, em lại biến thành bánh chưng, bánh chưng biết khóc hu hu.

Cuối cùng anh xã vẫn à nhịn không được, gọi điện thoại cho mẹ em. Bất quá em chưa kịp đợi phu nhân mẹ lại đây liền mê man. Em đang ngủ bỗng cảm thấy vô cùng thoải mái, dường như là mẹ mẹ đang mát xa huyết Thái Dương của em, còn nhẹ giọng khẽ nói:“Cục cưng không khó chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Em đang ngủ bỗng cảm thấy vô cùng thoải mái, dường như là mẹ mẹ đang mát xa huyết Thái Dương của em, còn nhẹ giọng khẽ nói:“Cục cưng không khó chịu.”

Tuy nói em là trường nữ, nhưng em là đứa được cưng chiều nhất trong nhà, em là bảo bối duy nhất trong nhà. Em gái chính là bảo bối, em trai chính là Bối Bối, em lại là Bảo Bối! Nhưng mà từ lúc gả cho anh xã, em liền từ Bảo Bối biến thành cây củ cải đại hạ giá. Nhớ ngày đó em ở nhà mẹ đẻ thoải mái vô cùng nha, thức ăn đến tay, cơm đến há mồm, ăn nhiều còn có thể dẫn chó đi dạo cho tiêu, bực bội còn có thể đánh em trai em gái luyện luyện tập. Hiện tại vừa vận, từ xe Mazda6 biến thành chạy QQ, ngay cả sinh bệnh cũng không có người chiều cổ, lúc bực bội chỉ có thể lấy chính mình ra luyện tập, em thật ra muốn đánh nhau với anh xã nhà, nhưng anh đó con như vậy, còn là bộ đội đặc công xuất ngũ, em sao đánh thắng anh được!..... Đây là cuộc sống cho con người sao.

Em yếu ớt mở mắt ra, quả nhiên nhìn thấy mẹ ngồi trước giường bệnh.

“Thoái mái chút nào không?” Mẹ mẹ vẫn là mẹ mẹ dịu dàng như xưa.

“Dạ.....” Lòng em đột nhiên khó chịu, trần châu không cần tiền cũng tự ào ra ngoài.

“Khóc cái gì đó..... con không khó chịu nữa, mẹ cùng với con tâm sự. Bảo Bối nhì, con hiện tại đâu còn nữa nữa đâu.” Em vừa nghe mẹ mẹ nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn uốn éo, ánh mắt nhắm lại, nường mảy, bùi mõi hừ hừ:

“Mẹ, con khó chịu.”

“Đừng cùng mẹ già bộ ngờ ngắn đồ lừa đảo. Mẹ còn không biết con sao! Con hiện tại không nhỏ , lại đã kết hôn, không thể giống trước kia. Vợ chồng chính là hỗ trợ lẫn nhau mới có thể cùng chung sống. Tuy nói con cỡ lớn tuổi hơn con, nhưng con nghĩ lại xem, nó ở trước mặt bà mẹ nó không phải cũng chỉ là đứa nhỏ sao? Công ty nó nhiều việc, con nên thông cảm một chút. Hiện tại con sinh bệnh, không cần giúp đỡ nó, nhưng ít ra không cần làm phiền nó.....”

“Mẹ.....” Em thực hối hận gọi điện thoại cho mẹ lại đây.

“Không phải mẹ không đau lòng con, nhưng đau lòng cũng phải có mức độ. Nó vì chăm sóc con, công ty bận rộn vậy còn tại nhà làm việc, con không thông cảm thì thôi còn muốn tùy hứng, nên đánh!” Nói xong, mẹ mẹ em thật sự đánh hai cái lên mông em. Đáng thương em, lần đầu tiên phạt đánh đòn vẫn là vì anh xã.....

“Lát nữa con xin lỗi nà, đừng tùy hứng nữa. Mẹ phải về nhà, nhớ ký lời mẹ nói đó.” Mẹ mẹ dùng hai bàn tay đánh mông em vỗ vỗ khuôn mặt em, rồi đi. Em biết mà, mẹ khẳng nằng là giấu bà ba em chơi tót. Người bà vô tình vô nghĩa của em, khẳng định ở nhà lập đi lập lại: Con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi! Có chồng nó ở đó, có cha mẹ chồng nó ở đó, bà con ăn ít cây củ cải mà gây rối?

Em cũng biết, bà ba sẽ làm bộ như không biết mẹ mẹ đã tới nơi này, nhưng mà trước ngày mai bà khẳng định sẽ nhịn không được hỏi mẹ mẹ bệnh của em đến tột cùng là như thế nào. Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ. Vậy không phải anh xã cũng là bảo bối trước mặt bà mẹ anh sao? Vậy.....

“Thật xin lỗi.....” Anh xã khẳng định là thừa dịp mẹ mẹ tại nhà mà đi công ty , trên người có mùi lá rụng.

Anh xã có chút kinh ngạc nhìn em.

“Nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ anh còn muốn cho em nói lần thứ hai sao?! Em muốn uống nước!” Em lại đứng lý hợp tình .

Anh lắc đầu rót nước cho em, em không thích uống nước sôi cho nên trong nhà lúc nào cũng chuẩn bị trà lài, bỏ thêm một ít mật ong, thơm thơm, ngọt ngào . Trước kia là ở nhà mẹ đẻ, hiện tại là ở nhà chồng.

Em hết bệnh rồi, anh xã xe quyết định cùng đến. Vừa thấy không phải QQ, em an tâm! Lại nhìn hiệu xe, em teo rão. Porche màu trắng, không style, nhưng là quý phái mười phần cũng xuất sắc mười phần. Em cảm thấy con mắt biến thành hình trái tim, miệng căng thành hình chữ O, không thể tin được vậy quanh Tiểu Bạch đi theo chiều kim đồng hồ rồi ngược chiều kim đồng hồ vòng vo vài vòng, mạnh cần cần đầu lưỡi, mặt kiên quyết nói với anh xã:

“Sao không phải màu đỏ vậy?”

“Sao vậy? Không thích?” Anh xã mặt không chút thay đổi.

“Ủ, không thích!” Em vùng trợn nhìn Tiểu Bạch liếc mắt một cái, lên lầu.

Sau đó giống như lời nói lúc trước, Em để Tiểu Bạch đậu tại gara, suy nghĩ dù sao giá đều giống nhau, anh không phải là chi tốn chút công sao, đổi cho em một chiếc màu đỏ!

Nhưng mà em đợi suốt hai mươi chín ngày, Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, không có đổi thành Tiểu Hồng. Trong hai mươi chín ngày này, em mỗi ngày đều phải thừa dịp mọi người không chú ý đi gara sở soạn một phen.

Hôm nay Tiểu Nhan điện thoại cho em nói đi ra câu cá. Mọi người đừng hiểu lầm, đám phụ nữ không học vấn không nghề nghiệp chúng em làm sao có khả năng câu cá ? Nhiều nhất chính là mua cá người khác câu được nướng chín rồi ăn..... Câu cá chúng em đương nhiên không biết, nhưng cá nướng lại học được vô cùng thuần thục. Em tuy rằng không biết nấu ăn nhưng biết nướng khoai. Vui lòng không nên hỏi em tại sao học được .

Em nghĩ nghĩ, rút cục quang minh chính đại đi vào gara đem Tiểu Bạch khai trương, thuận tiện cho người làm tắm rửa cho bé một cái. Tuy rằng không phải màu đỏ, em cũng cố mà nhận đi! Anh xã tốn một khoản lớn. ...

Kết quả, dọc theo đường đi em nhìn đến vô số ánh mắt kinh diêm đang đánh giá Tiểu Bạch nhà của em, trong lòng vô cùng cao hứng. Làm cho em càng cao hứng là biểu hiện của đám chị em, các cô nàng thực không tiền đồ lấy□ của mình xâm chiếm hoặc săn bay phi lễ Tiểu Bạch nhà em.

“Tụi bây buông tay! Tiểu Bạch nhà tao vừa mới tắm rửa !” Em nhìn trên người Tiểu Bạch đầy dấu son môi, rồi lệ đầy mặt, em còn chưa hôn bé nữa mà.....

“Ông xã nhà mày quá hào phóng !” Tiểu Kê nhìn nhìn Porche của em, lại nhìn nhìn bảo mã của nàng, rối rắm .

“Không sao cả, lát nữa bắt ông xã mày cho mày đổi xe. Hần không cho mày đổi xe, mày liền đổi ông xã!” Tiểu Nhan luôn khi phách như vậy. Đứng rồi, vì cái gì em không nghĩ đến phương pháp uy hiếp ta? Nhưng mà..... em nhìn Tiểu Bạch dấu son môi đầy người Em hình như đã yêu thích có bé

Câu cá, à không, chỗ cá nướng là vùng ngoại thành có hồ nước muối trong đất liền, bị người ta khai phá thành khu nghỉ phép. Nhớ ngày đó, chỗ chim không thèm đến đại tiện này có cho tiền cũng không ai đến, đây là lời bà em nói. Nhưng là em sinh ra muộn, chỉ có thể chờ cho người ta đầu tư tiền rồi mới vào chơi một phen. Chỗ em sau khi chơi rồi chờ, lúc trong vườn đi ra mới phát hiện nơi này chim có đại tiện, bởi vì trên người Tiểu Bạch nhà em chồng chất đầy những thứ đó.... Em

còn có ý cho bé đứng dưới tầng cây, miễn cho thái dương phơi nắng..... Kết quả né tránh tắm nắng nhưng không né tránh được chìm làm bậy..... Tiểu Bạch đáng thương của em

Mà nói, kỳ thật khu nghỉ phép này thật sự quá bình thường, chẳng qua em ở nhà ghen sắp điên rồi, lúc đến đây thấy vài thứ còn mới mẻ thật, đi theo một đám phụ nữ trang điểm xinh đẹp nơi nơi chạy như điên.

Chạy trốn một mối, bụng cũng đói bụng, chúng em mượn nhà ăn, đi đến hồ mua cá của lão ông. Trên cơ bản, câu cá đều là chú bác, lão ông ít hơn. Nhưng mà trong số ít lão ông này, có một ông câu cá không cần tiền. Chúng em mỗi lần đều đoán chắc là lão ông này cũng vui về nhà, chuyện mồn đưa mấy con cá to cho chúng em nướng. Đường nhiên, chúng em là sẽ không ăn bá vương con.

Ăn uống no đủ, sau khi cùng lão ông cáo biệt, chúng em cũng muốn cáo biệt làng du lịch. Bởi vì Tiểu Nhan nói ông xã nó dặn buổi chiều trước ba giờ về nhà. Tiểu Kê tốt hơn một chút, trước nam giờ. Bốn Bốn lợi hại nhất, thế nhưng chỉ về nhà trước khi trời tối là tốt rồi.

“Mấy thì sao?” Bọn họ trăm miệng một lời hỏi em.

“.....” Em rốt cục nhớ tới đến, em hình như lại quên mất anh xã. Kinh hồn táng đăm về nhà, Anh xã đang ngồi trên sofa phòng khách, một bên uống trà một bên xem báo. Em càng xem càng thấy anh xã giống một người..... Đó không phải là thời điểm ba ba em tuổi trẻ sao.....

“Đi đâu vậy?” Anh xã như rụng mất.

“Ha ha..... Em cho Tiểu Bạch đi tắm rửa.....” Em đem chuyện Tiểu Bạch bị chìm đại tiện lên kể giảng anh xã nghe. Anh xã thực tế tình cười cười, sau đó lấy chìa khóa mang Tiểu Bạch đi tắm rửa thật sự.

“Chờ một chút!” Em lao ra xe, đưa ra một cái cặp lồng bằng gỗ, thành kính đưa tới trước mặt anh xã. Kỳ thật em cũng không có hoàn toàn quên anh xã, ít nhất để lại cho anh một phần cá ướp muối em tự mình nướng.

“Ồ đâu vậy?” Anh xã có chút kinh ngạc.

“Em nướng!” Em cười tùm tùm nhìn hân, kỳ thật bà xã anh cũng không phải không có điểm tốt.

“Thực thơm!” Anh xã ngửi một cái rồi đem cặp lồng để một bên. Lúc này em mới nhớ tới anh đi ủng với hải sản.....

“Sớm biết thế này thì để lại khoai nướng cho anh.....” Em cắn cắn miệng, có chút ừ khui. So với khoai lang, em càng thích ăn cá.

Buổi tối hôm nay anh xã đặc biệt nhiệt tình, nhiệt tình đến độ em chống đỡ không được. Một đến nỗi một đầu ngón tay em cũng không tương đồng, em bỗng nghĩ đến một câu: Càng giữ càng dẻo dai. Hơn nữa, em còn ngốc chưa từng thấy, không cần thận nói ra. Anh xã thực phần nộ, hậu quả thực nghiêm trọng. Chờ em lúc em thật sự không thể nhúc nhích nằm trên giường, anh xã hung hăng kẻ sát hời em

“Anh già sao?”

“Ông xã, em sai lầm rồi, là em già đi.....” Em lúc này gọi là hối hận nha..... Đây rõ ràng là họa từ miệng mà ra.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

“Anh già sao?”

“Ông xã, em sai lầm rồi, là em già đi.....” Em lúc này gọi là hối hận nha..... Đây rõ ràng là họa từ miệng mà ra.....

Ba mẹ chồng nhớ nhà, liền gọi điện thoại cho anh xã đi qua đón. Làm một bà xã đúng mực, em tự nhiên cũng hiền lương theo qua. Lần này anh xã tự mình lái xe, lúc anh lái xe rất nghiêm túc, cũng rất tuần tú, tuy rằng em cảm thấy bộ dạng anh không có đẹp. Đây là em lần đầu tiên đi đến nhà thân thích bên chồng, lại là nhà của chị cả nên đặc biệt khẩn trương. Cứ việc đếm qua em đã quên quít lấy anh xã nói hết nửa thời gian về tình tình của chị cả, anh rể cùng hai cháu ngoại song sinh, nhưng vẫn là khẩn trương.

Anh xã đã muốn kiệt sức , liền nhẫn tâm mặc cho lòng bàn tay em đỏ mồm hôi. Nhà của chị cả cũng không quá xa, chính là nhà của em ở thành tây, nhà chị ở thành đông. Chị cả ở không phải biệt thự nhỏ mà là ở một khu nhà xa hoa, loại này vị trí tầng trệt giá cũng không thấp so biệt thự nhỏ. Tiểu Nhan cũng ở loại nhà này cho nên em xem như có vẻ hiểu biết. Nhà giống như vậy, bên trong các lầu đều giống nhau. Bắt quá vào cửa, em còn chưa kịp quan sát có phải trang trí giống nhau hay không, đã bị hai đứa bé giống búp bê kia cuốn lấy, bọn họ mở miệng liền gọi mẹ ạ, kêu đặc biệt thân thiết. Em đỡ người trong chốc lát mới phản ứng, hóa ra là bọn họ gọi em, vội vàng đem lễ vật đã chuẩn bị trước đưa cho bọn họ. Năm trước mấy đứa nhóc còn gọi em là chị, hiện tại thế nhưng gọi là mẹ. Tuy là bên chồng, nhưng thật trong lòng vẫn không quá thoải mái. Thêm hai năm nữa có phải sẽ có người kêu em bác gái sao ? Em nhất định sẽ đánh chết nha!

Mẹ chồng vẫn lạnh như băng , ba chồng thì tươi cười sáng lạn, khuôn mặt râu dài quá nhìn giống như bông hoa cúc bị biến dạng. Em liền chào ba ba, mẹ mẹ, chị cả, anh rể, lúc bấy giờ mới được chị cả ần ngồi xuống sofa. Chị cả nhìn qua chị cả có ba mươi lăm tuổi đó lại, nhưng mà hình như đêm qua em từ miệng anh xã biết được chị ấy đã bốn mươi bảy tuổi rồi đó! Hơn nữa, chị cả là một phụ nữ mạnh mẽ, lúc còn trẻ liền chính mình tự mở công ty, chăm lo sự nghiệp, mãi đến bốn mươi tuổi mới muốn sinh một đứa con. Kết quả ngoài mọi người đoán trước, nhưng lại sinh một đôi song bào thai, nhà mẹ đẻ nhà chồng đều mừng rỡ đến há hốc miệng. Anh rể cả là người nhà nhận nhơ nhà độ tuổi trung niên, hơi hơi mập một chút, trắng trắng sạch sẽ, là giảng viên đại học, người làm công tác văn hoá, rất hiền lành, nhìn qua ôn ôn nhuận nhuận, đặc biệt thân thiết.

Nói là tới đón ba mẹ nhưng chúng em càng giống như thăm viếng, mãi cho đến dùng qua cơm chiều mới về nhà. Về nhà, mọi người ngồi ở phòng khách xem ti vi, mẹ chồng đột nhiên mở miệng hỏi:

“Hai đứa tính khi nào có con? Nhìn gia đình cả chị cả hai đứa hoà thuận vui vẻ, thật đúng là không sai.....”

Em vừa nuốt một nửa trái táo thật bất nhả phun ra, nếu không phải anh xã phát hiện đúng lúc, lấy tay tiếp được thì nửa mảnh nhỏ liền trực tiếp bay về phía mẹ chồng đang ngồi đối diện em. Em bị hai lần kinh hãi, sợ tới mức nói không ra lời.

Là nói đứa sao..... Em vẫn còn là trẻ con, làm sao có thể sinh ra trẻ con? Đến lúc đó là em bé chiều cổ em hay là em chiều cổ em bé? Đường nhiên, phương pháp tốt nhất là anh xã một tay chiều cổ em, một tay chiều cổ em bé..... Nếu là như vậy, anh chẳng phải là một chết đi sao?

“Mẹ, chúng con còn trẻ, không vội!” Anh xã tự nhiên cũng tương thông tương ý, dứt khoát cự tuyệt.

“Đều sắp ba mươi mà nói còn trẻ?” Mẹ chồng không hề vừa lòng nhàu mày

“Nhà chị cả không phải đến ba mươi tám mới có con sao, không phải chúng con so sánh với chị cả nhưng ít nhất đến lúc con ba mươi lăm tuổi đi! Còn có sáu năm mà!” Anh xã một câu nói an ủi em. Em còn có thể tự do tự tại sáu năm.....

“Con cho là ai ba mươi lăm tuổi cũng có thể sinh ra con sao?” Mẹ chồng tiếp tục làm khó dễ.

“Này không phải vợ con còn trẻ sao, sáu năm sau cũng mới hai mươi chín, bằng tuổi con lúc này.” Hình tượng anh xã ở trong mắt em đột nhiên trở nên thật vĩ đại.

Mẹ chồng nhìn em liếc mắt một cái, không thêm nhắc lại.

“Chúng con cũng sẽ không để lâu như vậy, nhiều nhất là chờ thêm một hai năm nữa, chờ con đến tuổi mang thai tốt nhất sẽ sinh con.”

Nghe được em nhu thuận trả lời, mẹ chồng sắc mặt lúc này mới tốt một chút.

Thời gian kế tiếp, em quả thực như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, thật vất vả chờ đến ba mẹ chồng đi ngủ mới thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Anh xã nhìn bộ dáng giống y con chuột nhỏ của em, thờ dài hai lần trên mái tóc đang dài dần của em, tất tìu lên lầu.

“Phải làm sao bây giờ?” Mỗi lúc lòng em khó chịu thì thích ở trên giường lăn lộn.

“Đừng lăn, lăn nữa rớt xuống đất lại bị cảm.” Anh xã ôm em, không cho em nhúc nhích.

“Đừng nghĩ nữa, mẹ anh chỉ nói vậy thôi chứ không buộc em sinh.” Anh xã vươn tay tắt đèn.

“Nhưng mà, Đan Đan cùng Cầu Cầu quá thật thực đáng yêu nha.....”

Hai đứa chính là tên thân mật của đôi song bào thai nhà chị cả, em cũng không biết vì cái gì anh rể cả học thức uyên bác lại đặt tên con như vậy. Rất choáng váng..... So với tên của em còn choáng váng. Mọi người sẽ hỏi em gọi là gì? Em sẽ không nói cho mọi người đâu!

“Đừng..... Đừng! Em sinh ra, anh cũng không dám cam đoan sẽ có bộ dáng gì nữa!” Anh xã đặc biệt kích động.

“Hừ! Ai thèm! Anh muốn em sinh em cũng không sinh!” Khinh bỉ em..... Đánh anh nè!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 10

Anh xã nói bạn cũ của anh lên chơi, buổi tối không trở lại ăn cơm, về nhà cũng sẽ hơi muộn. Em vội vàng nuốt mấy miếng cơm rồi gọi điện thoại cho Tiểu Nhan nói:

“Chờ tao nha, chờ tao!”

“Ai? Máy không phải không đi được ?” Tiểu Nhan trêu chọc. Vừa rồi nó mới gọi cho em nói Tiểu Kê mời khách ca hát, hỏi em có đi hay không. Em nghĩ là nên cự tuyệt, anh xã hình như không quá thích em buổi tối đi ra ngoài. Kết quả nha, anh không trở lại

“Ông xã tao buổi tối có việc, tao đã lâu không có ca hát, cổ họng đều ngứa quá.” Nói xong nói xong em nhìn không được lấy tay gãi gãi cổ, thật là có chút ngứa.

Cùng công công bà bà nói một tiếng, em mang theo túi xách cùng Tiểu Bạch ra cửa. Lần này chỗ hẹn thật cao cấp, không phải KTV bình thường, mà là trong một nơi cao cấp. Nghe nói lần này là ông xã Tiểu Kê bao cả khu cho chúng em tùy ý ăn lộn.

Tiểu Kê lớn hơn em ba tuổi, Anh xã nó thế mà so với nó lớn hơn 15 tuổi..... Có đôi khi em thật sự rất bội phục dung khí của Tiểu Kê nha ~ bất quá anh xã già kia vẫn là vô cùng yêu thương Tiểu Kê, đôi lúc có chuyện chế như vậy một chút. Tiểu Kê cùng chúng em không phải quá giống nhau, nhờ ấy..... kỳ thật chính là tiểu tam trong truyền thuyết. Nhà nhỏ điều kiện bình thường, vào đại học cùng vài cái Hồn Thể Ma Vương chúng em cùng chung một phòng. Có chút này nọ là không thể so sánh, tâm liền so với thật..... Tiểu Kê cùng người đàn ông lớn tuổi đó lúc nhỏ vào đại học là đã ở cùng một chỗ, đến bây giờ cũng đã nhiều năm. Ít nhất, nhờ sống cùng không tệ lắm. Em cũng chỉ có thể nói như vậy.

KTV hẹn ở tầng năm, nhưng khi chúng em đi qua đại sảnh ở lầu một em thế nhưng phát hiện anh xã, người tự xưng có bạn cũ đến thăm lại cùng một phụ nữ không thấy rõ mặt mũi ở đây ăn bữa tối có dốt nên. Cách cửa kính, em chỉ nhìn thấy nửa bên mặt anh xã, không giống lúc anh ở bên em mặt không chút thay đổi, lúc này anh cười thật rạng rỡ.

Em bị kích thích, ghen biển đi thành bá đạo. Thương tâm ca một bản tình ca rồi tiếp một bản, cổ họng khó chịu thì bắt đầu uống bia. Cuối cùng em lúc em say bí thì nghe được mấy nhỏ bạn bàn nhau định gọi điện thoại cho anh xã, lập tức giống hời quang phản chiếu, giống như tinh táo lại nói:

“Ai cho gọi điện thoại cho hần, tao đánh nha!” Em hùng hổ cầm điện thoại của em giờ lên, uy hiếp cả đám chị em.

“Ông xã tao hai ngày này không có nhà, đem nó về chỗ tao đi!” Đại Thiên một tay kéo em một tay hướng về phía bọn họ làm một cái tiếp tục thủ thế. Em quên giới thiệu, Đại Thiên sở dĩ được xưng là Đại Thiên, chính là bởi vì khổ người nhỏ rất to nha..... thân cao 179 cm..... Năm đó ở trường học nhận tài đồng dục, trong ban biểu diễn thời trang, người cao vô số, năng cũng là chị cả!

“Đại Thiên, mày đừng lấy cái xe cũ kỹ đó, chạy Tiểu Bạch nhà tao đi!” Lòng em tính toán chỉ li, Tiểu Bạch nhà em ở lại bãi đỗ xe đây người ta thấy này, rồi mà bị người ta phi lễ thì làm sao bây giờ! Chiếc Volvo của Đại Thiên hoàn toàn có thể cán nát xe tài.

“Mấy đám phi báng bánh ngô nhà tao nửa xem, tao sẽ đem mày ném xuống!” Đại Thiên hung hăng rống em. Thì ra là em không phải suy nghĩ, mà còn nói thẳng ra, bị đau thương xúi giục

Trở lại nhà Đại Thiên, em bị nhò ấn vào dưới vôi hoa sen, giống bí đỏ bị nhò cọ rủa một phenlett được lên giường.

Bất quá, chờ lúc em vừa cảm giác tỉnh lại, phát hiện trần nhà phòng khách Đại Thiên lại cùng trần nhà phòng ngủ nhà em giống nhau như đúc! Đây là phát hiện kinh người đến cỡ nào nha! Nhưng khi em có chút kích động đứng dậy muốn nói cho Đại Thiên phát hiện kinh người này, em phát hiện một chuyện kinh người nhất trong các chuyện kinh người, anh xã nhà em mặt không chút thay đổi ngồi ở bên giường nhìn em. Thì ra..... Đây là trần nhà phòng ngủ nhà của em! Em đã nói mà, ảnh mắt thường thức hiện đại của Đại Thiên khi nào thì thay đổi thành ảnh mắt thường thức trung quy trung cù trung thức?

“Ai nha ~ chiến hữu của anh đi rồi!” Hình ảnh ngày hôm qua nhìn đến đột nhiên hiện rõ ngay trong đầu.

“Say rượu, đêm không về nhà, em muốn tạo phản sao?” Anh xã đối chuyện này im lặng không nói.

“Đứng đứng, em phản, học quân khởi nghĩa Hoàng Cân!” Đây người mùi rượu khiến em khó chịu, chỉ có thể lao đảo đứng lên đi buồn về sinh nửa mặt. Chờ em tắm rửa thơm tho sạch sẽ đi ra, Anh xã vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ kia.

“Em thấy được?” Anh đột nhiên cúi đầu mở miệng.

“Ừ, thấy được thấy được.” Em vầy vầy đầu, giống như muốn đem phiền muộn trong lòng gác đi ra. Anh sao còn theo em nói chuyện này? Không thể làm như không có phát sinh sao?

“Anh cũng có ta không có gì.” Anh thế nhưng còn nói những lời này.

“Ừ, em biết, anh thích Dương Ngọc Hoàn như vậy. Người phụ nữ kia nhìn qua là thấy cứng rắn , ngay cả em cũng không giống, sao có thể lọt vào mắt anh được?” Cứng rắn, đúng, người phụ nữ kia chính là cho em cảm giác như vậy.

“.....” Anh nhìn em trong chốc lát, không có mở miệng nói chuyện. Em không biết chúng em đây là rừng mình hay là chiến tranh nóng, tóm lại, chúng em hiện tại đều không quá thoải mái.

“Em nghĩ về nhà mẹ ở hai ngày, được chứ?” Bế tắc như vậy không bằng hoàn toàn để nguội lại. Em không muốn lúc anh ra ngoài lại miễn man suy nghĩ anh cùng người phụ nữ cứng rắn kia đang làm cái gì.

Hai ngày này bọn chị em thay nhau điện thoại cho em, hỏi em có bị anh xã thu thập hay không. Bởi vì vào đêm đó, anh xã tìm được điện thoại của Bồn Bồn. Anh xã cùng anh xã Bồn Bồn hình như quan hệ cũng không tệ lắm. Kết quả Bồn Bồn không có đi ca hát, nhờ thiết tình đem số điện thoại của Tiểu Nhan khai ra. Tiểu Nhan yêu quá, biết em biến thành bộ dáng kia là vì anh xã, nên không ăn ngay nói thật, chỉ nói với anh xã là em đại khái là theo Tiểu Đan về nhà. Mà lúc anh xã gọi điện thoại Tiểu Đan, nhờ đã nhận được điện thoại của Tiểu Nhan báo tất điện thoại. Cuối cùng anh xã tìm được anh xã của Tiểu Kê, mới nghe được chỗ em đang ở. Em thật sự là uống nhiều lắm, cần bản không cảm giác có người đem em từ một góc thành thị này đến một góc thành thị khác. Em có thể bị người ta trừng trị sao sao? Nói đùa cái gì thế? Thu thập cũng là em thu thập anh! Vì thế em về nhà mẹ đẻ .

Lúc em đem Tiểu Bạch nhà em trở về, em gái đã ở nhà.

“Á! Trách không được chị không cần Mazda6, không ngờ anh rẽ ra tay hào phóng như vậy, mua Porch echo chi!” Hai ánh mắt em gái đều biến thẳng. Nó giống y chang em, đầu tiên là thuận kim đồng hồ vẩy quanh Tiểu Bạch vòng vo vài vòng, rồi lại nghịch kim đồng hồ vòng vo vài vòng.

“Lúc trước còn nghe bạn học nói có một mỹ nữ chạy Porche màu trắng trên đường nhìn đặc biệt phong cách. Hóa ra mỹ nữ đó chính là chị nha!” Em gái từng chút cọ thân thể của em, đôi mắt to cũng đặc biệt nọt nọt hướng em đá lòng mi.

“Lấy chạy đi!” Em đem cái chìa khóa giao cho nó.

“Đừng để Tiểu Bạch nhà chị bị người phi lễ !” Phút cuối cùng, em lại có chút luyến tiếc.

“Tuân lệnh!” Nói xong, em gái leo vào Tiểu Bạch liền liền xông ra ngoài, một hơi phi thẳng vào vào thân cây lựu em tự tay trồng trước đây.

Tiểu Bạch của em..... Tiểu Thạch của em [cây lựu]!!

Em gần như là nổi điên, túm lấy Bảo Bảo trong xe kéo ra đánh cho một trận.

“Chị hại, tha mạng a.....” Bảo Bảo hấp hối, máu mũi đều chảy ra .

Em nhìn thấy ba mẹ cũng đi ra, liền đem Bảo Bảo vứt trên mặt đất, trước nhìn nhìn Tiểu Bạch nhà của em lại nhìn nhìn Tiểu Thạch nhà của em, kinh ngạc phát hiện chúng nó thế nhưng còn có 0.01 cm khoảng cách.....

“Em đứng lúc đạp thẳng lại! Em chi biết nếu thực sự tông vào, em khẳng định sẽ bị đánh! Thế mà vẫn bị đánh..... Biết vậy em tông vào luôn! Ít nhất đau đáng giá.....” Bảo Bảo trong lòng mũi cảm hai cái gậy vệ sinh màu trắng, về mặt tức giận bất bình.

“Sao em không nói sớm nha.....” Nói như thế nào nhỏ cũng là em gái ruột thân yêu, sao mà không đau lòng chứ.....

“Chị cho em cơ hội nói sao?” Bảo Bảo kích động đem kia hai cuộn giấy vệ sinh dính đầy máu mũi từng cái phun ra trên người của em với ba ba.

“A a a!!! Tuổi tác bất lợi a!” Chúng em thân là người bị hại còn không chưa nói gì, Bảo Bảo đã chạy trời chết .

Ăn xong cơm trưa em xem bên ngoài thời tiết không sai, liền nằm nhà chớ nhỏ nhà em đi dạo tiêu cơm. Đã lâu không ở nhà ăn cơm, trong nhắt thời không không chế được, ăn nhiều một chút. Kết quả, mẹ mẹ cũng lên kút theo đi ra.

Thừa dịp Đổ Lôi Tư cùng con chó nhỏ nhà khác thông đồng thần thiết, Mẹ mở miệng hỏi em:

“Hai đứa cãi nhau há ?”

“Không có” Em trên nhìn trời xanh mây trắng, dưới nhìn cánh đồng non xanh nước biếc, chỉ có không dám nhìn mẹ em.

“Nhóc con lừa đảo!”

“Không được kêu con là nhóc con!” Em tức giận, mẹ trước kia đều kêu em bảo bối nhĩ !

“Rồi, rồi, rồi, bảo bối nhĩ ~ nói cho mẹ nghe, hai đứa như thế nào vậy?” mẹ nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng khẽ ve vuốt em.

“Con nhìn thấy anh cùng với một người đàn bà cũng rắn ngồi ăn cơm, còn có nói có cười!” Em tức giận đến phun ra khí nóng, đem con kiến nhỏ dưới chân bên phải nghiền ba vòng bên trái nghiền ba vòng, vừa định nhấc chân nhìn xem nó chết thảm thiết, lại phát hiện con kiến kia thế nhưng đã bò lên chân em! Ngay cả một con kiến cũng đến khi dễ em!

“A!!!! Mẹ ơi!!!! Cứu mạng a!!!!” Khi mà cuối cùng em đã phản ứng, con kiến đã đi đến trên người em, em nhìn không được hết lên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Giải quyết con kiến xong cũng không cố thân mật thân thiết với Durex (*), em một tay nắm nó một tay nắm tay mẹ — ách, không đúng! Là mẹ em nắm tay em, em nắm Durex, hùng hổ chạy về nhà. Ai nói em bị con kiến dọa cho sợ tới mức? Đánh người ấy nha!

Về nhà ngay cả tắm rửa quần áo đều không làm, vọt vào phòng tắm mà bắt đầu chà sát ki kì cọ, mãi đến khi làn da ửng đỏ mới lưu luyến mở cửa ra, tiếp nhận quần áo trong tay mẹ mẹ mặc vào.

Ngồi trên sofa phòng khách em đem chuyện trụ lì to XXXX cùng cô nàng chiến hữu cũ cứng rắn nói một năm một mười cho mẹ mẹ nghe.

“Người trẻ tuổi mà đã vĩ đại như con rồi, có một hai người phụ nữ thích hẳn, cũng không đáng bị chỉ trích nặng.” Đầu óc mẹ mẹ bị Durex bẻ cong sao?

“Anh ấy vĩ đại? Đồ mất một mí như thế làm sao mà vĩ đại? Trừ bỏ vóc dáng cao một chút, sự nghiệp thành đạt một chút, còn có cái ưu điểm gì?” Mẹ cô à đồ mất mủ sao?

“Vậy con có ưu điểm gì?” Mẹ mẹ chờ em trút xong, một câu hỏi em

“Ách...” Bộ dạng xinh đẹp có được tính không?

“Người con không khó nhìn, nhưng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đám bạn bè của con có vài đứa còn xinh hơn con.” Một câu này của mẹ mẹ đem em nhốt đánh thẳng xuống mười tám tầng địa ngục. Đây chính là ưu điểm duy nhất em có thể nghĩ tới.

“Con biết nấu cơm sao?” Mẹ mẹ còn không cam tâm.

“...” Không biết có tính biết nướng cá cùng nướng khoai không?

“Con biết giặt quần áo sao?”

“...” Kỳ thật em cũng tự giặt quần áo lót...

“Con có giúp gì cho sự nghiệp của nó không?”

“...” Tuy rằng em từng tốt nghiệp đại học, nhưng là... Ra về chính là cầm một tờ văn bằng.

“Con như vậy, lại có tư cách gì oán giận hẳn không đủ vĩ đại? Hai đứa kết hôn, cũng không nghĩa là nó hoàn toàn hoàn toàn thuộc về một mình con! Hiện tại không giống trước đây, còn có thể li hôn. Nếu con không hợp ý con rồi, nó có quyền đi tìm người tốt hơn. Đường nhiên, con cũng có quyền lợi này, chẳng qua, con cảm thấy con còn có thể tìm được người tốt hơn nó sao?”

Nghe mẹ một câu, hơn đọc sách mười năm. Em dằn dặt ngồi ở sofa một lát, lại chạy đến phòng em gái đánh nó chút. Không nên hỏi em vì cái gì, đại khái vì em thấy nó so với em còn xinh đẹp hơn đi...

Phát tiết xong, em lại chạy vào phòng bếp uống mấy ngụm trà một ông hoa lái, sau đó mang Tiểu Bạch nhà em lái mấy vòng quanh. Không biết sau khi li hôn, anh xã có thể hay không đem xe thu hồi đi. Dù sao, người ta nhỏ mọn như vậy...

Sau đó, bắt tay bắt giắc đã chạy đến dưới lầu công ty anh xã, em đứng xe lại, nhìn thấy chiếc BMW của anh đổ ở cửa công ty. Hừ hừ, không bắt nạt chủ nhân nhà người được, em liền bắt nạt xe này! Vì thế, em nhảy xuống xe, giữa ban ngày ban mặt, trước mặt bao người, đập đập hai phát xe anh xã mới cảm thấy thoải mái một chút. Đập xong em mới phát hiện, anh xã cùng một người phụ nữ xa lạ còn có lái xe đang nhìn em như người ngoài hành tinh. Người kia chính là người phụ nữ cứng rắn, trực giác thứ sáu của phụ nữ nói cho em biết! Có lẽ bởi vì rất tức giận đi, em cũng không cảm thấy xấu hổ cỡ nào, chuyển mặt mặt như vậy đều bị anh xã cùng tình địch nhìn thấy. Em cơ hồ là tiêu sái quay người, vô cùng hiện ngang uy vũ mở cửa xe, lái Tiểu Bạch về nhà.

Về nhà em nhốt mình trong phòng, vụng trộm khóc trong chốc lát. Cơm chiều em không ra ngoài ăn, cũng không có tâm tình ăn, càng không có ai gọi ra ăn. Em biết, mẹ mẹ để em tự hỏi mình...

Chín giờ, điện thoại trong nhà vang, là mẹ mẹ tiếp. Em dằn tại cửa nghe động tĩnh, em biết điện thoại là anh gọi tới, chỉ loáng thoáng cũng không nghe rõ mẹ mẹ nói gì. Dù sao cũng đại loại là làm cho anh yên tâm linh tinh.

Em nằm trên giường khóc một hồi thế nhưng khóc thiếp đi. Ngày hôm sau, em mang cặp mắt hạnh phúc như quả đào rời giường sớm, cọ đến phòng bếp nhờ đi dạy em làm cơm.

Kết quả, bữa sáng nay, một nửa rất ngon miệng, một nửa lại thật khó nuốt. em cũng nuốt nuốt ăn là phần khó nuốt kia... Vừa ăn không mấy miếng, anh xã tới.

“Ăn cơm chưa?” Em tự nhận là biểu hiện của em thực hiện lành.

“Chưa.” Anh cũng không khách khí, chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống bên cạnh em. Em thực tích cực chuẩn bị cho anh một phần bữa sáng khó nuốt. Anh ăn một miếng xong, sững sờ chút, cũng không hé răng, tiếp tục ăn tiếp.

Kết quả, bữa sáng khó nuốt chỉ có đồ ngốc anh ăn không còn một ngụm, em cũng em gái đồ cho bọn mèo hoang chó hoang trong khu, may mà bọn nó cũng không ghét em. Di tự nhiên không đành lòng nhìn hai người em đối bụng, nhất là em đêm qua còn không ăn cơm, đi lại đi chuẩn bị cho chúng em một phần.

“Anh rể, anh thật có phúc, cả nhà chỉ có anh ăn bữa sáng tình yêu chị em tự tay làm”

Sự thật được chứng minh, em gái em so với em còn đáng đánh đòn.

Từ nay về sau, em em thành fan trung thành của anh. Ngày suốt ngày lái nhái trước mặt em.

“Chị, anh rể rất đẹp trai!”

“Vậy mày cùng anh ta loạn luân đi!” Em hào hùng vạn tượng... bị bà tát cho một cái.

Em về nhà mẹ đẻ chỉ một đêm, trong đó, em bắt nạt em em hai lần, bị con kiến bắt nạt một lần, nói ngắn gọn là, vẫn là em không phải chịu thiệt. À, không, em còn bị mẹ em bóc lột tinh thần một lần, bị ba em xử phạt về thể xác một lần, bị lái xe của anh xã cùng người phụ nữ cứng rắn khách sáo một lần... Đêm đầu ngày tay, em phát hiện em mệt quá.

Về nhà, mẹ chồng thực mở mị ám chỉ ý tứ với em, là phụ nữ, lòng dạ phải rộng lượng một ít, không thể bởi vì chút việc nhỏ đã bỏ chạy về nhà mẹ đẻ. Lão nhân gia mẹ nói, nếu là trước kia, gọi là không tuân thủ nữ tắc, cũng sẽ bị chồng bỏ.

Em khảm nức nói:

“Con hiểu được, con thực sự là rất tùy hứng, không biết nghĩ nhiều như vậy, làm cha mẹ lo lắng”

Mẹ chồng nhìn bộ dáng không hề tiền đồ của em cũng không nói thêm cái gì nữa.

Hừ, về nhà mẹ đẻ, em còn đêm không về, còn say rượu, mấy việc này mà ở thời cổ đại có phải nhảy xuống giếng tự vẫn không?. Nhưng mà, em cũng hiểu được chính mình hình như thật sự cũng không quá đúng... Nhưng anh xã em đây chẳng phải là càng không đúng sao? Cùng lúc có quan hệ không trong sáng với hai người phụ nữ, huống hồ trong nhà còn có em một người... Bà xã không có ích gì...

Buổi tối đi ngủ, anh xã dán lại dây hôn em, bị em né tránh. Nghĩ thông suốt là một chuyện, chứng ngại trong lòng lại là một chuyện khác. Em cứ nghĩ đến chuyện mỗi anh vô cùng có khả năng lúc trước một khác còn hôn người khác, em liền khóc chùi đôi mắt. Quá... Thật sự, em không chấp nhận được. Nói tiếp, có lẽ mọi người cũng không tin, em lớn như vậy, thật sự chỉ cùng anh xã tiếp nhận hôn. Sau đó chính là từng hôn mẹ mẹ, ba ba, Durex, em trai em gái lúc còn đáng yêu em cũng hôn bọn nó. Nhưng là, thật thật chính mình hôn mỗi với đàn ông, anh xã thật là người đầu tiên. Cơ hồ tất cả lần đầu tiên của em đều cho anh, anh ngay cả việc chung thủy sau hôn nhân cũng không cho em. Dù em không biết cái gì, ít nhất, em chung thủy, không phải sao?

Đúng rồi, vì sao em không nhớ ra, em có ưu điểm này?

Anh xã cũng không nói gì, chỉ đơn thuần ôm em ngủ. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, khó thấy anh xã còn ở, nhìn qua hình như anh đã rửa mặt rồi, đang cầm một quyển như báo cáo gì đó. Bởi vì em đang ngủ, màn lại kín, anh mở đèn đầu giường, lại dùng thân thể cao lớn chặn gắt gao, một chút cũng không ánh hưởng đến chất lượng giấc ngủ của em. Có anh xã như vậy, kỷ thật cũng rất đáng yêu.

Cảm giác được em tỉnh, anh xoay người mặc cho em ôm chặt thắt lưng của anh, đem thân hình như rắn nước dán vào người anh? Tuy nói ngực của em không lớn, nhưng tiểu meo meo đáng yêu vào thời điểm phát huy cũng giá nhập vào hàng ngũ C cup! So với ngực "màn hình phẳng" của người này, em cũng phải cao hơn vài cấp bậc.

"Em từ hôm nay trở đi học nấu ăn." Đem mặt chôn lên cơ bụng sáu múi hoàn mỹ của anh, cọ cọ. Hừ ~~~ đem hết mồ hôi lây sang anh, ghé tẩm chết anh.

"Không học cũng không sao." Ý tứ là, nếu học được thì rất tốt. Anh xã già, quả nhiên có vẻ giào hoạt.

"Em sẽ học." Sao lại thành em vội vàng?

Anh bỗng vẫn kiên trong tay, nâng cằm em lên đối mặt với anh, sau đó anh liên hôn đi lên. Em không dám phản kháng, vì em cảm nhận rõ ràng hạ thân anh có cái gì cứng rắn đang chọc vào em. Phía sau trăm ngàn không được lộn xộn nha!

Hôn trong chốc lát, anh buông thân mình mềm nhũn của em ra, bắt đầu hít sâu. Coi như anh thức thối, biết cô nài nài em tâm tình hiện tại không tốt.

"Anh xã lại không đáng yêu như vậy? Ngón trở em chọc chọc gà gả không thành thật của anh? Vốn nó không có việc gì, kết quả bị em chọc này chọc nấy, nhanh chóng lớn vài vòng, nháy mắt, đáy quần rụng thũng thình đã bị nó ngóc lên như lều trại nhỏ.

"Về sau lúc đóng quần đã ngoại không cần mang lều trại." Em trêu đùa.

[Hic, đoạn này nó cũng ko phải H chân chính, dung mà ta nương quá T_T]

Kết quả, anh xã không nhịn xuống, bị em từ hình ngay tại chỗ. Lâm xong, em nhìn không được, khóc, em còn cảm thấy ỳ ỳ khúất, vô cùng ỳ ỳ khúất.

Anh xã không nói cái gì, một câu giải thích cũng không có, này không phải là tương đương cam chịu? Vì sao anh có thể, một bên, là trọng phu dễ dàng tha thứ em, sủng ái em, một bên câu kết làm bầy với đàn bà bên ngoài? Đều nói lòng phụ nữ, kim roi đáy bể. Em cảm thấy, lòng đàn ông, thì phải là vì sinh đáy biển...

Em thút tha thút thít khóc trong chốc lát, dần dần ngừng lại. Anh xã mới thôi không vỗ về lưng em, mở miệng hỏi em:

"Vì sao em lại nói Tôn Ngộ Không thích Bạch Cốt Tinh?" Trí nhớ của anh cũng tốt quá đi? Đây đã là chuyện bao lâu rồi?

"Trước đây anh có hay không thích con gái?" Em hỏi lại.

"... Có" Anh thật thành thật.

"Vậy có phải anh luôn thích không có việc gì đến tìm cô ấy không?"

Em cầm lấy khăn tay trên đầu giường sụt sịt đem nước mũi tống cổ sạch sẽ, sau đó đem một đoàn ghê tởm ném vào tay anh. Anh cũng không tức giận, mặt không biến đổi, ném thẳng nó vào thùng rác.

"Không ấn tượng, hình như có chuyện như vậy." Anh tiếp nhận khăn tay em đưa cho, xoa xoa tay.

"Kỷ thật đạo lý giống nhau a, Tôn Ngộ Không đánh yêu tinh khác, chỉ đánh một lần sẽ không đánh, duy có đánh Bạch Cốt Tinh tận ba lần. Không phải vì muốn người khác chú ý sao?" Đây là nguy biện...

"Vậy vì sao cuối cùng hẳn lại đánh chết Bạch Cốt Tinh? Anh nhớ rõ trong Tây Du Ký có duy nhất một yêu quái bị đánh chết là Bạch Cốt Tinh." Mãi sau anh xã mới hỏi ra một câu.

"Hắn... Thất thủ đi..." Em nương ngừng mở miệng.

Anh căn bản vì yêu tinh cùng tinh yêu truyền thuyết không tồn tại mới có thể nói chuyện phiếm với em, cũng không chịu nói ra một câu sáng tỏ chuyện cảm tình lúc này của anh và em... Chuyện vốn khỏi hải lại làm tâm tình em càng trầm xuống...

~~~~~oOo~~~~~

.

.

.

(*) Có người thắc mắc chap trước con chó của nc tên là Đồ Lôi Tư cơ mà? Sao lại đổi thành Durex. Xin thưa là Đồ Lôi Tư là phiên âm tiếng Trung của Durex ạ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12

Anh căn bản vì yêu tinh không tồn tại cùng tinh yêu chỉ có trong truyền thuyết nên mới có thể nói chuyện phiếm với em, cũng không chịu nói ra một câu sáng tỏ chuyện cảm tình lúc này của anh và em... Chuyện vốn khỏi hải lại càng làm tâm tình em trầm xuống.

Nấu cơm thật ra cũng không khó, nhưng mà làm ra bữa cơm ngon miệng mới thực sự khó. Em theo đầu bếp trong phòng bếp chuyển động mấy ngày, cũng thử làm mấy món ăn, không phải cái này thừa chính là cái kia thiếu, hương vị luôn không quá ngon, chỉ có thể miễn cưỡng ăn. Anh xã mỗi lần thực nể tình ăn hết sạch.

"Anh không chê khó ăn sao?" Em vỗ cùng chân thành nhìn anh.

"Trước kia ở bộ đội, cái gì khổ còn chưa nếm qua." Anh lo lắng. Xem ra người vợ như em thật sự không quá đủ tư cách.

"Em muốn đi học đầu bếp." Dù sao ở nhà cũng không có chuyện gì, so với việc mỗi ngày miễn man suy nghĩ chẳng bằng để mình làm chuyện gì đó. Thời gian trước Đại Thiển còn nhắc tới chuyện này... Nó cũng em giống nhau ở chỗ từ nhỏ không biết nấu ăn là gì, sau khi kết hôn lại nguyên ý vì một người đàn ông mà chịu mùi khói bếp.

"Tùy em đi..." Anh vuốt vuốt vài sợi tóc của em, đổi quần áo rồi đi làm.

Em gọi điện thoại cho Đại Thiển thương lượng chuyện học bếp núc, kết quả Tiểu Nhan cũng cùng nhau đến góp vui, la hét muốn học bánh kem. Hẹn thời gian cùng đi vào trung tâm, nhìn thời khóa biểu một chút, ba đồ lười chúng em vô cùng ăn ý mà chọn học buổi chiều. Buổi sáng không dạy được, buổi tối cùng ông xã, chỉ có thời gian buổi chiều.

Chương trình học ba ngày sau mới bắt đầu, chúng em báo danh trước, sau đó nhàn nhả đi dạo phố. Trang phục mùa đông dần được đưa ra thị trường, người xem hoa cả mắt, em không có hứng thú mua, nhưng thật ra lại rất quan tâm tới trang phục mùa xuân cùng mùa hè. Hai đứa kia đều thẳng lợi trở về, em chỉ mua cho mình một thân nội y, mua cho anh xã một chiếc áo len, vô cùng có khuyển hướng cảm xúc.

Kết quả khi anh xã mặc trên người, y như khoác mai rùa... Quá nhỏ.

"Ách... Không phải một mét tám sao?" Em thật buồn bực!

"Một mét tám tám!" Anh xã trả lời làm em nghĩ đến một chuyện cười. Kết quả em còn chưa nói ra, anh xã cũng cười, chắc anh cũng nghĩ đến.

Chê cười là như vậy, một ông nói lấp đi xem mặt, cô nương hỏi hẳn anh rất cao sao?

"Một thước tám a tám..." Lấp bắp?

"Gạt người đi? Em nhìn anh nhiều nhất cũng chỉ một thước tám!" Cô nương kia thực khinh thường, anh ta nói lấp, còn lừa dối mình.

"Anh không lừa em, anh chính là một thước tám a tám..."

Cô nương kia hừ một tiếng đi rồi, tiểu tử roi lệ đẩy mặt, tôi nói lấp a!

Ngày hôm sau anh xã cùng em trở lại quầy chuyên doanh kia thay đổi bộ khác lớn hơn, mặc trên người quả nhiên rất hợp, rất đẹp trai, ngay cả mấy em bán hàng đều nhìn chăm chăm. Em liền buồn bực, khi nào thì người mất một mí cũng nổi tiếng như vậy? Chẳng lẽ em không theo kịp thời đại, bị out?

Dù sao anh xã lười đi công ty, hai người dùng cả một ngày đi dạo phố, lần này chứng minh hoàn toàn thắng lợi trở về, cả nhà cha mẹ chồng lần nhà mẹ đẻ đều được mua quần áo cho. Đường nhiên, đa số quần áo vẫn là mua cho em. Đây xem như là dùng tiền tài bồi thường sao? Quên đi quên đi... Thật sự không muốn so đo.

Kỳ thật, nếu như em cái gì cũng không phát hiện thì tốt quá. Nếu em không biết gì cả, như vậy anh xã trên coi bạn coi như một người chồng hoàn mỹ.

Đầu bếp trong lớp đại đa số đều là cô dâu mới như chúng ta, còn có một ít cô, bác, dì, còn có một ít... đàn ông trung niên. Em thực sự hâm mộ các bà vợ của bọn họ.

Chúng em học bắt đầu học từ chấp dao thủ thế. Về nhà em cầm dao bắt đầu luyện tập, anh xã chau mày, sáng hôm sau nhìn thấy em vung dao như tàu hỏa nhập ma, quyết không cho em đi học.

“Không được, em lớn như vậy còn chưa từng kiên trì một chuyện gì, chuyện này nhất định em phải tiếp tục kiên trì!” Em vung dao nói với anh xã, không ngờ bị mẹ chồng lĩnh nghiêm mặt thấy được, em cả kinh, con dao thẳng tắp rơi xuống ngón chân em.

“A.....!”..... Tiếng hét chói tai của em... Thật sự rất lợi hại.

Anh xã không nói hai lời, lập tức ôm em chạy ra ngoài, mãi cho đến khi ngồi vào trong xe, lúc anh xã khởi động xe em mới có chút bồn chồn, vì cái gì chân của em còn không có đồ lót? Anh xã chỉ lo lái xe, cần bản không có chú ý tới, gần xanh trên trán anh đều hằn rõ cả lên.

“Ông xã...” Em khiếp khiếp sợ sợ lắc tay anh.

“Ngaoan, nhịn một chút, lập tức đến bệnh viện.” Mặt anh xã vẫn dán lên đường đi thẳng trước, vờn tay vuốt tóc em. Nhìn anh như vậy, nước mắt em không hề báo động trước ăng ăng lên, lớp bột rơi xuống đùi. Có thể là dùng kính xe nhìn thấy em khóc, tốc độ xe lại nhanh hơn.

“Dừng xe!” Em hét chói tai. Anh không rõ nên phan gì, em mạnh mẽ bỏ nhào vào người anh gào khóc, đem tất cả ủy khuất cùng khổ sở phát tiết lên anh. Anh không nói gì cả, chỉ ôm em.

“Em nên làm cái gì bây giờ? Anh bảo em làm sao bây giờ?” Em khổ sở cắn quần áo anh. Trên người anh mặc chiếc áo len mà em vừa mua tặng anh. Em không thể không tương tượng , có thể có người đàn bà nào coi bộ quần áo này không? Anh tại thời điểm đó có từng nghĩ đến em?

Anh vẫn là không có nói cái gì. Đã quên nói, chân của em không có chuyện gì, lúc ấy là sống dao nên lên chân em, vì em hồng phúc tề thiên, tránh thoát khó khăn.

Em cũng không biết mình là thật muốn học nấu ăn hay là gần gũi với anh xã, trải qua trò khôi hài buổi sáng, buổi chiều em như trước diễn nhi diễn nhi lái Tiểu Bạch của em đi lớp nấu ăn báo danh.

Làm cho em ngoài ý muốn chính là, lớp học nấu ăn ngoại trừ Tiểu Nhan cùng Đại Thiên còn gấp thêm một người quen? Mọi người thử đoán đoán xem là ai? Dĩ nhiên là anh rể tao nhà nho nhà nhà em! Có ai tương tượng được một người khiêm tốn cầm dao cắt củ cái như thế nào không? Toàn bộ lớp như bị sét đánh. Biết anh rể là giảng viên đại học em tức thì bị sét đánh trúng nửa ngày không nói được câu nào.

Đôi mắt hạnh của em trừng thật to, thật to.

“Anh, anh rể!”

“Bảo bối, em cũng đến học nấu ăn?” Anh rể cũng là vẻ mặt đầy kinh ngạc.

“Đại! Còn có, anh rể, anh... Khụ khụ, có thể không kêu tên của em, cũng đừng kêu.” Đúng, em thừa nhận, tên của em là Bảo Bối [~::~], em còn có một cái họ đặc biệt ác tục, cả họ lẫn tên kêu là Kim Bảo Bối. Giống hệt với chỗ nuôi dạy trẻ quốc tế. Em cảm thấy là bọn họ sao chép em, tuy rằng tuổi người ta hơn em. Đây cũng là nguyên nhân trước khi kết hôn anh xã không thích gọi tên em, rõ ràng hai người còn chưa quá quen thuộc, một ngum một cái Bảo Bối, cũng quá buồn nôn. Cho dù có lúc anh gọi cả họ lẫn tên em, em đều có thể nhìn đến vẻ mặt rối rắm của anh. Một thiết cốt anh hán một thước tám tám chỉ bởi vì tên của em, thật sự là thời gian rồi rắm rất lâu.

Nhưng mà ta còn có một chút may mắn, em gái em kêu Kim Bảo Bảo, em trai em kêu Kim Bối Bối... Mấy cái tên đều do mẹ mẹ đặt, ba ba em thời trẻ cả năm trời không về nhà, đương nhiên đặt tên con không có phần của ba ba. Em nhớ rõ ba ba gọi tên chúng em cũng rất rồi rắm. Chỉ có mẹ em một ngum một cái kêu Bảo Bối rồi cũng thần thiết.

“À...” Anh rể vẻ mặt đồng tình nhìn em. Em còn nhớ rõ ngày đón ba mẹ chồng từ nhà anh chị về, anh rể cùng chị chồng lúc gọi tên em cũng xấu hổ. Cuối cùng em mỉm cười nói:

“Tiểu Kim, mọi người gọi em là Tiểu Kim là tốt rồi!”

Nhưng thật ra hai đứa cháu trai, luôn miệng gọi mợ Bảo bối nhi, kêu đặc biệt ngọt ngào.

“Anh rể, anh thật đúng là... là người chồng tốt.”

Hiện thể lương mẫu thiếu chút nữa thoát ra, em phóng chừng đến lúc đó con dao trong tay anh rể sẽ không chặt cây củ cái mà là chặt em.

“Chỉ em thăm oán ăn đồ ăn bên ngoài một bữa, khả năng nấu ăn của anh cũng thực bình thường, anh ở trường học gần nhất cũng không có tiết, cứ tới đây một đoạn thời gian.” Anh rể cười đến thực ngại ngùng.

“Đại, chờ sang năm mới chúng ta luận bản luận bản.” Hai người cùng nhau học, có thêm nhiều động lực hơn.

Kết quả anh rể đi được một tuần, bởi vì chương trình học ở trường có vẻ nặng nên không đến được, chỉ còn lại có một mình em. Đại Thiên cùng ông xã nó chạy đến Nhật Bản tắm suối nước nóng rồi, Tiểu Nhan tiếp tục cuộc sống ca múa mừng cảnh thái bình. Nó cần bản không để tâm chuyện này lắm. Em học từ dùng dao đến cắt củ cái đến phối hợp thức ăn, từng chút một học tập.

Mùa đông hình như là mùa làm ăn thịnh vượng của công ty anh xã, anh cũng rất ít về nhà, về nhà rồi chứng minh nói chuyện phiếm cũng không nhiều, thường thường anh vừa đặt mình xuống giường liền ngủ. Ngẫu nhiên muốn cùng anh hai ngày, bị anh một câu:

“Đừng náo loạn, ngủ.”

Cối lòng lạnh thấu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Ngẫu nhiên muốn cùng anh hai ngày, bị anh một câu:

“Đừng náo loạn, ngủ.”

Cối lòng lạnh thấu.

Kết hôn không đến một năm, em thế nhưng nghĩ tới từ từ đặc biệt đáng sợ: “Ly hôn”.

Trước Giáng sinh đúng một ngày, em nhận được bằng tốt nghiệp cùng một giấy chứng nhận tư cách đầu bếp loại tư cấp, hàng thật giá thật. Lần này em không làm ba mẹ lo lắng tìm cách, mà đường đường chính chính dựa vào thực lực của chính mình lấy đến một giấy chứng nhận nho nhỏ. Mà bản tay vốn mềm mại của em cũng xuất hiện thêm mấy vết chai mỏng manh.

Đêm bình an anh xã thể nhưng dính bông tuyết đầy người chạy trở về, trong tay còn cầm một bó hoa hồng đỏ chói đầy tục khí.

“Cũng không phải ngày tình nhân, anh đưa hoa làm cái gì?” Em bêu môi, kỳ thật trong lòng cũng có một chút cảm động.

“Đây không phải chúc mừng sao!” Thần sắc anh xã có chút xấu hổ. Đã lâu em không có thực sự nhìn khuôn mặt anh xã, anh gầy hơn, còn có đôi mắt thâm quầng, ngay cả râu ria cũng trở nên đặc biệt lòi thoi.

“Hôm nay là đêm bình an, anh hẳn phải tặng em quà tào!” Nói xong, em lấy trên bàn trà quả táo đẹp nhất đưa cho anh.

“Họ veng anh sau này đều có thể bình an!” Le lưỡi, rồi nháy dụi đi hương phòng bếp. Anh xã ngờ ngác đứng trong chốc lát cũng theo lại đây, ôm em từ phía sau. Mùi thuốc lá trên người anh rất nặng, nhưng không có hương vị người đàn bà khác. Mùi thuốc lá ấy, cũng không phải không thể chịu được.

Anh cọ xát trong chốc lát rồi hình như cũng phát hiện ra mùi thuốc lá trên người, hậu trị hậu giác đi lên lầu tắm rửa thay quần áo, em vô cùng đơn giản làm mấy món đồ ăn. Bố mẹ chồng em cũng khá hài lòng với khả năng bếp núc của em, mà anh xã, còn chưa nếm qua thức ăn em làm. Anh không có cơ hội ăn.

Lúc anh xã xuống dưới, mọi người đều đã ngồi bên bàn cơm, chỉ có em cùng đầu bếp đem từng món ăn hương sắc cầu toàn đặt lên bàn. Đôi mắt một mí tí hi của anh xã trông đặc biệt to, giống như nhìn thấy kỷ quan vĩ đại đến nơi. Gần nhất thái độ của mẹ chồng đã chậm rãi thay đổi, bởi mấy tháng nay số lần em cùng bọn Tiểu Nhan ra ngoài dạo phố có thể đếm trên đầu ngón tay, chiều học ở lớp nấu ăn, sáng cùng tới luyện tập ngay ở nhà. Bố mẹ chồng nhưng thật ra ăn không ít đồ ăn em thử làm, hai người vẫn duy trì thái độ.

“Về sau không có việc gì thì đừng đi ra ngoài. Tục ngữ nói đúng, lão bà đưa nhò nhiệt kháng đầu (1), trời lạnh thế này, sao so với ẩm áp trong nhà được?” Mẹ chồng một câu hai nghĩa, anh xã chỉ có thể gật đầu.

Ban tối khi đi ngủ anh xã ôm em gút gao, cứ như sợ bị vứt bỏ. Em mâu thuẫn cùng anh ***, anh cũng có thể cảm giác thấy, cho nên, hai người cứ như vậy thân mật kháng khí ngủ, cái gì cũng không làm.

Sáng sớm tỉnh lại, anh vẫn giống như lần trước ngồi bên giường xem văn kiện. Nhìn thấy em tỉnh lại, anh như dùng ma thuật biến ra hai vé xem phim. Ngày đông như vậy, có thể mua được hai vé xem phim quả thật không dễ dàng. Em liền cảm động, liền ngay ngỗ bất chấp trời đổ tuyết, tay trong tay đi xem phim. Xung quanh rạp chiếu phim ngay cả một bãi đỗ xe cũng không có, anh đem xe đỗ ở nơi cách đó một cung đường. Lúc bắt đầu, em muốn kéo tay anh, anh còn không vui.

“Trên đường cái, còn ra thể thống gì?” Anh xã già này! Quả báo thù! Vì thế, em một mạch dán cả người vào anh, anh không nói gì cứ kéo em về phía trước. càng đến gần rạp chiếu phim người càng đông thêm, anh cứ việc có chút không tự nhiên, vẫn là kéo tay em. Không phải em nói cái gì, một bà xã tốt như em, anh nếu mà đánh mất, có mà đốt đèn lồng cũng tìm không trở lại.

Anh xã coi xem phim chính là chân chính xem phim, ở rạp chiếu phim tối mù em phỏng chừng chỉ có một mình anh ngồi nghiêm chỉnh, về mặt nghiêm túc xem một bộ phim tình tiết buồn tẻ như vậy. Em thậm chí nghe được ghé gần cạnh truyền đến tiếng ngáy cùng với tiếng sau truyền đến tiếng “bùm”. Thấy anh xã vẫn là hết sức chuyên chú nhìn lửa pháo, em liền vùng trộm quay đầu lại, muốn nhìn người nào lớn mặt thế. Kết quả còn chưa nhìn thấy cái gì, bàn tay to của anh xã đã đặt trên đầu, đầu em lại quay trở lại.

“Hừ!” Không xem sẽ không xem! Em ăn bỏng còn không được sao!

Cuối cùng, em ăn ăn lẹch vào lòng anh xã ngủ mất... Trong miệng còn ngậm bỏng ngô, nhưng làm em ghé tòm hòng rồi. Anh xã phụng mệnh mua nước về còn lạnh ngiem mặt nói:

“Anh còn lần đầu tiên nhìn thấy có người đem chính mình ghé tòm đến.”

“Hiếm thấy càng lạ.” Bỏn cô nương cũng không phải lần đầu tiên đem chính mình thành ghé tòm.

Xem phim xong, dưới lời đề nghị mãnh liệt của em, anh xã đồng ý lãng mạn một phen, cùng em đến quán cà phê nhỏ nhen một lần. Anh xã người này, chỉ thích uống nước lọc cùng uống trà, còn đồ uống khác thì không. Kết hôn sau vì em, thường thường uống trà lài, anh khi rảnh rỗi cũng uống một li. Đối với cái đuôi của tư bản chủ nghĩa – cà phê, anh hưởng tới là khinh thường, nên em gọi hai tách cappuchino, chính mình uống hết. Hai khối bánh ngọt nhỏ tặng kèm cũng bị em xử lí. Chờ em ăn uống no đủ, anh xã đột nhiên nâng cằm em, tỉ mỉ quan quan sát sất một phen mới nói:

“Khướn mặt nhò nhăn béo hơn.”

Ai nói em béo! Đánh đây nha! Nhưng mà, em đánh không lại anh xã, chỉ có thể nói:

“Anh đây là nhìn sai lầm! Ánh sáng ở quán cà phê này tuyệt đối có vấn đề!”

Tuy rằng nói đúng lí hợp tình như vậy, lúc ăn cơm chiều em chỉ ăn tám phần no rồi buông đĩa.

Kết quả đôi mắt một mí của anh xã đảo qua, bùm bùm gấp vào bát em đồ ăn, lạnh lùng nói:

“Ăn!”

Cuối cùng, em ăn so với ngày thường còn no hơn. Đến khi tắm rửa quả nhiên nhìn thấy bụng nhỏ của em hơi trồi ra đến mắt mất xấu hổ. Đang đau lòng soi gương, anh xã đi vào. Em quên khóa cửa, đối mình liền nhìn nhau tới một phút đồng hồ đi, em cảm giác như vậy. Có lẽ, chỉ có vài giây thôi, thời điểm kia còn có tâm tư tính giờ sao?

Em phản ứng lại cũng không che tiểu meo meo dưới tóc, cũng không che phà dưới, mà gút gao che bụng nhỏ, nói cái gì cũng không thể làm cho anh thấy bất cứ tí vết nào trên người em!

Anh xã quét em hai lần, thực khinh thường coi bỏ quần hư hư. Tiểu đệ đệ nhà anh còn run run chào hỏi bụng nhỏ của em.

Nhưng mà chờ anh hư hư xong cũng không đi ra ngoài ngược lại bắt đầu coi quần áo.

“Anh làm gì thế?” Em lui về sau từng bước.

“Tắm rửa.”

Anh nói vô cùng đúng lí hợp tình, cũng không nhìn j gà con gà con hưng phấn nhà anh đã sớm đem anh bán đứng không còn một mảnh.

Lần đầu tiên chứng minh làm ngoài giường, cũng là lần đầu tiên em ý thức được năng lực của anh xã mạnh vô cùng, em tựa như kaola bám chặt lên người anh, mặc cho anh di chuyển. Anh thậm chí còn có thể ôm em đi vài bước, một chút cũng không thấy đang có sức.... Trời ạ, nếu sau này anh muốn bạo lực gia đình, chẳng phải em ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

.

.

.

~~~oOo~~~

(1) Lão bà đưa nhò nhiệt kháng đầu: Vợ con ẩm áp như lò sưởi đặt đầu giường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trời ạ, nếu sau này anh muốn bạo lực gia đình, chẳng phải em ngay cả năng lực phản kháng cũng không có?

“Anh là đồ hỗn đản.” Bị anh tẩy sạch lau khô đặt lên giường, em hừ hừ.

Anh cũng không phản bác, lẳng lẳng ngồi ở đầu giường hút thuốc.

Nhìn anh mặt nhăn mày nhó tuyệt không giống bộ dáng bình thường hút thuốc, ngược lại còn chất chứa tâm sự.

“Anh là không phải có chuyện gì phiền lòng?” Mẹ mẹ nói qua, vợ chồng hẳn là cùng nhau kể vai sát cánh, nhìn anh phiền lòng, em là không phải có thể giúp anh gánh vác?

“Không có việc gì...” Anh đại tất thuốc rồi vào toilet súc miệng.

“Hôn nhe...” Chờ anh nằm lên giường em lại thấu đi qua, em muốn làm cho anh vui về một chút, không nghĩ nhìn thấy anh chau mày.

“Đưa nhò này...” Anh bắt đầu dĩ cười cười, mãn mê miệng mất đôi môi em chủ động dâng lên. Hôn, triển miến là dài lâu. Em từ hôn môi không biết hô hấp đến bảy giờ có thể thuần thực đáp lại anh, đây đều là anh tự tay *** ra.

Thân mật như vậy, em chỉ nguyện ý cùng anh chia sẻ. Nhưng anh, cũng không chỉ chia sẻ với một mình em. Tay anh lớn, nhưng nắm vào cũng chỉ có nắm tay lớn mà thôi, vì sao có thể yên tâm thoải mái buông nhiều người như vậy? Anh sẽ không cảm thấy áy náy sao?

Hôn hôn nước mắt không tự chủ được chảy xuống.

“Thực xin lỗi...” Anh dùng ngón tay thô ráp cần thận lau đi nước mắt của em. Đây là lần đầu tiên anh đối mặt vấn đề này.

“Em không cần thực xin lỗi.” Em lại chủ động hôn anh, có chút tuyệt vọng. Thực xin lỗi, tính là cái gì?

Từ tháng mười hai tháng đến lễ mừng năm mới, em cùng anh xã phía trước đều ổn định, coi như cái gì cũng chưa xảy ra. Anh không giống như trước đây đi sớm về muộn, cả ngày không biết tung tích. Trên cơ bản trừ bỏ điếm tâm, anh đều giám sát em, thật sự sợ em ăn uống điều độ giảm béo. Kết quả, đến lễ mừng năm mới cân nặng của em lần đầu chạm mốc mới trong lịch sử, 55 kg. Em đứng trên cân điện tử, hai tay chống nạnh nhìn thẳng anh xã nói:

“Anh là đồ đại hỗn đân!” [thăng cấp từ hỗn đân lên đại hỗn đân ^^!]

Anh xã cũng không để ý tới, đi tới đi lui trên thương trường, anh đặc sể diện. Nghe thấy em nói như vậy, mặt anh xã quay đi, giống như không có nghe thấy, giả bộ không quen biết với em (_ _ *)

Hừ ~ dám đấu với em! Dưới chân vừa thi lực, liền nhảy lên lưng anh, anh theo phản xạ tiếp được em. Không hổ là cựu bộ đội đặc chủng, thân thể phối hợp phản ứng đều đều thực không tồi. Chính là, anh bị cánh tay em ép đến mặt có chút hồng, thiếu chút nữa không thở được. Nhưng mà cho dù phải cong lưng ho khan, anh cũng không ném em xuống, gắt gao công em

Chờ anh thật vất vả hít thở đều đều lại đây, một người bảo vệ đi tới nói một câu thật làm người ta hồng mặt:

“Thực xin lỗi tiểu thư, cô đã làm vỡ cân.”

Em vừa nghe này, biến thành gà trống giương mào, hít sâu một hơi định cùng người ta li luận, nha nhìn xem vóc người em có thể làm hỏng cân sao? Tuy rằng nói có nải nải em tăng mấy cân thật là không sai, nhưng đứng trong đám người vẫn là đại cô nương duyên dáng yêu kiều, eo nhỏ chân dài một người!

Kết quả em còn chưa mở miệng, anh xã liền vô cùng nghiêm túc hỏi người ta:

“Bồi thường như thế nào?”

Anh vừa nói vừa vươn tay chụp đầu em cho em thuận khí, ý bảo em không nên gấp gáp.

“Hai người theo tôi đi phòng bảo vệ một chuyện. Mặt khác tôi giải thích một chút nguyên nhân vừa rồi cân bị hỏng. Vừa rồi vì tiểu thư này đứng trên cân nhảy lên người ngài, lúc dùng lực làm trọng lực tăng lên vài lần, cho nên cân bị hỏng.”

Con tức của em, hoàn toàn bẹp đi. Đi theo bảo vệ đi phòng bảo vệ nộp tiền phạt, em cúi đầu đi sau anh xã, không còn mặt nhìn người.

“Đưa nhò này!” Anh xã vuốt vuốt mái tóc không dài không ngắn của em, đem cánh tay ôm lấy vai em, an an ủi ủi. Em gió chiều nào theo chiều vậy, thân thể mềm nhũn, dính sát vào ngực anh, để sức nặng cơ thể dồn lên anh, cơ hồ gần như bắt trên người anh. Sắc mặt anh đối đối, cuối cùng cũng không nói gì, mặc em ép buộc.

“Đi cho em làm tóc đi!” Lương tâm của anh xã phát hiện, em đã lâu không đi làm tóc. Hiện tại em buộc một cái đuôi ngựa không quá thu hút, muốn bao nhiêu lời thôi có bấy nhiêu lời thôi. Thế mà anh lại thích, nói như vậy nhìn đáng yêu. Suốt cả mùa đông, chỉ riêng tiền làm tóc em đều tiết kiệm cho anh vài ngàn. Anh đi đâu tìm được một bà xã tốt như em bây giờ?

Kiểm tra một lần hàng hóa cần mua trong xe đẩy, không sai biệt lắm cũng mua đủ, anh cùng em đi ra quầy thu ngân xếp hàng chờ tính tiền. Lễ mừng năm mới đã tới rất gần, siêu thị người mua tấp nập. Xếp hàng nửa giờ, chỉ nhúc nhích về phía trước một chút. Đang không kiên nhẫn cần cắn ngón tay anh, đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc cũng không biết xấu hổ lớn tiếng kêu:

“A ~ Bào Bối nhì! Kim Bào Bối nhì!”

Nhờ thanh âm cao vút lạnh băng ban tặng, tất cả mọi người ở gần quầy thu ngân đều quay đầu lại xem. Em trả lời cũng không được, không trả lời cũng không được. Kết quả thanh âm kia không ngừng cố gắng, cứ làm cho nó kêu như vậy, toàn bộ siêu thị sẽ biết em có một cái tên nhục nhã nhận [nhục nhã+nhả nhận !!!] đến đường nào! [T _ _ T]

“Nhan Tiểu Thiển, sao mày không chết đi?” Em rống xong liền chui vào lòng anh xã, không dám ngẩng đầu nhìn lên. Kết quả là, có thể tưởng tượng, anh xã thành tâm điểm chú ý của cả sảnh người. Em vùng vתרם ngẩng đầu nhìn thấy anh xã đang dùng một loại ánh mắt vô cùng nghiêm túc, vô cùng thâm trầm nhìn về phía Tiểu Nhan, mà Tiểu Nhan kia bị ánh mắt gét người không cần đao của anh xã dọa sợ đến chui thẳng vào lòng ông xã nó. Nha, hại tao làm đả điều, mày cũng không khá hơn bao nhiêu. Tồn nhân bất lợi kỷ[hại người thì mình cũng không có lợi gì], đồ thiếu thông minh kia!

Cổ tính, nhà em đứng giữa hàng, cho dù thời gian tính tiền không khác nhau nhiều, bọn Tiểu Nhan ra sớm hơn anh và em khoảng ba phút. Chờ đến khi hai người mang bao lớn bao nhỏ ra ngoài, bọn họ đã cắt đồ xong, ông xã Tiểu Nhan phụng mệnh tới đón chúng mình.

“Ôi, thế này mới bao lâu thời gian không thấy a, mày sao lại trở nên lòi thoi như vậy? Tiểu bữu bữu [ta đoán là tóc rối] này là cái gì? Kiểu tóc thịnh hành năm nay sao? Còn thêm quần áo, có phối hợp thế này sao? Sao mày giống phụ nữ có thai vậy... Còn có...” Tiểu Nhan không chút khách khí đem em phê phán từ đầu đến chân. Nói như tát nước vào mặt em xong nó mới chú ý đến ánh mắt không tốt của anh xã nhà em, đồ thiếu i ốt lại trốn phía sau ông xã nó.

Em nguyên ý mặc như vậy sao? Cũng tất dài áo lông rộng, quần bó rộng thùng thình nhét vào đôi boot lông vừa dày vừa nặng này. Càng ngốc là, em còn để cái đuôi ngựa không dài không ngắn... Trừ bỏ một thân đều là hàng hiệu, em thật là không đúng tý nào, đem quần áo đều đập hư. Nhưng mà, anh xã nói, mùa đông phải mặc dày một chút, vì thế em mặc cái áo lông dài nặng chưa bao giờ đụng vào; anh xã nói chân không thể mặc quá chật, hơn nữa không thể mặc quần mỏng, dễ dàng phong thấp, em ăn n còn mặc quần chông chắt quần, vì thế đường cũng không đi được; anh xã nói bàn chân là nơi có rất nhiều huyết vị của cơ thể, tốt nhất không cần đi giày cao gót, vì thế em đi một đôi boot lông tuyết dày nhất rộng thùng thình nhất ; anh xã nói con gái để tóc dài mới đáng yêu, vì thế em có tiểu bữu bữu ngay cả mình đều chán ghét...

Bị Tiểu Nhan bình luận, một chút tự tin em thật vất vả mới lấy được với anh xã toàn bộ bị hủy diệt. ... Kết quả là —

“Em không đi cắt tóc!” Mặc bộ quần áo này, còn không bị bọn A Kien cười chết à?

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

“Em không đi cắt tóc!” Mặc bộ quần áo này, còn không bị bọn A Kien cười chết sao?

“Ánh mắt của người khác lại không thể làm em ăn...” Anh xã không quá đồng ý.

“Không làm cơm ăn được, lại có thể làm nước uống.” Người có thể một tuần không ăn cơm, cũng không thể một tuần không uống nước, điều ấy là anh xã nói với em. Có đôi khi buổi tối bị em quán lấy, anh liền kể cho em chuyện ngày xưa trong quán ngủ, nghe xong mà lòng em kinh hãi. Vốn ngủ không được, nghe xong biến thành hoàn toàn mất ngủ. Sau đó, anh không kể cho em nghe nữa. Kết quả anh không nói, em càng ngủ không được. Anh xã khó xử nắm mũi em, về mặt không kiên nhẫn nói:

“Em chính là cái tổ tông~”

Kỳ thật, ai là tổ tông của ai còn không nhất định đâu!

Anh xã nhìn em thật sự không muốn mặc bộ quần áo này cho nhiều người thấy, cuối cùng không thể không thỏa hiệp lái xe về nhà.

“Anh hôm nay cho phép em tùy tiện ăn mặc.”

Anh xã nói một câu làm em bay lên mây.

Em vừa ngán nga vừa mặc vào áo len có chữ V cỡ M, phía dưới mặc đồ lót giữ ấm thêm vô màu đen, cuối cùng đi boot quai gố. Quấn một vòng khăn quanh cổ, đội thêm mũ cùng bộ, cuối cùng mặc vào chiếc áo khoác ngắn bằng nhung, em say sưa nhìn cổ gài trẻ trung đáng yêu lại không mất kiểu gọi trong gương một phen mới xuống lầu. Anh xã rõ ràng trước mắt sáng ngời, vừa nhìn thấy em chỉ đi một tầng tất chân, mây liền nhu lại. Anh còn chưa mở miệng, mẹ chồng đã lên tiếng:

“Ôi Bào Bối, con đây là không bệnh tự chuốc lấy phiền phức sao? Trời lạnh như thế, ra ngoài mặc dày thêm chút! Đừng ý vào tuổi trẻ muốn làm gì thì làm, chờ già đi chi biết khó chịu!” Mẹ chồng tuy nói chuyện hơi khó nghe, cũng phát ra từ nội tâm đau lòng em. Em vẫn biết thế, bởi vì về mặt hiện tại của mẹ y hệt mẹ ruột em

“Mẹ~ bên trong con còn mặc thêm một cái áo giữ ấm nữa! Hơn nữa con cũng không ra ngoài trời, xuống xe liền vào cửa hàng cắt tóc, bên trong còn bật điều hòa rất ấm!”

Em đi quanh mẹ chồng trình diễn một phen, cuối cùng mẹ bảo người giúp việc lấy một chiếc áo khoác len dài đến mắt cá chân em mà lần trước chị cả để quên, bao em kín mít từ trong ra ngoài mới cho vợ chồng em ra ngoài, ven cả đôi đường. Đi đến salon em lên còi áo ngoài ra cho anh xã cảm

Em đi vào trong nhảy mắt, rõ ràng cảm giác được không ít ánh mắt sáng ngời, ngay cả A Kien cũng nói với em:

“Hôm nay hình tượng rất ổn, về sau cần trường kì giữ trạng thái như vậy...”

Nhưng mà, khi em bỏ mũ xuống, em nhìn thấy trong gương A Kien đến cả môi cũng run rẩy.

“Em, em... em đến tốt cùng là bao lâu rồi không cắt tóc?!!!!” Thanh âm run run của A Kien có chút bén nhon. Có thể thấy được, anh ta thật sự đã bị đá kích lớn.

“Lúc trước bận quá, không có thời gian để ý tới. Vẫn để như cũ, sửa kiểu không cắt.”

A Kien về mặt xanh mét chạy vòng quanh em hai giờ, mới đem một người phụ nữ lòi thoi đã kết hôn trở về cô gái hoạt bát thanh xuân tịnh lệ.

“Nếu em cứ thế này, anh sẽ không quên em!” A Kiện ghét nhất những người không để ý tới kiểu tóc của mình, em phạm vào tội kị của anh ta.

“Tiểu nữ hiệu được, tiểu nữ hiệu được!”

Anh xã nhìn tới nhìn lui em mấy lần, lần này trả tiền còn cảm thấy mỉa mai.

Năm mới đến, em theo đuôi anh xã giúp anh dán câu đối treo đèn lồng. Nhà mẹ đẻ đã không còn những phong tục kia, em chỉ có thể nhìn thấy trên ti vi. Nhưng mà bố mẹ chồng phi thường để ý đến mấy việc này. Cho nên, anh xã cũng đi ra ngoài bắt chắp gói rết đông lạnh.

Em bị anh xã bao thành hình tròn mới cho phép đi sau anh nhảy nhót. Dán câu đối trong nhà xong, anh xã lại tận chức tận trách lái xe đến nhà mẹ đẻ em, từ trong ra ngoài đều là ánh đèn đỏ đỏ hồng hồng, Bảo Bảo cùng Bối Bối cùng em đều thấy mới mẻ , ba mẹ mừng rỡ cười đến mang tai .Ngày hai mươi chín, vợ chồng về nhà mẹ đẻ ăn cơm, em nấu chính, anh xã giúp một tay. Vì chưa biết em đã học nấu ăn, Bảo Bảo cùng Bối Bối sắc mặt thật “phản kích”, hết đỏ lại xanh còn thêm chút đen.

Thế mà chờ đồ ăn dọn lên bàn xong, hai đứa nhóc ăn đến lang thôn hồ yết, ăn khỏe nhất nhà. Càng đáng giận là, làm fan trung thành của anh xã, Bảo Bảo ăn xong lau miệng, vô cùng nịnh nọt nói với anh xã:

“Anh rể, không nghĩ anh còn có tài này! Giới quá!”

Dám quên công lao của em, đánh nha! Em gái bị em đánh đến liên tục cầu xin tha thứ mới không thể không thừa nhận đồ ăn là do em làm. Mẹ mẹ thật vui mừng nói:

“Bảo Bối nhi rất cục trưởng thành, đều đã nấu cơm.”

Em rõ ràng nhìn thấy trong mắt mẹ lóe lên nước mắt, không biết là cao hứng hay là...

Ba ba trầm mặc một lúc lâu sau mới đặt tay lên vai anh xã, trầm trầm nói:

“Anh nên đối xử tốt với Bảo Bối nhi nhà chúng ta!”

Buổi chiều cùng mẹ mẹ làm há cáo, buổi tối ăn xong há cáo hai vợ chồng mới về nhà. Nhớ tới vệ mặt ba ba lúc ăn há cáo em liền cảm thấy ánh mắt ế ẩm. Ba ba cắn một miếng há cáo liền nói một câu: Con gái tôi làm

“Vắt và em.” Buổi tối đi ngủ anh xã vuốt ve vết chai trên tay em, thần nhiên mờ miệng.

“Vậy anh phải tốt với em hơn chút.”

Em nghiêng người ngồi trên bụng anh xã, lấy phong thái nữ vương nhìn hấn.

Kết quả, người ta nghiêng người, em nháy mắt lại biến thành tiểu nô tỳ khúm núm, mặc cho chủ nhân ép buộc [T__T]

Anh xã tựa hồ không quá thích hôn môi, mỗi lần * triều xong em đều nhịn không được quăn quít lấy anh muốn anh hôn. Anh cũng là không chiều lệ, hôn thực thành thật. Em nghĩ, em chính là thích bộ dạng thành thật của anh.

Anh hôn thật thoải mái, kết quả hôn hôn em liền thiếp đi. Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, em hồng mắt phát hiện em chảy nước miếng lên cổ anh xã. Sắc mặt anh xã còn thực bình thường, không chút thay đổi. Kết quả chờ anh xã ra khỏi phòng tắm liền lập tức cắn cắn lên cái cổ mềm mại của em hai miếng, để lại vài dấu hồng mướt phần ái muội.

Ngày ba mươi nhiệm vụ duy nhất của em là làm há cáo ... Làm há cáo cho cả nhà. Anh xã tay khỏe , giúp em nhào bột.

“Ôi, đàn ông con trai sao có thể nhào bột đâu?” Mẹ chồng nhin không được.

“Hiện tại không phải đều như vậy? Ngọc Sơn còn nấu cơm quét tước vệ sinh mỗi ngày.” Bồ chồng nói đỡ. Ngọc Sơn, chính là anh rể cả tao nhà như ngọc . Không biết tay nghề nấu ăn hiện tại của anh ấy thế nào?

“Mẹ, tay vợ con bé thế kia, một chút dứt cũng không ra một mề há cáo. Tay con to khỏe, phát huy ưu thế được!” Anh xã vung tay lên, lau bỏ mị dính trên mặt, làm cho gương mặt ngày thường vốn nghiêm túc trở nên đặc biệt nghịch ngợm, ngay cả mẹ chồng đều nhin không được nở nụ cười.

Em cảm thấy, chúng mình vẫn sẽ tiếp tục hài hòa như vậy. Khi em giúp anh xã lau vết bột mì trên mặt, ý tưởng này kiên định là thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Bởi vì em là tân hôn nên chị cả cùng chị hai để vợ chồng em lại một lần hai, bọn họ chờ đầu tháng ba tiếp qua đến.

Về nhà mẹ đẻ em muốn xuống bếp, lại bị ba ba ngăn cản.

“Ô nhà, con chính là Bảo Bối nhi ngốc nghếch không biết làm gì.” Ba ba một câu làm em ngã ngồi trên sofa, nửa ngày cũng không đứng lên được. Vì thế, em là bị ba ba làm cho phát ngốc. Nhưng thật ra anh xã lon ton lon ton chạy vào phòng bếp giúp một tay, mẹ mẹ rất hài lòng.

Trước khi trở về, ba ba cùng mẹ mẹ đưa cho hai đứa mỗi người một phòng lì xì.

“Bảo Bối nhi không được tiền lì xì sẽ khóc nhè.” Mẹ mẹ vuốt tóc em, thúc giục vợ chồng nhanh lên xe, bên ngoài lạnh lẽo.

Bố mẹ chồng cũng đưa tiền lì xì, nhưng phong lì xì kia quá nặng, là tất cả bất động sản cùng tiền gửi ngân hàng của nhà chồng. Bố mẹ đem toàn bộ nhà giao cho anh cùng em.

“Bảo Bối nhi a, hiện tại con là một thành viên trong gia đình, phải có trách nhiệm quản lý nó.” Mẹ chồng nói với em thế.

Phong lì xì này cơ hồ ép em tới không thở nổi. Vẫn là tiền lì xì ba ba mẹ mẹ đưa thích hơn. Buổi tối về nhà sau, anh xã thần thần bí bí không biết giấu cái gì. Chờ trước khi ngủ, anh liền đột nhiên đưa qua một bao lì xì mỏng dính nói:

“Tiểu nha đầu lừa đảo, lại thêm một tuổi.”

“Anh cũng quá keo kiệt...” Em quơ quơ, bên trong hình như không phải là tiền, là thẻ ngân hàng gì đó.

Chờ em mở ra, mới phát hiện là một thẻ phụ [ngược với thẻ chính] .

“Tùy tiện quét thẻ, quét không hỏng.” Anh xã giải thích.

“Anh cho là em có thể quét hồng máy móc sao?~~~” Nói xong em ngừng đầu dăng lên một nụ hôn.

“Em không có gì khác, chỉ có thẻ lấy thần báo đáp...” Nói xong, em cố ý cọ cọ thần thẻ anh xã. Quả nhiên, em thật là có sức quyến rũ nha, hơi thờ của anh lập tức lên rồi loạn.

Anh xã nói anh bị lộn rừng tình mê hoặc, nhất thời không thể nắm giữ. Vì thế, em ngủ thẳng đến khi hai đứa nhóc nhà chị hai đến hắt chặn của em lên. Con bà nó, cò nương đây là lộn rừng tình, anh như thế nào còn như vậy... Ép buộc tới nửa đêm mới buông tha cho người ta.

“Xấu hổ xấu hổ, mợ Bảo Bối hồ mờn...~~~~” Không biết là Đan Đan hay Cầu Cầu xốc chân của em lên... Em chỉ cố bảo vệ mái đầu rồi tung, cái móng đáng thương của em...

Anh xã cau mày một tay ném hai đứa ra ngoài rồi khóa cửa phòng, mới chạy lại vỗ vỗ mông em.

“Nhanh mặc quần áo~!”

“Anh xã, em bị bạn nhóc phi lễ... Em sống thế nào đây~~~~” Em cọ cọ hai lần lên mặt anh xã mới bắt đầu mặc quần áo. Nói ra thật dọa người, thế nhưng bị khách bắt ở trên giường...

Đi xuống lầu, chị hai cùng anh rể Dương cũng vừa xuống tới. Chị hai cùng là nữ cường nhân, nhưng chị không quá giống với chị cả giới giang, chị có chút mạnh mẽ. Chỉ cần nhìn anh rể Dương cao lớn khúm núm trước mặt chị hai là có thể đoán ra một hai phần.

Nhà chị hai chỉ có một con gái, giống y hệt búp bê, mắt đen long lánh, tóc vàng, màu da cũng trắng, rất xinh đẹp. Nhưng mà tiểu nha đầu này cũng giống chị hai có chút kiêu ngạo, không thích quan tâm người khác. Mẹ con hai người quả thật được mẹ chồng chán truyền khi chất.

Chị cả cùng chị hai đều là tiểu thư khuê các không dính khói bếp, anh rể lại là khách, em không thể không biết xấu hổ để anh vào bếp, anh xã lại quá sĩ diện, tuyệt đối sẽ không giúp em nấu nướng trước mặt người khác... Vì thế, cơm trưa cùng cơm chiều đều do một mình em xử lí. Chờ tiền bước chị cả cùng chị hai, em ngồi phịch trên giường không nhúc nhích nổi. Anh xã lại uống rượu, em cũng biết anh say hay chưa, dù sao cũng giống em nằm phịch trên giường không động đậy. Kỳ thật, lúc này, em muốn anh hôn nhẹ em, không hôn cũng được, vuốt nhẹ tóc em, nói một câu vát vạ. Nếu vậy, em thấy cả ngày vát vạ cũng đáng. Cuối cùng nhìn khuôn mặt hơi hơi hồng của anh, em chính mình thều lén hôn một cái, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện.

Gần trưa mừng bốn, Tiểu Kê gọi điện thoại cho em, nói có đi chơi không. Em ngẩng đầu hỏi anh xã, anh vô cùng hào phóng phê chuẩn.

“Không thể để người khác mời, có cơ hội cũng không được mời người khác.” Anh xã vỗ vỗ cái mõng nhỏ của em

“Vâng, trở về em mang đồ ăn ngon cho anh!” Nhưng mà đồ ăn cũng không mang về cho anh xã, chỉ mang về một hồi tai nạn không lớn không nhỏ.

Em thừa dịp anh xã không chú ý, xuống lầu khởi động Tiểu Bạch nhà em điên cuồng đuổi tới nơi hẹn, cũng chính là nhà Tiểu Kê. Ông xã nhà nó tất nhiên phải mừng năm mới của nhà vợ cũ bên kia, cho nên người nọ đặc xá, nó có thể mời bạn bè lại đây ăn uống hò hét.

Lúc em đi vào bọn họ đã bắt đầu mặt chược, Tiểu Nhan vận may như nhur không tốt lắm, một ngum một cái tiểu kê kê, tiểu đàn đàn nói đến không biết trời chẳng.

Đại Thiên cùng Áp Đan Hoàng [tạm dịch]Lông đỏ trứng vịt] ghé vào màn hình trước mặt không biết xem cái gì, em cũng chen vào.

“Hai chúng này làm gì?” Em đứng phía sau, trên cao nhìn xuống hai người chụm đầu ngồi xồm

“Đi, Báo Bối nhì tới rồi!~~ đến đến, chị đây cho em xem cái nhự hay làm~~~” Áp Đan Hoàng đứng phắt dậy ôm lấy cổ em chụt chụt hôn loạn lên mặt em. Ah, em đã quên nói, Áp Đan Hoàng cũng từng bị em hôn. Bộ dạng của nó đặc biệt trung tính, vừa xinh đẹp vừa ăn tuấn, lúc trước em vào kí túc xá nhìn thấy nó ngồi dưới, hoảng hốt nửa ngày mới thốt ra một câu:

“Trường học, thật đúng là coi mờ mà!” Không hổ là học viện nữ thuật hỗn loạn nhất, phóng khoáng nhất, nam nữ đều có thể ở chung.

Kết quả, Áp Đan Hoàng lạnh lùng liếc em một cái rồi túm em xuống dưới, chụt một phát lên má em. Em mở to hai mắt nhìn nó.

“Nha đầu, từ hôm nay trở đi, em liền theo gia đình!”

Ngay cả giọng nói cũng trung tính. Nhưng mà, em nhìn xuống dưới, thấy được nó có meo meo, còn vuron tay nhéo nhéo, mềm mềm, giống của em.

Nói cách khác, em cùng Áp Đan Hoàng lần đầu tiên gặp mặt đã phi lê nhau. Tình hữu nghị cách mạng của hai đứa được thành lập trên cơ sở phi lê, vô cùng bền vững.

Vì thế, nó hỗn loạn em xong, em cũng không chút khách khí nhéo loạn má nó, Đại Thiên lưu manh bên cạnh cười khùng khục.

Cái hay ho mà nó nói... Dĩ nhiên là phẩm ***! Em khờ khạo ngồi nghiêm chỉnh trước màn hình, nhìn hai nam nhân cho nhau XXOO. Em đại ra nhìn, thần trí lên mây... Tiểu kê kê của hai người kia đều không lớn bằng anh xã. Nhưng đây không phải trọng điểm, vì sao hai gã đàn ông lại làm chuyện chống làm với vợ? Hơn nữa, Đại Thiên cùng Áp Đan Hoàng còn xem đến thích thú, liền ngay cả vài người chơi mặt chược cũng nhảy sang bình luận tiếng kêu của “Tiểu thú” rất tiêu hồn...

Bản dạng đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Hơn nữa, Đại Thiên cùng Áp Đan Hoàng xem đến thích thú, liền ngay cả mấy người chơi mặt chược cũng nhảy sang bình luận tiếng kêu của “Tiểu thú” rất mất hồn...

Em tỉnh tỉnh mê mê cũng bay mất hồn vía! Mất hồn đến khi em về nhà còn có chút đại ra.

“Anh xã~” Lúc anh xã hừ hừ [đi WC], em không tự chủ được đem ánh mắt đặt ở tiểu đệ đệ của anh, ngay cả bọt kem đánh răng tràn ra cũng không nhận thấy.

“Tiểu sắc nha!” Anh xã quần giặt sạch xong đi lấy khăn mặt giúp em lau bọt đánh răng dính trên mép.

“Em ghé vào trên giường còn thực sự, thực sự đánh giá chú em nhà em, nhìn nó từng chút từng chút lớn hơn, cứng hơn, nóng hơn.

[dịch những đoạn thể này ta ngược lăm ý T__T]

“Em muốn làm sao?” Hồ hấp của anh xã có chút dòn dập.

“Rất kì quái...” Em rõ ràng nhìn thấy nam nhân gây yếu trong TV cần tiểu đệ đệ của nam nhân khác, y như cần lạp sườn.

Nhìn thấy em ngây ngây ngổ ngổ, vãi đứa bạn còn trên em thể nhưng chưa từng cần tiểu đệ đệ anh xã nhà em.

Em hít sâu một hơi, dưới ánh mắt chăm chú của anh xã, ô một ngum mờ lớn miệng cần chú em nhà em. Chỉ nghe thấy anh xã hét lớn một tiếng, chú em nhà em lại rụt trở về.

... Nam nhân kia rõ ràng còn thực thích, vì sao anh xã của em lại đau đến thân thể rụt lại?

“Anh xã, anh không sao chứ?” Em khiếp sợ tiến đến trước mặt anh xã, quan sát sắc mặt của anh.

“Em học cái này ở đâu?” Anh xã nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

“~~~~ Nghe nói~~~~” Em cúi đầu nhìn hoa văn trên chân bông, không dám nhìn vào mắt anh xã. Về phần những gì nghe thấy cũng chứng kiến ở nhà Tiểu Kê, không nói mới là tuyệt hảo.

“Tín vai hệ hại chết người-!!!” Anh xã tựa hồ khôi phục lại, gió tay phát hai phát lên cái mõng nhỏ bé của em. Cái mõng đáng thương chịu nhiều tai nạn của em!

Tha thứ cho kê tò mò như em, nhìn không được thừa dịp anh xã không có nhà lên mạng tìm tòi xem hai nam nhân ở cùng một chỗ là cái gì. Đại Thiên, Áp Đan Hoàng... mấy người này còn giúp em giải đáp nghi hoặc một cách vô điều kiện. Vì thế, một tuần sau, em kinh ngạc phát hiện, em từ cô gái biến thành con gái, lại từ con gái biến thành hủ nữ...~~~~ Thì ra tiểu thú là tiểu thụ, ngược lại chính là tiểu công. Giống anh xã nhà em, tuyệt đối là cường công >0

Hơn nữa, em còn phát hiện thêm, bên người em ần dẫu mặt đậm gọi là dam mĩ lang hủ nữ, mà thuần khiết như em, đã bị bọn họ hủ hóa. T__T

Một ngày nọ, em đang xem tiểu thuyết đam mĩ Áp Đan Hoàng gửi cho, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo. Nhìn lại, ôi má ơi~~~~ Em ngã vô cùng hoảng trạng từ trên ghế xuống. Anh xã nhà em mặt mũi không biểu cảm đang nhìn màn hình máy tính của em đầu. Với con mắt một mí như thiên lí nhân của anh xã, khẳng định xem phát là hiểu ngay. Mà em đang đọc đến đoạn hai nhân vật chính cứu biệt gặp lại, tiểu biệt thắng tàn hồn. Kích tình mệnh mỏng sợi trào... XXOO...~~~~

Mặt lão công, dùng một từ diễn tả, “đen” a...

“Thật có năng lực a!” Anh xã ngồi xồm xuống cùng em mặt đối mặt.

“... Em, không nghĩ qua là, nhắm đường lạc lối...” Em thẳng thắn mong khoan hồng.

“Từ hôm nay trở đi, em 24 giờ đi theo bên người anh.” Anh xã thực tức giận, thực tức giận à.

“Anh nghĩ không rõ, hai gã đàn ông cùng một chỗ có gì đẹp mặt?” Trước khi đi ngủ anh xã còn bồn chồn.

“Em không muốn cả 24 h đều bên cạnh anh.” Em lại nghĩ đến bà cô trợ lý lớn *** kia.

Anh xã làm như không nghe thấy gì, tắt đèn, ngủ.

Ngày hôm sau, không đến tám giờ em đã bị anh xã lôi khỏi ổ chăn ấm áp dễ chịu. Lúc em nhắm mắt đánh răng thiếu chút nữa thì đem bàn chải nhét vào lỗ mũi, nhưng làm anh xã ghê tởm hồng rồi, hai lời chưa nói liền vắt bàn chải của em đi.

“Em còn chưa đánh xong đâu!” Miệng em đầy bọt nôi.

“Dùng của anh.” Anh xã đã bắt đầu rửa mặt.

“No!” Em lắc mạnh đầu, mới không cần dùng bàn chải của người khác đánh răng nha.

“Vậy đừng đánh nữa!” Anh xã không hề để ý tới em.

Em rối rắm trong chốc lát, vẫn là cầm lấy bàn chải đánh răng của anh xã cau mày trên chải chải, dưới chải chải.

Vì mục đích thị uy cùng trợ lý *** to, hôm nay em cố ý mặc bộ áo lót nghe nói có thể tạo hình, thêm chiếc áo lông cổ rộng, cúi đầu còn có thể nhìn thấy tiêu cầu cầu của chính mình.

Kết quả anh hùng không nơi dụng võ, em đi vài vòng quanh công ty anh xã vẫn không phát hiện ra người to *** kia đâu. Thật buồn bực là anh xã lấy danh nghĩa bảo trì truyền thống, vừa ra khỏi cửa liền dùng khăn của anh vây kín cổ em, nơi đó còn thấy được cầu cầu? Chỉ nghe thấy tiếng sợi len cọ vào nhau.

“Em muốn uống nước.” Lần trước chính là cô nàng *** to lấy sữa cho em.

“Cô muốn uống nước lọc nước trà hay cà phê?” Tiểu tử vẫn đi cùng đột nhiên mở miệng.

“Mang cho cô ấy một ly sữa nóng.” Anh xã thay em trả lời.

... Nhìn ly sữa bốc khói nghi ngút trước mặt, em bỗng bừng tỉnh đại ngộ.

“Anh dối trợ lý?”

Cơ thể anh xã cùng khuôn mặt co rút hai lần, cuối cùng cái gì cũng chưa nói.

Em liền suy nghĩ miên man, tiểu tử này không có việc gì vây quanh anh xã của em làm cái gì? Thì ra là trợ lý mới.... Nhưng mà, là nam thì sẽ an toàn sao?

Em vội vã trốn đánh giá trợ lý mới của anh xã, phát hiện da anh ta rất trắng... Chân rất dài... Thất lúng cũng không thò, này, này, không phải là tiểu thụ dương quang kiện khí trong truyền thuyết sao! Cùng anh xã tuyệt phối!

Nghĩ đến vậy, sữa vừa vào miệng liền bị phụt ra hết!

“Em có thể ghé tắm hơn chút nữa không?” Anh xã đang vùi đầu viết lịch ngắm đầu, thật ghê tởm nhìn em.

Đúng rồi, em ghé tắm, tiểu thụ dương quang kiện khí nhà anh không ghé tắm! Em lại một mạch đem sữa nhỏ ra uống cạn sạch, cho ghê tởm chết anh! Kết quả, anh xã còn chưa thấy đầu, em đã lao vào buồng vệ sinh ới ra nửa ngày. Ngày hôm sau công ty anh xã xuất hiện đồn đãi: Phu nhân giám đốc mang thai.

Thì nha! Mang thai cái cù cái trắng! [chửi bậy]

“Ôc em là hồ dán đi!” Anh xã đem người nồn nửa trắng cá tóc là em đặt lên giường trong phòng nghỉ của anh.

“Em không cần ngủ trong này.” Ai biết mặt trên sợi tóc của người nào *** to hay tiểu thụ dương quang kiện khí hay không~~~

“Nơi này chỉ có một mình anh ngủ.” Anh xã hình như biết em đang nghĩ gì, nói thêm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

“Em không cần ngủ trong này.” Ai biết mặt trên có sợi tóc của người nào *** to hay tiểu thụ dương quang kiện khí hay không~~~

“Nơi này trước giờ chỉ có một mình anh ngủ.” Anh xã hình như biết em đang nghĩ gì, nói thêm.

Em làm cái đuôi của anh xã được một tuần thì anh xã không chịu nổi nữa, đem em đặt tại trong nhà. Nhưng mà, nhà bị cắt mạng, ngay cả mấy thứ quanh em cũng bị cách thức hóa. Nghe nói, bạn chiến đấu của anh đã trở lại. May mà anh xã vẫn về nhà rất đúng hạn, lại luôn luôn lo lắng lo lắng, không có việc gì cũng cảm điều thuốc, ra về thăm thăm, cau mày phun khói.

“Anh có chuyện gì không nói với em được sao? Em là bà xã hôn nhị của anh.” Em ngồi lên đùi anh nói.

“Đi, ra chỗ khác chơi đi!~~~” Anh xã đuổi em như đuổi con chó nhỏ [T__T]

“Em không em không em sẽ không!” Anh coi em là con chó nhỏ, em sẽ là con chó nhỏ. Em há miệng, a ô một ngụm cắn tay anh xã, kết quả cắn ra một miệng đầy mùi khói thuốc lá, em bị nghẹn chảy ròng nước mắt.

“Àm ĩ cái gì a!” Anh xã vuốt mấy sợi tóc của ta, đem em đặt lại vào lòng anh.

“Tiểu nha đầu, em nói nếu anh làm ra chuyện thật có lỗi với em, em có thể tha thứ cho anh không?” Anh xã hít sâu một hơi sau đó mở miệng, phả khói vào mặt em.

“Vậy anh liền nhất định phải thực xin lỗi em sao?” Em ngẩng đầu nhìn chiếc cằm cương nghị của anh.

“Rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ.” Anh xã nhìn sang nơi khác.

“Em đây tha thứ anh còn không được sao? Em tha thứ anh, anh là không phải sẽ không tái phạm?” Em cảm thấy anh xã như vậy làm người ta hận không nổi, ngược lại còn cảm thấy đau lòng.

“Anh chẳng những phạm sai lầm, còn tạo thành hậu quả không thể vãn hồi.” Anh xã cúi đầu nhìn mặt em. Múa đồng rất lạnh, bố mẹ chồng nói ngồi ở phòng khách chân lạnh, anh xã liền mang em đi dạo cửa hàng trang trí, thăm này do em chọn. Mẹ chồng nói quá hoa hoét, nhưng cũng không nói gì thêm. Bố chồng cười ha ha nói: Àm áp, âm áp. Phong cách bohemiang, luôn luôn được em yêu thích nhất.

“Kia có liên quan tới em không?” Em cũng liếc qua thăm mới mở miệng.

“Có, em có thể hay không cùng anh ly hôn?” Lời anh xã thật là khó hiểu.

“Anh là muốn chúng ta ly hôn, sau đó anh cưới người khác tiến vào sao?” Em cảm thấy giờ khác này em đặc biệt bình tĩnh.

“Không phải, sao anh có thể lấy người khác. Anh muốn nói, em có thể vì sai lầm đó, rời khỏi anh sao?” Lời anh nói càng lúc càng không đầu vào đầu.

“Anh có thể nói tiếng địa cầu sao?” Chẳng lẽ anh xã đến từ Sao Hỏa?

“Anh... có một con ở bên ngoài.” Anh xã hít sâu.

“Mẹ mẹ đứa nhỏ kia... là vợ bên ngoài của anh sao?” Em cảm thấy đôi mắt của em hình như đỏ lên, có thứ chất lỏng âm ẩm, nóng nóng mãnh liệt chảy ra.

“Không phải, anh không có quan hệ gì với cô ấy. Nhưng mà, đứa bé kia...” Anh xã lại chăm một điều thuốc.

“Nó sẽ gọi em là mẹ mẹ sao?” Em nắm chặt quần áo trước ngực anh xã, em sợ hãi, sợ hãi đến toàn thân phát run.

“Nếu em nguyện ý.”

Nếu em nguyện ý, sẽ có một đứa con của anh xã cùng một người đàn bà khác gọi em là mẹ mẹ. Thoáng chốc, em ngây ra như phỗng, em nên làm gì bây giờ?

“Hai ngày nữa trong nhà khả năng có chuyện, em có thể về nhà ở hai ngày sao?” Anh xã đột nhiên hung hăng cau mày nói ra một câu như vậy.

“... Cũng tốt, đột nhiên em thấy rất nhớ mẹ em.” Em lẳng lặng nhìn anh xã, mãi đến khi anh quay đầu đi chỗ khác nhìn mặt thăm bohemiang đa dạng phiền phức. Là chốt dạ sao? Rõ ràng không nói gì đến chuyện cắt đứt với người đàn bà kia, lại tự nhiên vô li doán em về nhà mẹ đẻ. Là muốn đón người đó về đây ở sao? Lúc em nói chuyện đặc biệt bình tĩnh, em cảm thấy em thật sự vô cùng vô cùng nhớ mẹ em, nhớ cuộc sống vô ưu vô lo trước kia ở nhà mẹ đẻ. Vì sao cùng anh xã ở một chỗ, em lại phải đối mặt với những vấn đề lằng nhằng, nan giải, hơn nữa mấy vấn đề này còn nằm ngoài phạm vi em có thể giải quyết.

“Thực xin lỗi.” Anh xã lại bắt đầu nói câu xin lỗi em thực chán ghét? Em chán ghét người khác nói thực xin lỗi em, bởi vì chỉ cần có người nói liền chứng minh em chịu thiệt. Lần này, em cảm thấy em ăn đau khổ.

“Chờ chuyện này qua đi, anh nhất định giải thích rõ ràng với em.” Anh xã cúi đầu muốn hôn nhẹ em , bị em né tránh. Em khó chịu, em ghê tởm, lòng em như tro tàn.

Em nói với bố mẹ chồng em muốn về nhà ở hai ngày, nét mặt bọn họ đều rất quái dị.

“Bảo Bối, con...” Mẹ chồng muốn nói lại thôi.

“Nhớ nhà trở về thăm đi, nhớ rõ về sớm là tốt rồi. Chúng ta hai ông già bà già này sẽ không để xú tiểu từ kia bắt nạt con!” Bố chồng lên tiếng.

“Vâng, con chính là về thăm nhà, hai ngày nữa con sẽ trở lại.” Thì ra bọn họ cũng biết. Bọn họ không phải vẫn muốn cháu ốm sao, vừa lúc, khỏi phải thúc giục em sinh con. Nữ chủ nhân sẽ tới, hẳn là so với em càng hiểu chuyện, so với em càng thành thực, so với em càng biết quan tâm anh xã đi! Người ta ngay cả đứa nhỏ đều có... Em thì tính cái gì?

Anh xã muốn đưa em về nhà, bị em từ chối. Em dùng gậy cao gót hung hăng giẫm lên chân anh xã, thừa dịp anh còn che chân liền lái Tiểu Bạch của em đi. Rõ ràng là đuổi em đi, vì sao còn làm như mình là người bị hại? Em chán ghét anh như thế! Em còn muốn mở ra Tiểu bạch phong cách một phen đâu! Nhưng mà, lúc lái xe nước mắt không chịu khống chế cứ rơi xuống, tầm mắt mờ mờ hồ hồ. Em không lịch sự chút nào dùng tay áo hung hăng lau nước mắt đi, sau mờ mờ mắt lại nhìn thấy đối diện có một chiếc Porche màu đỏ, rất phong cách.....Sau đó, hình như em hôn mê bất tỉnh.

Porche màu đỏ đâm vào Porche màu trắng, chủ nhân của Porche màu trắng cùng Porche màu đỏ đều bị hôn mê đưa vào bệnh viện.

“Tiểu Bạch của con thế nào?” Em mơ thấy có đứa nhỏ gọi em mẹ mẹ, nhưng mà nó chỉ gọi em là mẹ nhỏ, người ta còn có mẹ lớn đâu! Em mờ mắt nhìn thấy ba ba mẹ mẹ, bố chồng mẹ chồng, anh xã cùng em gái đều vây quanh giường bệnh. Em đột nhiên nhớ tới Tiểu Bạch của em cùng một chiếc Porche màu đỏ thông gian, hôn mê.

Chắc mọi người đều không ngờ đến em tỉnh lại sẽ hỏi như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không có ai mở miệng nói được câu nào. Sau đó, em nghe thấy có một giọng con trai hơi khàn khàn hỏi:

“Giọt máu của con thế nào?”

Sau đó, em bên này cùng anh ta bên kia đồng thời truyền đến tiếng người nhà thăm oán:

“Đều thành như vậy, còn thương nhớ cái xe phá hoại kia!”

“Tiểu Bạch của con mới không phá đâu!” Em cố gắng cãi lại.

“Ba mới phá, cả nhà ba đều phá!” Cừ thật, tên bên kia còn lợi hại hơn.

Mọi người xem em phát giận, gấp gáp đỡ dành. Anh xã nói:

“Xe không có việc gì, chỉ hỏng một cái đèn xe.”

“Ánh mắt đều mù...” Tiểu Bạch biến thành độc nhãn long.

Em nghe thấy người nhà bên kia giải thích, hình như giọt máu của anh ta cũng biến thành độc nhãn long, vì thế em cân bằng.

“Bảo Bối nhì, con khó chịu sao? Có muốn ăn gì không?”

Mụ mụ hồng hồng mắt sờ sờ má em. Em còn nhớ rõ, trước đó không lâu mẹ còn dùng hai tay này đánh mông em.

“Con đau...” Em không biết chính mình đau chỗ nào, hình như đầu cũng đau.

“Đau chỗ nào a?” Mọi người cùng nhau hỏi.

“Đừng hỏi con vấn đề thăm áo trên trời này. Còn có, con không muốn thấy anh ta.” Em chỉ vào anh xã này giờ vẫn cau mày. Đau ở đâu em không rõ ràng lắm, nhưng cứ nhìn thấy anh, lòng em trở nên rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

“Đừng hỏi con vấn đề thăm áo trên trời này. Còn có, con không muốn thấy anh ta.” Em chỉ vào anh xã này giờ vẫn cau mày. Đau ở đâu em không rõ ràng lắm, nhưng nhìn thấy anh, lòng em liền đặc biệt đau.

Nhất thời mọi người im lặng, thanh âm cách vách liền trở nên rõ ràng.

“Không phải con không phân biệt được trái phải sao?” Tiếng con trai hỗn hển.

“Mấy con phân không rõ phanh cùng chân côn! Ai cho mấy lái xe ra?” Tiếng một người trung niên hỗn hển.

“Ba mẹ mua xe cho con không phải để cho con lái?” Đứng lì hợp tình.

“...” Nhất thời phòng bệnh trở nên yên tĩnh.

Em quay đầu nhìn tên con trai bằng đầu, oa ô, tiểu mĩ nam!

“Đằng ấy là vị thành niên đi?” Em nâng cằm, thật khinh bỉ nhìn. Vị thành niên lái xe, là trái pháp luật.

“Có mới vị thành niên, cả nhà cô cũng không trưởng thành!” Tiểu mĩ nam còn dễ phát giận hơn em.

“Miệng đầy phun phún! Trước khi ra cửa quên đánh răng à?” Đồ trẻ con, dám đấu với em?

“Cô cô, con gái sao có thể nói như vậy?” Tiểu từ kia nổi giận.

“Đằng ấy mới là con gái, cả nhà đằng ấy mới là con gái!” Em học theo! Đều do người này, làm cho Tiểu Bạch của em biến thành độc nhãn long.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng cãi nhau~”

“Các con đều bị thương, nghỉ ngơi cho tốt!”

“Đừng nháo đừng nháo~”

Chúng em bị tiền bối nhắc nhở. Em quay đầu lại, anh xã đã không thấy đâu...

Dù sao em cũng không bị nặng, bố mẹ chồng đã lớn tuổi, được ba ba mẹ mẹ khuyên trở về. Người hai nhà sợ em cùng tiểu mĩ nam kia lại cãi nhau, liền để hai người tách ra, anh ta chuyển đi. Một mình em ở lại gian phòng đôi, vô vùng tịch mịch.

Ba ba mẹ mẹ còn không biết tốt cùng vì sao em lại cãi nhau với anh xã, liên tục nói:

“Vợ chồng sàng đấu sàng giá sàng vị hòa, vợ chồng không có hôn đôi một đêm...” Văn văn

[vợ chồng trước khi đi ngủ cãi nhau nhưng khi lên giường rồi sẽ làm hòa]

“Con không cãi nhau với anh ấy, con chính là nhớ mọi người.” Em nói xong liền ụp cái chân đẩy mũi thuốc sát trùng lên mặt, không muốn nghe ba mẹ lái nhái.

“Ôi tiểu tô tông, vết thương của con ở trên đầu!” Mẹ mẹ đứng lúc xốc lên chân. Em còn đang thắc mắc đâu, vì sao trán em cứ đau.

“Con... mặt mày con có hắc hắc không?” Con vuốt băng gạc trên trán, sợ tới mức môi bắt đầu run run. Vốn đã bị anh xã đuổi về nhà mẹ đẻ, nếu mặt mày còn hắc hắc, em còn không lần lộn? Ngay cả cơ hội kết hôn lần hai cũng không có?

“Không có, cho dù là cầy da, chúng ta cũng phải làm mặt của Báo Bối nhĩ trông tron lảng mạn.” Mẹ mẹ ôm em vào lòng an ủi.

“Đó không phải là lấy da ở móng con cầy lên mặt?” Em nhớ rõ trước kia đọc sách có nhắc đến. Này thì quá ngược ngược a, trên trán có da ở móng [~~]

“Trong đầu con là cái gì vậy?” Mẹ mẹ đỡ khóc đỡ cười.

“Ôc à!” Thật là !

Ngày ngày nằm viện thật nhàm chán. Mỗi ngày anh xã đều đến một lần, em không nói chuyện với anh, anh lẳng lẳng ngồi ở một chỗ, ngồi được một lúc bỏ táo cho em rồi đi.

Em bắt đầu chán ghét ăn táo, nhưng mà em càng chán ghét tiểu nữ nam mặt kiểu ngao đầu bằng trắng giống em, y hệt Ninja Nhật Bản nghiêng ngang đi vào.

“Em ăn táo sao?” Em cảm thấy nếu là táo anh xã gọt, tuyệt đối không thể lảng phí, cho dù là cho chó ăn. Kết quả, em không ngờ, tiểu nữ nam không chút nào xem mình là người ngoài, thật sự cầm lấy miếng táo được cắt xinh đẹp ăn rôm rốp rôm rốp.

Anh ta ăn mấy miếng rồi mới phát hiện em vẫn lẳng lẳng nhìn.

“Àch... Em cũng muốn ăn sao? Nếu không, tôi chia cho em một nửa?” Tiểu nữ nam tâm còn thiện lương. Đáng tiếc, em không ăn đồ cho chó.

“Anh ăn anh ăn, tôi còn có rất nhiều.” Em lắc đầu.

Kết quả, tiểu nữ nam hùng hổ chén sạch số táo em định cho chó. Anh ta ăn xong táo còn vô cùng nhiệt tình bóc cam cho em, chúng em mỗi người phần một nửa ăn. Durex đặc biệt thích ăn cam, lúc em ở nhà mỗi lần ăn cam đều là nó một nửa em một nửa. Hôn nữa, nếu cam chưa, nó còn có thể y đặc tiểu nữ nam nhìn mặt nhủ mày.

“Anh rất giống với một ‘người’ tôi biết.” Em cảm thán nói ra.

“Thật không? Em là người đầu tiên nói tôi giống người khác? Cũng đẹp trai như tôi sao?” Tiểu nữ nam còn rất biết tự ki.

“Vâng, không sai...” Durex, tao tìm cho mày một người anh em đây.

“Thật sự sao? Có cơ hội em dẫn tôi đi làm quen!” Tiểu nữ nam thật kích động.

“Được, chờ tôi khỏe lên, chúng ta cùng đi tìm. Nhưng mà ‘nó’ rất thích đồ ăn vặt. Anh nhớ phải mua quà cho nó.” Em đang tưởng tượng về lúc huynh đệ bọn họ gặp nhau.

“Không thành vấn đề!”

Em cùng tiểu nữ nam hân huyên nửa ngày, mới biết được hóa ra tiểu nữ nam không phải tiểu nữ nam, là lão nữ nam. Bởi vì, anh ta còn lớn hơn em một tháng, thật là nhìn không ra đến.

Tiểu Bạch nhà em cùng Giọt máu nhè anh ta là cùng một loại, chỉ có màu sắc không giống. Tiểu nữ nam nói đều là người một nhà, có hôn nhau một cái cũng không việc gì.

“Đừng vậy, nặc dù hôn nhau rất kích động.” Em cũng tiểu tan, lão nữ nam cũng không tệ lắm. À, đã quên, tên anh là Trịnh Thái, họ Trịnh tên Thái.

Ngày hôm sau lúc anh xã đến, em đang cùng Trịnh Thái nói chuyện gẫu trường học cũ đầu. Thế giới nhỏ như vậy, hai người trò chuyện mới phát hiện thì ra là học cùng một trường trung học!

Sắc mặt anh xã không tốt lắm, vẫn ngồi chỗ cũ không rên một tiếng gọt táo cho em, gọt táo xong anh đưa cho em xong bước đi.

“Đó là anh trai em?” Trịnh Thái trông mong nhìn quả táo trong tay em. Em thấy anh ta đáng thương, liền chia cho một nửa.

“Đó là chồng trước của em.” Một câu của em làm cho anh ta mới ăn được nửa miếng táo đã phụt ra.

“Anh thật ghê tởm...” Em lấy khăn giấy đưa cho anh ta.

“Anh còn nghĩ em chưa kết hôn, kết quả em còn li hôn rồi!” Anh ta thực khiếp sợ nói.

“Em còn chưa li hôn đâu! Nhưng mà em không biết có nên li hôn với anh ấy hay không.” Em như đồ đậu đem chuyện của em với anh xã nói cho Trịnh Thái.

“Canxi Oxit (1), không ngờ anh ta bắt nạt em như vậy!” Trịnh Thái bênh vực kẻ yếu.

Hôm sau anh xã tới đây, em đang cùng Trịnh Thái nói chuyện phiếm, lúc này đang nói về salon tóc của A Kiện, thì ra anh ta cũng VIP ở nơi đó. Trách không được em nhìn kiểu tóc của anh ta lại thuận mắt như vậy.

Sắc mặt anh xã vẫn không tốt lắm, anh như người vô hình ngồi trên ghế gọt táo cho em. Ánh mắt Trịnh Thái nhìn anh rõ ràng mang theo khinh bỉ. Ba ba Trịnh Thái bởi vì có người thứ ba mới cùng mẹ anh ta ly hôn, cho nên anh ta vô cùng chán ghét đàn ông không chung thủy với hôn nhân.

“Nghỉ ngơi cho tốt.” Anh xã đưa táo cho em, lại đi rồi.

“Em cảm thấy anh ấy thật đáng thương...” Em cảm thấy hình như em rất lạnh nhạt với anh.

“Quá nhân từ với quân địch chính là tàn nhẫn với chính mình.” Trịnh Thái đã thành quân sư quật mọ của em.

Chờ em cùng Trịnh Thái ra viện, Trịnh Thái đã làm quen hết với người nhà em. Ngày hôm sau, Trịnh Thái liền gọi điện thoại cho em nói muốn gặp người bạn em nói rất giống anh ta. Em nói cho anh ta địa chỉ một công viên gần nhà, sau đó ôm Durex đi qua.

Lúc ra khỏi cửa thể nhưng nhìn thấy anh xã lái xe tới.

“Miếng vết thương của em mới lành, không cần chạy loạn.” Anh xã xuống xe, đi xuống kéo mũ len của em xuống, hoàn toàn che khuất trán em.

“Vâng, em vừa hẹn với bạn, lập tức trở về.” Em nhìn anh xã, , muốn hỏi chuyện đứa nhỏ thế nào, người đàn bà kia ở trong phòng ngủ của em sao? Nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

“Vậy em đi đi, anh chờ em ở nhà.” Anh xã sờ sờ mặt em, nhìn theo em rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

“Vậy em đi đi, anh chờ em ở nhà.” Anh xã sờ sờ mặt em, nhìn theo em rồi đi.

“Em mặc xong quần áo đẹp mặt hơn.” Trịnh Thái người này có một tật xấu, là nói mà không dùng đầu óc. Thật ra, em vẫn hiểu ý anh ta. Ở bệnh viện hai người đều mặc áo bệnh nhân, hiện tại một thân quần áo mới, tự nhiên bắt làm trò hề. Nhưng mà, người qua đường không hiểu, câu nói kia làm người ta sợ không ngờ, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn lại, tựa như anh ta và em đang làm gì đó không phải cho người làm.

“Durex, và miếng!” Em vừa nói vừa giờ móng vuốt của Durex chụp lên miếng Trịnh Thái.

“Canxi oxit, cái tên này cũng quá tuyệt đi!” Trịnh Thái nhìn Durex nhà em, Durex nhà em cũng nhìn anh ta. Mọi người xem, bọn họ thật giống nhau!

“Nắm nắm tay!” Em đem ngón chân của Durex giao vào tay Trịnh Thái, Trịnh Thái rất phối hợp nắm chân nó lắc lắc hai lượt.

“Ai, em không phải bảo anh mạng đồ ăn vặt sao!”

Em cùng Trịnh Thái ngồi trên ghế đá ở công viên nhìn Durex ăn đến vui vẻ.

“Bạn em đâu?” Lúc này Trịnh Thái mới nhớ ra đồ ăn vặt là chuẩn bị cho ai.

“Không phải em mới giới thiệu cho hai người làm quen sao!” Nói xong, em nhìn khuôn mặt ngờ nghệch, khó hiểu của Trịnh Thái, nhìn không được phi cười.

“Giỏi, em đùa giỡn anh!”

Tuy rằng sắp đến mùa xuân, nhưng ngoài trời vẫn rất lạnh, hai người ở công viên chơi lập tức lạnh chịu không nổi.

“Nếu không, đến nhà em đi! Hôm qua mẹ mẹ em còn nhắc đến anh đâu!” Mẹ mẹ em nói Trịnh Thái trông như con gái ~~~

“Đi cũng quá quan tâm!” Trịnh Thái mà biết mẹ em nói gì, khẳng định là núi lửa phun trào.

Lúc em về đến nhà, không khí có điểm ngưng trọng. Em hấp hấp cái mũi như Durex cần thận người người trong không khí, hình như người thấy mùi thuốc súng nồng nặc trên trường bắn. Sắc mặt ba ba thực không tốt, mặt nhún mày nhu cùng một chỗ, hung hăng trừng mắt anh xã. Anh xã nhìn thấy em cùng Trịnh Thái trở về, sắc mặt có chút không tốt. Thì ra, anh cũng biết ghen. Hoặc là, anh cảm thấy vợ cùng người đàn ông khác qua lại cảm thấy mất mặt.

Nhận túi chườm nóng từ đi giúp việc, em ngồi xuống sofa sưởi ấm. Tay Trịnh Thái cầm lấy túi chườm nóng từ mẹ mẹ, cảm kích đến đôi mắt đều đỏ.

“Miệng vết thương còn đau phải không?” Anh xã sờ lại đây tháo mũ em xuống, thật cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của em.

“Hơi ngứa.” Em giờ tay định gãi, lại bị anh xã ngăn lại.

“Kìa chứng tỏ miệng vết thương đang khép lại, trăm ngàn không thể gãi.”

“Canxi oxit, sao anh không nói sớm!” Trịnh Thái đã gãi đến tay đầy máu. Để cầm máu cho anh ta, trong nhà loạn một trận gà bay chó sủa, để em cùng anh xã mặt đối mặt, nhìn nhau không nói gì. Anh cúi đầu hôn hôn miệng vết thương của em nói:

“Thực xin lỗi.”

“Biến ngay!” Ba ba chỉ vào cửa đột nhiên mở miệng.

“Ông làm cái gì vậy! Ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho nói, sao có thể đi?” Mẹ mẹ nhanh nhanh khuyên ba ba. Em ngo ngác ngẩng đầu nhìn anh xã, nhìn nhìn lại ba ba, quả nhiên, hai người cãi nhau. Anh xã nhìn em, sau đó đứng dậy.

“Ba, mẹ, con đi trước.”

Ba ba mẹ mẹ cũng không giống bình thường nhiệt tình tiễn bước anh. Đại khái, lúc em không ở đây, trong nhà đã xảy ra chuyện gì đó. Em nhìn thấy bóng dáng cô đơn của anh xã, kim lòng không được định đưa anh tới cửa, sau đó nói với anh chủ ý lái xe an toàn.

“Con ngồi xuống cho ba!” Ba ba mới cầu làm em đứng sững ở đó. Anh xã cũng tạm dừng một chút, quay đầu nhìn em một cái. Cái nhìn kia, tựa như cắt chứa rất nhiều đau thương. Kỳ quái, kẻ đuổi lý rõ ràng là anh, vì sao em lại cảm thấy áy náy?

Buổi tối, ngay cả Bối Bối đang trọ ở trường cũng bị gọi trở về.

“Gọi con về làm gì? Hình như cũng không có đồ ăn ngon.” Bối Bối nhìn đồ ăn trên bàn, nhu nhu này.

“Trong nhà có chuyện, cơm nước xong nói sau.” Ba ba lên tiếng.

Ăn tối xong, em ngồi ở sofa mà “như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than”.

Ba ba đem chuyện anh xã mang đứa nhỏ về nhà nói cho mọi người nghe. Sau đó, hỏi:

“Bảo Bối nên làm gì bây giờ?”

Đứng vậy, em nên làm cái gì bây giờ?

Cái bàn bị đập “rầm” một tiếng, vang khắp cả phòng vốn yên tĩnh, cả nhà đều bị dọa tới mức run run.

“Một ba lúc ấy còn cảm thấy nó là thanh niên rất được!” Ba ba thực hối hận nói.

“Kệ phụ tình như vậy, quả thực chính là Trần Thế Mi!” Trịnh Thái cũng đặc biệt tức giận. Đứng hỏi em vì sao anh ta lại xuất hiện trong cuộc họp gia đình này. Kỳ thật em cũng không biết vì sao anh ta lại được giữ lại. Hình như anh ta làm nũng nói với mẹ mẹ, mẹ mẹ anh ta đi công tác, trong nhà lạnh như băng chỉ có anh ta một mình. Mẹ mẹ mềm lòng, nói cháu cứ xem nơi này như nhà mình. Vì thế, anh ta vô tư không coi mình là khách, còn tham gia vào cuộc họp gia đình em. Hiển nhiên, người đang nổi nóng như ba ba phi thường thích người ủng hộ hết lòng Trịnh Thái này.

“Đứng, li hôn đi!” Bối Bối ngửa ra kinh người, bị mẹ mẹ nhéo cho.

“Ai cho con nói bậy, không biết đứng mực! Phá một tòa miếu thì được nhưng không được làm hỏng một cuộc hôn nhân, con hiểu hay không hả?” Em biết mẹ mẹ đầy đều là nói cho em cùng ba ba nghe, Bối Bối đáng thương biến thành người hi sinh, không sao, da thịt nó vừa dày vừa béo, hần là không sao. Hôn nữa quyền đầu của mẹ mẹ nhiều nhất chỉ là không có nội lực, tay mềm như bông, không mạnh chút nào.

“Lúc trước tôi đem con gái yêu giao cho nó, bà xem xem hiện tại con mình bị tra tấn thành bộ dạng gì? Con gái tôi ngay cả bát cơm chưa rửa bao giờ, lấy chồng không đến nửa năm đã phải nấu cơm! Nó còn không biết điều!” Ba ba thực phẫn nộ.

“Ba ... Kìa đều là con tự nguyện....” Em đột nhiên thật muốn rồi lệ.

“Con cảm ơn mẹ cho ba!” Ba ba quát một tiếng đứng lên cầm lấy tay phải của em giờ lên cho mọi người xem

“Nhìn thấy không, là vết chai!” Nói xong, ba ba đỏ mắt, mẹ mẹ em đã muốn khóc không thành tiếng.

Tóm lại, trong nhà chia thành hai phái, một là phái Duy tân, muốn em cùng anh xã ly hôn, tìm người tốt hơn. Phái Duy tân lấy ba ba đứng đầu, thành viên bao gồm ba ba, Bối Bối cùng người ngoài Trịnh Thái. Phái kia là phái Bảo hoàng, lấy mẹ mẹ đứng đầu, thành viên chỉ có một em gái. Mà em, phân vân không chừng.

Mẹ mẹ nói anh xã hình như bị bắt cóc đi mới phải thế này, còn nguyên nhân vì sao mẹ không rõ lắm. Anh xã vốn định giải thích, nhưng bị ba ba nói gần đánh gãy. Giải thích tương đương che giấu, che giấu tương đương sự thật. Ba ba là người thực sự cầu thị, nhưng lúc này đây bởi vì em, bị phần nộ che mắt, chỉ tin tưởng trước mắt nhìn thấy, mà không có tâm tính theo đuổi chân tướng phía sau. Mấy ý của mẹ mẹ là anh xã không phải người như thế, anh chắc chắn có lý do riêng, mọi người nhất là em chờ một chút xem, loại chuyện này một khi hiểu nhầm, liền nghiêm trọng, dù sao liên quan trực tiếp đến hôn nhân của anh và em. Nhưng anh xã vẫn không xuất hiện, đứng nói đến giải thích. Mẹ mẹ chỉ có thể khuyên bảo ba ba, đàn ông ngẫu nhiên phạm sai lầm cũng không phải không thể tha thứ. Nếu anh có thể cải tà quy chính, em nên về lại với anh. Ba ba nói mẹ mẹ đây là thừa lời! Anh xã làm vậy với em, chỉ có một con đường đó, là ly hôn!

Em chưa từng nghĩ sẽ ly hôn với anh xã, nhưng lại không biết nên làm thế nào để đối mặt với tình trạng hiện tại, chỉ có thể làm dà điều trốn tránh, mỗi ngày ngó nhìn trong nhà gà bay chó sủa, loạn càng thêm loạn.

~~~~~

(1) Canxi oxit: viết tắt là Cao, Cao lại là phiên âm của từ 齧 – tiếng Đan Mạch dùng để chỉ bẫy, tương tự Fuck trong tiếng anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Em ở nhà ở một tuần, trong nhà nội chiến một tuần. Hôm nay bà chồng mẹ chồng tuổi già mang theo anh xã tinh thần có chút uể oải của em đến chịu đòn nhận tội.

“Thông gia, dựa con bắt hiểu này tùy anh xử trí!” Bà chồng khó được nghiêm túc. Mẹ chồng ôm em vào trong ngực, liền tiếp nói:“Bảo bối chịu khổ. ”

“Thông gia, hai người làm cái gì vậy! Có chuyện gì chúng ta ngồi xuống bình tĩnh thương lượng.” Mẹ mẹ chạy nhanh lại đỡ anh xã bị bà chồng một cước đá quỵ trên mặt đất.

“Bà thông gia đừng đỡ nó, cái thằng vô liêm sỉ này phạm sai lầm, nên phạt! Chúng tôi hiện tại đem nó đưa lại đây, mặc cho hai người làm cho bảo bối hết giận, chỉ cầu bọn chúng lại tiếp tục hòa hợp.” Mẹ chồng đi qua ngăn lại mẹ mẹ.

Anh xã vẫn như vậy quỳ trên mặt đất, cúi đầu, em nhìn không được vẻ mặt của anh. Em đột nhiên nghĩ tới Tần Bạch Nương Từ truyền kỳ, trong đó có cảnh tượng Bạch Nương Từ cùng Hứa Tiên bị hòa thượng Kim Sơn Tự chia cắt. Chẳng hiểu sao thấy kỳ diệu.

“Thông gia, anh không ngại không ra tay, tôi sẽ thay anh dạy dỗ tên súc sinh này!” Bà chồng thấy ba ba không mở miệng nói chuyện, liền lấy từ trong tay áo ra một cái chổi lông gà. Cây chổi lông gà này già lắm rồi , nghe nói là hung khí tổ truyền của nhà chồng truyền lại để chấp hành gia pháp. Mấy việc này đều là anh xã nói cho em biết. Anh còn nói, trước đây anh đặc biệt nghịch ngợm, đem hòn đá nhỏ khóa bọc giấy gói kẹo rồi cho lũ đồng bọn nhỏ ăn, kết quả hại người ta rụng hai cái răng sữa nhỏ nhỏ. Bà chồng lúc ấy chính là lấy cây chổi lông gà này giáo huấn anh. Anh xã còn nói, tuy rằng về sau vào bộ đội, từng gặp phải mưa bom bão đạn, nhưng là bởi vì bóng ma trước đây, hần vẫn sợ hãi nhất là chổi lông gà nhìn qua không có chút thu hút này. Khi đó em còn nói đùa:

“Chờ đến lúc anh phạm lỗi, em mượn chổi lông gà đánh tiểu thí thí [mỏng nhỏ nhẹ] của anh nè.”

Nhưng mà em còn chưa đánh, ba chồng đã cầm chổi lông gà hung hăng giáng lên lưng anh xã, em thậm chí nghe thấy được xương cốt bị đánh phát ra tiếng rảng rác. Anh xã cứ như vậy mặc cho ba chồng đánh, một tiếng cũng không rên la.

Anh xã hình như biết là sẽ bị đánh, ăn mặc cũng không dầy, ba chồng trước khi đánh bắt anh cởi áo lông, chỉ còn một chiếc áo lót lông dê. Cái áo lót lông dê này là em mua cho anh.

Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng chổi lông gà rần chắc thật mạnh đánh vào da thịt. Em rút cục nhịn không được, chạy lên ngăn lại ba chồng muốn ba dừng tay, lãnh đòn vào cánh tay, khóc nói:

“Con xin ba, đừng đánh.” Em thay anh đau. Anh xã ngẩng đầu nhìn em, trên trán mồ hôi rậm rạp che kín.

Sự tình cứ như vậy không giải quyết được gì. Ba ba thực mình xác nói, ba không muốn cho con gái tiếp tục bị khinh bỉ, mẹ mẹ hoà giải nói:

“Con bé tâm tình không tốt, hiện tại ở trong nhà trụ hai ngày, tôi sẽ khuyên khuyên nó. Chờ nó nghĩ thông suốt, tôi sẽ tự mình đem nó đưa trở về.”

Buổi tối anh xã viết tin nhắn cho em, hỏi miệng vết thương còn ngứa không?

Anh xã là người rất chán ghét viết tin nhắn, cho dù có chuyện nhỏ xiu xiu, anh cũng muốn gọi điện thoại đến. Nhưng mà hiện tại anh viết tin nhắn cho em, hỏi em miệng vết thương còn ngứa không.

Em trả lời Không ngứa, em đau.

Nhưng mà em cũng không nói gì, em là đang thay anh đau.

Anh lại nhắn cho em năm chữ: Bảo bối, thực xin lỗi.

Em nằm ở trên giường roi lệ đầy mặt, lại không biết nên trả lời cái gì. Vì thế, em liền ôm điện thoại đi ngủ.

Ngày hôm sau điện thoại thế nhưng chết máy, làm sao cũng không khởi động được. Trịnh Thái mở ra nhìn nhìn giúp em, hỏi:

“Di động rớt vào nước hả?”

“.....” Em dậm qua..... hình như là khóc rất lâu.

Em muốn đi mua di động mới, Trịnh Thái nói:

“Tớ cũng muốn đổi cái mới.”

Bảo Bảo nói:

“Ai nha, em sớm nhìn trúng cái di động khá tuyệt kia từ lâu rồi, ...”

Bối Bối nói:

“.....” Bối Bối nhìn di động vừa đổi, hít một hơi vào rồi lại cầm miệng.

“Đi đi đi, hôm nay chị cao hứng, mua di động cho mấy đứa!” Em đột nhiên nhớ tới tài khoản lúc năm mới anh xã cho em hình như vẫn chưa được dụng tới. Cái người sức chịu đựng kém như vậy, em nhất định phải tiêu xài cho anh nghèo luôn! Anh bố dạng không đẹp, nếu không có tiền, hẳn là sẽ không có mấy người phụ nữ vây quanh bên người anh đào quanh hả? Em có thể bớt lo sao?

Vừa mới bước vào khu mua sắm, em đã bị hộp mứt quả bằng thủy tinh tinh xảo quyến rũ rồi.

“Xấu bánh đậu này bao nhiêu tiền?”

Tay của em cùng với một cái móng vuốt nhỏ khác đồng thời chỉ hướng xấu bánh đậu duy nhất.

Em ngừng đầu, nhìn đến Anh xã nhà em ôm một đứa bé khoảng bốn, năm tuổi, còn đứng bên cạnh người phụ nữ cứng rắn kia. Mả móng vuốt nhỏ cùng tay em chỉ cùng một chỗ chính là đứa bé đó. Đứa bé là con của Anh xã nhà em, là tên quý nhỏ gọi em mẹ mẹ ở trong giấc mơ. Mà em, lần đầu tiên rành mạch nhìn thấy mẹ ruột nó, tư thế thật oai hùng, nhẹ nhàng khoan khoái gói giăng, nhìn qua là đáng về tự tin mười phần.

Không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này, chúng em đều thực xấu hổ.

“Ba ba, con muốn ăn bánh đậu.” Tên nhóc kia hình như ý thức được em nghĩ muốn cùng hân gắn mứt quả, lúc nhìn về phía anh xã vô cùng ai oán. Anh xã nhìn nó, nhìn nhìn lại em, theo thói quen nhủ mảy lại.

“Cái kia, tôi từ bỏ.....” Em nghĩ mỉm cười, nhưng là cười không nổi. Thì ra con bọn họ đều đã lớn như vậy ..... Em đây tính là cái gì nha.....

“Bà chủ, chuỗi mứt quả kia bao nhiêu tiền một chuỗi?” Chúng em bên này đang giằng co, Trịnh Thái đột nhiên mở miệng.

“Năm đồng tiền.” Người nữ phục vụ cũng mặc danh ký diệu nhìn không khí có chút kỳ quái của chúng em.

“Tôi trả gấp đôi! Lấy đến!” Trịnh Thái ở trên cửa kính ủa quầy đưa ra năm mươi đồng nhân dân tệ, đôi lấy ánh mắt khinh bỉ của tiểu thư bán hàng.

“Sản phẩm của chúng tôi giá trị bao nhiêu tiền thì bán bao nhiêu tiền! Trả lại cho ngài bốn mươi lăm!” Quầy tiểu thư gần từng tiếng rõ ràng, nhất là kia nửa câu sau, một chữ từng chữ khiến Trịnh Thái làm một cái mặt đỏ thắm.

“Nè, ăn đi!” Bị người bán hàng khinh bỉ đến độ mặt, Trịnh Thái đem mứt quả đưa cho em.

“Oa.....” Đứa nhỏ trong lòng Anh xã lại khóc lên.

“Bé đừng khóc, này cho bé.” Em đem mứt quả đưa cho nó, nó thật sự ngừng khóc, em lại khóc. Nước mắt em ngay trước mặt công chúng chậm rãi khiêu vũ, theo hai má uốn lượn rơi xuống.

Anh xã giờ tay định lau nước mắt cho em, em né tránh.

“Chúng tôi đi trước !” Em che miệng, cúi đầu ngay cả xem cũng chưa dám xem một nhà ba người bọn họ, chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 22

Mẹ nó, hai ông bà thực là vô vãn!” Trịnh Thái nhịn không được nổi điên, may mà có Bảo Bảo cùng Bối Bối ngăn hãm lại.

“Thực xin lỗi, chị không có tiền cho mua di động cho mấy đứa.” Em không có năng lực kiếm tiền, hiện tại ngay cả tư cách xài tiền của anh xã còn không có, một nghèo hai trắng.

“Xem bà chỉ có nhiều đó tiền đó thôi! Ông đây mua di động cho! Thích cái gì cứ việc nói, không cần xem giá!” Trịnh Thái thật là bạn chí cốt. Vì thế, em không chút khách khí chọn loại di động quý nhất trong cửa hàng. Em ngừng khóc, Trịnh Thái khóc.

“Một tháng tiền lương của tui nha.....” Hân khóc thét với cái di động vừa được thay của em.

“Nhìn không ra ông là giai cấp tư sản nha.” Cục cưng thật là cùng lòng em có linh tính.

“Chính xác, tui đây là quản lý đó!” Trịnh Thái cảm hơi hơi giận lên, cục kỳ giống Tiểu Mã Tử nhà của em.

“Trên danh nghĩa chứ gì!” Bối Bối đội diện nước là.

“.....” Trịnh Thái chấp nhận sự thật.

Em nghĩ, em thật sự nhanh chóng biến thành người phụ nữ bị chồng bỏ.

Mua xong đi động, bốn người chúng em cùng đi ăn hải sản, em ăn một mỳ hồng hào về nhà cùng ba ba mẹ mẹ nói:

“Con muốn ly hôn.”

Ba ba nói:

“Mặc kệ con quyết định ra sao, ba đều ủng hộ con!”

“Anh làm vậy là hại con đó có biết hay không! Đản ông có đời, sao có thể không có một chút sai lầm? Chỉ cần nó biết sai mà sửa, cuộc sống nên như thế nào thì nên như thế nào! Sao lại có thể hờ một chút đã nói ly hôn? Ly hôn là trò đùa sao? Hai người có biết hay không sau khi ly hôn muốn tìm người thích hợp khó khăn cỡ nào hả?” Mẹ mẹ dụ dỗ không được cường thế một lần.

“Con gái của Kim Hồng Nhật ta đây mà còn lo gì không được sao!” Ba ba cũng nóng nảy. Đúng rồi, đã quên giới thiệu ba ba em, tên của ba cùng Kim Chính Nhật vừa nghe thì giống như là huynh đệ, bắt quả một người là chủ chốt của nước Triều Tiên ****, một người là cán bộ cao cấp nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa.....

Nhớ có lần ba ba về nhà, em vừa học về Kim Chính Nhật trong sách giáo khoa ở trường, liền ngốc chiêm chiếp hỏi ba:

“Ba ba, con có phải có một bác trai ở Hàn Quốc không?”

Ba ba cười đến ngửa tới ngửa lui, xoa của mái đầu nhỏ của em nói:

“Khê nữ nhà ba thật giỏi. Nhưng mà thân thích không thể nhận lung tung.”

Ba ba mẹ mẹ, anh một câu em một câu cãi nhau, em ngồi trên sofa ôm lấy gối ôm nhìn hai người đóng phim. Cuối cùng hai người ngừng cãi nhau lại, bắt đầu đi nhìn em.

“Con thật sự muốn ly hôn.” Em cảm thấy hôn nhân đáng sợ, kết hôn nửa năm, trải qua nhiều mưa gió so với cuộc đời hai mươi ba năm trước của em còn nhiều hơn.

“Con trước tiên ở trong nhà bình tĩnh một chút, không cần tùy tiện là đem ly hôn nói luôn miệng.” Mẹ mẹ vỗ vỗ bả vai của em.

Ba ba đã cai thuốc lá từ lâu, đột nhiên không nói một tiếng ngồi ở sofa hự nuốt mấy phụn khói.

“Ba ba, mẹ mẹ, thực xin lỗi.” Em cũng không nghĩ tới một đoạn hôn nhân tốt đẹp sẽ làm trong nhà trở nên mây đen mù sương, nội chiến không ngừng.

“Bảo Bối nhí nhố!” Ba ba cứ nói em khó, có thể là tại em thật sự không thông minh như em trai em gái. Dưới sự bảo vệ của ba ba mẹ mẹ, em vô tâm không thể sống qua hơn hai mươi năm. Hiện tại đột nhiên phát hiện, em thật sự là thất bại, vấn đề gì cũng không biết cách xử lý, chỉ biết trốn tránh rồi lại trốn tránh.

Về chuyện ly hôn, em ở trong lòng hạ quyết tâm nhưng không có cơ hội thực tiễn, bởi vì em không có dũng khí lại đi đối mặt một nhà ba người họ. Mẹ mẹ thì đang sử dụng chiến thuật kéo dài, muốn cho em dần dần tha thứ anh xã. Kỳ thật tha thứ sai lầm của một người thực dễ dàng, giống như là lấy dao rạch vết thương giống nhau, bôi thuốc màu ngừng chảy, qua một đoạn thời gian có thể lành. Nhưng mà vết sẹo lưu lại có thể tồn tại trên người cả đời. Chịu qua thương tổn, vết sẹo lưu lại trong lòng, muốn xóa cũng xóa không được. Em không hận anh

xã, nhưng em lại không thể quên được anh mang đến đủ loại thương tổn giống như tai nạn hủy diệt thế giới.

Xuân về hoa nở, anh xã đến đây. Hình như anh xã, dù sao thì không có nhìn thấy sáu cùng nhẹ nhàng khoan khoái như trước kia. Em đang ngồi ở phòng khách xem tranh minh họa. Đúng rồi, trong khoảng thời gian này em đang học vẽ tranh minh họa, này xem như một loại vẽ tranh em yêu thích.

Hon nữa, có khả năng về sau em sẽ dựa vào cái này kiếm cơm. Em đã lục tục gửi bản vẽ ở một vài tạp chí trên mạng, cũng có vài cái được sử dụng. Có tiền, em thỉnh Trịnh Thái ăn một Pizza Hut, cũng còn lại một chút ít. Nhưng mà có một tạp chí nhỏ ở xã gửi thư cho em nói muốn mời em qua làm họa sĩ vẽ tranh minh họa. Chuyện này em chưa nói cho người khác vì còn đang suy nghĩ.

Anh ngồi bên cạnh, chỉ lẳng lặng nhìn em. Em ngừng đầu cười cười với anh, nói anh tới thật đúng lúc, em đang muốn nói với anh một chuyện nhưng mà lại không biết đi tìm anh như thế nào.

“Em có thể dễ dàng nói trước không?” Người như anh không hề có phong độ của một gentleman. Nói theo cách của anh, đó là cách những người đã man ở Tây phương dùng để ước thúc hành vi đã man, chúng em người Trung Quốc vẫn minh không cần này.

Ba ba xụ mặt cùng mẹ mẹ về mặt hóa khí cũng bị kéo lại đây. Anh xã vừa định mở miệng, chuông cửa vang lên. Trịnh Thái có chút không kiên nhẫn kéo cái giọng ồn ào ở bên ngoài rống:

“Bảo bối, đã đến giờ đất chó đi tản bộ !” Trịnh Thái vô cùng thích Durex nhà em, nhưng mà em luyện tức không cho hắn chơi cùng, hắn liền đổi chạy đến tiệm thú cưng mua một có bơm hơi từ về, đặt tên tên là Jissbon(*).

“Ông đi trước đi, chút nữa tôi đi tìm ông!” Em mở cửa đưa Trịnh Thái chai nước uống, người này đất chó đi dạo chính là chạy như điên, gần như lần nào cũng đều chạy đến mất nước.

“Chồng trước của bà đến đây hả?” Hắn lấy mũi chân khẽ cọ bánh xe Benz của anh xã.

“Ừ, anh có việc muốn nói.” Em gắt gắt đầu, sờ sờ cái đầu lông mao mềm mại của con chó nhỏ đang vây quanh em nhảy lên nhảy xuống.

“Canxi oxyt , hắn còn không biết xấu hổ đến đây!” Nếu không biết rõ sự tình, người ta còn tưởng rằng bị đá là Trịnh Thái kia! Em này chính tổng người bị hại so với hắn còn bình tĩnh hơn.

Tiến bước Trịnh Thái, chúng em bốn người ngồi cùng nhau, không khí giống như đang đàm phán.

Ba ba nói:

“Cậu có chuyện thì nói mau. Chúng tôi cũng không muốn nghe mấy lời vô nghĩa, cậu coi cái nào chính yếu thì nói, tôi không hy vọng lãng phí thời gian nghe một đồng lời nói hời hợt như cái rơm!”

Anh xã kể chuyện xưa cho chúng em nghe, chuyện xưa lúc còn trong quân đội, anh là nhân vật chính thứ nhất bên trong.

Trước kia, có một đám bộ đội đặc chủng tuổi trẻ đầy tinh thần phấn chấn, mỗi ngày bị nhốt trong sân huấn luyện tập luyện buồn tẻ. Bọn họ như là đã thú không thể sản mồi, mỗi ngày chỉ có thể diễn tập huấn luyện, còn chưa có dùng súng đạn thật trên chiến trường. Bọn họ khát vọng cơ hội thực tiễn, chờ mong mong chờ, chưa chờ đến cơ hội ra chiến trường nhưng lại chờ đến đây một nữ binh đoàn! Đối với một đám nam nhi đang hai mươi tuổi huyết khí phương cương nhiệt huyết mà nói, tin tức này chỉ sợ so với ra chiến trường càng làm người ta kích động thêm.

Nữ binh đoàn này là đoàn nữ bộ đội đặc chủng họai bại nhất trong tất cả binh đoàn của Trung Quốc, chỉ huy trưởng là nữ chỉ huy lợi hại nhất. Vị nữ chỉ huy này có cái tên phi thường phi thường không tương xứng với tác phong cường ngạnh, tên Mạnh Thi Vũ. Mạnh Thi Vũ dẫn dắt đoàn đã chiến của cô ấy tham gia rất nhiều chiến dịch không muốn người biết, đi qua rừng cây ẩm ướt ở Việt Nam, đi qua núi Đại Hưng An gió tuyết mấy ngày liền, cũng đi qua tây bắc phong vũ cuồng sa . Tên của người ấy, ở **** phần tử, giống kẻ thù không đội trời chung, trong quân doanh cách mạng, giống truyền thuyết lưu truyền.

Mà nhóm nam bộ đội đặc chủng trẻ tuổi này căn cứ mệnh lệnh của cấp trên, dưới sự huấn luyện của Mạnh Thi Vũ, ba tháng sau cùng nữ binh đoàn tham gia một vụ án buôn bán thuốc phiện độc hại.

Nhiệt huyết nam nhi sôi trào , kích động, bọn họ trong sân huấn luyện điên cuồng tập luyện đến đỏ máu, mỗi ngày tỉnh dậy đều vô cùng hưng phấn đi huấn luyện.

Sống trong một đội nam bộ đội đặc chủng, các phương diện của anh đều thực vĩ đại, duy độc bản đi động này là luôn kéo thành tích. Cuối cùng, Mạnh Thi Vũ tiến hành phụ đạo một chơi một với anh. Kỳ thật đằng sau là Mạnh Thi Vũ đã quyết định tuyến anh đi tham gia chiến dịch sau ba tháng. Đúng vậy, có thể tham gia chiến dịch sau ba tháng hay không, còn muốn nhìn biểu hiện của bạn trong ba tháng có đủ vĩ đại hay không. Cũng không phải mỗi người đều may mắn được đi tham gia thực chiến . Không đủ năng lực, chính là đi chịu chết. Nơi đó, là chiến trường máu lửa thật sự.

Một nam một nữ cùng một chỗ thời gian dài, chắc chắn sẽ sinh ra một ít ái muội. Liền ngay cả cường ngạnh như Mạnh Thi Vũ cũng đối với vị binh lính cao lớn anh tuấn này động phàm tâm. Mà vị binh lính đối với thân thoải lư truyền Mạnh Thi Vũ lại chỉ có kính ngưỡng. Cho dù trong lòng có vài phần hảo cảm cũng bị cảm xúc kính ngưỡng cường đại ngăn chặn. Nói cách khác, anh cũng không rõ chính mình đến tận cuối cùng có thích vị cấp trên này hay không, chính là biết chính mình phi thường sùng bái cô ấy!

Ba tháng rất dài nhưng cũng thật ngắn. Hơn hai trăm bộ đội đặc chủng bị loại đi hết hai phần ba. Mạnh Thi Vũ chỉ mang theo sáu mươi ba gã nam bộ đội đặc chủng cùng ba mươi bốn danh nữ bộ đội đặc chủng đi đến rừng rậm Việt Nam, bao vây tiêu trừ trùm thuốc phiện lần tròn.

Trận này có tổ chức, có kỷ luật, có kinh nghiệm khiến hành động bao vây tiêu trừ tiến hành thực thuận lợi. Thẳng đến cuối cùng một kẻ, thủ lĩnh trùm thuốc phiện giao hoạt tung ra đòn sát thủ, phun ra một loại khiến cho đầu óc mơ màng gì đó rồi nhận cơ hội đảo tào. Mạnh Thi Vũ trong thời khắc nhất cử nhất động xả thân bắt lấy trùm thuốc phiện, chai thuốc khiến tâm trí không rõ đã mờ ra, trùm thuốc phiện cùng Mạnh Thi Vũ đồng thời trúng độc .

“Mau! Đeo mặt nạ phòng độc!” Mạnh Thi Vũ dùng thân thể đem chai thuốc phiện khiến trí óc không thanh tỉnh gắt gao kẹp giữa cổ và trùm thuốc phiện, kéo dài thời gian tạo cơ hội cho đồng bạn mình giành thắng lợi.

Trùm thuốc phiện bị bắt giữ, bởi vì hút quá vào nhiều thuốc làm mờ màng trí óc mà trở nên dần dần. Mà Mạnh Thi Vũ hôn mê nửa tháng sau tỉnh lại, vẫn giống như người bình thường. Bất quá, mọi người dần dần phát hiện có ấy tựa hồ có chút thay đổi. Chẳng hạn như, sau khi tỉnh lại sau lần kiến tri nói vị nam bộ đội đặc chủng được cô ấy huấn luyện chính là bạn trai của mình, bọn họ một tháng sau sẽ kết hôn; Chẳng hạn như có kiến tri cho rằng bằng nhóm trùm thuốc phiện đảo tào còn chưa bị tiêu diệt, có kiến tri muốn trước khi kết hôn hoàn thành nhiệm vụ này; Chẳng hạn như, có kiến tri cho rằng song thân của mình vẫn còn sống trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 23

Cô kiên trì muốn trước khi kết hôn hoàn thành nhiệm vụ này; Chẳng hạn như, cô kiên trì cho rằng song thân của mình vẫn còn sống trên đời.

Cô ấy bị bệnh, bệnh tâm thần. Vì thế, Mạnh Thi Vũ bị đưa đến trị liệu khoa thần kinh bậc nhất của quân y. Nhưng mà hút vào quá nhiều chất hủy hoại trí não, căn bản không thể trị liệu hoàn toàn. Sau đó cô bị đưa vào trại an dưỡng của quân nhân.

Người Mạnh Thi Vũ chỉ định làm bạn trai chính là anh xã nhà em. Lúc còn trong quân trại, anh cũng đi thăm cô ấy. Chẳng qua mỗi lần nhìn thấy anh, bệnh tình của Mạnh Thi Vũ đang bình ổn sẽ trở nên rõ ràng. Cuối cùng, anh không thể không lảng tránh. Từ lúc Mạnh Thi Vũ khỏi bệnh đến nay, anh hằng năm đều chuyển tiền đến tài khoản của Mạnh Thi Vũ. Cho dù là khi anh 24 tuổi xuất ngũ, vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, hai năm cuộc sống vô cùng gian nan anh cũng không có gián đoạn.

Vài năm sau Mạnh Thi Vũ lại xuất hiện làm cho anh xã vô cùng bồn chồn. Nhưng khi cô mở miệng nói:

“Em tôi là muốn nói cho anh, con của chúng ta, em nuôi dưỡng tốt lắm.” Lúc đó, anh xã mới biết được mặt ngoài nhìn rất bình thường nhưng cô không có khôi phục. Cô rất có khả năng là vụng trộm từ trong trại an dưỡng chạy đến, điều duy nhất anh xã có thể làm chính là cùng cô diễn trò, dùng kế hoãn binh để cho người khác thông báo trại an dưỡng.

Mà đoạn thời gian đó, anh trên cơ bản liền vẫn ở bên cạnh Mạnh Thi Vũ. Bởi vì lúc trước có kinh nghiệm, chỉ cần anh không theo lời Mạnh Thi Vũ, cô ấy sẽ phát bệnh, điên cuồng lên.

Thật vất vả đợi cho bên kia đến tiếp Mạnh Thi Vũ thì nguy cơ tài chính đến. Công ty mẫu dịch xuất khẩu giống như anh tất nhiên là đứng đầu sóng gió. Công ty nguy cơ mãi cho đến tháng Mười hai, cũng chính là đêm Giáng Sinh lúc anh đưa hoa hồng cho em mới bình ổn.

Anh cũng không nghĩ đến, Mạnh Thi Vũ thế nhưng có thể lại theo trại an dưỡng vụng trộm chạy đến, còn bề theo một đứa bé không biết ở đâu ra. Mạnh Thi Vũ đã muốn tiền vào trạng thái điên cuồng, anh xã không có đường lui, chỉ có thể đón ý nói hòa theo cô ấy. Bác sĩ ở trại an dưỡng hay tin cũng chạy lại đây, nhưng cũng không có cách nào. Mọi người đều hiểu được, Mạnh Thi Vũ khả năng không còn sống thêm được nữa. Mà càng làm cho người ta khiếp sợ là đứa bé kia thật là con của Mạnh Thi Vũ, lúc cô ở trại an dưỡng một năm sau sinh hạ. Cô vẫn đối ngoại cẩn bố đó là con trai của anh xã. Ít nhất thì đứa bé đó là vô tội .

Anh xã muốn đem đứa bé nhận nuôi, vì thế đã xảy ra một đồng chuyện sau này.

“Đây là kết quả kiểm nghiệm DNA của con cùng đứa bé.” Anh xã nói xong, đem một tờ giấy A4 đặt ở trên bàn trà.

Chúng em không ai đụng đến.

“Tôi tin tưởng cậu.” Ba ba chăm một cây thuốc lá, hung hăng rít một cái.

“Vì cái gì lúc đầu không nói rõ ràng?” Mẹ mẹ nhẹ giọng oán giận.

“Mạnh Thi Vũ lần đầu tiên xuất hiện, con thật không biết nên cùng Báo Bối giải thích như thế nào. Nghĩ rằng chờ trại an dưỡng bên kia đón cô ấy đi rồi, sự tình cũng trôi qua. Lần thứ hai đến quá đột nhiên, hơn nữa bác sĩ chữa bệnh cũng theo lại đây, Mạnh Thi Vũ lúc nào cũng có khả năng làm vào hôn mê sâu. Con thật sự không có thời gian cùng tình lực giải thích. Hơn nữa, vì phối hợp, con còn đem cô ấy ở trong nhà một thời gian. Khoảng thời gian đó, tình huống của cô ấy không cho phép xảy ra bất kỳ bại lý nào, con chỉ kịp giải thích ba mẹ, bọn họ căn bản không tin. Lúc ấy chưa kịp giải thích với gia đình thì đã bị ba mẹ con mang lại đây thỉnh tội, con cảm thấy không có chứng cứ gì, cũng không có thời gian đi tìm chứng cứ, cho nên không có giải thích, hơn nữa con cảm thấy tình huống ngay lúc đó căn bản là giải thích không được rõ ràng lắm. Con vẫn nghĩ chờ phong ba trôi qua, đem sự tình giải thích rõ ràng một lần, sau đó cùng vợ lại chung sống hạnh phúc.” Anh xã cúi đầu nhìn em liếc mắt một cái.

Tuy rằng em viết thư rất đơn giản, nhưng là anh xã lại nói suốt buổi trưa. Mất thời trời sắp tối, em liền đi phòng bếp nấu cơm. Ủ rũ Trịnh Thái nằm ủ rũ Jissbon lại đây cợ com

“Cháu lại chạy quá sức hả?” Mẹ mẹ quở trách hần.

“Án..... Cháu mệt sắp chết, đôi sắp chết nè!” Nói xong liền nằm ở sofa bất động. Anh xã đến phòng bếp hỗ trợ, em cũng không nói gì, cũng không biết nói với anh cái gì. Em nghĩ ly hôn, em muốn ly hôn, em thật sự muốn ly hôn.

Trên bàn cơm, Trịnh Thái xem anh xã không vừa mắt, từ đầu đến cuối đều giành đồ ăn của anh, Anh xã khoan dung độ lượng rộng lượng không cùng hần so đo. Cơm nước xong, a di thu thấp bát đĩa, ba ba uống một ngụm trà, mở miệng nói:

“Bảo Bối thu dọn đồ đạc về nhà đi Ở nhà mẹ đẻ mãi cũng không phải biện pháp.”

Ba ba vừa mở miệng, phụt một tiếng, Trịnh Thái đem đồ uống trong miệng phun thật xa. Đáng thương thẳng bé, còn không biết đầu lĩnh của hần khi nào thì làm phản cách mạng .

“Chú à, chú đang nói giỡn hả?” Hần động tay động chân xoa xoa gĩa cũ bị hần phun ướt.

“Hôn nhân, sao lại có thể vui đùa?” Ba ba khò khè nhìn cái đầu lông xù của hần, nói

“Cháu sao lại làm cái đầu xanh là thế này!?”

“Đây là màu mới thịnh hành nha!” Trịnh Thái đối với kiểu tóc hiện tại thấp phần vừa lòng, em thấy cũng rất được, chỉ là màu sắc, nhìn kỹ, quả thật có chút xanh lá cây.

“Em nghĩ ly hôn.” Em cúi đầu, quăng ra một quả ****.

Không khí vốn có chút sinh động nhất thời liền cứng ngắt, ngay cả dòng khí đều đọng lại xuống dưới.

“Đứa nhỏ này, còn nói cái gì mê sảng vậy!” Mẹ mẹ quát lớn.

“Con thật sự đó, con cảm thấy đó không phải là cuộc sống con muốn.” Em ngừng đầu, nhìn anh xã mặt không chút thay đổi, nhìn nhìn lại mẹ mẹ vẻ mặt sốt ruột, cuối cùng tầm mắt dừng ở ba ba đang cau mày.

“Con lớn như vậy, chưa từng có chính mình chủ động làm cái gì, cả kết hôn cũng là ba mẹ một tay xúi lý. Nhưng mà con nghĩ ly hôn, con thật sự muốn ly hôn.” Em một chút cũng không thương tâm, thế nhưng nước mắt lại không tiếng động chảy xuống dưới.

“Bậy bạ! Hôn nhân không thể đem ra làm trò đùa!” Ba ba không muốn nói với em, vung tay áo đi vào phòng.

“Con muốn mẹ nói như thế nào đây? Hiểu lầm của các con không phải đều giải thích rõ ràng? Con còn có cái gì không hài lòng với chồng hả? Có cái gì ủy khuất con nói đi ra, sao có thể đem ly hôn bắt tại bên miệng chứ?” Mẹ mẹ thật sự nóng nảy.

“Mẹ, con sợ, con thật sự muốn ly hôn.” Em nhào vào trong lòng mẹ mẹ, nước mắt mãnh liệt mênh mông chảy ra. Em rõ ràng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, lại mặc danh ký điệu bị đẩy mạnh vào hôn nhân lốc xoáy. Loại ngoại lực cường đại này sẽ làm em nghẹn thở, làm cho em hồng mắt, làm cho em hồi phi yên diệt. Em vừa mới hai mươi bốn tuổi, ngay cả chân chính yêu đương còn không có, lại trực tiếp đối mặt cuộc sống hôn nhân đáng sợ. Chồng bất trung, mẹ chồng khó xử, cuộc sống hiếp bức, em chịu không nổi, em thật sự chịu không nổi.

Nếu không có phát sinh chuyện này, có thể em sẽ vẫn chịu đựng. Dù sao mẹ chồng đã bị em thu mua, em đã chạm rãi thích ứng cuộc sống như vậy. Nhưng là, chuyện này mặc kệ là thật là giả, là hiểu lầm hay là sự thật, nó đều tạo thành ảnh hưởng không có khả năng hủy diệt.....Thật sự là em vô cùng sợ hãi. Em không thích mọi người ở bên ngoài nói nói cười cười, chỉ có em một người đối với khói dầu xào rau; Em cũng không thích từng thời khắc đều phòng đoán anh xã ở bên ngoài cùng người phụ nữ nào cùng một chỗ làm cái gì; Em cũng không muốn từng thời khắc phải tự hỏi cha mẹ chồng có thích biểu hiện hiện tại của em không; Em lại càng không thích ngay cả mặc quần áo đều chịu hạn chế.....

Nếu những việc này chính là hôn nhân, như vậy em tình nguyện không cần, chẳng sợ độc thân suốt cả đời này.

“Con đây là hồ đồ cái gì đó? Sợ hãi cái gì? Cho con về nhà cũng không phải cho con chui vào đầm rồng hang hổ.” Mẹ mẹ có chút dờ khóc dờ cười khẽ vuốt lưng em. Đứng vậy, em trước kia thường xuyên hồ đồ, mặc danh ký điệu nhào vào mẹ mẹ trong lòng nói con sợ, để cho mẹ nhẹ nhàng an ủi mới an tâm. Nhưng là, lần này em không phải hồ đồ, em là thật sự sợ hãi!

“Nếu không con lại ở thêm hai ngày rồi về nhà. Hôm nay Tiểu Nam cũng đứng trở về, con cùng nó ở đây hai ngày.” Tiểu Nam là tên của Anh xã em. Anh đại danh uy phong lẫm lẫm, tin tưởng mọi người đều nghe nói qua, Trần Hạo Nam. Đường nhiên, ba chồng mẹ chồng không xem điện ảnh, bọn họ chính là cảm thấy tên này nghe cũng không tệ lắm, liền đặt cho anh. Cho nên, đây cũng là nguyên nhân em không thích kêu tên của anh xã ở công cộng, mỗi lần kêu liền oanh động một mảnh. Mọi người còn tưởng rằng cái kia Trần Hạo Nam Thanh Long Bạch Hổ mang đạo bầu cầm súng lục như trong TV cùng Thực Từ tỷ tỷ đi ra!

Em thật sự muốn ly hôn, không nghĩ trúng kế hoãn binh của bọn họ. Nhưng bọn họ ai cũng không nghe của em. Buổi tối anh xã thật sự công khai vào khuê phòng của em

Em không muốn cùng anh nói chuyện cũng không muốn nghe anh nói chuyện, cũng không muốn bị anh ôm ngủ, kỳ thật em muốn hôn nhẹ anh. Nhưng là em biết nếu em thật sự hôn anh, hôn như vậy xác định chắc chắn là ly hôn không được. Vì thế, chúng em liền đưa lưng vào nhau ngủ.

Kết quả, đêm hôm khuya khoắt thời điểm em phòng bị lơ là nhất, em bị anh xã làm ơ ! Sự thật là, □ chưa toại nguyện. Nửa đêm em đột nhiên tỉnh, không hề báo động trước. Sau đó em ngồi ở trên giường nhìn ánh trắng chiếu rọi xuống anh xã đang im lặng ngủ, nhìn không được trên môi anh hôn một cái. Kết quả, anh giống người đẹp ngủ trong rừng, hôn một cái liền tỉnh. Hôn một đơn thuần bị anh biến thành kích thích tình hình, tay chân anh cũng bắt đầu không thành thật. Nhưng là, em khóc. Anh liền ngừng lại, ôm em an ủi em

Anh chính là đầu so đũa tội lỗi hại em trở nên đa sầu đa cảm. Em không biết nên như thế nào đối mặt anh.

“Ly hôn đi ly hôn đi chúng ta ly hôn đi.....” Em chỉ có thể như vậy khẩn cầu anh.

Anh hung hăng cắn một cái lên meo meo của em, nhưng không nói gì cả.

Ba mẹ mẹ khẳng định cảm thấy chúng em cùng nhau ngủ một giấc, lần lần sàng đàn liền hòa hảo. Nhưng mà kết quả ra ngoài sự dự đoán của bọn họ. Em vẫn như trước kiên trì ly hôn, anh xã vẫn như trước kiên trì không nói lời nào, bởi vì anh biết ba cùng mẹ là hậu thuẫn kiên cường của anh.

Không có vấn đề gì, em cũng có hậu thuẫn, chính là Trịnh Thái mặt dày mày dạn ngủ ở nhà của em cùng Durex nhà em và Jissbon nhà hân.. Bất quá, Trịnh Thái cũng chỉ có da mặt dày một ít, làm hậu thuẫn, hân thật là bạc nhược không chịu nổi nhất kích .

Anh xã trưởng kỳ đóng quân trong khuê phòng của em , anh thậm chí đem laptop mang công việc tới đây. Anh xã mỗi ngày buổi tối đều có ý đồ cùng em nói chuyện phiếm, bị em không nói gì cự tuyệt. Em nhìn anh xã bộ dạng đáng thương hể hể, cảm thấy chính mình sắp hỏng mất.

Hôm nay, lúc em đang cùng Durex too nhỏ, nói em mâu thuẫn như thế nào, cuộc sống là nước sôi lửa bỏng như thế nào thì đột nhiên có tiếng động. Em vừa ngẩng đầu thì lúc đó Trịnh Thái đứng ở phía sau em. Nhìn như vậy thì thấy bộ dạng hân rất cao, đáng để ngưỡng mộ.

Em biết, bằng cái cơ thể con nít đó, mang giày vào khả năng cũng không đủ một mét tám.

“Núi không chuyển, nước chuyển, bà tội gì rồi rầm như vậy chứ!” Trịnh Thái cũng ngồi xuống dưới, đem Jissbon đặt bên người Durex, chúng em hai người hai chó sắp xếp sắp xếp thẳng hàng, mặt đối mặt.

“Ý gì vậy? Ông muốn tui bỏ trốn sao?” Suy nghĩ của em vẫn rất linh hoạt.

“Làm ơn, bà chỉ có một mình không gọi bỏ trốn, kêu chạy án.” Trịnh Thái còn không biết xấu hổ giáo dục em, em phạm tội gì mà muốn chạy án?! Em quá lắm chính là chịu không nổi cuộc sống áp lực, rồi nhà đi ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Bảo Bối chạy án

“Làm ơn, bà chỉ có một mình không gọi bỏ trốn, kêu chạy án.” Trịnh Thái còn không biết xấu hổ giáo dục em, em phạm tội gì mà muốn chạy án?! Em quá lắm chính là chịu không nổi cuộc sống áp lực, rồi nhà đi ra ngoài.....

Vì thế, dưới sự hiệp trợ của Trịnh Thái, em rời nhà đi ra ngoài. Ngày đầu tiên lúc hân đi, em đưa cho hân một cái bọc nhỏ, nói đó là thức ăn cho chó Jissbon nhà hân cùng với đồ ăn vặt, người trong nhà rất tin không nghi ngờ. Ngày hôm sau em đưa cho hân một cái bọc nhỏ, nói là bữa ăn khuya cho hân. Vì thế, cứ như vậy chúng em vùng trộm trao đổi bốn ngày, ngày thứ năm thì người trong nhà đột nhiên phát hiện, Kim Bảo Bối không thấy.

Đáng tiếc, em đã ung dung thông thả ở trong căn nhà vùng ngoại thành của Trịnh Thái, nhìn không thấy biểu tình kích động của bọn họ.Hon nữa, lúc em đi ra ngoài làm quen hoàn cảnh thì đột nhiên phát hiện chỗ tạp chí xã gửi thư mời cho em ở ngay phụ cận. Vì thế, em mười phần cung kính đi qua trả lời.

“Cô là Kim Bảo Bối?” Một bác gái đeo kính viền thị trường lớn ánh mắt, không chút khách khí đánh giá em một lúc.

“Dạ phải, cháu chính là Kim Bảo Bối, có nhận được thư mời làm họa sĩ vẽ tranh minh họa tại đây.” Em có chút khấn trương, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời em xin việc.

“Àn, tác phẩm của cô có vẽ phù hợp phong cách tạp chí chúng tôi, hôm nay cô lên ở tại đây thực tập đi! Thời gian thực tập, hàng tháng tiền lương hai ngàn, làm nhân viên chính thức thì từng tháng là ba ngàn, nếu biểu hiện tốt thì còn có tiền thưởng.”

Vì lẽ đó, em trở thành thành phần trí thức ..... Dù là tiền lương có thấp chút.

Bởi vì là tạp chí cho phụ nữ, cho nên văn phòng tạp chí xã không đủ một trăm mét vuông tổng cộng lại thế mà có ba mươi phụ nữ công tác, từ những đi năm, sáu mươi tuổi cho tới em gái tạp vụ mười tám mười chín tuổi hoàn phi yến gầy, cái gì cần có đều có, chỉ duy nhất không có đàn ông. Em ngồi một ngày trong tạp chí xã, giống như xuyên qua đến Nữ Nhĩ quốc.

Xét thấy em đi làm ngày đầu tiên, người lãnh đạo trực tiếp của em, cũng chính là tổng biên đại nhân đem tạp chí sắp sắp xuất bản cho em xem, giúp em hiểu biết một chút phong cách tạp chí, để nhanh chóng tìm được phong cách hội họa.

Em một bên xem, một bên rơi lệ, những câu chuyện xưa đầy màu sắc, tình yêu đều rất cảm động, nhưng mà có chút không đúng sự thật. Thế nhưng em nhìn không được lưu nước mắt. Buổi tối về nhà, em ngay cả cơm đều không ăn liền leo vào bàn học vẽ tranh bán thảo màu sắc rực rỡ, em đây đúng là một phu nhân rất có cảm xúc cần phát ra.

Chờ đến lúc ý tưởng khô kiệt, trời đã tối om. Em đột nhiên nhớ tới một sự kiện, em sợ bóng tối. .... Lớn như vậy, em chưa từng ngủ một mình! Run lập cập lấy ra điện thoại, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể gọi cho người biết rõ tình hình là Trịnh Thái.Tên kia ở điện thoại hung hăng cười nhạo em một phen rồi mới nói hân lặp tức lại đây.

Quả thật là trong chốc lát, hân tối đây, lại mang cho em đồ ăn thơm ngào ngạt. Em không hề hình tượng ăn như hổ đói, com no rượu say rồi thì không muốn nhúc nhích. Căn phòng này có vẻ lớn, lại bởi vì nhiều năm không có người ở, chỉ có một phòng ngủ chính có hai cái giường lớn. Em cùng Trịnh Thái vạch ra ranh giới quân sự xong, sau đó ở trong mộng đi gặp tiền cô. Kết quả ngày hôm sau, sáng sớm em tỉnh lại thì xấu hổ phát hiện cái tên Trịnh Thái tay chân cùng sử dụng, giống như con bạch tuộc tám chân quấn quýt lấy em. Tựa như em thường hay quấn quýt lấy anh xã nhà em.

Tuy rằng em quyết định quyết tâm muốn ly hôn nhưng dù sao em hiện tại vẫn là vợ yếu trên pháp luật của anh xã, em không thể làm cho anh phải hổ thẹn. Tuy nói Trịnh Thái nhiều nhất cũng chỉ là tên tiểu tử không được việc gì nhưng hân cũng là đàn ông! Em vừa không dám một mình ngủ trong phòng nhưng cũng không muốn cùng ngủ với Trịnh Thái, phức tạp quá.

Em đem bàn thảo vẽ đêm qua để chủ biên nhìn nhìn, cô ấy lấy ra mấy tấm được được nói sẽ cẩn thận xem xét một vài cái có thể dùng cho tạp chí kỳ này, xong lại đưa ra nhận xét về mấy bức còn lại.

“Rất khá đó, Tiểu Kim!” Chủ biên vỗ vỗ bả vai em.

“Em đây là xem các tác phẩm của tạp chí xã chúng ta mà có cảm hứng, mọi người viết thật sự là quá tốt!” Kết quả vuốt mông ngựa của em lại vỗ mạnh vang dội vào móng ngựa của chủ biên, cô ấy phần nộ rồi.

“Quái tới cái rầm! Một đàn con nít chỉ biết xuân bì thu thương, một chút hương vị cuộc sống cũng không có, chỉ có thể lừa lừa mấy bé nữ sinh không hiểu thế sự! Mục đích cuối cùng của tạp chí chúng ta là cái gì? Kiểm tiền! Hiện tại thực quá rõ ràng, tác phẩm của chúng ta chỉ hấp dẫn nữ sinh, những nữ sinh bé nhỏ không có năng lực kiếm tiền! Nhắc tới là chị đây muốn nòn ra máu.....” Thì ra..... em là nữ sinh bé nhỏ không hiểu sự đời.

“Nhưng mà tranh minh họa của em không sai, tiếp tục cố gắng!” Về mặt của chủ biên như trời thảng sấm, âm tính bất định.

“Vâng, còn có một việc muốn muốn hỏi chị.” Em xem mặt chị ấy hơi người gợn, thật cẩn thận nói ra.

“Sao? Em có chuyện gì? Không sao hết, có khó khăn cứ việc nói!” Chủ biên vỗ vỗ bàn.

“Em muốn hỏi tạp chí của chúng ta có chỗ cho nhân viên ở không?”

Em đối này vùng ngoại thành mới khai phá này cũng không quen thuộc, lại ngược ngờ mở miệng nhờ Trịnh Thái giúp em tìm, chỉ có thể phiền toái chủ biên .

“Chúng ta có ký túc xá cho nhân viên, ở miễn phí. Giữa trưa chị sắp xếp cho em.” Chủ biên quả nhiên thực đáng tin cậy a!

Giữa trưa em đang chuẩn bị ăn cùng mọi người com hộp đặt ngoài tiệm thì trợ lý của chủ biên hấp tấp chạy tới nói:

“Tiểu Kim, chủ biên dặn chị giúp em sắp xếp chỗ ở, em mau theo chị đến xem trước.”

Bởi vì là miễn phí, điều kiện chỗ ở cũng không phải tốt lắm. Chỗ của tạp chí xã là một khu khoa học kỹ thuật, cho đủ loại công ty nhỏ thuê. Mà ký túc xá chúng em đều tập trung cùng một chỗ, là một cái kho hàng sửa chữa lại, trung gian đặt một tấm chắn, chắn thành một gian ô vuông nhỏ, còn không to bằng một phần ba WC nhà em, trong đó đặt chen chúc hai cái giường đôi, tổng cộng có bốn người ở. May mà phòng này hiện tại chỉ có hai người, thêm em tổng cộng là ba, còn một cái giường có thể để tạp vật.

Bởi vì là kho hàng, ánh mặt trời căn bản là chiếu vào không tới, nên phải thông qua ngọn đèn chiếu sáng, ánh sáng rất kém, hơn nữa bên trong tán mát ra từng đợt hương vị là lạ. Tiễn bước trợ lý, em cùng nhóm bạn cùng phòng nhóm chào nhau rồi bắt đầu khổ sở, em này không phải chính mình tìm tới chịu sao! Càng làm cho em khổ có thể chịu được là hương vị khó chịu từ nhà vệ sinh công cộng tán ra.

Xét thấy này nơi này điều kiện thật sự là quá kém, em không dám đề cho Trịnh Thái giúp em chuyển nhà, mà là chính mình hự hự khẩn gọi từ cửa chính của của khuôn viên khoa học kỹ thuật chuyển đến ký túc xá. Em từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ như vậy nha, tiền ký túc xá em an vị tại chiếc giường không có nệm, đối mặt đó hơe.

“Sao vậy Bảo Bối nhỉ?” Bạn cùng phòng cũng là đồng sự đầu tiên của em- Tiểu Diệp ngồi vào trước mặt, nắm chặt tay em nhẹ giọng hỏi.

“Không có việc gì, chính là mới đến nơi này có điểm xa lạ, nhớ nhà.” Em xấu hổ chà xát nước mắt.

“Chờ quen thuộc thì thôi rồi! Bên này đều là công nhân ra ngoài làm, ở chung lâu sẽ phát hiện mọi người đều tốt lắm!” Tiểu Diệp vỗ vỗ bả vai em, rồi lại đứng dậy ở trong bao kiểm kiểm một hồi, lấy ra một cái điểm tâm tròn tròn thoang nhẹ mùi

quýt *** cho em

“Đây là cái gì?” Em ngửi được mùi bơ.

“Bánh xốp đó!” Tiểu Diệp đáng vẻ bất khả tư nghị nhìn em.

“Ăn ngon thật!” Em cắn một cái hết nửa bánh. Cái đó và bánh xốp tình xảo thành lịch em trước kia nếm qua một chút cũng không giống nhau, hương vị cũng thực bình thường, nhưng là em cảm thấy ăn thật ngon. Bởi vì, đây là Tiểu Diệp cho em

“Lần sau đi dạo phố mình sẽ gọi bạn, chúng ta cùng đi mua!” Tiểu Diệp nở nụ cười.

Một người nữa cùng phòng tuổi lớn hơn một chút, cũng là biên tập biên tập chí xã , nghe Tiểu Diệp nói chỉ ấy hình như ly hôn , hiện tại độc thân. Em học theo Tiểu Diệp kêu chỉ ấy là chị Thuộc.

Chuyến đến ký túc xá trung học, em nói với Trịnh Thái không có việc gì thì đừng tới tìm em. Chiếc xe Porche đó chót của hân thật sự là rất chói mắt, em sợ em sẽ bị lộ. Cứ việc như vậy, hân vẫn kiên trì một tuần đến hai lần, mỗi lần đều mang thức ăn thật ngon cho em

Ký túc xá cách âm không tốt, buổi tối em cần bàn ngủ không được, bất quá dần dần thói quen thì cũng ổn. Đôi khi em cùng nhóm chị em mặc quần áo hạ giá, cảm thấy em cũng là thành viên trong nhóm bọn họ. Mỗi ngày vì cuộc sống mà phấn đấu, vì một chút thành tựu nhỏ nhỏ mà cao hứng. Em không còn có thể mỗi ngày vì bảo vệ làn da mà tốn gần một giờ đồng hồ , nhưng mà cũng không có cảm thấy làn da của mình thay đổi xấu đi, bởi vì em cần bản là không có thời gian đứng soi gương. Cuộc sống ngập trong vàng son trước kia tựa như là mây khói, rồi em đi rất xa. Vì phòng ngừa người trong nhà tìm được em, em thay đổi số điện thoại xong cũng không dám liên hệ với bọn Tiểu Nhan. Nhưng mà, mỗi khi ngẫu nhiên nghe nhóm bạn đồng nghiệp kể bí mật nhỏ trong lòng, em cũng sẽ nhớ đến từng chuyện từng chuyện về anh xã lúc trước. Vì cái gì mà em lại nhớ tới anh xã đấy? Bởi vì em không biết ngoại trừ anh xã ra, em còn có thể nhớ đến người đàn ông nào xuất hiện trong cuộc đời em có liên quan đến tình yêu.

Mọi người cũng không tin tưởng em là người đã kết hôn, em cũng lười giải thích, miễn cho bọn họ truy tìm nguyên nhân, hỏi em vì cái gì không ở cùng anh xã, một mình chạy đến nơi đây công tác. Đến bây giờ em còn nhớ rõ về mặt lên lút của Tiểu Diệp khi kể em nghe chị Thuộc là phụ nữ đã ly hôn. Em vô cùng không muốn chính mình cũng bị người khác nói như vậy, cảm giác thật sự không tốt lắm. Tuy rằng, em còn không có ly hôn

Công tác coi như là thuận buồm xuôi gió, mỗi khi chủ biên đại nhân tâm tình không tốt sẽ mắng em, nhưng mà chờ chỉ ấy mắng xong sẽ có đồng sự lại đây lạng lẽ khai đạo emr

“Đừng để ý, người già đang độ tuổi mãn kinh!”

Đúng rồi, trong tạp chí xã, người lớn tuổi phát giận, thì xem như thời mãn kinh; Người trẻ tuổi phát giận, thì đồng dạng coi như đến ngày sinh lý. Còn có một cách nói có vẻ xấu xa chính là tính s cuộc sống không hài hòa. Em nghe xong, cười đến ngứa tới ngứa lui, sau đó có chút bồn chồn hỏi bọn họ:

“Tính s cuộc sống hài hòa hay không hài hòa là về phần ai?”

Làm yêu a, không phải là chuyện như vậy sao?

“Đi đi đi! Con nít hỏi thăm việc này làm cái gì?” Các chị ấy thực khinh thường đem em tổng đi, sau đó ghé vào nói nhỏ cùng nhau. Em cũng có lòng hiểu kỳ nha, giống như là bị vô số móng vuốt con mèo nhỏ ở trong lòng nhẹ nhàng mà khều a khều.

Rất nhanh sau đó em liền nghiêng đầu ngày Quốc tế Lao động đầu tiên trong kiếp sống công chức của em. Hiện nay em cũng là một thành viên của nhân dân lao động, cho nên cũng có tư cách đón ngày Quốc Tế Lao Động. Trước ngày Quốc Tế Lao Động, tạp chí xã tăng ca để làm xong quyển tạp chí mới nhất, đặc biệt dành ngày 1/5 làm ngày nghỉ đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

Em vốn ghen ghen chết, nồn nóng chờ mong được cùng đi với với mọi người, thật đó! Nhưng mà khi chủ biên nói chỗ du lịch chính là làng du lịch chỗ cá nướng, em liền như bong bong xi hơi. Chỗ đó người quen rất nhiều, em không dám đi. Đứng nói là gặp được Tiểu Nhan Đại Thiên bọn nó, chỉ cần các chú các bác bên hồ câu cá cũng đủ cho em uống cá một hồ.

Trước ngày nghỉ một ngày, buổi tối mọi người đều kích động ngủ không yên, Tiểu Diệp vẫn cầm giấy giới thiệu về khu làng du lịch hồ nước mặn nghiên cứu qua nghiên cứu lại. Chị Thuộc đột nhiên đưa cho em một xấp A4 đánh máy

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25

Ấn, Báo Bối về nhà .....

Trước ngày nghỉ một ngày, buổi tối mọi người đều kích động ngủ không yên, Tiểu Diệp vẫn cầm giấy giới thiệu về khu làng du lịch hồ nước mặn nghiên cứu qua nghiên cứu lại. Chị Thuộc đột nhiên đưa cho em một xấp A4 đánh máy.

“Chuyện xưa đã viết xong, cho em đọc thử đầu tiên.” Chị Thuộc khoảng thời gian trước ý tưởng vẫn về khô kiệt, hơn nữa vì ngày 1/5 mà phải viết cho kịp bản thảo, chỉ ấy viết không ra đã mấy lần muốn bạo phát, toàn bộ tạp chí xã đều nhìn chị ấy như bom hẹn giờ, hơn nữa khổ nhất là em cùng Tiểu Diệp. Ở tạp chí xã thật cẩn thận không nói, đến ký túc xá chật chội này , chúng em lại phải vạn phần cẩn thận, trăm ngàn không dám thảo luận bất min.

Kết quả, buổi tối sau khi tắt đèn, chị Thuộc đột nhiên mở miệng kêu tên của em, còn kêu đặc biệt thân thiết:

“Tiểu Báo Bối nhi ~”

Em dám cam đoan, em thật sự hoảng hồn, run run đầy người nổi da gà.

“Ai ~ Chị chị Thuộc, cái gì, chuyện gì sao?” Lòng em kinh hoàng nhưng cố dừng cảm hỏi.

“Kể chuyện xưa cho chị nghe đi! Bên trong chi cần có một người nam một người nữ là tốt rồi!” Chị nói khẽ, chỉ là biên tập phụ trách khâu hôn nhân, viết về cuộc sống sau hôn nhân, chỗ nào có thể chi cần một cái nam một cái nữ là có thể giải quyết ? Có tình chị là bom hẹn giờ, em cũng không dám chọc, chỉ có thể một tiếng thưa da nói:

“Nếu không, em kể chuyện thật ngoài đời của một người bạn em được không?”

Chị Thuộc nói có thể. Vì thế, em liền đem chuyện chia ly lúc trước của em cùng anh xã lái nhài làm bầm nói hơn nửa đêm. Ngày hôm sau ba chúng em mỗi người ôm đôi mắt gấu mèo đen thui đi vào tạp chí xã.

“Ôi, quốc báo [bảo vật quốc gia, thú quý hiếm] một hơi ra ba cái!” Tạp chí kị trước bán không sai, chủ biên đại nhân khó được tâm tình vui vẻ, còn trêu chọc chúng em vài câu.

Em cùng Tiểu Diệp bởi vì thiếu ngủ, cả ngày đều hết hoảng, chỉ có chị Thuộc trả không nhớ, com không nghĩ ngồi trước bàn máy tính bùm bùm đánh chữ. Buổi tối trở lại ký túc xá cũng không nói nói, miệng còn lảm bảm, thường thường còn cầm đèn pin trên giấy viết cái gì. Sau lại em mới biết được chị là bị ảnh hưởng, lấy chuyện xưa của em chuyện xưa làm kịch bản gốc, viết một hơi về cuộc sống sau hôn nhân.

Chị quả nhiên thù tín, truyện tiền cho em xem. Em ghé vào trên giường tay cầm đèn pin xem nha xem nha, nước mắt chảy ầm ầm! Anh xã của em khi nào thì trở nên nặng tình như vậy? Em khi nào thì trở nên kiêu ngạo như vậy? Càng làm cho em chịu không nổi là, kết cục Chị Thuộc đem anh xã của em viết cho chết nha!

“Vì sao anh lại chết ?” Em chà xát nước mũi chà xát nước mắt.

“Như vậy tình yêu mới đủ khắc cốt铭心 tâm!” Chị Thuộc trả lời đương nhiên.

“.....Chị nói, bạn của em cùng ông xã của nó có phải là tình yêu không?” Em có chút bồn chồn. Vì cái gì cùng một sự tình, dưới ngòi bút của chịThuộc cùng cuộc sống thật sự, cảm thụ lại không giống nhau?

“Đó cũng là tình yêu, đó là tình yêu chân thật trong hiện thực cuộc sống thật thật chính chính cùng cúi gao đầu mũi, ăn, mặc ơ, đi lại này. Tiểu thuyết chính là tình yêu thăng hoa trong văn học.” Chị Thuộc vô cùng chuyên nghiệp giải thích.

“Hân phải chết..... thật đáng tiếc.” Giống như anh xã của em thật sự chết, tâm can bề nhỏ đau thắt lại, quẫn quai. Kết cục của chuyện xưa là hai người đều giải quyết hết hết thảy hiểu lầm.“Em” hơn hơ vui vẻ đi theo anh xã về nhà, nhưng lúc đi về hướng anh xã thiếu chút nữa bị chiếc xe hướng chạy nghịch đánh ngã, anh xã vì cứu “Em”, chính mình hi sinh tính mạng.

“Kỳ thật, sự thật làm sao mà có loại chuyện tình cầu huyết này phát sinh được chứ? Hơn nữa đàn ông cũng không lẳng mạn như vậy, phụ nữ cũng không rộng lượng đến mức này. Cuộc sống chính là chuyện phải mở một con mắt, nhắm một con mắt.”

Chị Thuộc lần đầu tiên chủ động kể cho chúng em chuyện hôn nhân thất bại trước kia. Trước kia tin đồn cũng nghe nói qua một ít, nhưng mà có thiệt nhiều phiến bản. Chị Thuộc giống em kết hôn rất sớm, kết hôn xong mới phát hiện cùng ông xã không có tiếng nói chung. Vừa kết hôn không bao lâu, mẹ chồng bắt đầu lộ vẻ ám chỉ bảo bọn họ sinh đứa nhỏ. Chị ấy hy vọng có thể có không gian cuộc sống của chính mình, cũng thích công việc hiện tại lúc đó. Nhưng mà mẹ chồng không hài lòng, ông xã cũng hy vọng chị có thể ở trong nhà làm toàn chức bà chủ gia đình. Lần đầu tiên mang thai là ngoài ý muốn, chồng của chị quên mang bao cao su. Chị một mạch đi bệnh viện uống thuốc sanh non. Bởi vì sự kiện này, quan hệ của chị cùng chồng trở nên có chút khản trương, mẹ chồng cũng không thích chị , hai người vẫn chiến tranh lạnh, lâm vào cảnh sống riêng. Sau chồng chị ngoại tình, là đồng nghiệp trong công ty, chắc cũng là nhất thời hồ đồ.

Tuổi trẻ khí thịnh, chị Thuộc không nói hai lời, kiên trì ly hôn. Chồng chị cũng hồi hận không muốn ly hôn. Nhưng mà chị kiên trì. Ở riêng hai năm, một tờ giấy hiệp nghị ly hôn đã kết thúc toàn bộ quan hệ của hai người. Hiện tại, chị Thuộc cũng hồi hận .

“Vợ chồng song phương phải học được cách lượng giải cho hai bên, lúc ấy chồng của chị không đúng, nhưng chị cũng có nhiều sai lầm. Nếu chị không xúc động, mà là nói rõ để anh ta hiểu được suy nghĩ của chị, có lẽ anh cũng sẽ đồng ý chị bỏ

con. Chị ăn miếng trà miếng, kết quả có được chỉ có thể là ngọc nát đá tan. Cho nên nói, vợ chồng song phương phải đặt mình vào vị trí của đối phương mà suy nghĩ mới là biện pháp giải quyết mâu thuẫn tốt nhất. Thông thường, chúng ta bị phần nọ che mất ánh mắt, nên cái gì cũng bắt chấp. Nhất thất túc thành thiên cô hận [một lần say chân đề hận nghìn đời], quay đầu lại thì đã là trăm năm trước.” Chị Thuốc thờ dài, không kể tiếp nữa. Chồng chị đã kết hôn, người vợ thứ hai này cũng sinh cho hắn một đứa con mũm mĩm.

Em tưởng tượng anh xã cười một phụ nữ khác về nhà, ôm người đó ngủ, thờ dài nói người đó búng binh..... Tâm lý của em khó chịu, ánh mắt cũng có chút ề ề. Chẳng lẽ đây là tình yêu trong truyền thuyết?

Đột nhiên, em vô cùng nhớ anh. Không biết tên đó cùng người phụ nữ khác câu kết làm vậy không! Đặt mình vào vị trí của anh mà tự hỏi..... Anh xã kỳ thật cũng có điểm đúng, em..... hình như cũng không phải hoàn toàn có lý.....

Ngày hôm sau, ngay tại thời điểm mọi người chờ xuất phát, một chiếc Porche màu trắng xuất hiện trong tầm mắt chúng em. Em không đi chơi nhưng lại phải giúp Tiểu Diệp cùng Chị Thuốc chuyển hành lý ra xe du lịch. Mọi người sẽ ở đó chơi năm ngày, một người một cái hành lý còn đeo theo một cái ba lô. Tiểu Diệp còn đem thêm một túi đồ ăn vặt. Từ bên này đến làng du lịch cũng chỉ có ba bốn giờ mà có cảm giác nhò giống như là phải đi lữ hành đường dài. Tiểu nha đầu hình như là lần đầu tiên đi du lịch tập thể, đặc biệt hưng phấn.

Nhưng mà em nhìn thấy Tiểu Bạch nhà em xong, so với nhỏ còn hưng phấn hơn. Anh xã nhà của em giống như là tinh linh triệu hồi, tối hôm qua em còn suy nghĩ anh, sáng sớm hôm nay anh liền xuất hiện trước mặt em.

Em mặc kệ đồng nghiệp khe khẽ nói nhỏ, cũng không màng một đoạn thời gian trước còn đòi ly hôn với anh xã, một hơi chạy đến trước mặt anh xã, nhào vào trong lòng anh. Anh bị em đâm sầm vào phải lùi lại sau hai bước mới đứng vững.

“Sao lại trở nên khó coi như vậy?” Anh xã bế em trong chốc lát, nâng cằm của em lên đánh giá một phen.

“Vậy cũng đẹp hơn đôi mắt một mí nhỏ xíu của anh!” Em không phải chỉ là có mắt gấu mèo sao? Em không phải chỉ là không trắng như trước kia sao?! Em không phải chỉ là kiểu tóc què mà một chút sao! Ít nhất em so với anh tuổi trẻ, so với anh ánh mắt to hơn.

“Anh tới để làm cái?” Em ôm đù, cò đù, khôi phục thái độ khoan dung, vô cùng nghiêm túc nhìn anh. Anh xã....., hình như đẹp trai hơn! Một phát hiện rất buồn bực nha!

“Anh đem Tiểu Bạch lại đây đưa cho em chạy.” Anh xã chia chia Tiểu Bạch đứng bên cạnh này giờ. Nhưng mà em hiện tại vô tâm hội ngộ cùng Tiểu Bạch, thực rồi rằng, nó hiện tại là chương ngại vật của em cùng Anh xã lúc này. Anh tới đem em về thì nói thẳng ra đi! Còn lấy Tiểu Bạch làm cớ.

“Ừa, vậy Tiểu Bạch để lại, anh có thể đi rồi!” Em lấy chìa khóa từ trong tay anh cò qua cò lại leo lên xe, chờ anh lại đây giữ chặt em. Kết quả em đã khởi động máy mà anh còn đứng ở tại chỗ nhìn em, không thèm nhúc nhích. Em một mạch lái xe bước đi, kết quả anh vẫn đứng ở tại chỗ!

Được lắm, anh quá đáng lắm rồi!

Em hưng hăng chuyển tay lái cho há giận, cuối cùng vòng một vòng lớn rồi đem xe đứng ở trước mặt Anh xã, miêng mếu máo, ánh mắt đau xót, trán châu trong suốt bùm bùm rơi xuống.

“Sao lại khóc?” Anh xã chạy nhanh mở cửa xe kéo em xuống xe.

“Anh khi dễ em, ô ồ.....”

“Tốt lắm tốt lắm, ồn ào đủ trở về nhà đi! Đừng làm cho trong nhà lo lắng.” Anh xã một tay vỗ lưng em, một tay vuốt tóc em.

“Em hiện tại vô cùng khó coi phải không?” Em đã thật lâu không báo đường làn da, không làm kiểu tóc, không mua quần áo mới.

“Chưa đến nỗi, vẫn còn có thể nhìn.” Anh cũng không nói hai câu lời ngon tiếng ngọt.

“Anh sẽ cưới người phụ nữ khác, rồi để cô ta sinh con sao?” Em nghiêm túc hỏi anh.

“Một mình em là đủ cho anh đau đầu, anh làm sao dám trêu chọc thêm phụ nữ khác.....!” Anh xã nhàu mày.

Nhìn theo chiếc xe du lịch rời đi, em đột nhiên nhớ tới bộ tiểu thuyết chị Thuốc lấy em với anh xã làm nhân vật chính còn tại ký túc xá, em bảo anh xã ở bên ngoài chờ em lấy xuống cho anh xem. Ai biết anh già già già hoạt này lại vụng trộm đi theo phía sau em vào ký túc xá!

Em mở cửa ký túc xá, leo lên giường lắc lắc tiểu thí tìm mấy tờ giấy đó, cửa ký túc xá không khóa đột nhiên mở ra, anh xã mặt không chút thay đổi đi vào.

“Ai ai! Nơi này không cho phép dân ông tiên vào!” Thiệt ra thì đã ngủ rồi, ngay cả báo vệ đều ngủ ngon.

“Em ở lại chỗ như vậy hơn một tháng?” “Anh xã hai tay đặt lên lưng em, mặc kệ em kinh hô, ôm em từ trên giường đem xuống dưới.

“Ồ thì, không phải là thử nghiệm cuộc sống sao?” Lòng em yếu ớt không dám nhìn vào mắt anh. May mà người biết là anh, chứ nếu ba ba em biết em sống ở chỗ như vậy, thế nào cũng phải giận dữ hạ lệnh không hứa đi nơi này không được!

“Theo anh về nhà đi!” Anh xã hôn hôn em tóc, thấp giọng nói.

“Anh yêu em sao?” Em được một tác lại muốn tiến một thước.

“Về nhà!” Bàn tay to của Anh xã chụp lên đôi vai mỏng manh của em.

“Ồi ôi, bị anh đánh hỏng rồi.....” Em lại được sà vào lòng Anh xã, nghe mùi vị thuốc là trên người anh, một chút cũng không muốn rời đi. Cuối cùng Anh xã da mặt dày đó bưng ôm em như kiểu công chúa, ôm xuyên qua một nửa khu khoa học kỹ thuật, ôm đến trên xe. May mắn là ngày nghỉ, người không nhiều lắm, mặc dù là như vậy nhưng Anh xã vẫn thận trọng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Cuối cùng Anh xã da mặt dày đó bưng ôm em như công chúa, ôm xuyên qua một nửa khu khoa học kỹ thuật, ôm đến trên xe. May mắn là ngày nghỉ, người không nhiều lắm, mặc dù là như vậy nhưng Anh xã vẫn thận trọng

Về nhà ba chồng mẹ chồng không nói gì, đặc biệt ăn ý vô cùng thân thiết nhìn em cười.

“Ba mẹ, con đã trở về!” Em chào ba mẹ, khẩn cấp chạy lên lầu mở nước tắm. Lại nói tiếp về tắm rửa, quả thực là mối đại hận trong lòng em nha! Ở bên kia có nhà tắm công cộng, tổng cộng mười cái vòi hoa sen, đi vào toàn bộ đều trần trướng trắng hếu.

Hai ba người dùng chung một cái vòi hoa sen không nói, còn thường xuyên phải đề phòng mất nước cắt điện. Đặc biệt đòi mạng là lần đầu tiên em đi vào trong đó tắm rửa, không rõ tình huống, chạm rầy từ từ gọi đầu mát xa thân thể, kết quả em vừa chà xát bong bong trần đầy thân, cắt nước.

Đáng thương, em chỉ có thể niêm nguyền nguyền mặc quần áo trở lại ký túc xá, ôm về một chậu nước đến ký túc xá, lau sạch người một chút. Sau đó thăm dò được tình hình, em liền giống mọi người học xong cách tắm đã chiến, mười lăm phút sạch sẽ.

Em ngồi trong bồn tắm quen thuộc lớn đổ vào hai giọt tinh dầu, thư thư phục phục ngâm mình, sau đó bắt đầu chà xát bùn. Đây là lần đầu tiên trên người em chà xát xuống dưới nhiều thứ này nọ này nọ như vậy, giống như là cạo sạch cao bám trên da... Thật đó!

Lúc Anh xã vào em đang chà xát bất diệc nhặc hồ.

“Ghe quá! Thực bẩn!” Anh xã ôm ý tưởng không quá thuần khiết vừa nhìn đến đồng bùn trong bồn tắm lớn cũng không thể không thuần khiết.

“Chà lưng cho em!” Em đem khăn ký cò cho anh.

“Ồi ôi, đau!” Anh xã căn bản là không biết không chế lực.

“Rõ ràng là đã rất nhẹ mà!” Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng động tác tay anh càng nhẹ.

Tắm đến lúc cảm thấy mỹ mãn, em đứng dưới vòi hoa sen cò rửa thân thể, Anh xã chịu một nhọc chà rửa bồn tắm lớn. Tầng bùn bên trong kia nếu thực sự cho người làm thấy được, còn không chê cười chết em!

Em nhắm mắt lại hạnh phúc hử hử ca điệu hát dân gian, Anh xã rửa xong bồn tắm lớn mò lại đây nghe nghe.

“Thơm hay không thơm?” Em đưa cánh tay tới chớp mũi anh.

“Giấy.” Anh xã vừa nói vừa không thành thật lấy tay sờ sờ trên, sờ sờ dưới.

“Không nên không nên, trong chiếc lát anh còn phải theo giúp em đi mua quần áo, đi chỉnh kiểu tóc, chờ em trở nên xinh đẹp thoát tục bay bay thì phải đưa em đi xin lỗi ba ba mẹ mẹ.” Em cười đẩy ra đầu anh đang ghé vào trước ngực em

“Anh biết đúng mực.” Anh xã nói xong, còn cần em một cái

Vì thế, em ở trong phòng tắm bị từ hình ngay tại chỗ. Anh là có chừng mực, chính mình chỉ x tiết một lần, lại làm cho vợ bé bóng chết hai lần! Chờ anh chấm dứt, em chân mềm oặt, động cũng không động được, bị anh ôm đến trên giường. Hoàn hảo, lúc em vừa mới vào cửa

liền phát hiện đồ dùng trên giường đều đổi thành mới. Người phụ nữ kia có ở trong này ngủ hay không, em không nghĩ so đo.

“Chúng ta đây là tính s cuộc sống không hài hòa sao?” Em vẫn rất thối mác, chỉ có thể hỏi Anh xã.

“Ha? Không hài hòa? Bé nhóc kia vừa mới sung sướng đến kích thét mà còn không hài hòa chỗ nào?” Anh xã nắm cái mũi em líc qua lác lại.

“Vậy cuối cùng cái gì là không hài hòa chứ?” Sao mà anh có thể vô tư phóng đảng nói ra những lời mác cỡ đến chết người như vậy chứ! Quả nhiên là anh xã già không biết thận nại!

“Buổi tối anh lại nói cho em. Chờ em nghỉ đủ, chúng ta liền xuất môn. Ba mẹ em rất lo lắng đó!”

Em nằm, Anh xã cũng không nhàn rồi, dùng đôi bàn tay to thô ráp vừa xoa tinh dầu bảo dưỡng da thật vừa mát xa. Em nằm đợi khá nửa giờ, tuy rằng vẫn mệt, nhưng càng muốn gặp ba ba mẹ mẹ, liền khẩn cấp ra cửa.

Ý anh xã là về nhà mẹ đẻ thôi mà, cần bản là không cần ăn diện. Nhưng mà em nghĩ phải có hình tượng lộng lẫy xuất hiện ở trước mặt ba ba mẹ mẹ, hướng bọn họ chứng minh em trong khoảng thời gian này sống rất tốt.

A Kiện đã muốn bị em kích thích nhiều lần nên sinh ra lực miễn dịch. Cho nên khi anh ấy thấy em một đầu tóc bay rối cái gì cũng không nói, chỉ buồn bực ung kéo, giống như đem tất cả bất mãn phát tiết trên mớ tóc dư thừa của em.

Em nhìn cô thực nữ áo choàng tóc thẳng trong gương, làm đáng một chút rồi liền lòi kéo anh xã đi mua hai bộ quần áo đây về thay ngy. Anh xã đối với trạng thái hiện tại của em mười phần vừa lòng. Anh chính là một llo báo thù ngoan cố, thích tóc dài như mì sợi canh sướng.

, thích váy nữ tính. Không biết anh có phải hay không cũng thích em lưu trữ đầu canh sướng sợi mì mặc thực nữ váy đầu?

Ba ba mẹ mẹ nhìn đến em, đầu tiên là tranh nhau đem em ôm vào ngực bóp nhẹ một phen, khi đã xác nhận em không có thiếu cánh tay thiếu bàn chân liền trở mặt .

“Con gái bất hiếu, còn biết trở về nhà!”

“Con còn nhớ rõ chính mình có ba ba có mẹ mẹ, không phải từ tầng đá vỡ nhảy ra ha?”

“Xem mẹ không đánh con không được!”

“A yêu a yêu~ ba ba mẹ mẹ tha mạng, con rất yêu hai người, rất nhớ hai người nha!”

Vì thế, bọn họ bị lời ngon tiếng ngọt của em thu mua. Ở nhà ba ba mẹ mẹ ăn một chút com chiều. Com nước xong, em lấy từ trong túi ra một cái khăn lụa cùng một đôi bảo hộ đầu gối riêng biệt, lần lượt đưa cho ba ba mẹ mẹ.

“Con tiền lương quá thấp, mua không được những thứ rất đắt tiền. Ba mẹ dừng tạm đi!” Đây đều là bọn Tiểu Diệp cùng em đi dạo phố mua. Tuy rằng không phải là vật phẩm xa hoa, nhưng cũng là đồ đẹp giá tốt, ít nhất ở trong phạm vi của tiêu phí của em

Ba mẹ già rất không tiền đồ, thế nhưng lại khác. Em lại càng không tiền đồ, khác đều lại hại hơn so với người khác. Không thể ở nhà mẹ đẻ chơi quá lâu, em còn cần phải nói chuyện với ba chồng mẹ chồng. Mẹ chồng mùa đông hay than chân lạnh, em mua cho mẹ một cặp tất chân thật dày.

Loại này ở trung tâm mua sắm cần bản là không gặp qua, mà chỉ có trong những cửa hàng ven đường thượng đạo đến. Khả ngộ bất khả cầu, giá lại không quá cao, em liền một hơi mua ba đôi. Em thật sự không biết ba chồng thích cái gì, chỉ biết vào lúc giao thừa, ba đặc sùng bái ***, liền mua một cái *** huy chương mà thanh niên trẻ đương thời thích đeo. Ba chồng, mẹ chồng đều thật cao hứng, an xong bữa com cũng thực hoà thuận vui vẻ, sự tình trước kia đều thoảng qua như mây khói.

Buổi tối trở lại phòng, Anh xã nhìn chăm chăm vào túi đựng đồ của em. Không cho anh đầu, cho anh nồn nóng chết luôn nè! Hu ha ha ~

Cuối cùng, anh thấy em cần bản không có ý từ tạng quà cho anh, rốt cục nịnh không được .

“Em đối với trường bối rất không sai a!” Sao mà giọng điệu chua lè vậy nè?

“Tất nhiên, ai tốt với em, em liền đối tốt với người đó. Trong lòng em nhớ rõ ràng rành mạch.” Em tiếp tục kích thích anh.

“Anh đối với em không tốt sao?” Anh cầm lấy tay bé nhỏ của em, cần một phát.

“Hắc hắc ~ cho anh!” Em lấy từ trong túi một cái dao cạo râu mà em tình ăn kiêng dùng [cần kiểm] gom góp mua, mắt của em một tháng tiền lương! Đây cũng thật là hạ vốn gốc!

Anh xã nhìn dao cạo râu rồi nhìn nhìn lại em, nhìn nhìn lại dao cạo râu nhìn nhìn lại em

“Một tháng tiền lương của em bao nhiêu tiền?” Anh xã biết vật nhỏ này có vẻ đắt giá .

“Hai ngàn.” Em vươn hai đầu ngón tay.

“Em mua mọi thứ tốn hết bao nhiêu tiền?” Anh xã tiếp tục hỏi.

“.....Chưa tính qua.” Dù sao lúc tiền lương phát ra, em liền bỏ vào túi đi ra ngoài dạo phố, ra về.... Á, nhớ rồi . Lúc trước rồi nhà trốn đi, em có mang theo gia tài nhỏ của em đi theo.

“Nha đầu ngốc!” Anh xã một ngum cần lên cầm em, sau đó chúng em bắt đầu lần nha lần nha lần sáng đan.

Thần du Thái Hư, dự vị cao c triều khôi phục lại, em mới nhớ tới đến vấn đề buổi sáng còn chưa giải quyết .

“Anh còn chưa nói cho em biết cái gì là tính s cuộc sống không hài hòa!” Em chọc chọc Anh xã đang cần lỏ tai em. Người này hình như đặc biệt thích của lỏ tai em. Lỏ tai nho nhỏ, thật lại đặc biệt nhiều, không biết mỗi ngày bị cần như vậy, có thể hay không nào biến thành thuận phong nhĩ đáng sợ không ta?

“Anh lập tức nói cho em.” Sau đó anh lại bắt đầu ở trên người em cần đến cần đi.

Em thật vất vả khỏi phục một chút thể lực, lại bị ép buộc không còn một mảnh, nhưng mà ngay tại thời điểm em vô cùng thoải mái cực kỳ thoải mái, cũng sắp muốn lên đỉnh, Anh xã không hề báo động trước lui đi ra. Em hip mắt dùng thần thể cộ cộ anh, anh cũng không thêm để ý tới.

“Khó chịu.....” Em tay chân đồng thời bay lên trên người anh, cộ nha cộ nha.

“Đây là tính s cuộc sống không hài hòa, hiểu không?” Anh xã đột nhiên mở miệng.

“Nhưng mà.....độ dệ của nhà anh còn rất hưng phấn mà! Sao anh lại đột nhiên dừng lại?” Em vẫn không nghĩ thông suốt. Cái gọi là không hài hòa chính là làm được một nửa sẽ không làm sao? Rất đáng tức giận, nếu em, em cũng khó chịu, tâm tình không tốt.

“Em này ngu ngốc!” Anh xã hôn hên đem em đặt ở dưới thân, tiếp đó là một trận tấn công mãnh liệt, em rốt cục cảm thấy mỹ mãn, anh cũng cảm thấy mỹ mãn .

“Em nghĩ xem, vừa rồi nếu là anh đã muốn s bản, em không phải là đặc biệt khó chịu sao?” Anh xã ngừng lại một lúc rồi tiếp tục giáo dục. Phòng chừng anh muốn giải thích rõ ràng cho em, đỡ phải em đi tham thảo vấn đề này cùng người khác. Em biết ngay mà, anh hẹp hòi.

“Ừm.” Em thật thành thực.

“Tính s cuộc sống không hài hòa, bình thường chính là chỉ đàn ông thỏa mãn không được phụ nữ, có đôi khi cũng là chỉ phụ nữ phản ứng rất cứng nhắc, thỏa mãn không được đàn ông.” Anh xã cầm khăn ướt lau thân thể em. Bình thường làm nhiều lần, em liền lười đi tắm rửa, đợi sáng sớm hôm sau tắm luôn. Buổi tối cũng đã dùng khăn ướt lau sạch một chút. Chủ yếu là, em quá mệt mỏi ..... Đương nhiên, cũng là em quá lười! Kỳ thật ngẫu nhiên Anh xã còn thật hiền lành, có thể ôm em đi

“Em phản ứng cứng nhắc sao?” Lòng em thấy lộp bộp một tiếng, loại chuyện này nhất định không thể qua loa!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 27

“Em phản ứng cứng nhắc sao?” Lòng em thấy lộp bộp một tiếng, loại chuyện này nhất định qua loa không thể!

“Bé nhóc như em kia chỉ biết như thế nào thoải mái liền biểu lộ như vậy, biểu hiện cũng không tệ lắm!” Rửa sạch xong, anh xã hôn hôn mõng nhỏ của em

“Mõng em thơm hay không thơm?” Em tự kỷ hỏi anh. Kết quả anh chụp một cái tát lên mõng em, em liền ngoan ngoãn.

“Anh xã, anh đối với em tốt một chút.” Em lại chui vào trong lòng anh, trái sở sở phai cọ cọ.

“Đừng nghịch, ngủ!” Đồ đồ, mọi người xem, thật là anh xã già không thú vị!

Em hồ hán tam đã về rồi! Được đến sự đặc xá Anh xã, sáng sớm hôm sau em liền gọi điện thoại cho Tiểu Nhan, Tiểu Kê, Bồn Bồn, Ấp Đan Hoàng, nhưng mà bọn nó không phải nghỉ phép ở nước ngoài thì cũng du sơn ngoạn thủy ở trong nước, cơ bản là không có thời gian đi chơi với em. Chẳng hiểu sao bọn nó phản ứng thật nhất trí, nhận được điện thoại của em đầu tiên là chửi bới em một chút, sau đó là đẩy về khoan dung nói cho em biết, ngưng ngưng tiểu thư, hiện tại không có thời gian để ý tới rằng! Canxi oxyt đó !

“Anh xã, chúng mình còn chưa đi hưởng tuần trăng mật đâu!” Bị tụi nó thay nhau khi dễ, em chỉ có thể quán quít lấy anh xã đang làm việc trên máy tính.

“Đều vậy chống già cả.” Anh xã không kiên nhẫn vỗ em một cái tát, sau đó ôm chặt em ở trong lòng, không cho em nhúc nhích, để cho anh an tâm làm việc.

“Anh mới già đó, em còn rất trẻ trung!” Cô nương mới hai mươi bốn, anh đã ba mươi !

“Ừ ừ, tuổi trẻ, tuổi trẻ.” Anh xã vẫn như trước nhìn chăm chăm máy tính màn hình.

“Trần Hạo Nam, anh là tên xấu xa siêu cấp……” Ngay cả tuần trăng mật cũng không cho em!

“Đừng quấy, ngày mai mang em ra ngoài chơi.” Anh xã cúi đầu cắn một cái trên cằm, tiếp tục xem máy tính.

“Em muốn xuất ngoại, em muốn đi nước Pháp, em muốn đi dạo Đại lộ Champs-Élysées, em muốn mua quần áo, em muốn mua đồ trang điểm, em muốn —— ô ô!” Bạo lực gia đình nha! Em bị Anh xã đóng gói quăng ra phòng!!

Ba mẹ chồng không biết đang nói chuyện gì, nhìn thấy em giống như quả bóng bị Anh xã xách xuống dưới, hai người đều nhụ nụ cười.

Sau khi Anh xã lên lầu,em lập tức ngồi ngay ngắn trên sofa, không dám lơ đãng

“Bảo Bối, lúc trước ba với mẹ nhờ chị cả chọn cho con một cái vòng đeo tay, con đeo xem có thích hay không?” Mẹ chồng mở hộp da tinh xảo, từ bên trong lấy ra một cái vòng tay bằng ngọc màu xanh lá nhạt. Em biết nó! Số thứ tự là 874231!

Trước kia lúc cùng đi cửa hàng trang sức, Đại Thiên coi trọng nó, giá trị xa xỉ. Bất quá sau hai ngày nó mẻ vẹo, ông xã nó cũng đồng ý mua vòng cho nó. Đáng tiếc, Đại Thiên nhỏ này vóc dáng cao, tay cũng bự, thế nên vô luận thế nào cũng đều mang không vào, chỉ có thể thương nhớ ngắm nhìn nó đặt trong tủ cửa hàng.

Ông chủ cửa hàng trang sức còn nôn nóng hơn nó nữa, dù sao thì vòng ngọc giá trên trời này để treo trên đó, rất ít có người quyết tâm nhất định phải mua. Vì vòng ngọc không chỉ có giá cao, mà còn là dành cho phụ nữ trẻ tuổi nhỏ nhắn mang

Nhưng mà phụ nữ trẻ, có mấy người có tiền mua được đồ xa xỉ? Bình thường những tài đại khí thôi [có tiền] đều là những người phần đầu vài thập niên. Thật vất vả gặp được một người mua thích hợp, thế nhưng lại mang không vào.

“Chị cả con nói, cái vòng này là cho người khung xương nhỏ nhắn, mẹ nghĩ con hẳn là có thể mang được.” Bà bà đưa cho em một cái gườm gườm

Em kinh cần đem chiếc vòng đặt lên tay, xương tay hơi hơi co rút, quyết tâm một cái liền đeo vào. Đừng nói em tự kỷ nha, em lần da rất trắng, đeo vào thật là dễ nhìn quá đi.

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba, con rất thích. Là chị cả giúp con chọn ư?” Cứ việc em thực thích thực thích, vẫn là ức chế kềm nén lại tâm tình sôi sục, ngại ngùng nhìn về phía mẹ chồng nói lời cảm ơn.

“Đúng vậy, ánh mắt người trẻ tuổi bọn con chúng ta không chắc. Bất quá vòng tay này cũng thật tinh xảo.” Mẹ chồng nâng tay em, trên dưới đánh giá một lúc, gật gật đầu.

“Ngày khác con muốn đến nhà chị Cả để cảm ơn chị ấy!” Thân thể em mềm nhũn, thói quen theo quán tính ghé vào vai mẹ chồng. Nhất thời cảm giác được thân thể mẹ chồng cứng đờ, nhưng mà chậm rãi liền khôi phục tự nhiên. Ôi Ôi, tám can bé bóng của em run rẩy liên hồi. Oh Mamma Mia!

Em thể nhưng nhất thời sợ sẩy đem mẹ chồng trở thành mẹ mẹ mà làm nũng ! Trời xanh phù hộ cho con nha!

“Thật là, vẫn còn là đứa nhỏ!” Mẹ chồng sờ sờ áo choàng lông của em, thể nhưng không có quát lớn em hạnh kiểm xấu! A đi đã Phật!

Ngày hôm sau Anh xã thật sự tuân thủ hứa hẹn, mang em đi ra ngoài chơi. Nhưng mải cái gì lại là vườn bách thú? Em không thích xem mõng khi cũng không thích xem mặt tinh tinh! Trách không được, trước khi ra cửa anh xã đặc biệt kiên nhẫn giúp em ti mi xoa kem chống nắng toàn thân, trên tất cả mọi chỗ lần da lộ ra ngoài.

Còn đặc xá cho em có thể đem theo cây dù hồng nhỏ bé lập đi.

Anh xã cũng không trực tiếp vào cổng chính, mà là mang theo em đi vào khu quán lý, hân huyên tán gẫu với một bác tuổi trung niên về âm thực khởi cư của động vật. Lúc này em mới được biết hóa ra Anh xã vẫn giúp đỡ vườn bách thú đó! Trước kia xem tin tức báo chí đáng, ba già ở nhà còn đặc biệt tức giận.

Cụ thể chính là động vật lớn ăn thịt trong vườn bách thú sức ăn quá lớn, tiền vé vào cửa thu vào rất không đủ mua đồ. Hiện tại network phát triển như vậy, chuyện gì cũng không quá là bí ẩn. Muốn nhìn động vật nào thì ở nhà động động ngón tay nhìn hình ảnh qua internet, chẳng những không cần phơi nắng, mà quan trọng hơn là miễn phí nha!

Chính vì vậy mà ngày nay, thiệt nhiều động vật bị chết đói……

Lúc ấy ba già cũng trợ cấp vườn bách thú không ít tiền, nhưng mà không có kiến tri giống Anh xã như vậy hàng tháng đều trợ cấp. Đột nhiên, em cảm thấy về mặt nghiêm túc cau mày đang nói chuyện với người khác hình như lại đẹp trai hơn một ít…

Anh xã ngày thường vẫn thích xem thể giới động vật, đến vườn bách thú tự nhiên tâm tình không tệ, cầm máy ảnh trong chốc lát chụp chụp mõng khỉ, trong chốc lát chụp chụp khuôn mặt nhỏ nhắn của em, còn làm cho em cùng mấy bé lọn rừng mới sinh ra cùng nhau chụp ảnh.

Buổi tối về nhà anh chỉ vào hình lọn rừng cùng em trong màn hình máy tính nói:

“Xem chị em bọn em bộ dạng giống nhau quá chưa kia!”

“Anh mới là lọn rừng, cả nhà anh đều là lọn rừng!” Em bị Trịnh Thái ánh hưởng không ít! Nhắc đến Trịnh Thái, hẳn cũng xuất ngoại. Đi ra ngoài lúc đầu hẳn còn mời em đi, em vô cùng rối rắm ngủ nghỉ một phen, cuối cùng cự tuyệt .

“Ta là lọn rừng, Ta là lọn rừng, vậy khi nào thì em sinh cho anh một đồng lọn rừng con đây?” Anh xã ôm em vào trong ngực vuốt ve bết giết.

“Cái kia……. Con đâu?” Em đột nhiên nhớ tới Anh xã nhà của em còn có một đứa con! Anh xã tuy rằng vẫn rất phối hợp Mạnh Thi Vũ, nhưng mà cuối cùng cô ấy vẫn làm vào hôn mê sâu. Về phần đứa nhỏ kia cũng thật đáng thương, mẹ mẹ thành người thực vật, lại không biết ba ba là ai.

Đương nhiên, đứa bé nhất định cho rằng Anh xã nhà em là ba ruột của bé. Trước khi em rời nhà trốn đi chỉ biết Anh xã đã đem đứa nhỏ thu dưỡng. Nhưng mà sao em em không nhìn thấy bé? Hai ngày trước vừa về nhà rất kích động, hiện tại mới nhớ đến.

“Đi sang theo nhà chị cả chơi rồi.” Anh xã lập tức nghiêm túc.

“Vậy sau khi trở về sẽ ở cùng chúng ta hả?” Em có chút khẩn trương.

“Cuối tuần nó sẽ ở nhà, còn bình thường sẽ ở trong ký túc xá nội trú.” Anh xã vỗ vỗ em.

“Vậy cuối tuần anh sẽ cùng nó đi vườn bách thú hả? Nếu hai chúng em đồng thời coi trọng một chuỗi mứt quả duy nhất, anh cho em ăn hay là cho nó ăn? Anh có còn thương em giống như bây giờ không?” Sự thật tàn khốc bị em trốn tránh lại một lần nữa bao phủ em.

“Con còn nhỏ mà, em nhường nhường con đi.” Anh xã chuyên tâm xem ảnh chụp, không nghĩ lại thảo luận vấn đề này cùng em.

“Anh xem em đeo vòng tay có đẹp không nè?” Em trầm mặc trong chốc lát, bắt đầu khoe ra vòng tay mới của em.

“Ừ, đẹp.”

“Là em đẹp hay là vòng ngọc đẹp?” Em cố tình gây sự, em khó chịu.

“Đều đẹp mặt.”

“Anh thật là tên xấu xa siêu cấp!” Cố tình em lại không xa rồi được tên xấu xa anh đây!

Anh xã nói mấy ngày nghỉ này xuất ngoại có chút không thực tế, mọi việc đều chưa chuẩn bị. Nếu em muốn xuất ngoại, có thể đợi đến kỳ nghỉ ngày 1 tháng 10 [quốc khánh Trung Quốc]. Nếu không muốn chờ, thì hiện tại bắt đầu chuẩn bị hộ chiếu đi, sau đó chờ anh có thời gian chúng em liền đi ra ngoài. Mà hai ngày này, Anh xã chịu một nhọc cùng em đi dạo phố mua quần áo. Nơi nơi đều là trang phục hè mới tung ra, em nhìn mà hoa cả mắt, cố tình từng cái anh xã đều nói đẹp mặt. Cuối cùng em thật là thắng lợi trở về à! Buổi tối em nằm lăn trong biển quần áo mới, cảm thấy Anh xã như vậy cũng thật có thành ý. Kỳ thật, em biết, đây là anh đang bồi thường. Em mua quần áo, tiếp nhận anh bồi thường, trong lòng anh cũng sẽ dễ chịu một ít đi. Chính là không biết người nhỏ mọn như anh vậy, không biết có xót tiền không ta!

Em cùng con Anh xã vẫn chưa gặp mặt. Bởi vì lúc bé trở về, em phải đi tạp chí xã báo danh. Lúc mới bắt đầu, Anh xã ba ba mẹ mẹ ba chồng mẹ chồng đều thấp phần phản đối em tiếp tục đi chỗ đó công tác vì quá xa. Nhất là anh xã, mỗi lần anh nhớ đến ký túc xá của em thì mặt liền đen. Mà em phải đến nơi đến chốn nha! Em muốn tự phụ trách chính mình, sẽ tự phụ trách đối với phần công tác này, sẽ phụ trách đối với tạp chí xã! Ít nhất em muốn đợi cho chủ biên tìm được họa sĩ tranh minh họa thích hợp rồi mới rời đi. Em không thể bởi vì người trong nhà sùng ái mà quên mất giá trị xã hội của em.

Kỳ thật sau khi công tác em thật sự mông mông lung lung hiểu được thiết nhiều chuyện, mấy thứ này chỉ có thể tự lĩnh hội chứ không thể diễn đạt thành lời. Em cảm thấy, em giống như trưởng thành một chút. Mọi người nghe em giải thích cũng thấy có lý, bọn họ đều cảm thấy em dường như không phải bé Kim Bảo Bồi ngốc hồ hồ của ngày xưa nữa.

Anh xã bằng tốc độ nhanh nhất thuê một gian nhà trọ cạnh khu khoa học kỹ thuật, chúng em hai người bỏ thời gian một ngày bố trí nhà mới. Kỳ thật, là anh xã chiều em. Nơi này tuy nói là vùng ngoại thành, kỳ thật là cái vệ tinh thành. Từ nơi này lái xe đến công ty Anh xã là hơn nửa tiếng thời gian, còn chưa tính kẹt xe. Nhưng mà Anh xã kiên trì không cho em trở về ở, em lại không dám một người sống, anh cũng chỉ có thể cùng em ở.

Từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, em cũng lâm vào thế khó xử nha! Cuối cùng em nhìn Anh xã mỗi ngày về mặt một mũi từ công ty trở về còn phải làm việc trước máy tính, rất cực nhọc không được đưa ra từ chức.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Từ xưa trung hiếu khó vẹn toàn, em cũng lâm vào thế khó xử nha! Cuối cùng em nhìn Anh xã mỗi ngày về mặt một mũi từ công ty trở về còn phải làm việc trước máy tính, rất cực nhọc không được đưa ra từ chức.

“Em cũng có thể ở nhà gửi thư điện tử lại đây cho chị, không nhất định phải từ chức.” Chủ biên đại nhân, ngài vì cái gì không nói sớm?! Ngồi đây là đang thay trời hành đạo, trừng phạt Anh xã em sao?! Hại anh đi sớm về tối, ép buộc suốt hai tuần nha!

Dựa theo ý tứ của chủ biên, em cũng đã quen thuộc phong cách tạp chí, hoàn toàn có thể ở nhà làmshoho bộ tộc. Đương nhiên, nếu em có thời gian, tốt nhất vẫn là chạy tới nơi này trao đổi một phen. Đây còn khó mà nói sao?!

Vì thế, chúng em ở nhà mới trong vệ tinh thành được nửa tháng, sau lại oanh oanh liệt liệt về nhà. Lần này, em cùng con Anh xã Trần Tư Nam gặp mặt. Em vẫn không muốn nhắc tên của con, rất kiêu nha! Chúng tó là người phụ nữ kia luôn luôn nhớ thương Anh xã nhà của em!

Trần Tư Nam thấy em, mở miệng câu đầu tiên nói không phải mẹ mẹ cũng không phải xin chào, mà là kẹo hồ lô bánh nhân đậu. Người nha mới là kẹo hồ lô, cả nhà người đều là kẹo hồ lô! Em cũng chỉ có thể oán thầm, bên ngoài còn phải hòa hòa khí khí hời:

“Ái nha Nam Nam là muốn ăn mứt quả sao?” Em cảm thấy em mặt sau đặc biệt giống kẻ mầu của công chúa Bạch Tuyết.

“Đi cướp kẹo hồ lô của cháu.” Hấn ác nhân tạo trạng trước. Em còn chưa nhắc tới nhà người mới cướp của ta kia! Rõ ràng là kẹo hồ lô vào bụng của nhà người, nhà người được tiện nghi còn khoe mẽ!

Nhìn bộ dáng ngang ngược tên nhóc kia, em……. nhìn. Em vô cùng ai oán nhìn Anh xã, Anh xã vỗ vỗ em, nói với Trần Tư Nam:

“Nam Nam, gọi mẹ!”

Khuôn mặt nhỏ nhân của Trần Tư Nam kia biểu tình ngàn hồi trăm chuyển, cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú không tiếng động của Anh xã, không quá tình nguyện hô một tiếng mẹ.

Hứ! Ai thêm nha! Người không nghĩ nhận thức ta làm mẹ, ta còn không nghĩ nhận người làm con nha! Bất quả em dưới cái nhìn chăm chú không tiếng động của Anh xã, đặc biệt ồn như nói:

“Ai ~ Nam Nam ngoan.” Nôn, xin cho em ói trong chốc lát.

Buổi tối ăn cơm, vì chúc mừng một nhà đoàn viên, Anh xã cố ý xuất ra một chai rượu nho nồng độ cồn không quá cao. Trần Tư Nam tên nhóc kia thể nhưng cũng ồm ồm muốn uống rượu. Mẹ chồng ba chồng cùng Anh xã cũng không cho hấn uống, em nâng chai rượu cười vô cùng dụ dỗ rót không ít rượu vào chén của nhóc.

“Nam Nam muốn uống thì uống một ít đi.” Tên nhóc kia, uống rượu, khó chịu chết nhà người nè!

Kết quả, Trần Tư Nam đặc biệt vô tội, đặc biệt vô tâm đặc biệt không cố ý đem nửa ly rượu toàn bộ đổ lên người em. Trước tiên là Anh xã nổi giận, mẹ chồng cũng lạnh lùng ra mặt, ngay cả ba chồng cũng không nỡ mụ cười. Thăng nhóc nhìn biểu tình nghiêm túc của mọi người, cái miệng nhỏ nhân run run mếu máo, bắt đầu rơi nước mắt.

Em đột nhiên cảm thấy nhóc không cha không mẹ thật đáng thương.

“Không có việc gì, không có việc gì, lúc trước con có mua thật nhiều quần áo mới, còn lo lắng chưa mặc hết nữa! Con đi thay quần áo mới.” Nói xong, em bắt chước anh xã vỗ vỗ đầu của em, vỗ vỗ đầu nhò bóng lưng của tên nhóc kia một chút. Em không thể không nói, Anh xã thật sự là cô hủ, hiện tại con nít có ai dễ đầu trọc như hòa thượng đâu? Trần Tư Nam ở trường học có bị bạn học cười nhạo không ta?

Kết quả thăng ranh chó cắn Lã Động Tân không phải người tốt, hung hăng liếc em một cái. Đương nhiên em*** dân công địch.

Lúc em thay quần áo Anh xã cũng theo đi lên, nói với em:

“Nó vẫn còn là đứa nhỏ.”

“Ừ ừ, em già đi!” Em cũng không thật sự làm gì với nó, xem Anh xã một bức bộ dáng thật cẩn thận em liền khó chịu.

“Vẫn non lắm!” Anh xã thừa dịp em coi quần áo, nhéo meo meo em một lúc. Tên dân ông già □ này!

Lúc xuống ngồi lại ăn cơm, Trần Tư Nam thành thật rất nhiều, nhóc khẳng định bị mẹ chồng em dạy dỗ một chút, em vui sướng khi người gặp họa, khóe miệng nhìn không được hơi hơi giơ lên.

Buổi tối em cùng Anh xã đang chuẩn bị lăn trên giường, quần áo của em đều bị cởi sạch hết, cạch một tiếng, cửa phòng ngủ mở. Trần Tư Nam mặc quần đùi áo ngắn, trong lòng ồm một gấu bông bằng lông, hai chân bé xiu đang rộng, trung khí mười phần kêu:

“Con muốn ngủ với ba ba.”

Canxi oxyt, nhà người không thấy bản cô nương ta đang cùng Anh xã yêu yêu hà!

Anh xã thở dài một hơi, dùng chân bao em kín lại, xuống giường dỗ nhóc:

“Lón rồi mà, còn cùng ba ba ngủ, con không xấu hổ sao?”

“Mặc kệ, con muốn cùng ba ba ngủ!” Tên nhóc kia khí thể một chút cũng không giảm bớt.

Em nằm trong ổ chăn đem quần áo vừa bị cởi từng cái từng cái mặc vào, sau đó nói với Anh xã:

“Cùng nhau ngủ đi!”

Em không nghĩ khiếnAnh xã khó xử, anh thở dài, vô cùng đáng thương.

“Tui mới không cần cùng đi ngủ!” Trần Tư Nam người này thể nhưng được một tác lại muốn tiến một thước, thì ra người còn muốn đem bản cô nương đuổi ra nha!

“Cố muốn ngủ hay không! Muốn cùng ba ba con ngủ, liền ngoan ngoan nằm lên giường cho mẹ, bằng không ngoan ngoan đi chỗ khác, từ chỗ nào đến thì lăn về chỗ đó!” Con hồ không phát uy, nó thật đúng là xem cô nương đây thành mèo bệnh

thật! Anh xã em ngày mai còn phải dậy sớm, còn phải đi làm , ai cho đứa nhóc kẻ kê nhỏ nhà người ép buộc!

Anh xã bị chúng em hai người bám lấy, nằm ở giữa ngủ.

Kết quả tên nhóc kia còn không vừa lòng:

“Ba ba, ba ôm con một cái, con sợ.....”

Anh xã đưa tay vỗ vỗ mặt của em, xoay người đưa lưng về phía em, ôm tên nhóc kia.

Em cắn một cái lên tấm lưng rắn chắc của Anh xã nói:

“Ngày mai còn phải dậy sớm, ngủ sớm một chút đi!”

Sau đó, nước mắt lền không tiếng động chảy xuống dưới. Mọi người xem, cuộc sống chính là bất đắc dĩ như vậy.

Bắt quả làm cho em vô cùng cao hứng là, sáng sớm lúc tỉnh lại, em phát hiện Anh xã đưa lưng về phía tên nhóc kia, ôm lấy em! Tên nhóc kia nhìn thấy cảnh này, mặt đều đen.

“Hôn nhé.” Cô nương đây tâm tính tốt, quần quít lấy Anh xã muốn hôn hôn. Anh xã nhìn đứa nhỏ kia liếc mắt một cái, giống như có lệ hôn một cái lên trán em

“Nơi này nơi này!!!” Em chỉ vào đôi môi hơi hơi chu lên. Em môi không tề, hơi dày, Tiểu Nhan nói môi như vậy rất thích hợp hôn môi. Nhưng mà Anh xã cũng không cho rằng như vậy. Hắn càng thích hôn meo meo của em, ngay cả miệng em cũng hôn, nhưng không thương hôn môi em

Nhưng mà, chỉ cần anh hôn miệng em, sẽ vô cùng nghiêm túc, cảm giác như đang cử hành nghi thức nào đó. Đúng là anh xã già bảo thủ mà!

Anh xã đi công ty , lưu lại em với Trần Tư Nam mất to trùng đi mất nhỏ, nếu không phải có ba chồng mẹ chồng ở bên cạnh giám sát, hai chúng em khẳng định sẽ xông đi lên.

“Đến, Bảo Bối nhí, đây là nhò Vương a đi sang sớm mới mua từ chợ về nè.” Mẹ chồng đồ đánh em.

“Con bóc cho mẹ.” Em thật là hiểu thuận .

Ba chồng đưa cho tên nhóc kia một chuỗi cây nho chín đỏ, cả nhà không ai lẽ tiếng, anh một trái, tôi một trái ăn nho.

Hai chúng em cuối cùng cũng bình an vượt qua một lần cuối tuần, nếu xem nhẹ mạch nước ngầm mãnh liệt, coi như là có vẻ hài hòa. Làm cho em vô cùng cao hứng là, tối Chúa Nhật lúc chúng em đưa nhóc về trường học, một người bạn chung phòng của nhóc chỉ chỉ vào người em, hỏi nhóc:

“Trư Nam, đây là mẹ bạn hả? Mẹ bạn thật xinh đẹp.”

Ồi trái tim bé nhỏ hồn nhiên thiếu nữ của em nhất thời bị nâng lên tận trời, đây mới gọi là cao hứng, đây mới gọi là kích động. Tên nhóc kia ngại Anh xã em nhìn chăm chú, không nói chuyện, xem như cam chịu.

Về nhà em cùng Anh xã hào hứng lần trên giường một phen. Lòng em rất hạnh phúc, quần quít lấy Anh xã không buông tay, cũng không ngại trên người cả hai ướt đầm mồ hôi, ở trên người anh cọ nha cọ nha.

“Sớm muộn gì cũng chết trên người em.....!” Anh xã thờ hào hên lại tiến r nháp.

Ai nha..... Em cũng mệt chết đi, nhưng thật là thoải mái.....

Ngày hôm sau em ngủ thẳng đến giữa trưa, cảm giác Anh xã rời giường mới tỉnh lại.

“Ai nha ai nha.....” xorong cốt của em..... cơ thể của em..... Nhức mỏi nhức mỏi.

“Đúng là lợn rừng tinh!” Anh xã xoa nắn đùi mộng em một lúc mới ăn mặc chỉnh tề ra ngoài.

Em ở trên giường lăn hai vòng, cầm lấy điện thoại gọi cho Tiểu Nhan, hẹn nhớ cùng đi SPA. Em chạy Tiểu Bạch đến “Hoàng gia”, Tiểu Nhan cùng Tiểu Kê cũng vừa đến. Tám hơi, lúc nằm trên giường cho người ta mát xa, em lơ mơ buồn ngủ.

“Nhìn bộ dáng hiện tại của mày kia, đêm qua bị ông xã thu thập không nhẹ hả?” Tiểu Nhan nằm bên cạnh cười nhạo.

“Ông xã này lợi hại lắm hả?” Tiểu Kê cũng theo nhỏ nói.

“Biến đi! Rõ ràng là tao thu thập anh nhai!” Đêm qua làm ba lượt, anh liền tỉnh lạng lẽ rút quân. Kết quả dưới sự dụ hoặc sét đánh siêu cấp vô địch của em, anh lại tới thêm hai lần nữa. Chẳng phải là em bắt anh thu thập sao?! Hú ha ha!

“Ồ! Để tao xem xem để tao xem xem, vậy chẳng phải mày dài ra một con Tiểu kê j kê sao, còn phản công lại ông xã mày nữa hả?” Con nhỏ dám đăng Tiểu Nhan này làm bộ muốn búng cái khăn tắm nhỏ duy nhất che giấu thân thể em, vì thế chúng em lại đùa giỡn một trận.

Làm ấm ĩ xong, em đem chuyện em đêm qua thu thập anh xã kể cho bọn nó nghe, nghe xong tụi nó hai mặt nhìn nhau.

“Hóa ra Anh xã mày chính là một đêm thất lang trong truyền thuyết nhai! Thực không đơn giản.....!” Tiểu Nhan một câu thốt lên khiến cho mấy bé đang mát xa chúng em đều đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Hóa ra Anh xã mày chính là một đêm thất lang trong truyền thuyết nhai! Thực không đơn giản.....!” Tiểu Nhan một câu thốt lên khiến cho mấy bé đang mát xa cho chúng em đều đỏ mặt.

“Anh xã tao trước kia tham gia quân ngũ, bộ đội đặc chủng.” Khẳng định so vớingười bình thường mạnh hơn nha! Em đây gọi là kiểu ngao a tự hào a, tìm một ông xã tham gia quân ngũ kỷ thuật cũng không sai, tuy rằng là anh xã già đi chẳng nữa..... Không phải là hoàn toàn khác với mấy người đàn ông già khác cả một cái cấp bậc sao!

“Một lát tao đi nhà thuốc Đông y, mua cho ông xã nhà tao một ít thuốc bổ s thận tráng dương , tao cũng muốn thử cảm giác một đêm thất lang!” Tiểu Nhan tức giận vung cánh tay.

“Chúng ta cùng đi!” Tiểu Kê nhìn vẫn bình tĩnh, chẳng lẽ nhỏ cũng điên rồi?

Thật vất vả chờ hai nhỏ bình tĩnh trở lại, em ném ra một cái bom hẹn giờ:

“Tao làm mẹ.” Em ù rử nói nói.

“A? Mày có thai?” Tiểu Nhan ngắm cái bụng bằng phẳng như trước của em

“Mấy mạng thai, còn dám cùng Anh xã ép buộc như vậy, không sợ hư thai.” Tiểu Kê có chút lo lắng, ánh mắt đáng thương hề hề nhìn qua thất giống như em đã muốn hư thai vậy...Nhò này đến tột cùng là đang quan tâm em hay là nguyên rủa em?!

“Không phải tao sinh, đứa nhỏ kia đã 4 tuổi rưỡi!” Em nghĩ nghĩ, nói cho bọn họ đó là con của chiến hữu của Anh xã em, không có cách nào mới phải đến sống trong nhà của em. Anh xã ở A thị xem như là người có uy tín danh dự, có một số việc cũng không thể ăn ngay nói thật. Giống như ông xã Tiểu Nhan cùng với Anh xã em có quen biết, trong công việc làm ăn cũng có lui tới.

Mặc dù ông xã của Tiểu Kê làm trong ngành khai thác quặng vàng, cũng không phải là không thể cùng Anh xã em ăn cơm. Dù sao thì những thương nhân có uy tín danh dự A thị đều là như vậy, nói như thế nào thì cũng coi như quen biết.

“F*ck! Mày chính là một đứa bé chưa lớn lên, lại cho mày nuôi thêm một đứa nhỏ..... Anh xã mày cũng thật không dễ dàng.” Cái nhỏ Tiểu Nhan này .....

“Về nhà mày phải đối xử tốt với anh xã mày đó! Anh ta một người mang theo hai đứa nhỏ, thật sự là..... khó quá đi.” Tiểu Kê cũng đi theo bỏ đá xuống giếng.

Xem ra, Anh xã em thật sự không dễ dàng nha!

Lúc về nhà em rẽ vào một quán ăn Nhật Bản đóng gói một phần sushi. Anh xã không thích Nhật Bản, lại hết sức vừa ý loại thức ăn nhỏ này. Hơn nữa, em phát hiện Anh xã hình như không quá miễn cảm với cả hải, lần trước em làm sushi vốn định để dành ăn khuya, anh từ công ty về muộn liền thừa dịp em không chú ý mới hơi ăn lên tám cái, cũng không thấy bị phản ứng. Thậm chí tệ hơn, Anh xã nhà của em lúc ăn mười cuộn sushi xong, hỏi em:

“Đây là cái gì vậy? Mùi vị cũng không tệ lắm.” Mẹ Maria thần ái, Anh xã già lỗi thời của em thế nhưng ngay cả sushi cũng không biết.....

Kỳ thật này cũng không thể trách Anh xã, vào năm ba chồng gặp chuyện, Anh xã vừa mới thi vào trường cao đẳng. Trước đó, anh hoàn toàn ăn chơi trác táng, học tập cũng không tốt, thiếu tham vọng, hằng ngày chẳng biết làm gì. Kết quả đột nhiên phát sinh chuyện tình như vậy, đối với hẳn mà nói là sự đã kích đặc biệt lớn.

Cảm giác trời đều sụp xuống dưới. Anh không vào đại học, cho dù vào, cũng chỉ có thể vào trường học hạng ba, trộn lẫn cái văn bằng. Lúc ấy chỉ Cả chỉ cho anh hướng đi mới, vào bộ đội. Vì thế, anh người cao ngura lớn bị nhét vào quân doanh lực sắc.

Mười hai năm trước, đồ ăn Nhật Bản rất ít gặp, anh không có gặp qua cũng đúng. Chờ lúc anh xuất ngũ, chỉ lo vội vàng làm ăn, đương nhiên cũng không có cơ hội hiểu biết mấy thứ này. Công ty của bọn anh chủ yếu là hướng vào thị trường Âu Mỹ cùng với Australia, cho nên anh đối với lễ nghi cơm tây vô cùng thuần thực. Về phần đồ ăn Nhật Bản, anh một chút cũng không biết...

Anh xã tăng ca, về trễ. Em trước làm cho anh ăn sushi lót dạ, lại làm cho anh một phần mỹ sọi trứng gà. thói quen ẩm thực của Anh xã em thật đúng là..... Em không ý kiến gì, anh thật thích ăn mỹ sọi. Tâm trạng em vui vẻ, sẽ bỏ ra nửa ngày làm một ít để đông đá trong ngăn đá tủ lạnh, khi nào ăn thì lấy.

Anh xã ăn một phần sushi lại ăn một chén lớn mỹ sọi, tựa vào trên sô pha tiêu hóa.

“Biểu hiện không sai, chờ qua khoảng thời gian bận bịu này, anh sẽ mang em đến Paris.” Anh xã vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của em

“Anh mệt hả?” Em đi đến trước mặt anh, đem hai tay đặt trên sô pha, hơi hơi ngửa đầu nhìn anh.

“Không mệt mới lắm.” Anh xã nhắm mắt lại, ngửa đầu tựa vào trên sô pha, hai cánh tay vô cùng tiêu sái đặt trên lưng tựa của sô pha, rất có phong thái của quan lớn. Anh ngửa đầu, yết hầu đặc biệt nhỏ ra. Em nghiêng rặng ngửa ngáy, xông lên cắn anh một cái. Thật đúng là anh xã già thích tỏ ra mạnh mẽ!

Anh xã chớp lấy em đem em ôm vào trong lòng anh xoa nắn một trận, thiếu chút nữa chà xát ra lửa. Cùi khô lửa bốc, rất dễ dàng ma sát sinh nhiệt. Đáng tiếc, ngay tại lúc hai chúng em hơi thở hỗn hên, mẹ chồng không biết vì cái gì từ trong phòng đi ra,

Mẹ ngày thường ngủ rất sớm, rất ít khi khuya như vậy còn ở bên ngoài đi lại.

“Mẹ!”

“Mẹ.....” Em cùng anh xã nhanh chóng tách ra, mười phần ăn ý sửa sang lại quần áo, làm bộ như vô cùng nghiêm túc cùng mẹ chồng chào hỏi.

“Ai ~ Báo Bối nhì, rồi ly nước cho mẹ đi, miệng mẹ khô quá.” Mẹ chồng ngồi trên sô pha cười tìm tìm, một chút cũng không có vẻ tức giận, làm cho em thờ phào nhẹ nhõm. Mẹ chồng kỳ thật rất bảo thủ, thập phần không thích cả trai lẫn gái thân thiết tình chàng ý thiếp trước công chúng.

Cho nên em cùng Anh xã cho dù là hôn một cái cũng làm trong phòng ngủ chính mình. Không nghĩ tới lần này chúng em đang ôm nhau âu yếm, mẹ chồng thể nhưng không có tức giận.....

Hầu hạ mẹ chồng thư thư phục phục, chờ anh trở về phòng, em một hơi bỏ nhào vào trên người Anh xã, lại cắn lại cắn, Anh xã cười đến thiếu chút nữa đau sốc hông.

“Thực hung mãnh.....” Anh xã để mặc cho em ép buộc trong chỗ lát xong mới bắt lấy tay chân em, một hơi ôm lên. Sau khi lên lầu liền đến phòng anh sinh long hoạt hổ.

Buổi tối ép buộc đến khuya, Anh xã tâm tình thực không sai, xong việc còn ôm em đi tắm giặt, còn phục tùng yêu cầu của em, nhẹ nhàng mà vuốt lưng của em.

“Chờ anh hết bận việc, sẽ mang em đi ra ngoài chơi.” Anh xã lại cường điệu việc này. Kỳ thật, mặc dù là hẳn không mang theo em đi ra ngoài, chỉ cần đối xử rất tốt với em, em sẽ thật cao hứng. Đương nhiên, mang em đi ra ngoài chơi, em càng cao hứng hơn đó mà ~

Cuối cùng hành trình đi Paris của em cũng không thực hiện được. Bởi vì Anh xã thật vất vả mới lành rồi thì mẹ chồng lại bệnh. Ngày đó cũng như mọi ngày, ba chồng mẹ chồng ngồi ở trong sân hóng gió ngắm cảnh, em cũng cùng bọn họ ngồi đó vẽ tranh minh họa, ngẫu nhiên có thể cùng hai người tán gẫu một hai câu. Ba chồng mẹ chồng có lẽ là tuổi lớn, không thích mở máy điều hòa, cũng không thể mở. Mẹ chồng nói, mở điều hòa cả đêm, toàn thân trên dưới đều khó chịu. Bọn họ không mở, cũng không cho em mở, nói là đối thân thể không tốt. Mỗi ngày đều lôi kéo em tới ngồi dưới cây hóng gió.

Buổi sáng em ngồi trên chiếc ghế dài của bàn đá, buổi chiều em bên phải của chiếc bàn. Mẹ chồng cùng ba chồng dài ngo câu hơn, mỗi người một cái xích đu, một cái quạt hương bồ [quạt làm bằng giấy hương bồ], vô cùng thoải mái. Đáng thương cho mỏng nhỏ của em

Mới đầu em không quá hào hứng, sợ bị phơi nắng đen, lại sợ bị nóng hơn mẽ. Kết quả, cùng hai vị lão gia ngồi bên ngoài vài ngày, em cũng không thích điều hòa, bên ngoài thoải mái lắm nha, gió nhẹ từng cơn, chìm hót hương hoa. Ngẫu nhiên xem có thể nhìn thấy phản chim nguyên sinh từ trên trời rơi xuống.

Nói thật, em thực thích loại cảm giác này, có đôi khi người già so với người trẻ chúng em tuổi còn biết hưởng thụ hơn. Mẹ chồng còn tặng cho em cái quạt hương bồ cũ nát, nói là của hồi môn đầu tiên của mẹ. Em cầm quạt hương bồ có chút cũ nát, xem như trấn bảo.

Buổi tối lúc ngủ còn cầm quạt theo quạt qua quạt lại, một lát vỗ vỗ bụng nhỏ của em, một lát vỗ vỗ mông Anh xã. Kết quả Anh xã một chút cũng không kiên nhẫn, dùng Tiểu kê j kể nhà anh bắt em đem thu thập.

Theo động tác lay động của Anh xã, em nhìn chiếc quạt hương bồ đang nằm trên mặt đất, đột nhiên trong đầu thấy ảo tưởng, nó có phải cũng chứng kiến ba chồng mẹ chồng ..... khụ khụ, cuộc sống vợ chồng.....

Anh xã thấy em không chuyên tâm, liền hung hăng cắn một cái lên meo meo em, kết quả dấu răng kia để lại trên người vài ngày. Lúc cùng đi SPA , bị tập thể bọn nó chê cười.

“Ai, Báo Bối nhì, sao mà mày lại để cho meo meo nhà mày mang theo răng vậy?”

“Chỉ cho một cái mưng, không sợ cái kia ghen, rồi nhà trốn đi ả?”

“Báo Bối nhì chỉ có một meo meo, khẳng định sẽ bị anh xã đá văng!”

Cái lũ không biết xấu hổ này, khẳng định là ghen tị cuộc sống hạnh phúc của em! Tụi mày mới bị đá, cả nhà tụi mày mới bị đá.

Lại nói tiếp, ngày đó em đang ở vẽ một bức tranh minh họa vô cùng duy mỹ, mẹ chồng trước một phút còn phê bình em nói

“Cô gái xinh đẹp hư vậy, trên người không mặc quần áo, còn tay chân dài như vậy, không phù hợp lễ thường!”

Em nói bức tranh này của em là thụ yêu, mẹ xem chân của nàng là rễ cây. Kết quả mẹ chồng không thấy được, lập tức hôn mẽ bất tỉnh.

Em ngo ngác đứng ở nơi đó không thể động đậy được, vẫn là ba chồng cùng người giúp việc phản ứng nhanh, chạy nhanh bấm 120, lại gọi điện thoại báo cho Anh xã cùng chị cả chị hai.

Em chỉ ngây ngô như vậy nhìn bọn họ vây quanh mẹ chồng lại ấn huyết nhân trung lại lâu nước lạnh, không biết làm sao.

Trước hết trở về nhanh nhất là anh xã, chị cả giống như theo sau chân anh xã, chị Hai cùng 120 chậm vài phút mới lại đây.

Mẹ chồng bị nâng lên xe cứu thương, em khờ ha ha phía sau Anh xã lo lắng nhìn anh hung hăng cau mày, cũng không biết nói cái gì.

“Ngaoan ngoan ở nhà chăm sóc ba ba!” Anh xã vỗ vỗ bả vai của em rồi leo lên xe đi theo xe cứu thương. Em bình tĩnh đại ngộ, xoay người nửa quỳ trước mặt ba chồng, nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, tựa như ngày thường mẹ mẹ dỗ dành em nói với anh:

“Ba ba đừng lo lắng, mẹ không có việc gì đâu.”

Nói xong, em học mẹ mẹ, cầm bàn tay đầy nếp nhăn của ba chồng trong tay chà xát đến chà xát đi.

“Con dâu ngoan.” Ba chồng còn bình tĩnh hơn so với em.

Anh xã gọi điện thoại trở về, nói bệnh viện sắp xếp xong rồi. Ngửi khí của anh nghe không tốt lắm, nghe thực mới mệt.

“Anh xã, anh đừng khổ sở, còn có em mà.”

Anh xã nghe xong những lời này của em, thể nhưng nở nụ cười.

“Em có khả năng sao?” Anh trêu chọc em.

“Em.....” Em có thể cùng anh, không biết là có được tính là bản sự hay không.

“Anh không sao đâu. Lát nữa anh về nhà đón em cùng ba ba đến.” Anh xã thanh âm mang theo một loại trấn an lòng người, làm cho em sinh ra tín nhiệm khác thường. Giây phút ấy em thật sự cảm thấy mẹ chồng khẳng định không có việc gì, bởi vì Anh xã có ở đó mà.

Nhưng là, mẹ chồng cứ như vậy ra đi an tường tiêu sái. Anh xã đón em cùng ba ba đến bệnh viện xong, ba chồng ngồi ở bên cạnh giường bệnh của mẹ chồng. Mới ít phút trước mẹ chồng còn cùng em nói chuyện phiếm, mà bây giờ trên người cảm

đủ loại ống dẫn, mẹ còn hôn mê bất tỉnh.

Đường như là cảm giác được ba chồng cầm tay mẹ, mẹ đột nhiên đã tỉnh. Mẹ mở mắt ra nhìn ba chồng một cái, mở miệng mơ hồ nói hai chữ:

“Ông nó……”

Sau đó, chiếc máy cạnh bên vẽ ra các đường sóng càng ngày càng bằng phẳng, dần dần biến thành một đường thẳng tắp, phát ra âm thanh chói tai.

Một đám bác sĩ cùng điều dưỡng vọt vào muốn cấp cứu.

“Không cần, để cho bà ấy ra đi được yên ổn!” Ba chồng phát phát tay, về mặt thực bình tĩnh.

Mẹ chồng đã hơn bảy mươi, coi như là sống thọ. Mẹ bị xuất huyết não, đến bệnh viện, bác sĩ nói khả năng là không được. Anh xã liền trở lại đón ba chồng đi gặp mẹ lần cuối.

Anh xã rất khổ sở, anh không nói, nhưng mà em chính là biết. Anh xã như bình thường ra vào an bài tang lễ, nhưng lòng anh đang rơi lệ. Bởi vì, mẹ anh đã rời xa anh. Buổi tối em ôm chặt lấy anh xã, mặc kệ có hơi mệt mỏi, em vẫn gắt gao ôm lấy anh.

Anh lần đầu tiên nhu thuận như vậy, vẫn không nhúc nhích nằm trong lòng em, đem mái tóc đầu đỉnh chăm chỉch của anh chon ở meo meo em.

“Ngoan……” Em kim lòng không được nói ra từ này, nhưng anh cũng không nói gì. Sáng sớm ngày hôm sau anh khôi phục bộ dáng trước kia, vợ vỗ mái tóc em, đẩy về xem thường:

“Nhóc con lừa đảo!” Em biết, anh đây là đang che dấu xấu hổ. Kỳ thật, anh xã già này cũng có lúc giống em bé

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Nhóc con lừa đảo!” Em biết, anh đây là đang che dấu xấu hổ. Kỳ thật, anh xã già này cũng có lúc giống con nít.

Tang lễ của mẹ chồng xa hoa và rất đông, ba người con của mẹ đều là những người có uy tín danh dự trong A thị, liền ngay cả con dâu của mẹ em đây cũng là người có máu mặt…ìm…con gái, cho nên lễ tang của mẹ thật sự rất long trọng và oanh động.

Trần Tư Nam nếu vào gia phả Trần gia, tự nhiên cũng là một phần tử trong nhà họ Trần, bé cũng được đón về từ trường học.

Tên nhóc kia khóc vô cùng thảm thiết, mỗi câu đều là bà nội, cảm giác như lúc nào cũng có thể ngắt xia đi, tê tâm liệt phế. Em nghĩ nhóc từ nhỏ không có hưởng thụ quá gia đình áp áp nên nhóc hẳn là rất thích gia đình này……. Đương nhiên, nhóc không thích em. Một đứa bé chưa có đầy đủ nhận thức hẳn là thực khát vọng sự ấm áp của gia đình?

Em nhìn thân thể bé xú đáng thương ấy, cảm thấy có chút đau lòng.

Nhóc chưa đủ 5 tuổi, mà phải sống trong ký túc xá trường học, em cảm thấy có chút không đành lòng. Em rơi nước mắt, không biết là vì mẹ chồng mất đi sinh mệnh hay là vì anh xã mất đi mẹ, hay là ba chồng mất đi người bạn đời, cũng hoặc là vì đứa bé đáng thương này.

Chờ chuyện này trôi qua một thời gian, nhân dịp Anh xã có thời gian, em đề nghị:

“Nếu không, chúng ta đón Nam Nam về nhà ở đi!”

Anh xã nhìn em một lúc lâu, nói:

“Để anh hỏi con.”

“Tại sao……” Anh xã hình như không quá tin tưởng em sẽ làm ra chuyện như vậy, anh nắm hai má của em, biểu tình có chút mê mang.

“……. Đừng hỏi em vì sao, cần thận em hỏi hẳn! Anh là ông già xấu xa, toàn gây phiền toái cho em!” Hừ ~ em cũng đúng lý hợp tình ! Làm người tốt quá nhiên là dấy trở ngại mà…

“Nhóc con ~” Anh xã hôn hôn em, xem như cho em vuốt giận.

Trần Tư Nam đưa nhóc so với em còn nhỏ hơn nhiều, đương nhiên là vô nguyên ý trở về, nếu Anh xã mở miệng, hẳn một ngàn lần một vạn lần nguyên ý. Vào ban đêm tên nhóc kia sẽ mặc quần đùi áo ngắn lét lại đây cùng em cướp Anh xã. Hừ! Ta đây – nhường cho nhà người còn không được sao!

Hừ, Bàn cô nương ta gần nhất tâm tình tốt, không cần so đo với đứa bé miệng còn hôi sữa nhà người.

Mẹ chồng đi rồi, ba chồng tinh thần thật ư oải, thường xuyên ngẩn người. Em cùng Trần Tư Nam lại có thăm cừu đại hận cũng không thể lên kút tấn công, vì thế chúng em đều chịu đựng, coi như là chung sống hoà bình , đương nhiên nếu xem nhẹ ánh mắt bàn ra phi đao và băng lạnh ngăm…

Hôm nay buổi tối trời mưa rất lớn, em cùng Trần Tư Nam mỗi người ôm một cánh tay Anh xã lạnh run. Nhưng Anh xã cũng có lúc không đáng tin, anh đột nhiên nhận được điện thoại, một phụ nữ trung niên khóc đứt quãng nói cái gì đó.

“Một quán li trong công ty đột nhiên phát bệnh, anh đi qua nhìn xem!” Anh xã hôn nhẹ em rồi hôn Trần Tư Nam, không để ý hai người chúng em khóc nháo, ngoan tâm mặc quần áo đi ra ngoài.

“Anh trên đường cẩn thận một chút!” Rốt cuộc vẫn là em ít trẻ con hơn một chút, khóc nửa ngày thấy Anh xã không phản ứng gì, chỉ có thể lui từng bước trời cao biển rộng. Anh xã phát tay, ý bảo em yên tâm. Nhưng mà hẳn lo lắng, chỉ đi ba bước thì đã lùi lại hai bước đi trở về đến, bằng tốc độ còn nhanh hơn sét đánh lấy chân trùn đầu tên nhóc còn đang khóc nháo kia, để em xuống hung hôn một cái.

“Trong nhà giao cho em.” Anh xã trước khi đi nói bên tai em. Em đột nhiên cảm thấy, em, Kim Bảo Bối, kỳ thật cũng là một người được người khác dựa vào! Cái loại cảm giác này thật kỳ diệu. Nhưng mà loại kỳ diệu cảm giác này rất nhanh bị sét đánh i dùng kích thích thành sợ hãi cùng kinh hoàng.

Em cùng Trần Tư Nam hai oan gia đối đầu ngủ ở hai bên giường, em phát của em đầu, hẳn đánh hẳn run run. Đột nhiên một tia chớp vô cùng chói mắt chớp lên, đôi em đặc biệt ăn ý đặc biệt không tiền đồ lẫn hướng lẫn nhau, ôm nhau thành một cục.

Buổi tối hôm nay tiếng sấm không ngừng, hai chúng em thật sự là sợ vô cùng, cũng không biết là ngủ hay là hôn mê bất tỉnh.

Ngày hôm sau em nghe phòng ngủ có động tĩnh, chậm rãi mở to mắt nhìn Anh xã thoáng có chút mệt mỏi, hết sức bắt đặc dĩ nhìn em…… hai đứa em. Ôm, em cùng Trần Tư Nam còn gắt gao ôm nhau. Tên nhóc kia đầu còn chôn trong meo meo em, ngủ mê man bất tỉnh.

Cảm giác được em giật mình, tên nhóc kia cũng tỉnh, nhóc đầu tiên là dùng cái đầu nhỏ phi lê meo meo em trong chốc lát rồi mới xoa ánh mắt tỉnh lại.

Tên nhóc kia nhìn gần em trong gang tấc, có lẽ cũng nhớ lại hành vi yếu đuối của chúng em đêm qua, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi đỏ lên.

“Theo giúp anh ngủ một lát.” Bàn tay to của Anh xã vung lên, đem hai người chúng em cùng ôm vào lòng, dính vào gối đầu là bắt đầu ngáy ngủ……

Đáng thương em cùng Trần Tư Nam mặt đối mặt thật kẻ thật, xấu hổ tới cực điểm nhưng xong rồi cũng cùng nhắm mắt, hiển nhiên là ngủ.

Ừm, tổng thể mà nói, em cùng Trần Tư Nam hòa hảo.

Mẹ chồng đi rồi, ba chồng cảm xúc vẫn không ổn định, ăn cũng ít. Chị Cả phỏng chừng là lo lắng em chiều cổ không chu toàn, liền đón ba chồng qua nhà chị ở. Vì thế, em có việc không có việc gì liền chạy đến nhà chị Cả, lúc cuối tuần còn nắm theo Trần Tư Nam.

“Mẹ Bảo Bối nhị thật lợi hại! Nhanh như vậy mà sinh ra con lớn như vậy!” Thịnh tin tưởng đôi huynh đệ song bào thai này thật là đồng ngôn vô kỵ, hoàn toàn là đang sùng bái em chứ không phải nói móc em. Bởi vì hai đứa nó kia biểu tình vô cùng chân thành tha thiết vô cùng cung bái, quả thực như là fans thấy ngôi sao.

Chị cả thật dũng mãnh, cho bọn nó mỗi người một cái đánh.

“Không có việc gì, không có việc gì ~” Em thật sự một chút cũng không tức giận, dù sao hiện tại Trần Tư Nam bị em dùng chính sách dụ dỗ thu thập phục phục thiếp thiếp .

“Nam Nam, rót nước cho ông nội.” Mọi người xem, em một câu, là nhóc cong móng lên chạy.

Đứa nhỏ này chính là thiếu khuyết tình thương, ai thiệt tình đối với nhóc tốt một phần, nhóc tuyệt đối hồi báo người đó mười phần. Em đây sẽ tận chức tận trách sấm vai nhân vật người mẹ bé nhỏ đáng yêu nha!

Đền lúc nghỉ hè, em phụng mệnh lấy Tiểu Bạch nhà của em chở Trần Tư Nam đi họp phụ huynh. Phóng mắt nhìn lại toàn bộ trong phòng học, hơn hai mươi phụ huynh đều là phụ nữ hơn ba mươi tuổi, hình như chỉ có em là duy nhất……. khụ khụ, thiếu nữ thanh xuân. Lòng em thấy thật tốt đẹp nha!

Trần Tư Nam cũng nhu thuận ngồi trong lòng em ăn kẹo Thụy Sĩ mà em cướp của Tiểu Nhan. Khoảng thời gian trước, Tiểu Nhan đi theo Anh xã nó đi Thụy Sĩ trượt tuyết, trở về gọi điện thoại nói có mua quà về cho em lễ vật. Em còn tưởng là cái gì tốt đâu, kết quả chính là một bao kẹo!

Càng làm cho em chịu đủ kích là, nhỏ kia mang theo bao kẹo nói:

“Mấy chờ một chút, tao phải chia thành ba phần, trong đó một phần là của này!”

Nha nha, bị tao nhìn thấy toàn bộ rồi, bản cô nương còn có thể cho nhà người cơ hội chia thành ba phần sao? Em thừa dịp Tiểu Nhan không chú ý ôm lấy bao kẹo bỏ chạy. Em lái xe, nhìn vào kiếng chiếu hậu thấy Tiểu Nhan tức giận đến phát run.

Về nhà em đem kẹo chia làm bốn phần, nhà của em để lại một phần, nhà mẹ đẻ một phần, chị cả và chị hai mỗi người một phần! Như vậy tính đi tính lại, em hình như chịu thiệt, vốn em có thể được đến một phần ba, cuối cùng chỉ còn được một phần tư. Em nhận nhỏ suy tư trong chốc lát, lại vùng trồm lấy ra một ít từ trong phần của chị hai bỏ vào phần nhà của chúng em, trong lòng lại thấy cân bằng.

Vi cái gì là chị Hai hả? Em cũng không rõ ràng, dù sao cảm giác là không thân thiết nổi. Có thể là cùng anh rể thứ hai xa cách rất nhiều, không có từ trường cộng đồng đi!

Em lần đầu tiên tham gia họp phụ huynh, khó tránh khỏi có chút khẩn trương. Càng gầy chết hơn nữa, toàn lớp có đến hơn 20 phụ huynh, cô giáo duy độc giữ lại phụ huynh của Trần Tư Nam, cũng chính là giữ lại em.

“Em…… Là mẹ của Trần Tư Nam?” Cô giáo họ Điền này khoảng tuổi trung niên từ trên xuống dưới đánh giá em một lúc, mở miệng có chút không xác định. Kỳ thật, em nhìn giống như chị gái của nhóc, là vậy, là vậy rồi?

“Đạ đúng.” Ở mặt ngoài em phải ngay trang ung dung hào phóng, em đã là mẹ người ta rồi mà.

Cô giáo nói chuyện với em cũng không lâu, nhưng lại làm cho em có chút khó sở. Bởi vì, cô nói, Trần Tư Nam không hòa hợp, có chút quái gở. Cô còn nói, tuy rằng hiện tại con một đều có khuynh hướng này, nhưng mà con trai nhà em rất rõ ràng, tiếp tục như vậy sẽ không tốt với sự phát triển của con.

Em đây nên làm cái gì bây giờ? Vì cùng nhóc ngủ, em với anh xã một tuần đã không có làm yêu yêu……

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Buổi tối Anh xã mang theo em cùng Trần Tư Nam đến ăn cơm nhà chị Cả, cơm nước xong Anh xã nói với con:

“Con hôm nay cùng ngủ với hai anh, ngày mai ba mẹ lại đây đón con.”

Ý đồ của Anh xã, mọi người trong lòng đều rõ, nhưng Trần Tư Nam không hiểu, nhóc vẫn là một đứa bé nà! Nếu là em của một năm trước thì cũng không hiểu. Nhóc mở to đôi mắt to khiếp sợ nhìn Anh xã, không cự tuyệt cũng không tiếp nhận, đây là phản kháng không tiếng động.

“Quên đi quên đi, cùng ba mẹ về nhà nhé!” Em cùng Anh xã là chỗ dựa duy nhất của nhóc, nhất là anh xã được nhóc cho là cha ruột, quả thực ông trời của nhóc.

Anh xã cứ như vậy bị hai người chúng em liên hợp khi dễ. Đêm hôm khuya khoắc, em nghe được Anh xã rời giường đi hư hư *[vệ sinh], cũng nhẹ nhàng len lén đi theo. Em từ phía sau ôm lấy Anh xã đang hư hư, tiếng nước chảy im bật.

Anh xã trước kia cố gắng cho em, dần ông nếu muốn yêu yêu, ông dẫn nước tiểu trong tiểu kê kê bị ngăn chặn. Em rút khăn treo trên tường giúp anh xã xoa xoa tiểu kê kê. Anh mạnh mẽ xoay người lại hôn em, tay anh hung hăng nhào nặn cơ thể em, như là muốn đem em tiến vào cơ thể anh vậy.

Như vậy, chúng em có biến thành nam nữ hợp thể người lưỡng tính hay không?

Anh xã để em vắt trên trên người anh, hung hăng yêu một lần. Cầm cự một tuần, đương nhiên là rất không đủ. Anh lại làm cho em nằm sấp úp vào bồn tắm lớn yêu thêm một lần. Không ở trên giường, thể lực tiêu hao quá lớn. Mới hai lần thì em đã không có khí lực. Anh xã ôm em, cho em nghỉ ngơi trong chốc lát, lại đem em ôm đến trên người anh lại đến một lần. Anh xã còn chưa như nguyện, thì em đã không được, mềm nhũn nằm úp trên người anh hấp hối.

Anh xã nhìn bộ dáng không tiền đồ của em, mở vờ hoa sen hướng về thân thể chúng em, cầm khăn tắm lớn tùy tiện xoa xoa rồi ôm em về giường.

Bé nhóc kia một người lui thành một đoàn ngủ say. Theo sách tâm lý nói, đây là biểu hiện cực độ thiếu khuyết cảm giác an toàn. Anh xã ôm em vào trong ngực, em ôm Trần Tư Nam ôm vào trong ngực, chúng em trình diễn màn thịt thịt tiếp tục ngủ. Trong đó em bị kẹp ở bên trong, chính là khối thịt ba chỉ.

Anh xã hai ngày này không đi công ty, em thừa dịp nhóc con kia một người ngồi dưới gốc cây xem tập tranh vẽ em mới mua về, lén cùng Anh xã nói những lời Cô giáo Điền đã nói.

“Khả năng là có liên quan đến chuyện lúc trước!” Anh xã nhìn bé nhóc, cũng nhủu mày.

“Nên làm cái gì bây giờ?” Em hoàn toàn không có kinh nghiệm.

“Thường xuyên dẫn con đi ra ngoài một chút, cùng chơi với bạn cùng lứa tuổi sẽ không sao. Về sau em về nhà mẹ đẻ hay sang nhà chị Cả thì nhớ mang con theo, cho con chủ động cùng người khác nói chuyện trao đổi.” Anh xã đoạt chiếc ly trong tay em, đem nửa ly nước trả lại bên trong một hơi uống cạn.

“Bây giờ thì em nên suy nghĩ xem anh làm sao bây giờ?” Anh xã đầy sắc q tình cảm tay của em đặt lên tiểu kê j kê nhà anh. Cái lão nam nhân đục q cầu không biết thỏa mãn này…

Để bảo mẫu trông nom Trần Tư Nam, em cùng Anh xã không cần nổi cũng ăn y trở lại phòng ngủ. Em cảm giác chúng em giống như là đi trốn q tình, kịch liệt thân v hôn với nắn m sờ, cuồng loạn tiến vào cùng luật d động. Theo như cách anh xã nói, thì em lại vô cùng không tiền đồ sáng khoái đến nỗi khóc thét.

Anh xã hôm nay đặc biệt dịu ngoan, chà xát nước mát cùng mồ hôi trên mặt em từng chút từng chút một, khiến em đột nhiên nhớ tới Durex nhà của em. Lông xù hai má của Durex cùng hàm râu hai bên hàm vừa nhú của anh xã thay nhau luân hồi trong đầu em, làm em sực chút nữa cười ra tiếng, nếu thực sự để Anh xã biết suy nghĩ hiện tại trong đầu em, anh luộc chín em nha! Anh xã khó được dịu ngoan như vậy, em cũng không dám giới trò, vì phòng ngừa chính mình thật sự cười lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của em uốn ẻo, chuẩn xác đúng mục tiêu dùng miệng che miệng Anh xã, thế này thì sẽ không thể cười nổi.

Vốn nghĩ Anh xã đã sáng khoái đủ, ai biết anh thế nhưng lại thật sự làm sâu sắc nụ hôn này, sau đó chúng em lại bắt đầu lần nha lần nha lần sáng đan. Cái anh xã già sắc q tình này, anh làm em chỉ cần biểu hiện cho em xem trình độ của một vị đại thúc ba mươi tuổi bình thường thôi!

Phát huy vượt quá mức người bình thường, em sẽ chịu không nổi…… Chịu không nổi…… Trôi oi……

Lúc cơ thể mềm nhũn của em từ trong cơn lốc xoáy trầm luân dục vọng tình tảo lại, em nằm trong lòng anh xã nhìn trần nhà.

“Sáng oai oi [tên một loại nước uống đóng chai bên TQ]……” Em đột nhiên nhớ tới hai ngày trước xem quảng cáo, Trần Tư Nam đặc biệt thích uống thứ này, em cũng thích. Một chai nhỏ xiu uống một hơi là cạn, một chút cũng không đã nghiền. Cho nên, em thường xuyên nốc một hơi hai chai vào bụng cùng một lúc.

Trần Tư Nam đứa ngốc kia một chút cũng không tự lượng sức, bắt chước em học theo, kết quả là tiêu chảy, vài ngày không đi đến đến trường. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của con, em vốn muốn cười nhạo, kết quả biến thành an ủi. Tên nhóc kia đặc biệt úy khuất nằm trong lòng em, nói:

“Mẹ, khó chịu.”

Em cảm thấy lòng em lập tức mềm đi, thanh âm nãi thanh nãi khi thật sự là làm cho người ta đau lòng.

“Bé ngốc!” Anh xã ôm em đi tắm rửa, sau đó chúng em ăn mặc chỉnh tề, mặt người đạ thù [y quan cảm thù], à không, áo mũ chỉnh tề [y quan sở sở] xuất hiện trước mặt Trần Tư Nam. Nhóc con này còn đang lật tập tranh.

“Nam Nam, con không thấy nhảm chán sao?” Em hai chân có chút vô lực, chỉ có thể ngồi ở ghế đá bên cạnh, xoay người cúi đầu nhìn bé nhóc kia.

“Rất đẹp mắt nha!” Trần Tư Nam vô cùng xem thường nhìn em một cái, dường như là đang thăm oán em quấy rầy người ta thường thức nghệ thuật…… Đứa bé bướng bỉnh này!

“Tranh đẹp hay bé gái nào đẹp?” Đây là câu hỏi của anh xã già không biết xấu hổ.

“Tranh đẹp mặt.” Trần Tư Nam trả lời vô cùng thuần khiết. Một đứa bé 5 tuổi vẫn chưa biết hấp dẫn của người khác phái đâu.

“Mẹ cũng đẹp nữa.” Còn bé mà đã biết vuốt mông ngựa, vuốt cho lòng em hoa tâm nộ phóng.

“Nam Nam cũng rất dễ thương.” Hai người chúng em thì nhau vuốt.

Em cảm thấy em cùng Trần Tư Nam thật vừa mắt , em càng nhìn bé càng thấy đáng yêu, bé cũng càng ngày càng thích bám em. Đôi em thường xuyên dán dần lấy nhau, em hôn nhẹ bé, bé hôn nhẹ em. Lần này đôi em đương nhiên không hề ngoại lệ, hai bên cùng hôn nhau, em ôm thân hình nhỏ nhỏ của Trần Tư Nam vào trong lòng, hôn hôn làm mặt bé dính đầy nước miếng.

Đương nhiên, trên mặt em cũng bị bé hôn cho ướt đầm. Chờ hai chúng em chơi đủ, Anh xã mặt đen nghiêm túc cầm khăn lau mặt mặt cho chúng em, biểu tình hết sức bất đắc dĩ.

“Nam Nam, hôn ba ba!” Vì thế, đôi em cùng nhau công kích, anh xã già bị chúng em hôn đến nỗi không có sức chống cự. Hừ ~

Tháng Bảy, em nóng đến độ không nghĩ nhúc nhích, Anh xã cũng lười đi công ty, mỗi ngày ở nhà cùng hai người chúng em làm ấm ỉ. Chúng em ở trong sân, trải hai tấm đệm dưới gốc cây đại thụ, lót lên một tầng chiếu, ba người mặc nội y dỗi phong bại tục nằm đó hóng gió.

Trần Tư Nam còi trưởng, giống con khi rụng sạch lông ù rừ, vừa uống nước vừa chảy mồ hôi, uống đến độ bụng nhỏ căng lên, giống bóng cao su, em gõ gõ, thanh âm kêu đĩnh đĩnh đĩnh đĩnh, thật vui tai. Nhóc con kia bị em gõ, quỳnh quáng cả lên 卐, cái đầu nhỏ chui vào lòng em.

Kiểu tóc của Trần Tư Nam đã bị A Kien sửa chữa thành mái tóc của bé trai xinh đẹp, đứa nhỏ này tóc mềm sờ vào cảm xúc cũng không tệ lắm. Em liền ườn bụng ra, mặc cho đầu nhỏ của bé qua lại.

Nhưng thật ra Anh xã bên cạnh không hề bình tĩnh, cứng rắn tách hai đứa em ra. Tay trái cùng tay phải hai bên phân biệt giam cầm, em với Trần Tư Nam vô cùng ai oán nhìn Pháp Hải bỗng đánh uyên ương. Anh xã một câu cũng không thốt lên, đôi em cũng không dám ai oán, vô cùng ăn ý ngoan ngoãn ngồi bên người anh giải nhiệt.

Sợ anh một khi tức giận, sẽ không để cho chúng em tiêu điều tự tại như vậy. cách giải nhiệt này là em cùng Trần Tư Nam nhìn thấy trong ti vi. Chúng em là trải qua từ triển lạn đánh, nhonge nhoe cứng rắn, dùng hết chiêu thức toàn thân xong mới tranh thủ được sự đồng ý của Anh xã.

Cho nên, hiện tại đôi em phải dựa vào hơi thở của Anh xã sống qua ngày.

Năm nay nóng quá đi, Anh xã cũng bất chấp cái gọi là mặt mũi lốt bên trong áo hay chín, dưới sự đề nghị của em, anh mặc quần bơi ngồi trên chiếu giữa cánh trời nắng, cầm quạt hương bồ mẹ chồng lưu lại cho chúng em quạt mát. Dưới sự đề nghị mãnh liệt cũng yêu cầu của em, Anh xã miễn cưỡng đồng ý cho em mặc quần lót góc bẹt cùng áo yếm ngồi ở bên ngoài.

Cái anh xã già này, đôi mắt một mí bé tí hi cứ một chút là nhìn về phía em liếc mắt một cái, ánh mắt kia đặc biệt không thuần khiết

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Dưới sự đề nghị mãnh liệt cũng yêu cầu của em, Anh xã miễn cưỡng đồng ý cho em mặc quần lót góc bẹt cùng áo yếm ngồi ở bên ngoài. Cái anh xã già này, đôi mắt một mí bé tí hi cứ một chút là nhìn về phía em liếc mắt một cái, ánh mắt đặc biệt không thuần khiết.

“Ba mẹ, vì sao chúng ta không ở trong phòng mờ điều hòa?” Nhóc kia mặc dù ở lúc bắt đầu cực lực duy trì em ra hóng mát ở bên ngoài, cũng trở thành minh quân của em, làm cho Anh xã đi vào khuôn khổ. Nhưng nhóc dù sao vẫn là một cái đứa nhỏ, chính là hồ đồ nhất thời làm mẹ mới mẹ.

Lúc phát hiện sự thật cũng không phải tốt đẹp như điện thị mô tả liền chịu không nổi.

“Mờ điều hòa không tốt cho cơ thể.” Em giải thích, bị ba chồng mẹ chồng dạy, em cũng không chịu nổi điều hòa. Anh xã vì chiều ý em, buổi tối mờ máy điều hòa trong chốc lát, hạ nhiệt độ thấp nhất sau đó thì tắt, mờ toàn bộ cửa sổ ra. Lúc trong phòng gió tự nhiên cũng gió điều hòa nóng lạnh luân phiên là lúc em hằng hái, ấm ỉ nhất.

Có một lần Anh xã bị em trêu chọc d kềm chế không được, mặc cho cửa phòng mờ lớn đã trực tiếp chấn thương thật dạn. Anh xã này sợ người khác nghe thấy, thế nên từ đầu tới đuôi đều lấp kín miệng em lại, bất quá nhìn em vẫn duyên dáng , bởi vì anh chỉ dùng miệng lấp lại~ đương nhiên rồi, ngày hôm sau hai chúng em đều miệng lạp xường, ai cũng không muốn ra cửa, em ngay cả Trần Tư Nam còn không muốn gặp..... Nhóc kia còn quán quít lấy em hỏi: Mẹ ơi miệng của mẹ bị sao vậy.....

Con không thấy mẹ và ba ba con là miệng tình nhân sao?! Lần đó làm xong, đôi em đều dị thường kích động, em rất cực biết vì sao có người nói đánh đả z chiến thì dầy tình q thú ..... Vì thế, cái đầu nhỏ của em bày tính đủ mưu kế dụ dỗ Anh xã.....

Na ná ná. Đồ là chuyện rất hao tổn tâm trí, thời gian địa điểm cần phải lo lắng chu đáo.

Nhưng em còn chưa nghĩ ra chuyện, Anh xã vỗ vỗ đầu nhỏ của nó:

“Đừng nghĩ, không có lối thoát ~”

Không có lối thoát?! Không có lối thoát, không phải còn có cửa sổ sao?! Em không đi đường bình thường không lẽ không được sao?Em không tin tên dân ông già bị sắc dễ bẹp như anh dưới sự dụ hoặc sét đánh siêu cấp vô địch của em lại không phạm tội đâu! Đương nhiên, em phải chờ lúc anh xã già phòng bị sơ hở nhất sẽ cho anh trở tay không kịp, xuất địch bất ý~

Hiện tại trong hoàn cảnh nóng quá như thế này, em ngay cả tính lực ủng hộ Anh xã còn không có, càng miễn bàn chủ động quyến rũ.

Bao mẫu mang nước ô mai ướp lạnh, chúng em ba người đều không hề hình tượng uống cạn một hơi. Em nằm trên chiếu, cảm giác tất cả lỗ chân lông trên người đều mở ra, đưa tay vào trong quần sờ soạng một phen, ươn ướt tất cả đều là mồ hôi. Đưa đến chớp mũi người ngồi, còn có hương vị nước ô mai thoang qua, rất thần kỳ.

“Ghe tòm quái đi!” Anh xã lấy khăn xoa xoa tay cùng với mồ hôi trên người.

“Con cũng lau lau.....” Tên nhóc kia đem cái bụng tròn tròn xích lại đây, chọc em cùng em cùng Anh xã cười một trận.

Bé nhóc phật ý, chu cái miệng nhỏ nhắn đưa lưng về phía chúng em, không thèm nhúc nhích.

“Ôi, miệng con làm sao vậy? Sao lại biến thành miệng núi lửa?” Em chồm qua, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé lên. Sau đó dùng ngón tay chọt chọt đôi môi mềm mại của bé. Không phải nói, nhìn kỹ bộ dạng Trần Tư Nam nhà em rất đẹp, mí thanh mục tú, nhất là cái miệng nhỏ nhắn này nè, quá thật chính là khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn của mỹ nữ cổ đại nhà. Nhưng mà một người đàn ông lại có cái miệng anh đào nhỏ nhắn mà nói... Em đang ảo tưởng đem miệng bé lúc há mồm tượng tượng trên mặt anh xã già nhà em.....

Sau đó, em dưới cái nhìn khó hiểu của Anh xã cùng Trần Tư Nam vỗ chiếu cười đến rồi tỉnh rồi mù.

“..... Mẹ làm sao vậy?” bé nhóc kia cũng bất chấp giận dỗi, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến đến bên người em, chu mông cui đầu đem mặt chôn trong khuỷu tay em.

“.....” Anh xã không nói gì ngồi bên người cầm quạt hương bồ quạt mát cho hai chúng em. Chờ em thật vất và dừng lại, ngẩng đầu nhìn thấy hai khuôn mặt một lớn một nhỏ, lại nhịn không được bật cười tiếp.

Cười, nhất là cười to, kỳ thật là là một chuyện thực phí sức lực. Chờ em cười đủ, không hề hình tượng ngẩ chông vó bốn chân lên trời nằm ở chiếu thượng, cả người mềm oặt. Bé nhóc kia hình như là bị em dọa đến, một mình ngồi rất xa chơi khi cầu.

Đôi tay anh xã trong chốc lát chạm chạm bụng của em, trong chốc lát sờ sờ mặt của em, thật ra thì em biết, anh muốn sờ sờ nhất là meo meo của em. Mọi người xem ánh mắt anh kia, vẫn hướng phía trên này đảo đảo! Cái lão nam nhân không thuần khiết này~

“Làm sao vậy?” Anh xã nhìn thấy em đã yên ổn xuống mới mở miệng hỏi. Đây là sự khác biệt giữa đàn ông già và bé trai trẻ, cho tới bây giờ anh cũng không làm việc vô ích, chỉ biết chọn thời gian tốt nhất hỏi vấn đề thích hợp nhất.

“Em suy nghĩ, nếu đem miệng của anh đối với Nam Nam sẽ cho ra kết quả gì.” Em thành thành thật thật trả lời.

“.....” Anh xã nhìn thoáng qua Trần Tư Nam, đen mặt, danh chính ngôn thuận chụp tay lên meo meo em, miệng làm bầm một câu:

“Trong đầu nghĩ cái gì đầu không!”

“Nghĩ đến anh đó ~” Em thuận miệng thừa nhận, kết quả sắc mặt lão nam nhân nhà em có chút xấu hổ, xoay mặt qua một bên, trên dưới xương gò má còn ra hiện ra vết đỏ ửng khá ghê.....Ôi trời ơi, anh xã già nhà của em là đang thẹn thùng sao!!!!

Tieu thất thật lâu Trịnh Thái đột nhiên gọi điện thoại lại, nói có thứ tốt muốn tặng cho em. Em nói địa chỉ nhà anh xã để hắn đưa lại đây. Anh xã một lời cũng không thêm nói, đuôi em lên lầu thay quần áo.

Trịnh Thái đứng trước mặt em, em dạo quanh hẳn qua một vòng, nhìn ước chừng một phút đồng hồ cũng không dám nhận thức.

“Ông đây có phải là quay chung quanh xích đạo một vòng chứ? Sao lại trở nên đen thui như vậy?” Trời ạ, hẳn vua không là Tiểu Chính Thái cũng không phải Lão Chính Thái mà là Hắc Chính Thái.

“Trong khoảng thời gian này tui ở luôn ở Địa Trung Hải phơi nắng tắm nắng, toàn thân cao thấp đều là màu đồng!” Hắc nằng cảm lên, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

“Vây móng cũng đen sao?” Em vừa hỏi xong, một đạo ánh sáng lạnh phóng tới, là Anh xã nhà em.

“Chỉ ý từ ngữ!” Trịnh Thái có chút ngượng ngùng. Em thật sự chính là tò mò nhà tò mò! Giới nghệ sĩ không phải có một người ở Địa Trung Hải phơi nắng tắm nắng xong hóa thành cổ đồng nam sao! Lúc đó em rất bồn chồn đầu, rõ ràng lúc ra ngoài là cái tiêu bạch kiểm, sao vừa quay đầu lại thì biến thành cổ đồng nam. [Cổ Thiên Lạc đây mà =]]

Sau lại nghe nói là do phơi nắng, em vẫn rất thắc mắc móng anh ta là trắng hay đen. Nhưng đó là người em với không tới nha! Hiện tại có sẵn một người em với tới, em nhất định phải hỏi một câu.

Nhưng mà người ta không thêm trả lời.

“Ông không phải nói có thứ tốt sao? Đầu?” Em đã sớm quan sát, trên người ngoài một cái túi có khóa ra, cái gì cũng không có

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Ông không phải nói có thứ tốt sao? Ở nơi nào?” Em đã sớm quan sát, trên người hẳn ngoài một cái túi có khóa duy nhất ra, cái gì cũng không có.

“Nè! Chính tông áo ngủ to tầm, cho bà thanh lương nhất hạ [mát mẻ].” Trịnh Thái lấy từ trong túi ra một cái áo ngủ có thắt eo màu xanh lá. Màu xanh lá này nhìn qua rất được, thực tự nhiên. Em nhìn không được đưa tay sờ sờ, thật thoải mái! Lạnh lạnh tron tron .

“Trịnh Thái, ông thật là được quá đi!” Em lúi kéo tay hẳn lắc qua lắc lại.

“Đương nhiên, bà không nhìn xem tui là ai hả!” Trịnh Thái có chút ngượng ngùng nhức gãi đầu.

Bào mẫu bê khay nước ô mai ướp lạnh, mời chúng em uống.

Trịnh Thái đặt móng ngồi trên chiếu ở nhà của em uống mấy ngụm nước ô mai nói:

“Mấy người rất biết hưởng thụ..”

“Đến đến đến, Trịnh Thái, đây là Trần Tư Nam, Nam Nam, kêu chủ, có tiền lì xì.” Em nghĩ đến lời nói của anh xã, làm cho Trần Tư Nam cùng người ngoài tiếp xúc nhiều hơn, liền vội vàng đem tên nhóc móng trưởng đang chơi bong bóng kêu đến. Trong bong bóng đổ nước lạnh vào, xúc cảm rất tuyệt nha, đây là cách anh xã dạy chúng em chơi, chúng em chơi hai ngày vẫn cảm thấy đặc biệt thú vị.

Trịnh Thái thiếu chút nữa phun ra một ngụm nước ô mai.

“Khụ khụ khụ, bà, các người khi nào hòa hảo vậy?” Lúc bấy giờ người này mới chú ý tới em cùng Anh xã đã cùng một chỗ. Tên này thần kinh thật thô, vượt qua cả dây thừng .

“Ngày 1 tháng 5. Mau, kể cho con tui nghe chuyện đi du lịch bên ngoài của ông đi!” Em một tay lúi kéo Trịnh Thái một tay lúi kéo Trần Tư Nam nhà của em, đem tay bọn họ đặt vào nhau, xong mới phát hiện hành vi của em có điểm giống hành vi của tam cô lục bà [ba cô sáu bà; Ba cô trong đó có đạo cô, cô đồng. Sáu bà gồm bà mối, bà lang, tú bà, chủ nhà chứa]

Trịnh Thái quá nhiên thật có sức quyến rũ, đem Trần Tư Nam dỗ ngủ mê tam đạo, trong chốc lát oa, trong chốc lát hử há, nghe đặc biệt háng say. Em cùng anh xã bọn họ kể chuyện háng hái, trong lòng đang nặng nề bỗng thả lỏng, Trần Tư Nam cũng không phải rất tự bề, ít nhất khi đôi mắt với những người cùng vật gì đó mà chính mình cảm thấy hứng thú mới chú cũng không tự bề, nhiều nhất chính là có điểm ngượng ngùng mà thôi. Em thích Trần Tư Nam như vậy, đùa nhòát hướng ngoại dứa nhò em không thích.

Vốn muốn lưu Trịnh Thái ở nhà ăn cơm chiều , nhưng hẳn nói mê hẳn bên kia có yến hội, hẳn phải chạy qua.

“Ông mới từ nước ngoài chạy về hả?” Em bưng tỉnh đại ngộ.

“Chỉ bà nghĩ là gì!” Hắc đặc biệt khinh bỉ nhìn em liếc mắt một cái, sau đó tiêu sái leo lên chiếc xe đồ như máu của mình, biến mất cứ như một làn khói.

Buổi tối tắm rửa xong, em khẩn cấp mặc áo ngủ mới vào, quả nhiên thoải mái..... Em ở trên giường lăn nhả vòng, hử hử hai tiếng, lại phát hiện anh xã ngồi ở máy tính trước mặt vẫn không nhúc nhích. Trần Tư Nam xếp chân ngồi ngay ngắn thích thú nhìn một quyển tạp chí du lịch Trịnh Thái lưu lại.

“Anh xã, anh đang xem gì vậy?” Em chồm qua, ghé vào trên lưng anh xã.

Anh xã không nhìn em, thẳng tắp nhìn chăm chăm áo ngủ trên người em, giống như muốn đem nó nhìn khoét thành một cái động.

“Anh không phải bị hạ cô chứ ?” Em vươn tay ở trước mắt anh quơ quơ.

“Áo thoải mái không?” Anh mặt không chút thay đổi hỏi.

“Có.”

“Mát mẻ không?”

“Có.”

Anh xã không thêm nhắc lại.

“Chiếc lá nhỏ nhà của em vừa rồi rời khỏi lẹ lẹ nói cho em cái này nè.” Em tiến đến bên tai anh nhẹ giọng nói. Anh nhìn em liếc mắt một cái, ý bảo em tiếp tục.

“Nó nói, nó đặc biệt chờ mong bị anh tị tay coi ra.” Nói xong, em còn cắn lỗ tai Anh xã một phát. Anh xã gãi nhà của em ghen tị nha.....

Lúc nửa đêm không một tiếng người là lúc em cùng Anh xã trộm q tình. Tiểu từ kia hôm nay thực hưng phấn, mãi cho đến mười điểm mới lưu luyến không rời nhắm mắt lại. Liền ngay cả trong lúc ngủ mơ còn ôm chặt tạp chí du lịch.

Anh xã ôm em đến căn phòng cách vách, thực hiện nguyện vọng của lá cây nhỏ nhà em.

“Chúng ta về sau có phải hay không vẫn phải trộm q tình?” Thỏa mãn tựa vào trong bờ ngực ướt mồ hôi của Anh xã, cổ họng em hơi khàn. Cầu cho phòng này cách âm hiệu quả, bằng không em thật sự không mặt mũi gặp người. Anh xã buổi tối hôm nay phá lệ ra sức, đáng thương cổ họng của em nha ㄟ !

“Nói cái rầm gì đầu không!” Anh xã cắn em một phát, ôm em trở về phòng.

Vài ngày sau em cùng Áp Đan Hoàng vị cùng Bốn Bốn đi dạo phố, mới biết được là cây nhỏ nhà em thì ra giá trị xa xỉ đến thế. Trong khi gây chết, chúng em chỉ trong tạp chí giới thiệu nhìn thấy, trong cửa hàng không có hàng.

“Trong cửa hàng này cũng không có sao?” Nhà này giữ độc quyền kinh doanh, ở A thị tổng cộng có ba cái cửa hàng, cả nước cũng chỉ khoảng hơn 10 cái.

“Trước mắt trong nước còn không có hàng, nước ngoài cũng rất khó mua được. Thiên tâm tị [tơ tằm cao cấp] chủ yếu là dùng để làm lễ phục dạ hội, làm áo ngủ có chút đại tài tiêu dụng. Hơn nữa, chúng tôi nghe báo là số lượng có hạn .” Nhân viên cửa hàng có chút xin lỗi giải thích.

“Cái gì đại tài tiêu dụng, mặc ở trên người thư thư phục phục không phải là rất hữu dụng sao!” Bốn Bốn lông đầy cảm phẫn.

“Mặc ở trên người khẳng định thoải mái.....” Áp Đan Hoàng hai mắt bắn ra ánh sáng

“Đừng, thực thoải mái.” Em nói tiếp.

“Có ý gì?” Bốn Bốn có đôi khi cũng không bền.

“Hắc hắc, ta có một cái!” Em đặc ý cười a đặc ý cười!

“Chúng ta cùng nhau đem nhò này giết sau đó cõt đả ném tới sông hộ thành đi.” Ấp Đàn Hoàng nghiêng rắng nghiêng lại, Bồn Bồn lòng đầy căm phẫn.

Biết được giá trị của lá cây nhỏ, em bắt đầu đau đầu như thế nào dần dần nhận tình của Trịnh Thái.

“Hắn chỉ sợ là cái gì cũng không thiếu.” Anh xã không chút lưu tình hất bát nước lạnh vào em.

Đúng thế đúng thế! Cũng không nhìn xem ba mẹ Trịnh Thái là ai!

Ba già mẹ già của Trịnh Thái là ai? Nói tiếp lại hủ chết nhân, em tốt nhất là không nói. Mọi người trong lòng biết rõ ràng là tốt rồi, mẹ hân là nữ cường nhân chính giới [chính trị], thiết nương tử; Ba hân là đầu sỏ thương giới, thiết huyết thương nhân. Em chính là không hiểu rõ lắm, bọn họ cường cường liên hợp, sao lại cho ra một cái tiểu chính thái. Chẳng lẽ nói, đây là phụ phụ chính trong truyền thuyết?

Đang lúc em vi chuyện của hân rồi rầm thời điểm, Trịnh Thái lại gọi điện thoại mời em ra ngoài chơi. Em thật cẩn thận báo cáo cho Anh xã, Anh xã nhủ nhủ mây, tỏ vẻ ngầm đồng ý. Điều kiện là mang theo Trần Tư Nam này tiểu gián điệp cùng với Trần Hạo Nam này lão gián điệp.

Vì thế, chúng em một nhà ba người đi vào quán kem mà Trịnh Thái hẹn. Mùa hè mà, giải nhiệt giải nhiệt, ăn kem là thích nhất.

Trịnh Thái nhìn thấy bên cạnh em một lớn một nhỏ hai cái gián điệp xong sắc mặt không tốt chút nào.

“Bà đúng là đồ ngốc, nuôi con cho hân ta!” Trịnh Thái thừa dịp Anh xã mua kem cùng đồ uống phết miệng nói thầm bên tai em.

“Ông có biết không?” Em đặc biệt nghiêm túc nhìn hân, hân cũng nghiêm túc theo.

“Như thế nào?”

“Trong đám bạn bè tồi,tui là có tiếng là khuyết hôn nhân.” Nói xong, em liền nở nụ cười, hân vốn đã hắc mặt, lúc này càng đen. Hôn nhân cũng như nước uống, ảm lạnh tự biết.

Trịnh Thái cùng Trần Tư Nam tán gẫu bắt điếc nhạc hồ, em cùng anh xã một người ăn kem, một cái uống trà. Không cần hoài nghi, ăn kem là Anh xã em, uống trà là em..... Ô ô, em đến sinh lý kì, không thể ăn lạnh , ngay cả nước lạnh cũng không thể uống. Cho nên em ngồi trong quán kem ngốc chiêm chiêm cảm một ly nước trà bốc hơi nóng từng ngụm từng ngụm uống.

Bởi vì lớn nhỏ gián điệp phá hư, Trịnh Thái không nói được gì. Buổi tối về nhà, hân viết tin nhắn cho em, nói có việc muốn nói.

Em hỏi hân sự tình gì.

“Ba mẹ cho tui đi coi mắt, tui không muốn đi.”

“Vậy ông tìm cái bạn gái đi!” Ngón út em rung rung một chút.

“Tui đây không phải còn chưa gặp được người thích hợp sao! Nếu không bà nguy trang giùm tui đi!” Một hân còn dám nói.

“Tui là phụ nữ đã kết hôn nha !”

Trịnh Thái liền không nói gì nữa, hân càng như vậy em càng cảm thấy có chút ngưng ngừng. Lúc em cầu hân hỗ trợ, hân không nói hai lời đưa ra trăm phần trăm thành tâm giúp em. Nhưng mà đến phiên em hỗ trợ, em lại làm như vậy.....

Tự hỏi thật lâu, cuối cùng em cảm thấy em hân là giúp Trịnh Thái tìm một bạn gái.

“Anhcam thấy Báo Báo nhà em cùng Trịnh Thái xứng không?” Em tay phải nắm thành quyền đánh vào lòng bàn tay phải, có rồi!

“Quên nói cho em, lần trước anh nhìn thấy Báo Báo cùng một thanh niên tuổi còn trẻ rất thân mật , cùng nhau vào quầy đồ lót.” Anh xã đang chơi trò chơi trên máy tính đầu không ngừng lên, quăng cho em một câu như vậy.

“Sao anh xuất hiện trong quầy đồ lót hả?” Lòng em rung chuông cảnh giác mãnh liệt.

“.....” Anh quét tiểu thí thí cùng tiểu meo meo của em liếc mắt một cái, em mới nhớ ra nội y trên người là anh mua .

Trời quá nóng, em không ngủi ra cửa, trên mạng nhìn thấy một bộ đồ lót thật xinh đẹp liền nhớ Anh xã mua về cho em. Dù sao anh đi làm cũng phải ra cửa. Em chưa bao giờ ở trên mạng mua đồ, không nên hỏi em vì cái gì.

Nếu người duy nhất có thể chọn không được, em cũng không có biện pháp gì. Tốt xấu Trịnh Thái sau đó không nhắc lại chuyện này, em dần dần quên mất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Nếu người duy nhất thích hợp để chọn lựa cũng không hợp thì em cũng không có biện pháp gì. Tốt xấu Trịnh Thái về sau không nói nữa, em cũng dần dần quên mất chuyện này.

Thật vất vả và sống sót sau mùa hè, em cảm thấy bản thân giống như đã chết mất một hồi. Vui chơi giải trí ngày hè ~ ngày hè, em thật sự gầy mất một vòng, cao hừng là em, mất hừng là Anh xã em. Anh hình như thật sự ư phụ nữ đầy thật thật! Nhưng mà cũng may mắn, theo như lời anh xã nói, em khung xương nhỏ, nhìn qua gầy, kỳ thật thật vẫn rất nhiều . Điều này khiến em nghĩ đến thật thần.....

Cuối thu khi trời thay đổi, nội tâm em trở nên tai ác, ý niệm trong đầu lại xuất ra tràn đầy. Đánh đã z chiến, đánh đã z chiến, đánh đã z chiến, ý niệm này giống người ngoài hành tinh công chiếm lấy đầu óc tâm trí em. Em bị nó quấy rầy khiến cuộc sống hàng ngày không yên. Vốn chuyện này em đã gần như quên mất đất, ai ngờ ngày đó cùng Tiểu Nhan Tiểu kê hai đứa nó cùng đi xem điện ảnh giết thời gian, bên trong có một cảnh như vậy. Em nhất thời giống như gãi cát tiết, hưng phấn . Em hưng trí bùng bùng thậm nghĩ chuyện này có thể làm , Tiểu Kê nhảy vào nhẹ nhàng nói:

“Tao cũng muốn thử xem sao.....” Nhò này so với em còn trâu hơn!

Nhưng mà, còn có người trâu hơn, Tiểu Nhan dừng mảnh vô cùng kinh thường nói một câu:

“Ồ dào, chi chuyện tí xau thế này thôi, còn nữa.....”

Nói xong, nhò bà già này còn vô cùng bình tĩnh uống một ngụm coke.

Em cùng Tiểu Kê thực không tiền đồ, nuốt nước miếng theo, ngay tại phút giây ấy em cảm thấy Tiểu Nhan không còn là Tiểu Nhan mà em nhận thức, toàn thân nó có luồng ánh sáng vờn quanh a vờn quanh!

Sao em có thể lạc hậu được? Anh xã già nhà của em so với anh xã già nhà Tiểu Nhan chẳng phải là cao hơn vài cái cấp bậc, em đây há có thể tại phương diện này lạc hậu?!

Xem xong điện ảnh, cảm xúc em có chút nặng cao, lúc nhìn lại thấy chạy quá tốc độ, em phục hồi tinh thần lại giảm vận tốc, vô cùng chợt dạ hướng vào kính xe nhìn nhìn xe anh xã có ở chung quanh không. Nhớ một lần em cảm xúc có vẻ nặng cao, tốc độ xe cũng đi theo nặng cao, lúc ấy em thậm chí có thể nhìn thấy ánh mắt kính diêm cùng súng bãi của mọi người trên đường chung quanh. Trong đó có một ánh mắt đặc biệt nóng bỏng, nóng bỏng đến em không thể không chạm rãi quây đầu qua nhìn. Sau đó em xuyên thấu qua thủy tinh Tiểu Bạch nhà của em nhìn thấy trong chiếc xe bên cạnh một ánh mắt quen thuộc, đôi mắt nhỏ xù một mí, vô cùng nghiêm túc nhìn em. Theo lẽ thường mà nói cách hai tầng kính xe thủy tinh, em hân là nhìn không rõ lắm cảnh tượng trong xe bên cạnh, nhưng mà em cũng không biết vì cái gì em lúc ấy liền vô cùng xác định ngồi trong xe bên cạnh lão nam nhân nhà của em, hơn nữa ánh mắt kia tuyệt đối là đối mắt một mí nhò xù!

Tiếp đó lòng em kinh hoảng, Tiểu Bạch nhà của em như là ngựa thoát cương chạy vội đi ra ngoài. Anh xã lúc ấy rất bình tĩnh, thế mà không có lái xe đuổi theo em.

Em nhìn thấy xe phía sau không đuổi theo, tốc độ xe cũng chậm chậm thấp xuống. Về nhà em chủ động thừa nhận sai lầm, không nên đem xe chạy đến 120 km. Lại càng không nên bị Anh xã nhìn đến a, em ở trong lòng ù rù mặc niệm.....

Trùng phạ của anh là một tuần không cho em lên mạng, không cho em ngủ lòvi, không cho em cùng bọn chị em đi ra ngoài vui sướng..... Ôi Mẹ Maria! Anh đây chính là muốn mạng nhò của em a! May mắn, Anh xã trước sự đau khổ van nài cầu xin của em, ba ngày đã giải bỏ lệnh cấm. Từ đó em bị ám ảnh nhớ mãi, không dám phóng xe chạy nhanh.

Nói trở lại, khi em ý thức được lần này không có bị Anh xã xuất quỷ nhập thần bắt tại trận em vội thờ phào, sau đó một bên lái xe một bên thầm nghĩ hành không tương tượng a tương tượng. Cho nên lúc về nhà, Trần Tư Nam nhà của em không có mở miệng kêu mẹ, mà là đặc biệt lo lắng lấy đôi tay nhò bé phui qua lắc lại trên mặt em, nhường mây lên hỏi:

“Mẹ bị bệnh hả? Sao mặt mẹ đỏ như vậy?”

..... Em đây là bị tư tưởng bắt krong công chiếm đầu óc, tiểu hải nhi đương nhiên không hiểu . Vì thế em chỉ có thể cố làm ra vẻ yếu ớt đem mặt chôn ở trên người Trần Tư Nam, cọ a cọ. Anh xã trở về thấy tư thế này, thật sáng suốt báo lái xe

đem Trần Tư Nam đưa về nhà mẹ đẻ em, sau đó chở em đi bệnh viện. Lặng xào thành chuyện, trời ban thường cơ hội a..... Trong lòng em gian trá nỡ nụ cười hai tiếng, mặc cho Anh xã ôm em ra xe.

Chờ chúng em ra khỏi cửa nhà, em làm bộ như đang thương hề hề giặt nhẹ tay áo anh xã đang lái xe.

“Sao vậy? Khó chịu ?” Anh xã vuốt ve tóc em

“Em không bệnh, em muốn ăn bò hầm.....”

“Mặt hồng như vậy, còn nói không bệnh ~” Anh xã hiển nhiên không tin em

“Mặt em không đỏ ! Anh xem xem nha anh xem xem nha!” Em thừa dịp đèn đỏ, đem hai má tiển đến trước mặt Anh xã.

“Thật sự không có việc gì?” Anh xã có chút kinh ngạc, tựa hồ không quá hiểu được vì sao mặt em khôi phục nhanh như vậy, một đôi bàn tay to thô ráp sờ tới sờ lui mặt em

“Thật sự, em vừa rồi chính là hơi mặt, em muốn ăn bò hầm~” Lâm ngừng, kỳ thật anh xã già vẫn thích em làm vậy.

Vì thế, anh thật sự mang em đi ăn cơm tay mà anh cho rằng phi thường phi thường không đáng, trong bữa ăn anh còn đặc biệt cho phép em uống nửa ly rượu vang. Em cố ý ăn thật sự chậm ~ rất chậm, đợi cho bên ngoài trời tối đen mới chịu quyền luyện rồi đi trước ánh mắt có chút không kiên nhẫn của Anh xã.

“Anh xã, em muốn ngắm sao.” Mặt em mờ to như ánh sao nhìn Anh xã.

“Trời buổi tối nhìn sao gì? Trời về ngủ, ngày mai anh còn có chuyện.” Anh xã tiếp tục lái xe, không hề để ý tới em

“.....” Vì thế em thật sự không hề mở miệng nói chuyện, ngoan ngoãn ngồi bên ghế ù rủ nhĩ gặm ngón tay.

Không lâu sau Anh xã liền nhận không được, hần đem xe dừng lại ven đường, sau đó nghiêng qua.

“Sao vậy? Bị cái gì đã kích há?” Anh xã lung tung hôn em một cái, có vẻ như cho có lệ. Hừ~

“.....” Em không nói lời nào, đáng thương hề hề nhìn anh. Lúc này không tiếng động thảng có tiếng, đôi khi trầm mặc thật là vũ khí cường đại nhất. Vì thế, Anh xã bị khuất phục dưới thế công trầm mặc của em, thật sự hướng xe chạy đến ngoại ô ngắm sao. Đẳng tiếc, đến ngoại ô chúng em mới phát hiện là trời đầy mây, sao không có, muối thì lại không ít. Hai chúng em ra xe đứng không đến hai phút, em bị cần ba phát, ngựa ngày vô cùng. Muối đã ngoại quả thực muốn mạng người nha!

Anh xã thực bình tĩnh đứng ở ngoài xe, em cũng không bình tĩnh trốn vào trong xe.

Xuất sư chưa tiếp thân chết trước..... Điện ảnh thật sự là hại chết người, đây không phải là làm đạo mê điện ảnh ư! Cái gì là đánh đã chiến chứ! Xã thân nuôi muối mới chính xác thì có, em khác nào cùng cấp bậc với Đắc Thích Ca Mâu Ni

Anh xã một người đứng ở bên ngoài rút hết một liều thuốc mới tiến vào, quả nhiên là da dầy thịt béo không sợ cắn.

“Gọi điện thoại về nhà nói em không sao đi.” Anh xã đem đi động đưa cho em

Gọi điện thoại cho nhà nói chuyện xong, em dưới tác dụng của cồn bắt đầu buồn ngủ. Ai biết Anh xã người kia không hiểu nghĩ gì mà nghiêng sang đây hôn em một cái. Miệng đầy vị mùi thuốc lá của anh thành công chằm lên ngọn lửa nhỏ thiêu đốt trong lòng em suốt cả một ngày.

Vì thế, sáu giây mà nhảy mất hơi phi yên diệt, em vô cùng háng hái dùng đầu lưỡi liếm liếm bờ môi hơi mỏng của anh xã, thừa dịp anh chưa rời đi làm sâu sắc nụ hôn.

Anh xã già thật không bình tĩnh bị em chăm ngời, gất gao ôm em cắn cắn một trận. Nhưng khi em với tay vào trong quần áo anh, anh đột nhiên cắn cổ em một cái, sau đó quyết tuyệt nói:

“Về nhà.”

“Không cần!” Trước khi Anh xã lấy chìa khóa lái xe, em bổ nhào vào trên người anh, lại là một trận cuồng loạn cắn cắn, Anh xã nhà của em kiên quyết không thể bại bởi đại thúc nhà Tiểu Nhan!

Anh xã thế nhưng vẫn có ý đồ phản kháng!

“Anh xã, anh chiều em đi.....” Em nhuyền thanh nhuyền khí thì thầm bên vành tai vô cùng mẫn cảm của anh, còn nhẹ nhàng thổi một cái. Anh xã già không còn bình tĩnh nổi, ngay cả hô hấp cũng nặng nề, bàn tay vốn đang phản kháng cũng dần dần ngừng lại.

“Không được hối hận, nhé?” Anh xã một động tác đem em ôm vào trong ngực.

“.....” Giọng nói của Anh xã thật cuồng dã, em không cần thận trong gió hỗn độn.

Mơ mơ màng màng bị Anh xã bế lại đây lần đi qua, khi em bị đặt nằm ngửa ở ghế phó điều khiển mới phát hiện quần áo trên người đã không thấy . Này..... lão nam nhân đáng ghét, thủ pháp sao lại thành thạo như vậy?! Em há mồm muốn cắn anh, lại bị anh hung hăng hôn lại.

“Ồ ồ.....” Bao cao su.....

Em giờ có hai tay hai chân gầy dựa mới khiến cho Anh xã đã hóa sỏi chú ý. Anh có chút không kiên nhẫn cần hai cái trên cổ em, sau đó khàn khàn cổ họng hỏi:

“Hối hận?” Anh mới hối hận, cả nhà anh mới hối hận ! Bộ em vì trận đã z chiến này dễ dàng lắm sao?

“Trong túi xách em có bao cao su.” Vậy này từ lúc em có loại ý tưởng về chuyện này để vào túi, hôm nay rốt cục có đất dụng võ.

“.....Lộn rừng tình.” Anh xã đứng dậy, ở trong xe lung tung xóc lên một trận mới lấy bao cao su ra được.

Rõng rỗng á á á.....

Bóng đêm hắc ám, hô hấp cuồng loạn, ma sát tình tế tuôn rơi.....

Em theo động tác của Anh xã hôn hên x không ngừng rên rì, nằng lén mắt không biết khi nào thì trời quang , mây đen tan, vầng trăng cong cong loáng thoáng lộ ra, sao chi loáng thoáng hai ba cái. Lúc còn bé nghe mẹ nói sao trên trời là linh hồn của người đã mất. Vì thế, em thẹn thùng. Nhiều ánh mắt đang nhìn chúng em kia!

Có lẽ là hoàn cảnh kích thích, người khởi xướng em đây nhất kích động sớm chúc thương [gạo nếp vũ khí], toàn thân vô lực theo động tác của Anh xã nước chảy bèo trôi. Anh xã già rồi loạn này hôm nay hình như phá lệ hưng phấn, làm một lần lại một lần, thế nhưng quên thu liễm.

Làm lần cuối cùng, Anh xã đột nhiên tiến đến bên tai em nói:

“Dừng xong rồi..... Làm sao bây giờ?” Em trai cứng rắn của anh còn đội lên trong bụng nhỏ của em

“Àn.....” Trời biết anh đang nói cái gì, em chỉ cảm giác được chính mình quả thực muốn phiêu miểu mà thăng tiển .

Chờ đến cuối cùng em cảm giác được một dòng nước ấm nóng phun vào trong chỗ sâu thân thể, mới hiểu được ý tứ của Anh xã! Nhưng mà em đã muốn không có tình lực so đo, nghiêng đầu một cái, liền cùng Chu Công này giờ vẫn quyền rũ em bỏ chạy [ngủ].

Lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, Anh xã còn ngồi bên cạnh em, chẳng qua anh đã mặc chỉnh tề, cầm laptop ngồi làm việc.

Em vươn tay ôm eo anh, đem mặt chôn ở trong quần áo anh cọ cọ.

“Tinh dậy xuống ăn một chút đi.” Anh xã xoa xoa mái tóc lộn xộn của em

“.....” Anh không thấy được sao, em là đang thẹn thùng nha thẹn thùng!

“..... Nhóc con ~” Anh xã đem em đang thẹn thùng đặt trong chăn bóp nhẹ trong một lúc mới thức giấc em rời giường ăn cơm

Cơm nước xong, Anh xã đi công ty, em thỏa mãn nằm trên giường lén qua lén lại, viên mãn, chẳng những đã z chiến, còn xe z chiến .....

Bởi vì lần cuối không có làm báo hiêm, em cùng Anh xã thật lố lẳng để phòng một trận. Có tình đi cả mẹ luôn luôn đúng của em thế nhưng không có đúng hạn đưa tin..... Em kinh hoảng được Anh xã hoảng sợ đưa đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, kết quả là vì em tinh thần khẩn trương cao độ, khiến cho kinh nguyệt không điều..... Em quýnh 囧

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Em kinh hoàng được Anh xã hoảng sợ đưa đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, kết quả là vì em tinh thần khẩn trương cao độ, khiến cho kinh nguyệt không điều..... Em quýnh 囧

Lúc có kết quả kiểm tra, biểu tình của Anh xã thực nghiêm túc. Em cảm thấy, anh có vẻ thật sự muốn có con. Nhưng mà, sinh con, em quả thật chưa chuẩn bị tốt tư tưởng. Mỗi khi em hình dung ra dáng vẻ lớn bụng của mình thì đã nghĩ ngay đến Lý Hiệp Đồng trong [long môn khách sạn] bị người ta ép uống nước. Ách, dạ đây em khó chịu quá nha...

“Anh chờ em thêm một chút nữa nha.” Buổi tối, lúc ngủ em đem mặt chôn trước khuôn ngực bóng loáng của anh xã, dùng chóp mũi cọ cọ viên đậu đỏ nhỏ lên của anh.

“Chờ cái gì?” Anh già ngủ đáp lại em.

“Chờ em tắm rửa sạch sẽ ra thu thập anh!” Hừ ~ em thừa dịp anh không chú ý dùng hăng bút một cọng lông cạnh viên đậu đỏ của anh, sau đó giữa tiếng kêu gào thê thảm của anh, em hùng j oai hùng khí ngang a ngang đi về phía phòng tắm.

Chờ em cái gì? Chờ em chuẩn bị thật tốt tư tưởng làm một người mẹ chân chính đó! Còn dám theo em già ngủ ~ cái anh xã già đáng chán này, muốn có con thì nói thẳng, đừng làm ra bộ đáng ảm nhảm này, bà xã mỹ lệ đáng yêu của anh đây nhìn thấy mà đau lòng.

Công ty Anh xã hình như vẫn đang phát triển không ngừng, hôm nay anh đột nhiên nói muốn xuất ngoại khảo sát thị trường. Hiện thể lương mẫ em đây chỉ dành mang theo con về nhà mẹ đẻ. Dù sao ba chồng thường ở lại nhà của chị Cả , em cũng không muốn mỗi ngày buổi tối cùng Trần Tư Nam cuộn lại thành một cục, thật là quái tốn hại mặt mũi của thân là một cái mẫu thân. Vốn em cũng muốn cùng đi theo Anh xã, kết quả nơi anh đi không phải Paris lãng mạn cũng không phải Milan thời thượng, mà là làm cho em vừa nghe tin đã sợ mất mật: Nam Phi...

Mặc cho anh xã giải thích nói Nam Phi rất giàu có, thừa thái hoàng kim, em vẫn không muốn đi cổ hươu của tính tình.

“Vậy anh phải nhớ mua trang sức cho mẹ em, mẹ em thích vàng.” Em thích nhất là bạch kim, vàng thì không thích lắm. Hơn nữa, con người của em cũng không quá thích trang sức. Nhất thời ham mê xô lỗ tai xong, lúc sau lại thấy mang bong tai thật phiền nên không mang nữa. Trừ phi tham dự những sự kiện quan trọng, nếu không em cũng không quá thích mang vòng cổ. Mẹ chồng tặng cho em vòng tay, em thật ra vẫn đang mang, dù sao cũng là mẹ chồng tặng , hơn nữa ngọc dường người. Trước kia em không quá tin tưởng, hiện tại lại cảm giác thấy cơ thể cái biến rất rõ rệt, chẳng hạn như những ngày sinh lý em không còn đau chết đi sống lại như trước kia nữa.

Trần Tư Nam không yêu cầu gì, chỉ muốn Anh xã chụp thật nhiều ảnh mang về. Em cảm thấy bé nhóc kia hình như đối với tranh ảnh thực cảm thấy hứng thú, cũng từng thử cho bé học vẽ, bé vẽ cũng ra hình ra dạng ấy chứ. Em cùng Anh xã thương lượng, chờ bé lớn hơn một chút mới thay dạy vẽ đến dạy cho bé. Em tuy rằng cũng tốt nghiệp học viện mỹ thuật tạo hình, nhưng mà nói ra thật hồ thẹn, chính là cái gà mờ.

Ba ba mẹ mẹ đều rất thích Trần Tư Nam, nhất là ba ba. Em nghĩ nguyên nhân chủ yếu chính là Trần Tư Nam là con cháu của quân nhân, hơn nữa vị quân nhân này là vì chấp hành nhiệm vụ mà bị thương.

Sau khi Trần Tư Nam khai giảng, mỗi ngày đều phải có người đưa rước. Anh xã lại mua một chiếc xe, thuê hẳn một tài xế chuyên môn phụ trách việc đưa rước. Kỳ thật lúc mới đầu, em cũng xung phong nhận việc, Anh xã một ánh mắt đem em thu thập. Em mới nhớ tới sáng sớm đây không nổi...

Lúc lên máy bay, Anh xã không quá muốn cho em đi, em biết anh sợ em vừa xuất hiện liền hủy hoại hình tượng nghiêm túc lãnh khốc mà anh xây dựng ở công ty. Cho nên em gơ tay thề với bề trên là tuyệt đối sẽ không khóc sụt sụt, tuyệt đối sẽ không lụy lụy không rời, tuyệt đối biểu hiện hiện lương thực đức, anh mới miễn cưỡng đồng ý cho em đi.

Lúc đầu em thật sự biểu hiện rất khá rất thể diện, ngay cả ánh mắt Anh xã lúc nhìn về phía em đều mang theo ý cười. Hứ! Không phải là tiền lên máy bay sao, em Kim Bảo Bối còn có thể làm xấu mặt sao? Nhưng mà loại ý tưởng này ngay lúc Anh xã cùng vài người ngoại giao của công ty đứng cửa khẩu chuẩn bị kiểm phiếu đăng ký nháy mắt hồi phi yên diệt.

Em đột nhiên nghĩ đến Anh xã phải một người chạy đến nửa bên kia địa cầu này ngốc nửa tháng, trong lòng có chút hối hoảng. Sauk hi kết hôn, trừ bỏ một lần bởi vì chuyện Mạnh Thi Vũ mà chúng em ở riêng hai nơi ra, còn lại chưa từng tách ra. Lúc đó em còn đang rất tức giận, hơn nữa chưa phát hiện ra tình cảm đối với anh. Hiện tại không giống như vậy, đây chính là Anh xã thân thương cũng là người yêu thân ái của em, em luyến tiếc! Nhân lúc người khác không chú ý, em lén lút vươn tay nắm chặt tay anh xã, sau đó lại cúi đầu dịch hai bước về phía anh.

“Sao vậy?” Anh xã cúi đầu nhìn em.

“.....” Không được, em muốn khóc..... Rất không tiền đồ, cho nên em không dám nhìn ánh mắt Anh xã , chỉ có thể cúi đầu nhìn sàn đại sảnh xám xịt của sân bay.

“làm sao vậy? Không phải mới vừa rất tốt sao?” Anh xã hơi hỏi cúi thấp lmg, đem mặt tiến đến trước mặt em, sau đó lấy tay anh cọ cọ mặt em, em liền phát hiện ngón tay anh bị ướt . Thì ra là em đã khóc.

“..... Anh xã.....” Xong rồi, nhịn không được ..... Nước mắt như là đoán xe Jay,bắt đầu ào ạt phóng ra..... Em đem toàn bộ gương mặt vô cùng thê thảm mặt bị lộ trước mắt anh xã, bởi vì em muốn nhìn một anh thêm một chút, cứ việc hai mắt nhắm lẹ mờ mờ, em cái gì cũng không thấy rõ.

“..... Xem em chỉ được như vậy.....” Anh xã vỗ vỗ đầu em, dờ khóc dờ cười .

“Anh xã, em nhớ anh!” Em rót cục nhịn không được, đem toàn bộ thân thể đều nhào vào trên người anh. Còn chia tay mà bắt đầu tưởng niệm, trước kia cảm thấy những lời này nói thật quái đản, hiện tại cảm thấy thật sự là rất m mẹ nó chuẩn xác ~

“.....” Anh xã cũng đỏ, nhưng vẫn ôm chặt lấy em. Những người cấp dưới thấy ân ý, nghiêm túc quay mặt sang chỗ khác, vô tội lựa chọn nhìn như không thấy.

“Ồ ồ..... Luyến tiếc anh đi mà.....” Em đem nước mắt cọ lên quần áo mới đổi của anh xã, không biết có nước mũi hay không.

“Đã nói không cho em đến đây mà.....” Anh xã bắt đắc dĩ , đem em ôm vào trong ngực vỗ về xoa nắn.

Em ôm Anh xã khốc hôn thiên địa ám, sớm đem chuyện đã cam đoan ở nhà quên không còn một mảnh, hiện tại đừng nói là ở trước mặt cấp dưới trong công ty, Anh xã trước toàn bộ người chứng kiến ở sân bay mặt mũi đều mất hết . Cho nên lúc kiểm phiếu, anh gần như là không lưu tình chút nào đem em đẩy ra. Nhưng mà anh xã già nhà của em, đại lão già này, con người rắn ròi này, lúc bước qua cửa, đôi mắt hồng hồng ! Thật mà, em nhìn thấy! Nhưng lúc em về nhà nói cho ba ba mẹ mẹ nghe, bọn họ cũng không tin, ngay cả Trần Tư Nam nhà của em cũng liên tiếp lắc đầu. Mọi người không phải là cũng không tin chứ?

“Thực đáng giận, lúc đó con không chụp hình lại.” Kỳ quan ngàn năm bị em bỏ lỡ.

“Chụp ảnh còn chụp ra mắt đỏ kia ~” Em không thêm nói nữa, Bảo bảo đây là da dẻ, tìm đánh mà. Nhân lúc em tức giận không thuận, luyến luyến tập tập, coi như là thỏa mãn nguyện vọng của nó.

Anh xã xem như cũng tận chức tận trách, mỗi ngày đều điện thoại cho em báo cáo hành tung một chút, nhưng mà anh trừ bỏ đi quán sát, ăn cơm, đàm phán cùng ngu cũng không có việc gì . Cho nên, bình thường gọi điện thoại, Anh xã nói nói mấy câu sau, còn lại mấy chục phút đều là em nói nói.

Sau lại em mới dần dần vỡ lẽ ra, anh xã già điên nào là đang báo cáo hành tung cho em chứ? Rõ ràng là làm cho em báo hành tung cho anh đây mà, hơn nữa không cần người ta mở miệng yêu cầu, em chính mình liền thấy ngốc chiêm chiêm khai ra hết. Trách không được anh xã già này chịu khó gọi điện thoại như vậy đâu, ra là muốn kiểm soát đây!

Hôm nay ăn xong cơm chiều, em một tay nắm Durex, một tay nắm con đi dạo tiêu com. Mọi người hỏi mẹ mẹ đang làm cái gì? Đang lau máu mũi cho Bảo Bảo kia.....

Nói đến kỳ quái, em thề nhưng gặp được đã lâu không thấy bà trợ lý ngực bự. Không biết mọi người còn có nhớ hay không, là trợ lý củ của anh xã.

Người ta đặc biệt khoan dung trừng mắt nhìn em liếc mắt một cái, giẫm giày cao gót bỏ đi. Em còn chưa nói diễn thì Trần Tư Nam cùng Durex đã tức lên rồi.

“Bà dám khi dễ mẹ tui hả!” Trần Tư Nam giống người lớn, hai tay chống nạnh ngăn trở đường đi của cô nàng ngực bự.

“Gâu gâu oảng!” Durex trợ tay cho chủ nhân nhỏ.

“Ồi ~ chị nhớ rõ cùng cùng Hạo Nam kết hôn mới hơn một năm phải không? Con lớn như vậy tui nơi nào lọt ra vậy? Không biết Hạo Nam có biết hay không kia!” Ngực Bự trực tiếp xem nhẹ Trần Tư Nam che ở trước mặt cô nàng, quay đầu dùng ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn em, một câu một câu gọi Hạo Nam vô cùng thân thiết.

“Cái đó có quan hệ gì với bà hả?” Em giữ chặt Trần Tư Nam cùng Durex, không tức giận, xuống nào, không tức giận. Người ta khi thế cùng chúng em khí thế không cùng một cái cấp bậc.

“Không quan hệ gì với chị, nhưng mà cùng bạn của chị trước đây có quan hệ!” Ngực Bự tự cho là bắt được nhược điểm của em, biểu tình đặc biệt..... Ân, giống đi vệ sinh.

“Anh là bạn trước kia của bà, cũng là trọng phụ đương nhiệm của tui!” Em cố ý nhấn mạnh chữ “trước kia” cùng “đương nhiệm” bốn chữ.

“Con không lừa đảo, lúc chị đây cùng Hạo Nam thân q thật mất m mặt nhà người còn không biết trốn ở chỗ nào lau nước mũi kia!” Bà Ngực Bự tức giận, biểu tình vô cùng dữ tợn.

“Đồ bà già ngực bự! Lúc tui cùng Anh xã hôn nhẹ thân mật, bà còn không biết tránh ở chỗ nào xử lý cái mặt đầy nếp nhăn kia kia!”

Em, Kim Bảo Bối, lớn như vậy, lần đầu tiên cùng người cãi nhau. Em cùng Trần Tư Nam còn có Durex, lấy ba địch một, tham bại mà về. Không phải chúng em quá yếu đuối, mà là địch nhân quá cường đại! Xem ra em thật là một người phụ nữ dù tư cách, từ lúc bắt đầu em liền cảm thấy khí thế của chúng em không phải một cái cấp bậc với người ta, hiện tại quả nhiên thảm bại.

Nhóm em cùng Trần Tư Nam chỉ kém mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ có Durex là còn một mình chiến đấu hăng hái. Được rồi, nó tuyệt đối là dựa vào ưu thế chiều cao, nhắm vào hạ thân của bà Ngực Bự xuống tay. Đứng vậy, là xuống tay, không phải xuống miệng.

Lại nói tiếp Durex nhà của em cũng có chút tuổi rồi, lúc em học cấp ba, một vị chiến hữu của ba ba tặng em làm quà sinh nhật. Lúc đầu em cũng không thích loại động vật lông xù này, nhưng mà ngại cho mặt mũi em không thể không nhận. Chú ấy sau khi xuất ngũ liền xin đi trợ giúp tây bộ, một năm không thấy trở về một lần. Chú có thể đuổi kịp ngày sinh nhật em để tặng lễ vật, thật là một việc rất khó khăn. Ngán dậm dậm lòng ngỗng, lễ kính tình ý trọng, hướng hồ người ta tặng là một chú chó lông trắng xóa. Bất quá khi em cùng Durex dần dần quen thuộc thì lại càng thích nó. Mọi người xem nó hiện tại sửa hăng hái chưa kia? Còn hăng hái hơn là thấy đồ ăn nữa?

Nhưng mà Ngực Bự thật là rất bừa bừa, bà ngay cả chó đều dám khi dễ! Nhưng mà chú chó nhà của em không cần người ~ quên nói, lúc em cùng Durex quan hệ thật tốt, ba ba sợ nó cùng em chơi đùa lại ngộ thương em, không để ý đến em mảnh liệt phản đối, bắt nó đưa đến quán khuyến chuyên dụng nhờ người huấn luyện chó nơi đó huấn luyện một đoạn thời gian.

Sauk hi từ nơi đó trở về, Durex nhà của em chưa từng có hành động cần người. Nó không thể nghĩ ngờ là chú chó nhỏ vô cùng thiện lương đáng yêu nhất trên thế gian này, nhưng mà chú chó nhỏ vô cùng thiện lương đáng yêu nhất lại bị bà Ngực Bự nhấn tằm khi dễ thảm thiết.

Nếu không phải Bối Bối đi ngang qua, chúng em thật sự đã bị giày cao gót dễ nhện khi dễ thảm thiết!

Bối Bối thực anh dũng, một quyền quăng ra đem Ngực Bự đánh cho bay đi thật xa. Em còn nhìn đến đôi meo meo siêu bự của bà lác lư nảy lên, thật sự là mãnh liệt mệnh mông.

“Có mắt như mù, dám khi dễ Bào Bối của nhà ông!”

Bối Bối bộ mặt dữ tợn tiến lên giờ nắm đấm còn muốn đánh tiếp, bị em quát bảo ngưng lại .

“Bối Bối! Không cần đánh phụ nữ!” Thằng em nghe câu này, ngấy ngấy cả người. Chỉ thấy hần chậm rãi xoay người, biểu tình có chút cứng ngắc.

“Chỉ nói coi chị lại gây sóng gió gì hà, còn học được cùng người khác đánh nhau ! Lão từ ..... Lão z từ thế nhưng nhất thời xúc động, đánh phụ nữ.....” Bối Bối vạn phần hối hận, hần là trung thành theo phái ủng hộ chủ nghĩa tây phương thần sĩ

“Bà ta đánh chị trước.” Em tự biết đuối lý, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện. Bối Bối không nói gì, một tay nắm em, một tay ôm Trần Tư Nam, thuận tiện đem dây xích của Durex đặt vào tay em, mang theo chúng em ba người bị thương về nhà.

Ba ba mẹ mẹ nhìn đến em cùng Trần Tư Nam còn có Durex mỗi người [cầu] mặt đầy máu mũi trở về, sừng sốt hơn nửa ngày.

“Tụi bây đánh nhau?” Mẹ mẹ nhìn em, nhìn nhìn lại Trần Tư Nam, cuối cùng nhìn Durex, mẹ dường như không hiểu được chúng em một người lớn, một đứa bé cùng một con chó đến tột cùng hội bởi vì nguyên nhân nào mà giận dỗi ầm ĩ đến độ đánh nhau

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Mẹ mẹ nhìn em, nhìn nhìn lại Trần Tư Nam, cuối cùng nhìn Durex, mẹ dường như không hiểu được chúng em một người lớn, một đứa bé cùng một con chó đến tột cùng hội bởi vì nguyên nhân nào mà giận dỗi ầm ĩ đến độ đánh nhau

“Bà ngoại, có người khi dễ mẹ!” Trần Tư Nam hai mắt rưng rưng, ủy khuất vô cùng.

“À?!” Mẹ mẹ còn chưa kịp phản ứng, lão ba đã trước phát hỏa .

“Đã bị con gái huấn.” Bối Bối vô tình phát tay, ngồi vào sô pha nhìn chăm chú vào bàn tay phải đánh phụ nữ sưng sờ không lên tiếng. Chúng em hai người một có sắp xếp sắp xếp ngồi xuống, lần lượt từng cái để cho mẹ mẹ lau rửa vết thương, em nói chậm rãi từ từ đem ngọn nguồn kể lại.

“Con lần đầu tiên gặp được người vô lý như vậy, bà không nói hai lời liền cời giày cao gót gõ vào ót con!” Em vô cùng ủy khuất, lúc ấy em cảm thấy bà ấy sẽ cãi lại , kết quả người ta trực tiếp bắt đầu. Em mặc danh ký hiệu nhìn bà cời giày cao gót, thừa dịp em bôn chôn bay thẳng đến đầu của em đập vào.

Tội nghiệp em, lúc ấy còn nghĩ, bà Ngực Bự này thật thối thôi, nhìn đến chúng em là ba người liền chuẩn bị chạy trốn, chạy trốn còn không quên cời giày cao gót. Kết quả người ta không phải chạy trốn, là “ Công đức thiện kì sự, tất tiền lợi kì khí”!

“Đưa con ngu ngốc này!” Mẹ mẹ dờ khóc dờ cười.

“Người đàn bà đó là con nhà ai?” Lão ba bao che khuyết điểm, vẫn đang nghĩ làm sao để báo thù.

“Quên đi quên đi, dù sao cô ta cũng không thom tho gì. Cứ dẫm của Bối Bối hoàn toàn đều là đi truyền của ông. Ông cũng không nghĩ lại sức lực của nó.” Mẹ mẹ xử lý tốt miệng vết thương của chúng em, đi rửa tay, sau đó mang mâm đựng trái cây đặt ở trên bàn, lần lượt từng cái đặt cho ba người bị thương chúng em, tỏ vẻ trấn an.

Durex nhà của em hôm nay chịu kích thích quá lớn, thể nhưng lại thật sự nuốt vào trái thanh long mà nó luôn khinh thường.

Ba ba tức giận vào phòng khách đi tới đi lui, chuyển vài vòng sau quay lại nhìn mặt của em sau đó lại tức giận tận trời, tiếp tục xoay quanh vòng, như thể tuần hoàn đi lại. Mẹ mẹ không cho em soi gương, em hoài nghi em đã bị giày cao gót đập thành đầu heo. Cuối cùng mẹ mẹ chẳng những khuyến phục ba ba tiêu bớt giận, còn vô cùng hào tâm phần phó cảnh vệ viên của ba ba đi nhìn nhìn địa điểm phát sinh chuyện, sợ cái bà Ngực Bự bị dễ dễ đánh cho te tua, xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau buổi tối, Anh xã hấp tấp mang theo hơi thở Nam Phi trở về, nhìn em thật lâu không nói gì. Em nhìn thấy bờ môi của anh đang run rẩy, sắc mặt vốn có màu tiểu mạch trở nên có chút tái nhợt, lông mày đen dày gắt gao rồi rậm nhều cùng một chỗ, giữa lông mi là cau lại hần sâu.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Anh xã thô thanh thô khí hỏi, anh vươn tay ra rồi dừng lại trước mặt em, không dám chạm vào đầu heo của em.

“Lời nói của anh ứng nghiệm rồi , em thật sự biến thành lợn rừng .....” Em ghé vào trong lòng Anh xã ô ô khóc ra. Đầu đau quá, mặt sưng quá, trong lòng thật là khó chịu. Em bị tiền nhiệm tình nhân của Anh xã khi dễ .....

“Ba ba, ô ô.....” Xấu xí Trần Tư Nam không có đi học, tiểu tử kia cũng vô cùng ủy khuất, tựa vào trên người anh khóc. Durex không có địa phương chen chân, ai kêu nó nhiều chân chi! Cho nên chi có thể gấp đến độ vây quanh Anh xã em đảo quanh, miệng ô ô gấu gấu, phòng chừng là đang tỏ khó.

Bà xã đứa nhỏ bị người khi dễ, Anh xã thực phần nộ, bất quá nghe xong chúng em tỏ khó, anh lại có chút dờ khóc dờ cười.

“Này tất cả đều là bị giày cao gót đập?” Anh xã thật cẩn thận nâng m vuốt miệng vết thương hồng sưng đỏ của em, Trần Tư Nam cũng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chia lại đây, Anh xã tất cả đều sờ soạng một lần.

“Cũng không sao! Ôi ôi.....” Rất kích động, miệng vết thương đau quá. Nữ nhân này lông dạ thật tàn độc, chuyên chọn mặt em mà đánh, em hiện tại ngay cả nói đều nói khó khăn. Anh xã trấn an chúng em một lúc, lại bôi thuốc một lần nữa, mới lấy ra lễ vật trong truyền thuyết dưới ánh mắt hâm hồ của chúng em.

Lúc anh xã lấy ra một bộ trang sức pha lê, em mới biết được thì ra Nam Phi không chỉ có khoáng sản vàng, còn bảo thạch. Màu tím nhợt hơi hơi ngả một chút phấn hồng, vô cùng xinh đẹp. Em đem cái mặt đầu heo đeo vòng cổ vào cổ, khuyến tai vào lỗ tai, vòng tay vào cổ tay rồi đứng trước gương trang điểm

Nếu xem nhẹ mặt của em, những vật này thật sự quá xinh đẹp. Mẹ mẹ mang vòng cổ, vòng tay bằng vàng cùng một đôi hoa tai to mẫu lục miêu thạch đứng bên cạnh em.

Đẹp thì đẹp nhưng em đẹp không nổi, khuôn mặt em này phải dưỡng bao lâu mới có thể ra ngoài khoe bọn nó đây?!

Anh xã trở về, đương nhiên là muốn đi nhà chị cả thăm bà chồng. Nhưng mà em nhìn mặt mình, chết sống cũng không muốn ra khỏi cửa. Trần Tư Nam vô điều kiện duy trì em. Kết quả Anh xã một tay một cái đem chúng em khiêng lên xe.

“A Tiểu Kim, đây là sao vậy?” Chị cả, anh rể cả, Đản Đản Cầu Cầu cùng bà chồng đều về mặt kính ngọc nhìn em cùng với..... Trần Tư Nam.

“Bị giày cao gót đập.” Lối vừa nói ra, tiếng cười nổ ra một mảnh. Đản đản cùng Cầu Cầu vô cùng nể tình nữ nọ cười nửa ngày dừng không được.

“Cười nữa, đánh hai người nha !” Đây là Trần Tư Nam kể thói quen thô lỗ của em

Con cũng không nhìn xem người ta là hai cái con một cái, con còn đang ở nhà người ta, thiên thời địa lợi nhân hoà con hai loại đều không có, này không phải là dễ nhanh chóng bị đánh sao! Lần trước em sợ đi anh dũng như vậy, là vì ở trong khu phố nhà mình hơn nửa lại là cửa quân khu, mà chúng em lại một đầu ba.

Sai lầm duy nhất chính là xem nhẹ thực lực của địch nhân cùng với không có kinh nghiệm thực chiến, mặt khác chính là chỗ chúng em đứng có hơi khuất, cảnh vệ gác cổng căn bản nhìn không tới chúng em. Bằng không, Ngực Bự khẳng định bị súng máy bắn phá thành cái sàng!

Hừ! Em Kim Bào Bối trong quân khu là rất nổi danh đó!

Từ nhà chị cả trở về, chúng em trực tiếp về nhà mẹ đẻ ngủ. Anh xã còn phải đi làm, em ở nhà, mẹ mẹ còn có thể chiều cổ chúng em. Dù sao em cùng Trần Tư Nam hiện tại là thương tàn nhân sĩ.

Bị em dùng bạo lực đánh chạy về trường học ở : Báo Báo, nghe nói Anh xã từ Nam Phi đã trở lại, nghe thấy liền thí diễn thí diễn gấp trở về, cũng được tặng một bộ trang sức ruby. Em vừa thấy, nổi giận. Trang sức đầy phong cách như vậy sao không phải của em?!

“Em mang này bộ này là đẹp nhất rồi.” Anh xã chạy nhanh vuốt giận. Nể tình anh khó được lời ngon tiếng ngọt, em không nói nữa. Em chỉ biết anh xã già anh đây sẽ không cho em mang trang sức chói mắt như vậy. Anh chỉ thích màu sắc thanh lịch, như là xanh nhạt a tím nhạt a hồng phấn a xanh lục nhạt a ... Quên đi em không nói, dù cho có tục khí đi chăng nữa, anh thích là được.

Buổi tối Trần Tư Nam đi theo Bối Bối ngủ, hai người thật có tiếng nói chung. Chủ yếu là, một quyền của Bối Bối khơi dậy nhiệt huyết của Trần Tư Nam đường đường là một đấng nam nhi không mất nước. Tiểu tử kia vô cùng kiên định nói về sau phải bảo vệ em, cho nên quần quít lấy Bối Bối muốn được truyền dạy công phu

Nằm ở trên giường, Anh xã giống biển ma thuật biển ra một cái vòng chân ruby nhỏ nhắn, vô cùng tinh xảo và xinh đẹp.

“Đeo cho em ~” Em đem bàn chân mềm mại non nớt đưa đến trước mặt anh xã, để anh giúp em đeo.

Hắn cũng vô cùng kiên nhẫn giúp em mang xong, vỗ vỗ lòng bàn chân của em

“Vừa lòng chưa?”

“Dạ có, đẹp quá!” Em gio chân lên, tí mí đánh giá một phen. Da thịt trắng, mang cái gì cũng đẹp hết ~ thỉnh cho phép em tự ký một phen.....

“Em có thể thực nữ một chút không?” Anh xã gạt ra bàn chân đang đưa đến trước mặt, biểu tình mười phần bất mãn.

“Tim bà Ngục bự nhà anh bảo bà ta thực nữ cho anh xem!” Nha nha, lấy giày cao gót đập vào mặt, thật đúng là đủ thực nữ. Em quay mặt sang chỗ khác, không thèm để ý tới Anh xã . Nhớ đến chuyện này em liền nóng lên, người khác cười chê còn chưa tính, người đánh em hóa ra lại là tiền nhiệm tình nhân của anh xã a tiền nhiệm tình nhân!

Nói xem, em một thiếu nữ mềm mại trong trắng già cho anh một ông xã già buồn chán đã muốn dù ỷ khuất rồi? Cổ tình bên người anh còn liên tiếp không ngừng nhảy ra đủ loại nữ nhân..... Được rồi, em thừa nhận em khoa trương, cho rằng nói chỉ có hai cái đi, nhưng mà hai chúng em kết hôn mới bao lâu nha....

Em hôm nay ra đường bị giày cao gót đập, ngày mai có thể nào bị người ta xem như dưa hấu mà thực dao nhỏ vào? Em có phải là quả ỷ khuất hay không?..... Lão nam nhân anh kia còn chê em không thực nữ!

“Này lại là ăn lão gấu chưa gì đây?” Anh xã nâng mặt em lên, thoa thuốc mỡ cho em. Vừa rồi thoa thuốc xong mới mới phải đến nhà Chị Cả nên rửa sạch rồi, trước khi ngủ tất nhiên phải bôi một lần nữa.

Lúc anh bôi đến cằm, em cúi đầu hệ miệng cắn đầu ngón tay anh, kết quả là sai lầm, cắn miệng đầy thuốc mỡ, làm em ghê tởm quá đi. Không thèm nói lời nào vọt tới buong vệ sinh nồn khan một trận.

“Em đây trêu chọc phải người nào chứ?” Súc miệng xong, em nằm trong lòng anh xã nhăn nhó mặt mày.

“Tốt lắm tốt lắm, chuyện này bỏ qua đi, hai ngày nữa anh mang em đi miếu thấp hương bái Phật xã xui.” Anh xã hiếm khi nhẹ giọng an ủi, nhỏ nhẹ vuốt em cho em bớt giận.

“Anh cùng bà ta đến tốt cùng quan hệ gì đây.....” Em cứ hể nghĩ đến Ngục Bự liền khó chịu, bà ta dựa vào cái gì đánh em nha! Thấy giáo dạy cho chúng ta phải xuyên thấu qua hiện tượng xem bản chất, xét đến cùng bản chất này không phải là anh xã già chết tiệt nhà em sao!

Nếu anh trước khi cưới không niệm hoa nhạ thảo, em có thể gặp được tai họa từ trời cao rơi xuống như vậy sao?

“Có thể có cái gì quan hệ chứ, cô ta là bí thư trước kia của anh, anh là ông chủ trước kia của cô ta. Chấm dứt hợp đồng xong thì hai người vốn không có quan hệ gì.” Anh xã nói một chút cũng không đúng lý hợp tình, thậm chí không dám nhìn ánh mắt của em nói. Anh xã già này chính xác là đang dùng ngôn ngữ của tử chí nói cho em biết, anh trong lòng hoảng loạn!

“Bí thư? Em xem là tiểu m bí đi? Bất quá, bà này tuổi làm tiểu m bí có phải hay không là rất lớn? Nhiều nhất cũng chính là cái lão bi!” Hừ! Ánh mắt của anh xã già nhà của em..... Em thật sự là không muốn đánh giá cái gì. Tưởng em Kim Báo Bối già cho anh thì phải là một đóa hoa tươi cảm trên bãi phân trâu! Ai biết bãi phân trâu này hóa ra rất được hoan nghênh, trước khi em cảm còn bị hoa khác để lại dấu vết!

“Đều chuyện lúc nào rồi? Em cứ nhất định phải theo anh lật lại chuyện cũ hả?” Sắc mặt Anh xã không tốt lắm .

“Em cứ moi lại chuyện cũ đó, có sao không? Anh xem xem khuôn mặt này của em, em làm người bị hại, chẳng lẽ ngay cả việc truy cứu bản chất nguyên nhân khiến chính mình vô duyên vô cớ bị người ta công kích cũng không có sao?! Anh cho em một lời giải thích! Em muốn một lời giải thích hợp lý!” Em thừa nhận, em thật sự phẫn nộ rồi.

Em Kim Báo Bối lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên chịu ỷ khuất lớn như vậy. Trước kia em có thể dễ dàng tha thứ, bởi vì em cùng Anh xã quan hệ cũng không tốt, tựa như Tiểu Nhan nói, chúng em là một con sâu lười được gia đình nuông chiều từ bé, trước khi không có tình cảm làm trụ cột thì không có tư cách yêu cầu anh xã nhất định phải thủ thân như ngọc vì chúng em. Huống hồ, người có địa vị có thân phận như anh xã, ở bên ngoài khó tránh khỏi sẽ phải xã giao cùng giao tế, gặp dịp thì chơi luôn khó tránh khỏi.

Lúc ấy em nghe xong thì thấy khổ sở trong lòng, nhưng cũng không nói gì thêm. Em không thương Anh xã, cũng không nhất định yêu cầu Anh xã yêu em, trung thủy với em. Hiện tại, em đã cho rằng hai chúng em đã tâm ý tương thông, em không có lý do gì giống như trước kia mở một con mắt nhắm một con mắt, Anh xã chính là Anh xã của một mình em!

Hon nữa, anh xã già nhà của em cũng thực minh xác quán triệt tư tưởng này. Hiện tại, thế nhưng đột nhiên toát ra một cái ban gái trước khi thể hiện ngang hướng em khiêu chiến, hon nữa em đây chính quy phụ nhân lại bị khi dễ đến tình huống này, làm sao em có thể không tức giận!

“Em thật muốn nghe?” Anh xãnhìn em nói điên, biểu tình cũng còn thật khó chịu.

“Anh cho là muốn nghe sao? Có người phụ nữ nào thích nghe tình s sử của ông xã mình há! Em chỉ là muốn biết, anh cùng bà ta cuối cùng là quan hệ hay không! Bà dựa vào cái gì đánh em đánh đúng lý hợp tình như vậy!” Em này chính quy phụ nhân còn chưa làm gì hết...Nói xong em rất muốn khóc, rất ghen khuất

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 37

Bà dựa vào cái gì đánh em đánh đúng lý hợp tình như vậy!” Em này chính quy phụ nhân còn chưa làm gì hết...Nói xong em rất muốn khóc, rất ghen khuất.

Anh xã rồi rảnh nhin em, còn có chút không quá tình nguyện kể cho em nghe chuyện tình yêu đơn phương lúc xưa. Về phần vì sao không quá tình nguyện, sau này hỏi anh, hẳn nói một người đàn ông chân chính làm vậy giống như đàn bà con gái kể chuyện phong hoa tuyết nguyệt trước kia, thật sự là... mất mặt chết người!

Nói ra thì cái bà Ngục Bự [đại n nãi zừ] kia từ lúc trung học đã thích Anh xã nhà của em, nhưng mà Anh xã em không thích cô ta, bởi vì Anh xã thích dạng con gái nhàn có vẻ ngoan ngoãn, hiện lành.

Ngục Bự từ hồi trung đã rất buồn hân, cũng rất nhiều nam sinh xưng huynh gọi đệ, lúc đầu muốn nhận thức anh xã già nhà của em làm đại ca. Đường nhiên, anh xã già nhà của em lúc biết rõ ý đồ của bà xong liền quai quyết cự tuyệt.

Anh xã đi vào quân đội hai năm, Ngục Bự lại vẫn kiên trì không ngừng đi quân đội thăm hân. Ngục Bự học tập không tốt, tốt nghiệp trung học xong bắt đầu đi làm kiếm sống, lúc ấy rằng có thể là bất cứ giả nào, trong một lần đến thăm anh xã thế nhưng lại nói rõ với anh là “ em chờ anh đến lúc kết thúc nghĩa vụ”.

Anh xã nể bà ta là con gái nên cũng ngưng ngưng cự tuyệt rất rõ ràng, nói anh thích dạng con gái văn tình yêu đọc sách, bọn họ không thích hợp. Ngục Bự này không biết thất bại là gì, thành thật ôn tập một năm, thì đợt một trường đại học cấp hai!

Nói tới đây, em không thể không bội phục nghị lực của cô ta, thật sự là một nữ nhân đáng sợ, may mắn Anh xã cũng là một người đàn ông ý chí kiên định, lập trường minh xác, nếu không đã sớm bị người phụ nữ này bắt được rồi.

Anh xã xuất ngũ xong trực tiếp mở công ty dưới sự hỗ trợ của gia đình, Ngục Bự vừa học bốn năm đại học nói là vì muốn học tập kinh nghiệm nên muốn tới công ty làm thực tập, muốn Anh xã cho năng cơ hội. Dù sao cũng là bạn học cũ, Anh xã mặc dù không tình nguyện, cũng không có cự tuyệt. Bà Ngục Bự này thật sự rất tâm kế, từ lần trước thất bại xong cũng không nói chuyện tình cảm gì trước mặt anh xã nữa, mà lấy danh nghĩa là bạn học cũ quan tâm anh, giúp đỡ anh.

Anh xã là một người đàn ông thần kinh thô, nghĩ rằng không đáp lại thì cô ta hẳn là dần dần lạnh nhạt. Hon nữa, Ngục Bự tiến hành phương pháp hỏi han ăn cần chậm rãi từ từ theo đuổi.

Ai biết cách theo đuổi quá mức bảo thủ như vậy trực tiếp bị anh xã nhà của em xem nhẹ, chờ đến tuổi lập gia đình, anh xã bắt đầu tìm kiếm đối tượng kết hôn, trực tiếp xem nhẹ vị nữ bạn học bên người này. Anh cho rằng cô ta đã sớm buông tha cho lão già đáng chán là anh rồi!

Biết được Anh xã đi xem mắt, Ngục Bự bạo phát một lần xong liền cùng Anh xã mỗi người đi một ngà, hoặc nói chính xác hơn là, người ta công khai thanh minh, đối với Anh xã em hoàn toàn thất vọng rồi.

Ai biết, vị phụ nữ đầy buồn hân này sau khi biến mất một tháng lại hùng dũng oai vệ khi phách hiện ngang trở về, giống như chuyện lúc trước không có phát sinh, nói với Anh xã em là “lần này thật sự xem anh như bạn học cũ và là ông chủ, anh hàng tháng phải trả lương cho em kiếm cơm”!

Vì thế, mãi cho đến khi chúng em kết hôn, Ngự Bự vẫn làm còn làm bí thư cho anh xã. Sau lại em đến Anh xã công ty, phát sinh chuyện hai người “Đánh giáp lá cà”, Anh xã trì hoãn này nói ý thức được để Ngự Bự bên người giống như một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào bùng nổ.

Anh xã bán chất là người rất quan tâm gia đình, cho nên lần đó anh thật quyết tuyệt đoạn tuyệt quan hệ công tác với Ngự Bự. Kỳ thật, đàn ông một khi mà nhắm tâm lên rồi thì càng quyết đoán so với phụ nữ rất nhiều.

Anh xã không nói cụ thể là anh làm như thế nào, nhưng là em có thể tưởng tượng ra Ngự Bự lúc ấy khẳng định sẽ không dễ dàng rời đi. Anh xã già nhà em còn không biết bị thương tâm lòng của người ta ra sao kia!

“Vậy nói theo cách khác, hai người không có phát sinh quan hệ?” Lòng em rối cuộc thư thái một chút.

“Đương nhiên, anh mà thật sự có phát sinh quan hệ với cô ta thì đời này coi như trực tiếp đi tong rồi.”, kia đời này liền trực tiếp đi tong.” Nói xong, Anh xã rung mình một cái, không biết là thật hay giả đấy. Nhưng mà lấy sự hiểu biết của em với anh xã già, anh thật sự là không thích dạng phụ nữ bừa hăn lại đã man này.

“Hừ! Mặc dù là không có quan hệ với bà ta, anh cũng khẳng định là có cùng người khác!” Trai to 29 tuổi, đánh chết em cũng không tin.

“Anh kiếp trước còn cưới vợ sinh con, có phải cũng nên lãng trí xừ thì không đấy?” Anh xã này..... thật sự thừa nhận. Quên đi, anh nói cũng đúng, dù sao trước kia chúng em cũng không quen nhau..... nhưng mà lòng em vẫn có chút không thoải mái.

“Tốt lắm tốt lắm, thời gian không còn sớm, chúng ta đi ngủ sớm một chút.” Anh xã nhìn em ủ rũ mặt mày, liền chạy nhanh nói sang chuyện khác, sợ em lại hỏi tình yêu trước kia của anh. Hừ ~ đây rõ ràng là chốt dạ!

“Em không buồn ngủ.....” Bởi vì em muốn làm chuyện khác xấu xa hơn, đã nửa tháng không gặp mặt.....

“Vậy chúng ta làm chuyện khác nhé.” Anh xã già háo sắc này! Quả nhiên cùng lòng em có linh tế...Anh xã theo thói quen định cúi đầu hôn nhẹ em, lại phát hiện mặt em đầy thuốc mỡ, không có chỗ nào để đặt miệng, chỉ có thể từ bỏ.

“Hôn chỗ này!” Em vô cùng dừng cầm vén quần áo lên, đem đôi meo m meo không có mặc tráo chén lộ ra, đưa đến trước mặt anh xã. Em gần như nghe thấy “oanh” một tiếng, mặt của anh xã già nhà em so với hoa hồng còn đỏ hơn.

“Lộn ngược tình!” Anh xã thô lỗ rống lên một câu, cúi đầu cắn meo m meo của em. Em nhìn mãi đầu lông xù của anh xã ghé vào trước ngực, cười ngầy ngớ, mọi chuyện không thoải mái phía trước đều tan thành mây khói. Chỉ cần anh xã già nhà của em còn ở đây, em còn có cái gì mà khổ sở?

Cho dù là Ngự Bự đem em đánh cho đầu đầy cục u, Anh xã em vẫn là Anh xã em. Mặc kệ bọn họ phía trước có ân ân oán oán gì đi chăng nữa đều đã là chuyện quá khứ. Em mà thật sự đi so đo với anh xã thì thật là ngốc ngốc Bào Bối nhì.

Gần nửa tháng không có làm yêu yêu, Anh xã nhà của em có chút không bình tĩnh. Một đôi tay mạnh mẽ lại em lại rồi để lên, miệng cũng rống rống [rít lên] cần trên cần dưới. Em so với hân còn mát bình tĩnh hơn, cần cần xong lại cào cào, đã dạng còn hơn Durex nhà em nữa.

Đang trên đà đi nhưng mà em lại sớm trước với khí đầu hàng trước. Khoái g cảm đến rất mạnh mẽ, em không cần thận hết lên. Nhưng mà em đột nhiên nhớ ra đây không phải là nhà, mà là ở nhà mẹ đẻ..... Bào Bào ở cách vách nên không khỏi có chút lo lắng hỏi anh xã đang nằm úp sấp trên người em hôn qua hôn lại trên người em, chậm rãi bất động, chờ em dịu lại:

“Không biết phòng này cách âm tốt không nữa.....”

Những lời này của em thực bình thường phải không? Không có ý tứ gì ám chỉ đúng không? Nhưng mà anh xã già nhà của em như là uống máu gà ăn v cá, mạnh mẽ trở mình đem em đặt trên giường tiến công mạnh mẽ một trận, còn cắn meo meo của em vài cái, cần cho em tê dại.

Không được, sau này em phải hỏi Tiểu Nhan Anh xã biến đổi như vậy có phải có khuynh hướng SM không đây...

Tiểu biệt thủng tân hôn, ngày hôm sau em đứng lên không nổi, thắt lưng đau mông đau mặt cũng đau. Anh xã đi công ty, anh giống như đâm phán thành công một hợp đồng làm ăn lớn, còn đem thị trường của Nam Phi đã thống. Cho nên anh cần hợp để báo cho mọi người tin tức phần chần này, cũng như soạn thảo sách lược thích hợp.

Nói theo cách thông tục dễ hiểu, Anh xã nhà của em đã bắt đầu bận rộn. Trước kia em vẫn cảm thấy Châu Phi so với chúng em giống như thế giới thứ ba vậy, cần bản không có lợi ích gì đạt được, nhưng dưới sự giáo dục của anh xã, em mới biết được thị trường tiềm lực nhất không phải là quốc gia phát đạt như Âu Mỹ mà là Châu Phi với Đông Nam Á.

Vì sao lại nói như vậy? Bởi vì bọn họ còn có không gian phát triển thật lớn, tiềm lực hiện có là vô cùng vô tận. Giống như Những đất nước phát đạt ở Âu Mỹ thích đến Trung Quốc đầu tư là vậy đó, phải là thương gia Trung Quốc có chút năng lực đều muốn đến Phi Châu, đến mảnh đất nhìn tựa như cần cỏi nhưng chứa đầy vàng.

Anh xã phân tích cho em nghe những lợi hại trong các mối quan hệ xong, em hưng phấn dị thường, cần thận trái tim gan lịch đều run rẩy đây này. Em thừa nhận em không bình tĩnh, nạo hiểm tròn mắt hỏi Anh xã:

“Có nghĩa là em đây về sau có thể tùy tiện tiêu xài?”

“Tuần thù nghiêm ngặt nữ tắc, cần kiểm công việc quản gia!” Anh xã một câu đem tất cả kích thích mãnh mẽ của em đánh đi trở về. Xà ~ không cho em tiêu tiền, vậy anh kiểm một đồng tiền vậy về làm gì chứ!

Em một người nằm trên giường càng nghĩ càng cảm giận, nghĩ nghĩ lại nghĩ đến Ngự Bự, sao bà có thể lấy gậy cao gót đập vào mặt người khác chứ?! Đây không phải phạm pháp sao! Mẹ của bà không giáo dục bà, đánh người không đánh mặt, mắng người không chỉ rõ điểm yếu sao?

Ngay cả em Kim Bào Bối đều biết đạo lý này, bà ta so với em còn ân nhiều năm hơn khổ hơn tại sao lại có thể không biết? Đã không biết còn chưa tỉnh, đã vậy bà còn quán triệt chấp hành “ đánh người chuyên đánh mặt” nha!

Em một người nằm ở trên giường càng nghĩ càng cảm giận, càng tức giận càng nghĩ, cuối cùng hung hăng lăng vài cái, ép cho chiếc giường gỗ ọp ẹp kêu vang kéo kẹt kéo kẹt. Sau đó nghe âm thanh này quen thuộc quá, em bỗng nhiên liền tưởng đến đêm qua, lập tức từ Kim Bào Bối biến thành Kim Cà Chua, mà lại là một trái cà chua rách da.

Ngày lúc đó, mẹ mẹ bưng một chén cháo mang vào. Nhìn đến nụ cười hiền lành của mẹ mẹ, em chợt dạ quay mặt, cần thận người người trong không khí có hương vị gì đặc thù không, mà tại thời gian quá dài, người không ra. May ghê, lúc anh xã đi có mở toang cửa sổ ra, hương vị chắc là không nồng lắm.

Tuy nói nam h hoan nữ ái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng mà trước mặt mẹ mẹ em cũng có chút ngượng ngùng.

Có vẻ như mẹ mẹ nhìn thấy động tác giống con chó nhỏ của em, cười cười nói:

“Bào Bối nhì ngốc!”

Em le lưỡi uống một hơi chén cháo độ ấm vừa phải. Mẹ mẹ thừa dịp em rửa mặt, giúp chúng em thay đổi drap giường. Nhìn theo drap giường bản mẹ mẹ đem ra ngoài, em mặt đỏ thắm. Đem qua ẩm i rất dừ dột... 囧 囧quỳnh quá nha!

Buổi chiều, tự nhiên Anh xã gọi điện thoại báo em chuẩn bị xinh đẹp chút, muốn dẫn em ra ngoài.

“Khẩu mặt em như vậy thì làm sao mà chuẩn bị xinh đẹp được há?!” Này không phải là nói nhảm sao! Lão già này không phải đang khó để em sao?! Em thờ phỉ phì hừ một tiếng liền cúp điện thoại.

Kết quả không lâu sau Anh xã trở lại, chính anh lái xe đi.

“Đánh chết em cũng không ra ngoài.” Ngày hôm qua đã một nhà chị Cà cười nhạo, em không bao giờ muốn đi ra ngoài mặt mặt xấu hổ nữa.

“Cô ta đánh em thành như vậy, ít nhất phải xin lỗi em.” Cánh tay thon dài của Anh xã lập tức ôm em vào lòng, không thể động đậy.

“..... Ái?” Em có điểm phản ứng bất ngờ.

“Còn có thể là ai? Chúng ta cùng đi, phải nói chuyện với cô ta rõ ràng, ít nhất cô ta phải xin lỗi em.” Anh xã nhẹ nhàng hôn hôn vết thương trên mặt em

“.....” Em vực bậc đáng này đi, một chút lực ực tiếp cũng không có, cho nên em không nghĩ đi. Nhưng mà để cho Ngự Bự xin lỗi em lại là một chuyện thật quyền rũ, thật hấp dẫn, em có chút do dự.

“Em mang theo thương tích đi mới càng có sức thuyết phục, như vậy anh càng có bằng chứng nói chuyện. Lần này chúng ta nói rõ ràng lần cuối, nếu cô ta còn cư xử với em như vậy, anh sẽ không khách khí với cô ta.” Anh xã sắc mặt thực âm trầm

“Anh bỏ được sao.....” Em bủi môi, kỳ thật trong lòng khoái muốn chết.

“Anh chỉ luyện tiếu nhóc con là em kìa!” Ôi anh xã già đột nhiên bạo phát lời ngon tiếng ngọt, giết em không kịp trở tay, ngoan ngoãn vác theo đầu heo sừng hồng đỏ tím đi theo anh đến gặp cái bà Ngự Bự kia.

Anh xã chuẩn bị thật chu đáo, đặt bàn trong góc khuất của quán trà, ngoại trừ phục vụ dẫn đường, không ai chú ý tới em. Nhưng người phục vụ tố chất có vẻ cao, cái gì cũng như không thấy, khiến lòng em thấy thoải mái một chút.

Việc khiến em kinh ngạc là, đ tình huống của Ngự Bự so với em cũng rất thê thảm, lúc ấy Bối Bối phỏng chừng là rất kích động, một đám đám vào mặt bà, khiến cho nửa bên mặt bà sừng rất to, xanh xanh tím tím, rất là đáng sợ. Lúc bà nhìn em vẫn rất hung thần ác sát, nhưng ánh mắt nhìn anh xã rõ ràng rất dịu dàng

“Anh Nam, anh tìm em có việc gì sao?” Ngự Bự liền nhìn em một cái, giống như chê em vương bận.

“Trầm Văn, có báo tôi là Trần Hạo Nam là tốt rồi. Lần này tôi tìm cô đến, là muốn nhắc lại với cô một sự thực là, tôi đã kết hôn , cũng rất thương yêu với tôi, hy vọng cô không cần lại tiếp tục can thiệp vào cuộc sống vợ chồng tôi.” Thần sắc anh

xã nghiêm túc mà xa cách.

“A..... Anh đau lòng người ta, chắc gì người ta đã đau lòng anh! Anh Nam, anh đừng chê em lắm miệng, em thật sự không nghĩ ra hai người rõ ràng mới kết hôn hơn một năm thôi, vì lại có một đứa nhỏ bốn, năm tuổi gọi nó là mẹ? Trung gian là có việc gì đấy ta?”

Ngực Bự cũng chính là Trầm Vân, ánh mắt mười phần gào hoạt nhìn em liếc mắt một cái, hình như thật sự nghĩ là bắt được nhược điểm của em

“Chuyện này việc nhà của chúng tôi, cũng có không quan hệ. Nếu cô là vì vậy mà hành hung vợ tôi, như vậy tôi nghiêm túc yêu cầu cô xin lỗi vợ tôi.” bộ dáng nghiêm túc của Anh xã thật tuần tử, thật tàn bạo!

“Há! Mặc dù là nó sinh con cho người khác cũng không quan hệ sao?! Anh tình nguyện muốn một thứ hàng thối rửa cũng không muốn em sao?! Em không rõ em có chỗ nào không xứng với anh!” Trầm Vân biểu tình thực dữ tợn.

“Bà mới là thứ hàng thối rửa! Cả nhà bà đều thối rửa!” Em tức giận đến tím mặt, người phụ nữ này sao có thể ăn nói quá đáng như vậy!

“Đừng tức giận, đừng cãi nhau.” Anh xã ôm em vào ngực, sau đó mặt không chút thay đổi nhìn Trầm Vân nói:

“Xin lỗi đi!”

Ánh mắt cứng biểu tình Anh xã đều rất có lực sát thương, ngay cả em đều nhận không được sợ run cả người, Trầm Vân sững sốt một lúc lâu, đột nhiên ó ồ khóc lên, giống như ai đang khi dễ bà vậy đó!

“Trầm Vân, tôi không muốn đem sự tình khiến cho căng thẳng như vậy, dù sao chúng ta cũng là bạn học. Nhưng mà cô hiện tại lại trực tiếp uy hiếp đến sự an toàn của vợ tôi, làm chồng, tôi phải vì vợ mà lo lắng. Tôi trước kia không thích cô, về sau cũng sẽ không thích cô, mới có trình xa chúng tôi, ít nhất là không cần can thiệp vào cuộc sống của chúng tôi, bởi vì cô không có tư cách. Trước đây tôi còn có thể xem cô là bạn, nhưng mà cô làm chuyện này, tôi không có lý do gì tiếp tục quan hệ với cô nữa. Tốt nhất là chuyện ai nấy lo! Chuyện tình lán này tôi có thể bỏ qua, lần sau lại có chuyện như vậy, đừng trách tôi vô tình.” Anh xã nói xong cũng không thêm nhìn Trầm Vân khóc tề tâm liệt phế, kêu phục vụ tình tiền rồi trực tiếp lôi kéo em ra cửa.

“Bà ta còn chưa xin lỗi em mà!” Ngồi ở trên xe, em mới kịp phản ứng.

“Vẫn chưa hết giận sao?” Anh xã vỗ vỗ đầu em

“.....” Kỳ thật, cũng không còn tức giận như vậy .

“Chỉ cần cô ta không đến trêu chọc em thì tốt rồi, về phần nói xin lỗi hay không thì cũng không sao, tìm cách khoan dung mà độ lượng, người như nếu thật sự chọc giận lên, cô ta sẽ cỡ cùng rút gậy. Thì làm quận tử, không chọc tiểu nhân.” Anh xã nhéo nhéo lỗ tai em

“..... Vậy làm quận tử chẳng phải là quá buồn bực?” Em nhận không được cười nhào vào trong lòng anh xã.

“Cho nên nói người hiện bị khi dễ sao!” Anh xã ôm lấy em, chuyện này cuối cùng kết thúc trong vui vẻ. Anh xã già nhà của em vẫn là rất thương em, có thể khiến một người đàn ông mạnh mẽ như anh đi làm khó một người phụ nữ, cũng thật sự là khó được. Đây là mẹ mẹ nói, em nghe xong, tâm hoa nộ phỏng, cơm chiều một hơi ăn hai chén cơm, kết quả buổi tối khó tiêu, Anh xã nửa đêm phải xoa nhẹ bụng em

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 38

Xử lý chuyện bà có Ngực Bự xong cũng là lúc anh xã bắt đầu bận bịu với công việc trong công ty, nhưng mà cũng không bận lâu lắm. Trải qua thời kì khủng hoảng kinh tế, công ty của anh càng thêm hệ thống hóa cùng chuyên nghiệp hóa, anh là boss lớn cũng không cần phải thường xuyên “trần thủ” ở công ty. Đứng nhìn em nói chuyện nghiệp như vậy, thật ra em cũng không hiểu cái gì, đây đều là do em nghe ba bà cùng anh xã nói chuyện phiếm, kể ra không thiếu gì. Mà em chỉ biết, thời gian anh xã bên cạnh em càng lúc càng tăng, chuyện này làm em rất hạnh phúc.

Em thích nhất là được ngồi trong lòng anh xã như con mèo nhỏ xem truyện tranh. Không phải em nói ngoa, vòng ôm của anh xã già nhà em quả thực chính là do ông trời tạo riêng cho Kim Bảo Bối em, rộng một phần ngai nhiều, hẹp một phần ngai ít. Thật ra anh xã cũng không đồng ý cho em xem truyện tranh, vì thế em liền sửa thành xem phim hoạt hình, mỗi ngày ôm laptop ngồi trong lòng anh. Anh làm chuyện của anh, lên mạng mặc anh, em xem phim, trộm đồ ăn của em, vốn bình an vô sự, nhưng mà hai mà em vật và bảo đường trong một đêm đã mọc lên vài nốt đỏ, mặt trên còn có trứng cá. Lúc em soi gương còn giật mình hoảng sợ! Tuy nói em tuổi trẻ đi! Nhưng cũng đã sớm trải qua thời kì dậy thì mọc mụn trứng cá, sao bây giờ trên mặt còn có mụn thể này? Chẳng lẽ do thời kì trưởng thành tới chậm, mãi đến bây giờ mới đến?

Anh xã cũng bồn chồn, liền mang em đi bệnh viện khoa da liễu kiểm tra, kết quả chuyên gia nói em đây là dị ứng do tiếp xúc thời gian dài với phóng xạ máy tính, kích thích sự trao đổi chất trên da hỗn loạn, mới mọc mụn. Vì thế, kết quả có thể đoán trước, từ bỏ mỗi ngày uống thuốc bôi thuốc mỡ, công cụ duy nhất giúp em giải trừ – laptop cũng bị tịch thu.

Sau khi thế giới thần thiếu hụt nghiêm trọng, số lần em cùng anh xã lần sáng đan cũng tăng lên rõ ràng, bởi vì những lúc em ngồi trong lòng anh thường thích cọ đi cọ lại, cọ thư thái còn cần miếng anh, hơn nữa là bắt được chỗ nào cần chỗ đó. Anh xã bị em chăm líu, sau đó chính là triển miến liễu chết. Những ngày sa đọa mà mặt hớn kéo dài hơn nửa tháng, anh xã này đàn ông còn không thể nào, tình thần em bắt đầu rệu rã, hai viên mặt trên mặt thâm quầng. Tung dục quá độ... Không cần đi bệnh viện xem, em cũng biết.

“Thực không tiền đó...” Anh xã bắt lấy cằm em cẩn thận đánh giá đôi mắt thâm quầng của em liền quyết định không nằm nửa nhà nửa. Anh cùng em đột nhiên nhớ tới trước đây anh xã muốn dẫn em đi chùa thấp hương giải xui, rõ ràng tận dụng dịp này làm hơn nói.

Đã gần cuối thu, chọn một ngày cuối tuần ánh nắng tươi sáng, anh xã mang em đi một ngôi chùa gần đó thấp hương cầu nguyện cầu may. Em đã tìm kiếm kĩ càng ngôi chùa kia trên mạng, cũng khá nổi tiếng. Lại nói tiếp cũng kì quái, gần đây em hay xui xẻo, có thể do là năm bốn mạng, liền tiếp xảy ra mấy sự cố nhỏ nhỏ. Hai ngày trước mụn trên mặt em mới lặn, anh xã đặc biệt rút ra nửa ngày thời gian đi dạo phố, mua mấy bộ quần áo. Em hơi đắc ý muốn ra ngoài khoe ra một chút, kết quả mấy chị em bạn bè đều không có thời gian. “Cối lộng” muốn khoe khoang của em như bị móng vuốt của mèo con nhẹ nhàng cào cào, khó chịu vô cùng. Cuối cùng em dùng hết nước miếng cùng kĩ lực thuyết phục ba bà mẹ mẹ để hai người cho phép em lái xe đi đón Trần Tư Nam về nhà. Thậm chí em còn đứng trong đại sảnh dưới bức ảnh của “cụ Mao” (1) thể với ba bà, lúc lái xe quyết không đưa giong với Trần Tư Nam, không thể bởi vì trẻ con yêu cầu mà tùy tiện tăng tốc chạy vào. Cuối cùng hai người mới yên tâm cho em đi ra ngoài. Con người em có một tật xấu, lúc lái xe một mình trừ phi tâm trạng kích động, nếu không tốc độ xe cũng không nhanh. Dù sao em cũng không vội, chậm rãi lái là tốt rồi. Nhưng là nếu có một người ngồi bên cạnh, em bắt đầu tự đắc, mọi người nghĩ xem, có người ngồi bên cạnh ngưỡng mộ mình lái xe, cái cảm giác này... Cực kì xinh đẹp. Đương nhiên, nếu người này còn là trẻ con không hiểu chuyện, còn đang ở giai đoạn sùng bái mai quáng, không phải còn tự đắc thêm? Dù sao em cũng rất tự đắc. Nhưng mà lần này chuyện không hay ho của em cũng không phải xảy ra khi đang cầm lái, em còn hiểu được phải biết quý trọng sinh mệnh nha. Em luyến tiếc rời đi ba bà mẹ mẹ cùng anh xã già nhà em

(1) đồng chí Mao Trạch Đông.

Mọi chuyện xảy ra khi em đang ở cổng trường chờ Trần Tư Nam, lúc ấy em không có cảm giác, chờ bọn họ đi ra rồi em mới thấy các bậc phụ huynh chỉ vào các cửa hàng đồ ăn vặt hỏi con có muốn ăn gì không. Được rồi, em thừa nhận, lúc em mới phát hiện cửa hàng đồ ăn vặt thì bắt đầu nuốt nước miếng. Lâu lắm rồi em không ăn đồ ăn vặt, bởi vì anh xã nghiêm khắc hạn chế số lượng đồ ăn vặt em được ăn. Anh quả thực còn chuyên chế hơn phát xít, cũng có ngày, em đều mua về, anh tình nguyện chính mình nhịn nhịn mấy nhỏ nuốt mấy thứ mình không thích vào bụng cũng không phản cho em chút nào. Sau khi có Trần Tư Namanh quản lí càng nghiêm khắc, em vốn đang nghĩ những ngày tươi sáng của mình quá ít, không phải vì em phản kháng ánh sáng, mà là bị anh xã che lại ánh sáng! Đáng thương cho em chỉ có thể nhìn quầng cáo trên tivi nuốt nuốt nước miếng, cũng chính là sau đó anh xã mới đó khóc đó cười đặc xá cho em ăn ít đồ ăn vặt. Lúc Trần Tư Nam nhìn thấy em hai mắt cũng đã tỏa sáng, nghe thấy em nói những lời kia, cặp mắt to đã biến dị thành ngọn hải đăng. Con hưng phấn dị thường nhìn em lại nhìn nhìn của hàng ăn vặt, cái đầu nhỏ gật như trống bỏi.

Em và con kích động nho nhỏ một phen sau thực ăn ý nhân phật bốn phía xác định không thấy anh xã, liền hùng hục hùng hục băng qua đường đến trước một cửa hàng thị nướng, một hơi mua mười xiên. Ăn như lang thôn hồ yết sau, hai người chúng em ăn ý mười phần ý một tiếng. Chờ người bán hàng lấy tiền em cuống. Cái túi LVdùng tiền riêng nhờ Đại Thiên mua về từ Paris không biết từ khi nào đã rách một lỗ, mà vì tiền em đặt trong túi cũng không thấy.

May mà người bán hàng có tổ chất cao, không nhìn chúng em xem thường, khi em tội nghiệp nói có thể cho tính tiền sau không, người ta như có như không liếc qua túi của em, bình tĩnh gạt gậy đầu. Cuối cùng vẫn là ba bà bảo bảo vệ – chú Viễn lái xe lại đây đem hai người ăn cơm quýt tiền chúng em mang ra ngoài.

Lần này em đứng đã là cảm đắc còn ăn phải hoảng liên, không nói nên lời. Ba mẹ cùng anh cũng không biết rõ về túi xách, nên liền tiếp khuyên em: “Không phải là một cái túi xách rách hay sao, làm sao phải khóc thành cái dạng này!”

Anh xã thậm chí còn rất dừng cảm nột:

“Đừng khóc, sau này mua cho em một cái giống như dức!”

Nhưng là, mọi người không biết, túi xách của em là hàng hạn chế số lượng dùng mấy vạn bạc mới mua nổi, hiện tại đã sớm không còn. Đại Thiên kia vốn làm thiết kế trang phục, cùng nhân hàng sản xuất túi này có quen biết chút, nên mới sớm nghe được tiếng gió, lợi dụng chức vụ chạy đến Phần mới chém giết được.

Người báo tin như ba không cần phải nói, nếu ba mà biết cái túi này dùng mấy vạn đồng mới mua được, khẳng định sẽ tức giận chỉ sang phía tây mắng to mấy nước tư bản chủ nghĩa mang tội chủ nghĩa đối phong bại tục hám làm giàu! Về phần vì sao chỉ sang phía tây, đương nhiên là vì mấy khái niệm “Các nước phương tây tư bản chủ nghĩa giàu có”. Tuy là khi ba tức giận sẽ không dùng đầu óc, nghĩ không ra Phật tổ như lai từ bi hi xa cùng Quan thế âm bồ tát cứu khổ cứu nạn cũng ở phía đó.

Mà anh xã lại hoàn toàn tiếp thu tư tưởng của ba, anh nói anh không sợ sự tiền, nhưng là ít nhất phải có giá trị đáng để tiêu. Một bộ quần áo hơn ngàn đồng tiền thậm chí hơn vạn, anh có thể nhận, dù sao mặc ở trên người cũng đẹp mặt. Nhưng mà một cái túi xách hơn vạn đồng, anh liền cảm thấy phi thường không đáng giá. Anh nói, đó là gạt tiền! Ừm, chuyên nghiệp hơn, chính là tư bản đoạt lấy! Cho nên, túi xách này hoàn toàn do em dùng tiền riêng mua được. Lòng em ủy khuất, nhưng mà không thể nói ra nha! Càng làm em học mẫu là anh xã xem em thất thất, còn than thở thêm một câu:

“Tiền trong ví kia, đáng tiếc, mất vài ngàn đi!” Trong giọng nói có chút đáng tiếc hiểu rõ.

Lòng em ngập đau đớn, ánh mắt có chút nóng nóng. Nghẹn khuất! Em nguyện rửa cái bọn trộm cắp kia sinh con trai không có tiểu kê kê, cho dù có tiểu kê kê, cũng không có tiểu dân dân, mặc dù có tiểu dân dân, hai cái cũng không dài, cho dù có dài, cũng không dài bình thường! Nếu là con gái, liền đem tiểu kê kê biến thành tiểu meo meo, mọi người tự mình phục chế đoạn đăng trước, hiểu được ý tứ là tốt rồi.

(khụ, cái này là chửi bậy về thứ đặc trưng của con trai với con gái ý mà, mình... mình... mình không tìm được từ đồng nghĩa + ngược, thôi mình để Hán Việt vậy ( )

Trần TưNanggihê xong em nguyện rửa thực không bình tĩnh của đầu quan sát giữa hai chân bé, về mặt có chút rối rắm, có chút đáng thương hề hề, như là em nguyện rửa bé.

“Em nói mấy câu vô vị gì thế? Con nhìn cái gì vậy? Được rồi, chạy nhanh trở về đường ngay ăn cơm!” Anh xã vỗ vỗ đầu chúng em, thở ra một hơi dài.

Bởi vì cái túi kia, em thực thương tâm mất vài ngày. Anh xã nhìn em mỗi ngày ưỡ oải không phần chẵn, liền thừa dịp có thời gian mang em ra ngoài chơi. Nói là thấp hương bái Phật cầu may, thật ra em cùng anh xã cũng không quá tin tưởng. Dù sao có hai đứa là người tiếp thu chủ nghĩa duy vật C.Mac. Nhưng mà chỉ có anh xã có bằng tốt nghiệp trung học biết C.Mac là ai, lại không biết chủ nghĩa duy vật C.Mac là cái gì. Anh chỉ cảm thấy mang em đi giải sầu, tâm tình em sẽ vui vẻ hơn, vạn khỉ tự nhiên cũng sẽ tốt lên. Mà thật ra em cũng có chút mê tín. Dù sao cũng là phụ nữ, tín một chút cũng không quá.

Chùa miếu, chắc chắn là phải ở trên núi rồi. Em xuống xe liền chỉ vào bảng hướng dẫn muốn đi cáp treo.

“Đi bộ!” Anh xã vung tay lên, giữ chặt tay nhỏ bé của em đi lên bậc đá.

“Không được!~” Trời biết, em tuyệt đối đang phản kháng. Nhưng mà anh xã già kia chơi chữ với em, quay đầu dùng một vẻ mặt đáng ghét nói:

“Chính em đều nói muốn đi bộ!”

“Trần HạoNam, anh đồ hỗn dân này~~” Vốn du khách bên cạnh còn cố chịu không cười ra miệng, nghe thấy em nói ra, anh xã lập tức trở thành tiêu điểm. Anh xã mặt mũi không nhịn được, lời kéo em đi nhanh lên trước. Hừ~

May mà ngôi chùa ở giữa sườn núi, không phải trên đỉnh núi, em miễn miễn cưỡng cưỡng cũng tới được nơi. Anh xã an trí em nghỉ ngơi ở nơi có vẻ an toàn, chính mình chạy đến bên cạnh mua hai nén hương vừa thô hơn cánh tay hơn vừa cao hơn người em

“Đây đúng là hương dài rồi.” Em muốn cảm hương xem thử, kết quả anh xã không cho.

“Hừ! Keo kiệt~” Kì thật cảm giác lúc nhìn anh xã nghiêm túc ôm hai thanh hương như bị sét đánh vậy , em thừa dịp anh không chú ý, vụng trộm chụp vài kiểu ảnh.

Không hổ là ngôi chùa có tiếng, rất nhiều người tới đây thấp hương, hơn nửa mùi hương đậm đặc làm em muốn chảy nước mắt. Anh xã nhìn bộ dáng không tiền đồ của em, nhanh chóng châm hương ở lò lửa, sau đó lời kéo em đến trước lư hương, cẩn thận đưa một cây hương cho em.

“Nhìn chút, đừng thiếu chính mình.” Dưới sự trợ giúp của anh xã, em cắm hương vào lư thuận lợi. Em đang thở phào nhẹ nhõm, chúc mừng nhiệm vụ hoàn thành thắng lợi, không biết có đứa nhỏ nhà ai cầm một nén nhang nghiêng ngàng đi tới. Em cảm thấy nguy hiểm tí xa, trốn trốn ngay, kết quả em trốn đi đâu nò theo tới đó, như mọc thêm mắt, em ngay nghĩ nê tránh nửa ngày rồi tro mắt nhìn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tóc cháy xèo xèo lúc nén hương chạm vào tóc.

“A!!!” Em không kêu, là bé gái kêu lên.

Anh xã quay đầu lại, nhìn thấy đỉnh đầu em bốc lửa, biểu cảm đại ra trong nháy mắt, tựa hồ không hiểu vì sao anh mới cắm hương một lát em liền gặp chuyện không may. Sau đó về mặt của anh trở nên đặc biệt dữ tợn, cơ hồ là tùy tiện coi áo ngầm xuống ao nước bên cạnh, rồi không thèm nghe em kháng nghị cuộn lên đầu em.... Em muốn ngất xỉu đi, thật sự. Ngôi chùa này chùa có cấp quốc gia, đã vậy nước trong ao còn quá thoí...

Chờ lửa trên đầu tắt đi, anh xã quay mây mặt đối mặt với em, nhìn lại xem, xác định em không có tổn thất gì lớn mới đem ánh mắt chuyển hướng sang bé gái thân sắc không yên cùng bố mẹ nó.

“Hai người giáo dục trẻ con như thế nào?” Giọng nói anh xã rất lạnh, rất lạnh, lạnh đến em nhịn không được run run.

“Quên đi...” Em nhìn đứa nhỏ đáng thương là chẳng khóc, giữ chặt tay áo anh xã. Ngày thường anh xã là người rất hiểu lí lẽ, lần này anh tức giận như vậy, có thể thấy anh để ý đến em rất nhiều. Biết điều này, cho dù đầu em biến thành bóng lưỡng cũng cảm thấy mỉa mai.

“Tiền sinh, tiền thu, thật sự xin lỗi, đứa nhỏ này ham chơi, chúng tôi nhất thời không để ý... Như vậy đi, hiện tại chúng ta đi bệnh viện để xem tiểu thư thế nào, phí dụng chúng tôi trả! Được không?” Đối phương cũng biết chính mình đuối lí, cho nên ba ba đứa nhỏ nói thật thành khẩn.

“Anh có biết dung túng trẻ con sẽ tạo hậu quả gì thế nào không? Hiện tại vị tôi không có tôn thương gì trừ việc tóc bị cháy, nhưng là chuyện này làm có áy ám ảnh trong lòng anh có biết không? Tóc quan trọng với phụ nữ thế nào anh có biết không? Không thể dung túng trẻ con chỉ vì chúng còn nhỏ! Này không phải lí do!” Anh xã thực kích động, gân xanh trên mặt bạo lộ. Bé gái cuối cùng không chịu được, nhào vào lòng mẹ òa khóc.

“Anh ơi, em lạnh, chúng ta về nhà đi~” Ôi, em quá thực lạnh, trời tháng mười một, vì dập tắt lửa mà trên người em không hề thiếu nước. Gió nhẹ thổi qua làm răng cũng muốn lập cập.

Anh xã vốn định tới tiếp, thấy em nói như vậy, trực tiếp trừng mắt nhìn một nhà ba người một phát, ôm em rời đi. Em nhịn không được quay đầu lại, mỉm cười nhìn về mặt có lỗi của đôi vợ chồng. Em biết, hiện tại em không dễ nhẫn chút nào, nhưng mà ít nhất có thể làm cho bọn họ an tâm. Nếu có cơ hội em thật muốn giải thích với bọn họ anh xã nhà em thật ra là người tốt, bình thường anh không như thế này.

“Anh xã, em còn có thể nhìn được không?” Em không dám sờ lên tóc, sợ đụng đến một mảng trơn bóng. Thật ra, em càng nghĩ càng sợ, chuyện vừa rồi xảy ra đột nhiên làm em không kịp nghĩ ngợi. Nếu tóc em bị cháy sạch, không dài ra nữa, em nên làm cái gì bây giờ? Anh xã có thể ghét bỏ em không? Lúc trước sở dĩ em thành vị anh, trừ bỏ vì ba ba không thể không nói đến bề ngoài của em. Có thể thấy được, anh xã cũng là người yêu cái đẹp. Nhưng mà, nếu em không đẹp, anh còn có thể thích em sao?

“Rất đẹp!” Anh xã vươn tay, nhưng không có chụp lên đầu em như bình thường, mà chụp lên mặt em.

“Em mệt, anh công em nhé...” Như vậy anh liền không nhìn thấy mặt em. Hôn nữa anh xã nếm áo khoác rồi, trên chỉ mặc một cái áo trong. Có người của em làm áo khoác, anh có thể ấm hơn một chút. Chẳng qua anh mất chút sức mà thôi, đối với người khỏe mạnh như anh thì quá thực chỉ như Trương Phi ăn đậu nha — một bữa ăn~

“Xem em này người gầy như vậy~~ Bảo em ăn nhiều một chút em còn không vui! Hiện tại biết kêu khổ.” Anh xã miệng oán giận, vẫn là ngồi xồm xuống để em nằm úp sấp lên.

“Hắc hắc, em sợ chờ em ăn béo, đợi cho trên giường anh sẽ không thể tùy tiện lăn qua lăn lại em~~~” Em ghé vào bên tai anh xã nói nhỏ. Lỗ tai anh xã dần dần đồ lên như em muốn, vẫn lan tràn xuống gáy.

Em cùng anh xã ở trên giường, cho tới bây giờ đều là anh nắm quyền chủ đạo tuyệt đối, mà em chỉ làm lĩ hăng hái lúc đầu, hôn nhẹ cắn cắn, mà sau, em lập tức bị đánh tơi bời, ngoan ngoãn mặc cho anh xã muốn làm gì thì làm. Đường nhiên, nếu có em sẽ tích cực phối hợp, như vậy cả hai người đều vui vẻ. Như Tiểu Nhan nói, đến cả quan hệ quốc tế đều chú ý đến hai bên có lợi, chuyện giữa vợ và chồng, sao không thể cùng vui vẻ chứ? Sức anh khỏe, luôn thích dùng một bàn tay lật em qua lại. Có một lần làm em em lên vai, anh xã rất cẩn thận dùng hai ôi em làm sao vậy, em nói em cảm thấy em như cá trong chảo dầu, bị lật qua lật lại, cuối cùng thành trong nóng ngoài mềm. Mà anh xã chính là bếp trưởng, điều chỉnh ngọn lửa to hay nhỏ. Anh xã nghe xong liền ghé lên người em cười nắc nẻ, sau đó ... mềm xuống. Bởi vì anh bị em hưng hăng cười nhạo một phen. Có thể nghĩ, tối đó em bị ép buộc tham thiết thế nào. Từ nay về sau, lúc làm yêu anh xã không bao giờ cho em mở miệng nói chuyện, chỉ cho phép em phát ra... ừm, cái gì là cái gì, mọi người tự hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Trên đường về có không ít người tò mò nhìn em, hăm sức một chút thì che miệng cười trộm, lá gan lớn một chút thì thực tiếp chí trò. Vốn không biết bây giờ trông em đến tốt cùng như thế nào, bị bọn họ nhìn nhìn, một chút chút tự tin lấy được từ anh xã liền tan thành tro bụi trong nháy mắt. Em gần như cúi đầu chui vào cổ anh xã, nhưng mà lại lo lắng cứ như vậy thì mái tóc vốn không còn là mái tóc bình thường của em sẽ hoàn toàn bại lộ, càng làm cho người ta nhìn rõ như ban ngày. Sốt ruột, nước mắt của em liền chảy ra, chảy xuống cổ anh xã, còn có xu hướng lan tràn xuống quần áo.

“Khóc cái gì? Bà xã của anh cho dù là phá tướng, cũng đẹp hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần!” Anh xã già thế nhưng nói ra một câu lời ngon tiếng ngọt, đây là lần đầu tiên anh gọi em là bà xã. Bà xã, đây là xưng hô em tha thiết ước mơ, nhưng mà anh xã cảm thấy vừa buồn nôn vừa tùy ý, sẽ không gọi. Hiện tại anh nói vậy, không thể nghĩ ngờ là vừa tìm cho em một liều thuốc trợ tim, nháy mắt, Kim Bảo Bối em liền sống lại, vô cùng tự tin nhìn quét một vòng mấy kẻ tò mò, bọn họ cũng xấu hổ dãi mặt với em, lập tức chuyển ánh mắt sang chỗ khác. Lúc ấy em thật sự rất vui vẻ, tưởng khi thế của em đàn áp người. Nhưng sau này em kể lại chuyện này cho mấy chị em nghe, Tiểu Nhan nghe xong lạnh lùng phán một câu: “Không muốn sống không bằng không cần mặt mũi.”

Em mới biết lúc ấy em liền sầm vai về sau của cậu kia, trời à, em hồi hận xanh cả ruột, lúc ấy thực không nên chỉ vì một câu của anh xã liền mù quáng làm vậy. Theo ý của anh xã, chúng em về nhà trước đối quần áo lại đi chỗ A Kien làm lại một kiểu tóc thích hợp. Nhưng mà em không dám lấy hình tượng hiện tại về nhà, ba biết nguyên nhân chắc chắn sẽ nổ mìn, tuyệt đối nhào nhào lấy danh nghĩa phong kiến mẽ tín này nọ niệm phong ngôi chùa kia vào. Nhưng đây cũng là ba tức giận, tuy rằng ba ba có khả năng kia, nhưng ai cũng biết ba ba là lãnh đạo tốt, công tư rõ ràng. Chờ ba hết giận, cũng không có chuyện gì. Nhưng mà em không muốn vạch trần chuyện này để ba ba tức giận, dù sao ba đã lớn tuổi, tức giận sẽ làm hại thân thể.

Anh xã nghe thấy em trình bày xong, không thêm đề ý đầu em đẩy vị nước hời, thấu lại đây hưng hăng hơn em một cái.

“Nhà đầu cũng học được quan tâm người khác.” Hôn xong, anh còn cắn lỗ tai em một miếng.

“Anh xã, anh không chê em sao?” Suối nước mắt của em lại bắt đầu rục rịch hoạt động, nước mắt rơi là chảy. Mọi người nghe kia, thanh âm còn không nhỏ.

“Bản quá... Nhanh nhanh cắt tóc, sau đó về nhà tắm rửa thay quần áo.” Anh xã chạy xe nhanh như chớp tới chỗ A Kien. Lần này, miệng A Kien há rộng có thể nhét cả quả trứng ngỗng vào. Toàn bộ ánh mắt trong tiệm uốn tóc đều tập trung lên người em, câu kia của anh xã còn sôi trào trong cơ thể em, cho nên em không sợ trời không sợ đất, hiên ngang bắt khuất ngồi lên ghế VIP của em. Nhưng là ngồi xuống em liền ù rũ, đối diện là gương, em có thể đối với người khác, nhưng không thẳng nói chính mình. Vì thế em rất thức thời nhắm chặt mắt lại, miễn cho nhìn thấy hình tượng của mình rồi hoàn toàn hồng mắt.

“Lần này có lại làm cái gì? Chơi *** trẻ con sao?” A Kien cau mày vây quanh em vài vòng, hình như tóc không dễ xử lí lắm.

“Không phải ***, là nó dốt...” Em khóc không ra nước mắt, có thể làm A Kien đau đầu như vậy, tóc có em thật sự không thể cứu được ả?

Sau khi em đã làm tốt “công tác tư tưởng”, tự mình trấn an rằng mặc dù làm ni cô cũng không cái gọi là thời điểm, đột nhiên nghe thấy A Kien hỏi anh xã:

“Không ngại tiêu thụ Báo Bối cắt tóc? Tôi tin tưởng tuyệt đối còn thích hợp so với mái tóc dài trước của cô ấy.”

“Có thể.” Thanh âm của anh xã làm cho em có cảm giác đặc biệt an toàn, nếu anh nói có thể, em đây an tâm.

Vì thế, trái qua bốn giờ đồng hồ hắc ám, em mờ mắt nhìn thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp thanh lệ đầy sức sống. Đây chính là em trong gương~ em đứng trước gương mặt đại quạ nửa ngày mới nói một câu:

“Thì ra tóc của em không có bị thiêu hết...”

A Kien cùng anh xã đều thực bình tĩnh mỉm cười. Thật ra em phát hiện, tóc của em cháy không ít, hơn nữa có chỗ là đằng sau chài lên, bởi vậy có thể tưởng tượng lúc trước hình tượng của em nghèo túng thế nào. Nếu không phải là “cây kéo vàng” A Kien, rất có thể em sẽ trực đính đầu qua mùa đông. Kiểu tóc này rất giống kiểu lần trước em cùng A Kien xem trúng, chỉ hơi ngắn hơn một chút. Nhưng mà, nói tóm lại, em vẫn còn trụ cật, cho chủ thay đổi thế nào cũng không kém một chút. Em tin tưởng vững chắc, cho dù em thành ni cô, cũng phải cùng level với tiêu ni cô Nghi Lâm! Ngay cả Lệnh Hồ Xung không thoát được, anh xã già nhà em càng có thể tóm gọn hoàn toàn! Hừ~

Về nhà, vì kiểu tóc vậy, em cùng anh xã bị ba mẹ mắng một chút.

“Nếu ba biết nguyên nhân thực, sẽ khóc.” Trở lại phòng em nhỏ cái lại ba mẹ một chút, phát tiết bất bình trong lòng.

Nhưng mà em rất hạnh phúc nha, Trần Tư Nam nhà em nói em như vậy không giống mẹ mẹ, giống chị hơn. Ha ha ha~ em vui vẻ quá~

Xem anh xã vẫn không nói được lời nào, em liền cọt anh:

“Người ta Vương Ninh còn không buồn bực, anh buồn bực cái gì chứ?”

“Vương Ninh là ả?” Anh xã lại làm em hung hăng lấp bắp kinh hãi.

“Ông xã của Bộ rầy ả?”

“Bộ rầy là ả?” Anh xã hỏi những lời này không phải đúng li hợp tình như vậy.

“... Anh xã, anh OUT thật nghiêm trọng rồi~” Ghé vào người anh xã một bên cắn một bên nói chuyện cặp vợ chồng “Cha và con gái” Vương Ninh và bộ rầy (*), anh xã đỏ khóc dờ cười.

“Em trẻ trung thì anh vui vẻ còn không kịp nữa là, kia chứng minh anh có năng lực có sức quyến rũ.” Anh xã nghiêng người đem em đặt dưới thân.

“Anh xã ‘già nua’ như vậy, còn có sức quyến rũ, sao em không thấy đầu cá đầu? Mị lực của anh ở chỗ nào cơ? Chỗ nào cơ?” Em làm bộ nhe ngo nghiêng nhìn xung quanh, anh xã chỉ dùng một bàn tay cố định đầu em, sau đó để ép đi lên. Anh xã già này, kì thật cũng có lúc thiếu khuyết cảm giác an toàn. Mỗi lần như vậy, em liền cảm thấy em vô cùng vĩ đại~ quả thực chính là thánh mẫu hóa thân thôi! So với bà ấy, em chính là thiếu chút hào quang mà thôi, đúng không đúng không?

~~~~~

(*) Chồng là Vương Ninh và vợ là Lưu Thuần Yến (Bộ rầy)

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí từ wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Mỗi lần như vậy, em liền cảm thấy em vô cùng vĩ đại~ quả thực chính là thánh mẫu hóa thân thôi! So với bà ấy, em chính là thiếu chút hào quang mà thôi, đúng không đúng không?

Nhưng mà sau vụ giáo huấn này, em sẽ không bao giờ phong kiến mẽ tín nữa, nên hương kia coi như đốt công cốc, chẳng những không hết vận hạn, còn làm em càng không hay ho... Ngày đó dĩ chùa miếu kì thật coi như một loại giáo dục, em thật vất vả mới thuyết phục được anh xã đồng ý đeo thêm một ba lô đồ ăn vặt đi cùng, kết quả còn chưa kịp ăn, đã bị rơi vào nước bắn. Đây thật là tiền mất tật mang vô cùng nghiêm trọng a! Sau khi về, Trần Tư Nam còn thấp phẫn rút kinh nghiệm xương máu thay em tiếc hận một phen. Dưng tại ông mất ngủ, biết đâu là họa hay phúc? Anh xã vì an ủi em, chuyên môn mang hai mẹ con chúng em đi siêu thị, chuyên cần quét khu vực đồ ăn vặt, tuy thức ăn cũng có giới hạn, không thể ăn nhiều. Chi có đồ ngốc như Trần Tư Nam mới nghiêng ngang ăn đồ ăn vặt trước mặt anh xã, người thông minh như em bình thường đều là nửa đêm ngồi dậy ăn vụng ăn trộm. Em biết anh xã thấy được, anh làm bộ như không biết cái gì. Thậm chí còn ra vẻ em bôn chôn hỏi Trần Tư Nam:

“Là con ăn đồ ăn vặt đấy à?”

Trần Tư Nam thực vô tội nói con không có a...

“Con không ăn, chẳng lẽ là con chuột ăn à?” Anh xã nhìn Trần Tư Nam, nhưng những lời này tuyệt đối là nói với em.

“Con thật sự không ăn...” Tiểu tư kia vô cùng ủy khuất nhìn về phía em, tìm kiếm che chở. Em nhìn bố đáng đáng thương hề hề của tiểu tư kia, thật sự không đành lòng để con chịu tiếng xấu thay cho người khác. Kì thật anh xã cũng sẽ không làm chuyện gì quá phận với tiểu tư kia, anh vẫn rất yêu cầu đứa con nửa đường nhận thức này. Mặc kệ nói như thế nào, Mạnh Thị Vũ cũng là ăn nhân cứu mạng của anh, hơn nữa giữa bọn họ còn từng có một đoạn tình cảm mờ mờ ảo ảo đâu... Không nói, nói nữa, em nghĩ em sẽ ăn.

Vấn đề không ở chuyện anh xã có trừng phạt Trần Tư Nam hay không, mà ở chỗ tiểu tư kia thực vô tội, vô duyên vô cớ làm kẻ chết thay sẽ làm bé mang theo bóng ma. Vì thế, mẹ kể dù tư cách 200 % như em liền chủ động thừa nhận. Anh xã già phúc hắc này... Dừng cho là em không nhìn thấy nụ cười khế nhếch bên môi anh ~~~ cẩn thận tội này bà có này cho anh ngủ số phai!

Về phần danh từ “Ngủ số phai”, em là nghe được từ Tiểu Nhan nói đó, nghe nói có một lần ông xã của nó từ bên ngoài trở về, trên người thể nhưng có mùi nước hoa xa lạ! Vì thế, anh chồng đánh thương của Tiểu Nhan liền lưu lạc đến ngủ ở số phai. Em nghe xong chuyện này liền vẫn cần nhắc khi nào thì làm anh xã ngủ số phai một chuyện, có loại cảm giác này, hẳn là rất sung sướng. Chẳng qua em vẫn chưa tìm thấy cơ hội thích hợp, mỗi ngày em vẫn ngồi quần áo anh xã coi ra, trừ bỏ mùi thuốc lá ra thì chẳng nghĩ thấy gì! Anh xã nhà em là quá chung thủy hay nói dối quá giỏi đây?

Chị cả nói với vợ chồng em, về sau ba chồng ở tại nhà bọn họ, không trở về nhà. Em cùng anh xã cũng thường trú ngay ở nhà mẹ đẻ. Dù sao trong nhà có chỗ, hơn nữa ba mẹ em còn có thể giúp chúng em giáo dục Trần Tư Nam. Còn có một nguyên nhân chính là, em sinh non...

Mùa đông năm nay bụng nhỏ của em cứ như hoà thai mà càng ngày càng lớn. Em cũng không dám ra ngoài mua quần áo! Để giảm béo, tối nào em cũng lôi kéo Durex ra ngoài diện chày, sau đó chính là như vậy một ngày, em như bình thường lôi kéo Durex chạy vòng, em chạy chạy cảm thấy phía dưới nóng nóng ẩm ướt, giống như nguyệt san kéo đến, nhưng lưu lượng lại rất nhiều. Lúc bắt đầu cũng không có cảm giác gì, em ngo ngắc đứng ở nơi đó, còn muốn đem bộ quần áo ướt sũng, chẳng phải sẽ rất đau người? Sau đó em còn chưa kịp nghĩ ra đối sách gì, đã bị đau đớn tập kích bất ngờ cuộn mình ngả xuống đất. Khoảnh khắc đó em cảm thấy em sẽ chết, thật sự sẽ chết. Em liền ở đây đau trong đau đớn mà hôn mê đi xuống. Chờ đến khi em tỉnh lại thì người đã nằm trong bệnh viện. Anh xã cùng ba mẹ em đều bên cạnh em, ngay cả Báo Bảo cũng từ trường học chạy về đây.

“Đau quá.” Trí nhớ còn dừng lại trước thời điểm té xỉu, em nhắc tay che bụng, lại phát hiện đã không còn đau.

“Còn đau? Đau chỗ nào?” Anh xã mẹ mẹ ba mẹ đồng thời thều lại đây.

“Không đau...” Chính là là lạ. Ừm, không thể trách em không nói rõ được, chính là không thoải mái, không giống với cảm giác vốn có lắm. Tự nhiên... tựa như đã đánh mất thứ gì đó.

Anh xã cùng ba mẹ em đều thực ấn ý nói gạt em chỉ là nguyệt san tới, đau ngắt đi. Em cũng không nghĩ ngờ, bởi vì nguyệt san đến luôn làm em rất đau. Lúc đau nhất nằm ở trên giường lăn lộn, hung hăng cầm lấy tay mẹ mẹ cầu mẹ trực tiếp làm đứt em kết thúc. Con người ba mẹ em hẳn rồi là thế cũng không nhẫn tâm xem em thống khổ đầy dụa. Người khác đau bụng kinh, có thể sẽ nôn mửa. Mà em chỉ có đau đớn, đau đến chết đi sống lại. Mỗi một lần nguyệt san đến, em liền chết đi một lần. Báo Bảo còn nói đứa Kim Báo Bối em kì thật là có họ hàng gần với rắn, mỗi một lần kinh nguyệt là một lần thống khổ lột xác. Đương nhiên, không phải lần nào cũng đều đau, một nửa một nửa, bằng không em khả năng thật sự sinh không chỗ nào lên. Loại cảm giác này, em không muốn nói, tin tưởng mọi người cũng không thích nghe... Quá khó tiếp thu rồi. Sau lên đại học, nghe mấy đứa Tiểu Nhan nói kết hôn sau sẽ đỡ. Bởi vậy, em liền đem những lời này ghi tạc trong lòng, mỗi lần đau đến chết đi sống lại liền cầu nguyện nhanh lắm cho em kết hôn đi. Kì thật đây cũng là nguyên nhân đầu tiên để em không phản kháng chuyện tốt nghiệp xong đã bắt đầu xem mắt. Nhưng mà, ai biết em mắc mưu bị lừa, sau khi kết hôn tình huống có chút đỡ hơn, tuy có đau nhưng không có đau lại hại như trước kia. Kì nh nguyệt lần đó bị anh xã bắt gặp, anh cho rằng em bị viêm ruột thừa cấp tính, ngay cả cơ hội giải thích cũng không cho em, liền trực tiếp mang em tới bệnh viện, phòng khám ngoại khoa. Đến bệnh viện em rất cục thờ ra một hơi, nói ra một câu đầy dư:

“Em là đau bụng kinh a...”

Sắc mặt anh xã cũng bác sĩ cũng phấn khích như nhau, em xấu hổ đem mặt chôn vào ngực anh xã. Sau lại bị cảm giác đau đớn đánh úp lại, em cũng bất chấp thẹn thùng, thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

“Sao không nói sớm đâu?” Thời điểm đó anh xã còn chưa quen, biểu tình lúc anh nói chuyện gọi là không được tự nhiên nha, cứ như em thiếu anh cả tám trăm vạn.

“Anh cho em cơ hội nói sao...” Em háp hổi nhìn anh một cái, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục nằm ngay đó.

Dần dần cuộc sống vợ chồng tăng lên, quả thật em không còn đau lợi hại như trước đây. Mỗi lần đến thời điểm sẽ khó chịu, cũng đau đớn mạng. Mà lúc này đây, em đơn thuần nghĩ giống mấy lần đau bụng kinh trước, hết đau sẽ không có chuyện gì, cũng không có nghĩ nhiều.

Nhưng là chiều hôm sau, ba bà đi họp, mẹ mẹ về nhà lấy cho em bút vẽ, anh xã đi công ty, chỉ có Trần Tư Nam cùng em chơi đùa khi cầu nước ấm, hộ sĩ truyền dịch cho em nói lý niệm, em mới biết được em sinh non.

Tiểu hộ sĩ nói trước một câu, làm cho lòng em hoa giật phồng.

“Cò cùng em trai quan hệ thật tốt.” Cô ấy nói về Trần Tư Nam. Khi cầu đồ nước ấm là do Trần Tư Nam cùng anh xã kết hợp giữa khi cầu đồ nước lạnh cùng túi chườm nóng. Con nói cái này vừa có thể chơi vừa có thể ấm tay, đó là về mặt vô cùng đặc ý. Chẳng em thực tế tình khách lệ con một phen, ba bà còn nghiêm túc nhất, mua cho Trần Tư Nam một bộ thiết bị tập thể hình dành cho nhi đồng đặt trong phòng tập thể thao. Thứ kia với tiểu tử vội vã rèn luyện thân thể bảo vệ mẹ mẹ mà nói chính là một bất ngờ cực lớn, vui vẻ không biết trời đất, mỗi ngày lon ton lon chạy lên lầu, có khi còn chịu khó hơn ba bà với anh xã.

“Đây là con tôi / mẹ mẹ!” Em cùng Trần Tư Nam trăm miệng một lời phản bác, em bởi vì người ta nói mình tuổi trẻ mà đặc ý, kết quả Trần Tư Nam còn thích ý hơn cả em, thật không biết con đặc ý cái gì cơ chứ. Nhưng mà thế cũng là em hạnh phúc lắm, ít nhất chứng minh con thích mẹ kể em.

“.... Thật không? Không ngờ cò còn trẻ như vậy mà đã làm mẹ. Vậy cò còn muốn có thai thứ hai đâu? Cũng may cò còn trẻ, về sau còn có cơ hội.” Lời nói của tiểu thư hộ sĩ làm cho em không hiểu ra sao. Nhưng thừa dịp có ấy đòi nước cho em, em dần dần hiểu được,

“.... Cò là nói, tôi sinh non?” Trách không được lại đau như vậy, trách không được lại chảy nhiều máu như vậy.... Đột nhiên em cảm thấy có chút khó chịu, một nỗi khó chịu khó có thể gọi tên. Em vừa làm mất cục cung đầu tiên của em với anh xã.

“Ách, cò cũng đừng để ở trong lòng, loại chuyện này hiện tại rất phổ biến, cò cố gắng tỉnh dưỡng cho khỏe, nếu muốn thai thứ hai tùy thời đều có thể.” Tiểu hộ sĩ xem em biểu hiện, khả năng cũng phát hiện mình nói lộ hết, cơ hồ là chạy trời chết. Thì ra, em thực sự mang thai. Em ngờ ngạc ngồi ở chỗ kia, không biết làm sao. Trần Tư Nam cẩn thận quan sát em một phen, sau đó kêu một tiếng mẹ mẹ, đem “Nhiệt khí cầu” âu yếm của con, đúng. “Nhiệt khí cầu” là tên ba bà đặt cho phát minh này. Con đem nhiệt khí cầu âu yếm đặt vào tay em, sau đó gương cánh tay be bé ôm lấy thắt lưng của em, cũng không nhúc nhích. Em nhìn Trần Tư Nam thiện người hiền ý, đáng yêu là thế, trong lòng ấm áp, lập tức lại bắt đầu kêu cò là “Nếu em bé trong bụng không vì em sơ sẩy mà biến mất, đến tuổi này con cũng sẽ đáng yêu như Nam Nam, biết làm nũng, biết tức giận, biết khổ sở, cò có thể ngọt ngào kêu mẹ mẹ, cũng sẽ ứng dụng thân vò nói con đến bảo vệ mẹ mẹ. Nhưng mà, em cứ như vậy vứt bỏ một sinh mệnh nhỏ bé....

Nghiêm khắc lại nói tiếp, kì thật không thể trách chúng em sơ sẩy, em cùng anh xã đều làm phòng bị thì thoả nghiêm mật. Bởi vì em vẫn chưa làm tốt tâm lý kiến thiết, anh xã cũng rất chú ý đến phương diện này. Cho nên ai cũng không nghĩ đến em lại mang thai!

Kì thật anh xã cũng hoài nghi quá, nhưng nguyệt san của em vẫn theo lẽ thường đến, căn bản là không có khả năng sao! Hơn nữa từng có mùa đông em bị béo phì, cho nên vốn không có nghĩ đến đây. Mùa đông ăn mặc dày, ba mẹ tự nhiên cũng không nhìn ra. Bụng béo lên, che đi còn không kịp, sao có thể làm người phát hiện?

Cũng mặc kệ bao biện như thế nào, đều bởi vì em sơ sẩy cùng tùy hứng, đã đánh mất cục cung đánh yêu. Em rất khó chịu, đặc biệt khổ sở, vô cùng khổ sở.

“Thực xin lỗi.” Buổi tối anh xã gác đêm, em chui vào lòng anh, rút cục nện không được, khốc.

“Thực xin lỗi cái gì đâu? Lại rồi rầm?” Anh xã còn không biết em đã biết chân tướng.

“Cục cung không có....” Em khóc không ra tiếng, nước mắt vẫn rơi xuống. Loại thống khổ không tiếng động này, làm cho em khó có thể chịu được. Em vờn mười ngón tay bắt lấy quần áo anh xã, phát tiết loại thống khổ khó có thể biểu đạt này.

“.... Đừng nghĩ, về sau còn có thể sinh đâu.” Anh xã sững sốt một chút, ôm chặt lấy em, cúi đầu hôn lên mặt em. Nhưng mà, em không thể vui vẻ nói.

“Nhưng là, con không về được.” Đó là một sinh mệnh nhỏ. Bị em ép hỏi, anh xã thẳng thắn, đứa nhỏ kia đã được ba tháng, còn không có thành hình. Mà sở dĩ lúc em mang thai vẫn có nguyệt san là vì thai nhi không ổn định. Vốn sẽ không ổn định, em còn chạy khắp nơi, tự nhiên con sẽ không còn.

“Không phải em sai, cho dù em có sai, anh đây còn không phải phạm sai lầm lớn hơn nữa? Bà xã đều mang thai, anh làm cho có ấy chạy ra ngoài, một chút cũng không che chở cẩn thận. Có phải hay không?”

Anh xã cũng không phải người thông tình đạt lý, anh lần qua lộn lại chính là ý tứ này. Lòng em tuy rằng còn khổ sở, cũng không muốn nhìn anh xã rồi rầm cùng em, cũng sẽ không nói nữa, nắm gọn trong lòng anh xã ngủ thiếp đi.

Ba bà mẹ mẹ biết được em đã biết chân tướng cũng không giấu diếm nữa, chỉ khuyên em phóng khoáng tâm tình, chuyện này bọn họ cũng có trách nhiệm.

“Con còn trẻ, lần này không được còn có lần sau. Nếu muốn có em bé, còn sợ không có sao?” Mẹ mẹ một bên dứt cơm cho em, một bên nhẹ giọng nói lời khuyên giải.

“Vâng, con biết.” Nhưng mà, em còn khổ sở. Tự nhiên trước kia em phát hiện gần trường học có một nhà bán bánh bao đặc biệt ngon, nghĩ vài ngày nữa mang theo chị em cùng đi. Nhưng mà, đoạn thời gian đó chúng em bận thi cử, mỗi ngày hận không thể vui đâu vào sách giáo khoa, thế nào còn có thời gian đi ăn bánh bao? Không bị bánh bao ăn, chúng em đã thực may mắn. Ở, giáo viên Tiếng anh của chúng em có một khuôn mặt giống bánh bao, cho nên mọi người đều kêu cò là “Bánh bao”. Thật vậy và chịu đựng xong cuộc thi, em mang một người đi ăn, phát hiện hương vị của bánh bao cũng không có gì đặc biệt. Cũng là cửa hàng đó, cũng là ông chủ đó, cũng là đầu bếp đó, hương vị lại không giống như trước đây.

Đứa nhỏ cũng thế, tiếp theo em sẽ mang thai cục cung của em và anh xã, nhưng con đã muốn không phải là cục cung kia, tính tình, diện mạo, tính cách của bọn họ sẽ không giống nhau, thậm chí là giới tính. Vô luận như thế nào, sinh mệnh nhỏ bé kia cũng sẽ không quay lại đây.

Nhưng mỗi khi em vì cái này mà khó chịu, mọi người cũng bắt đầu tự trách, em sẽ không không biết xấu hổ nói cái gì nữa. Nhưng ngay cả chính em cũng không ý thức được cứ nấn nịn ở trong lòng, sẽ càng khó chịu. Em ở bệnh viện một tuần thì được đón về nhà tĩnh dưỡng. Tuy rằng là đẻ non, mẹ mẹ cẩn thận cũng chăm sóc em như người ở cữ. Mỗi ngày ăn thuốc bổ, em cũng không có béo phì. Bởi vì, tâm tình của em không vui. Chị cả lại đẩy thăm em, vạch trần với em một bí mật lớn: Chị thể nhưng trước khi sinh cấp sinh đối sảy thai hai lần! Em thực kinh ngạc, thực không ngờ chị cả còn trải qua chuyện này.

“Hiện tại ngừng lại chị vẫn còn hồi hận. Nhưng mà em nghĩ đi, người với người dựa vào duyên phận mới đi đến cùng nhau. Nhất là mẹ con huyết thống trực hệ như vậy, phải cần bao nhiêu nhân duyên mới có thể tu duyên? Nó đi rồi, chị có thể nói duyên phận của hai mẹ con em còn chưa tu đủ. Chờ nó trở tiếp tục tu duyên, chờ lần sau em lại mang thai nó sẽ trở lại. Bằng không sao chị có thể sinh đôi đâu?”

Đúng vậy, bằng không, sao chị có thể sinh đôi đâu? Về mặt của chị cả thực chân thành tha thiết, thần sắc thực thán nhiên. Cho nên, em cố định cho rằng cục cung còn có thể trở về. Nhưng mà thầy thuốc nói hiện tại thân thể của em còn suy yếu, trong vòng nửa năm tốt nhất không cần mang thai. Em chỉ có thể tiếp tục chờ nó.

Trước khi chị cả đến, mỗi ngày cảm xúc của em trầm thấp, thái độ tiêu cực, trong lòng còn khó chịu chịu không nổi. Chờ chị cả đi, em lập tức hăng hái lên, ít nhất tinh thần cũng phấn chấn lên, hận thái dương không thể mọc mười tám lần một ngày, như vậy em rất nhanh có thể chờ đợi cục cung trở lại. Mọi người trong nhà nhìn thấy em phản ứng, khen chị cả không dứt miệng. Nhất là ba bà, đứng thẳng ngón cái lên nói: “Tài không đợi tuổi.” Tuy rằng em không biết những lời này có liên quan đến hành vi lần này của chị cả.

...Cơ mà thường ngày chị cả mạnh mẽ thế, là nữ cường nhân cả thành phố A chúng ta công nhận.

Chờ em nằm trên giường một tháng sau, rốt cục lấy được cho phép có thể xuống giường đi đường. Nhưng là, có thời gian rất dài căn bản không dám xuống giường đi đường, em sợ hãi em bước một bước, cảm giác ấm nóng, ẩm ướt sẽ xuất hiện một lần nữa. Loại cảm giác này rất khủng khiếp, em thậm chí vẫn làm ác mộng. Thường thường nửa đêm bừng tỉnh, anh xã bị em làm một cũng thường thường lộ đôi mắt thâm quầng đi làm. Lòng em áy náy, có cách nào ngăn loại tình huống này không. Mỗi lần gặp ác mộng anh xã còn muốn ôm em vào lòng nhẹ nhàng dỗ dành em ngủ tiếp. Có một lần em kì thật không ngủ, làm bộ như đang ngủ, muốn cho anh xã nhanh nhanh nghỉ ngơi. Nhưng mà anh đặt em xuống giường xong lại đứng dậy đi ra ban công hút một điếu thuốc mới trở về. Kì thật, anh nhớ đến đứa nhỏ kia đi! Lại bởi vì em yếu đuối cùng tùy hứng, mà không biểu hiện cảm xúc này ra ngoài. Hai vợ chồng, phải có một người chống đỡ gia đình, người này không có khả năng là em, cũng chỉ có thể là anh xã.

Em nằm ở trên giường, dùng thời gian hút hết một điếu thuốc suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, bao gồm gia đình, tình yêu cùng trách nhiệm. Em cảm thấy hình như em lại trưởng thành thêm một chút. Anh xã hút thuốc xong cũng thực nghiêm túc làm theo ước định của chúng em, chạy vào buồng vệ sinh đánh răng mới lên giường ngủ. Kì thật, hiện tại em cảm thấy mùi khói thuốc trên người anh xã cũng không phải khó chấp nhận như vậy, ngửi lên lại làm em có cảm giác an toàn. Đó là hương vị của anh xã.

Em làm bộ như lơ đãng xoay người, ôm anh xã kín mít, anh xã già thế nhưng thừa dịp em “ngủ” cho em một nụ hôn trên miền mới ôm em ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 41

Em làm bộ như lơ đãng xoay người, ôm anh xã kín mít, anh xã già thế nhưng thừa dịp em “ngủ” cho em một nụ hôn trên miền mới ôm em ngủ tiếp.

Ngày hôm sau tâm tình của em vui vẻ, không phải bất buộc, cũng không phải áp lực, là cảm giác vui sướng cùng sống lại xuất phát từ nội tâm. Em muốn cùng gánh vác trách nhiệm với anh xã, chẳng sợ chỉ là một chút xấu thôi cũng tốt.

Nhưng mà, em còn không quá dám đi đường, luôn thật cẩn thận. Anh xã nếu có thể không phải đi công ty cũng không ty, tận lực dùng thời gian bên em. Chúng em hai người liền tựa vào nhau không làm gì cả, ngốc hồ hồ, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Nhưng dù sao mùa đông là thời điểm công ty bận rộn nhất, cơ hội cho hai người nhìn nhà cũng không nhiều, thường thường anh xã bị một cuộc điện thoại gọi đến công ty, mãi đến buổi tối mới có thể trở về. Được cái mặc kệ anh về sớm hay muộn, đều phải nói với em mấy câu, có đôi khi anh xã không biết hỏi hai không biết lắng mạn không biết phong tình nhà em còn có thể mua một bó hoa tươi trở về. Đường nhiên, có vết xe đổ, anh không bao giờ mua hoa hồng nữa, sợ bị em nói ác tặc. Anh xã đang đổ dành an ủi em, em biết. Em nghĩ anh cũng biết em còn không hoàn toàn buông xuống đã kích trầm trọng mà cục cưng mang đến. Kì thật em tưởng nói với anh, em thật sự không có việc gì, lại biết sự tình gì cũng không gat được anh, nên cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Đến lúc công ty dần dần rảnh rồi, tạm thời anh xã buông xuống mấy chuyện công việc không quá quan trọng muốn dẫn em đi giải buồn. Hai người ngồi trên sofa cầm sách du lịch cả nửa ngày cũng không biết nên đi đâu. Mùa đông thế này, đi nơi nào cũng không thoải mái, lạnh quá, còn không bằng trốn trong nhà thích hơn. Em thừa nhận em có tiềm chất trạch nữ, hơn nữa em phát hiện anh xã cũng có tiềm chất trạch nam, anh trốn bỏ đi công ty, trên cơ bản cũng không đi đâu. Chúng em lãng phí thời gian nửa ngày không có thương lượng thành công. Cuối cùng nhìn em lại bắt đầu bỏ ngòn loạn nghĩ, anh xã trừu trừu khéo miệng, cau mày đánh nhịp nói đi Nhật Bản tắm suối nước nóng. Anh thật sự là sợ em lại tưởng mấy nơi quái dị, nói ra cái gì không tốt xong việc điem từ.

Em cùng Bảo Bảo đều trước mắt sáng ngời, mỹ dung đường nhan, đàn bà phụ nữ yêu nhất thời!

Em bỏ nhào lên người anh xã, cầm một phen trên mặt anh. Duy độc Bảo Bảo không cần, liền cần ngón tay của mình. Kì thật đây là một thói quen không tốt, mọi người trăm ngàn không cần bắt chước, mất vệ sinh lắm

Cả nhà đi Hokkaido, bởi vì nơi đó có rừng rậm nguyên thủy bao quanh suối nước nóng. Cùng đi theo chúng em còn có Bối Bối, Bảo Bảo mới nghỉ đông, Trần Tư Nam thêm một bạn học của Bảo Bảo.

Đầu đường Nhật Bản tập nập người đến người đi, nhưng đến làng du lịch hoàn cảnh cũng rất tạo nhã, nhìn kiến trúc làm cho người ta trong lòng thực thoải mái. Tuy rằng em cùng anh xã thống hận người Nhật Bản từ trong khung, cũng cảm thấy hài lòng với dịch vụ của bọn họ.

Chúng em lựa chọn là một khu suối nước nóng, gian ngoài là phòng nghỉ, phòng trong chính là suối nước nóng. Đi đường tàu xe mệt nhọc, chúng em nằm nghỉ ngơi trên tatami (*) trong chốc lát đi ra dùng cơm

Đã quên nói, Bảo Bảo nhà chúng em cùng bạn học của nó đều học ngoại ngữ, chuyên tu tiếng Nhật cùng tiếng Hàn. Sau khi ba ba biết được đem giam nó trong phòng chứa đồ bỏ đói ba ngày ba đêm. Chờ nó yếu ớt đi ra, ba ba nói:

“Trước kia đồng bào Trung Quốc bị người Nhật Bản hãm hại còn thảm hơn mấy trăm ngàn lần!”

Nhưng mà lúc đó em gái đã lên đại học, cũng không sửa lại chuyện ngành. Em gái nhưng thật ra thành thành thật thật không hề sùng bái quý Nhật Bản cùng cây gậy Triều Tiên. Nhưng thật ra, em bị em gái ảnh hưởng, mỗi ngày cầm truyện tranh Nhật Bản xem không biết trời chẳng. Đường nhiên, em chỉ dám chờ vụng trộm, em cũng không muốn bị nhốt. Phòng chừng không bị dòi chết cũng bị chính mình hủ chết. Em phát hiện, từ khi Bảo Bảo ra khỏi phòng giam liền trở nên vô cùng gan dạ. Hơn nữa câu cửa miệng của nó còn là: “Bà chị bị dọa đại, còn có thể sợ chút phá chim chóc này?” Mỗi khi bị nó tùm bập nói như vậy, em đều lẳng lè xoay người, nước mắt đầy mặt, kì thật em cũng bị dọa đại. Chính là gái thích cụ thể không giống với, em vì nhát gan, chuyện nhỏ nhỏ cũng đều có thể dọa em hồn phi phách tán, tè ra quần. Cho nên, theo một nghĩa khác, em cũng là bị dọa đại!

Lúc ăn cơm trong cửa hàng cơm Nhật, anh xã thật khó chịu, bàn giống đĩa, bát giống ly rượu...

“Mỗi lần ăn đồ ăn Nhật Bản, anh đều có cảm giác xuyên qua “Gulliver du kí” **” Bối Bối ăn cũng không thích.

“Giặc Oa, Giặc Oa, không phải là đất nước nhỏ bé này sao...” Bảo Bảo cười trộm, còn không nói nhìn nhìn bởi bàn người Nhật Bản canh giữ ở cửa.

Buổi tối trở lại phòng tắm nước nóng, cảm giác quả thật cùng suối nước nóng quảng cáo rùm beng trong nước cùng nước suối nóng hòa tan khoáng vật không giống lắm.

Anh xã tiêu sái dưới hai tay như tư thế đánh bóng bàn, từ từ nhắm hai mắt không biết suy nghĩ gì. Em nhìn hầu kết của anh xã, lần da lúa mạch cùng đáng người không sợ lỗi, nhìn không được nuốt nuốt nước miếng. Hai tháng sau đẻ non, chúng em đều không có hồn r nóng quá. Anh xã cũng từng thử qua, nhưng em lại sợ hãi. Chỉ có thể nhận anh xã hôn lại hôn đi qua, cũng không dám tiến thêm một bước. Chỉ cần em nghĩ đến đứa nhỏ kia chính là theo nơi đó đi ra ngoài, liền khó chịu dòi mưng.

Nhưng mà, hiện tại em bị anh xã dụ hoặc bằng sắc đẹp, kìm lòng không đậu nuốt nước miếng một cái, híp mắt lên lén thẩu đi qua cần một ngụm vào hầu kết của anh. Cần xong em còn lưu luyến vạn phần liếm liếm, không có hương vị.

Ừc, em nghe thấy tiếng anh xã nuốt nước miếng, hầu kết cứng rắn của anh sát vào môi em trượt lên xuống một chút.

Người Nhật Bản thật biến thái, chuyện gì đều muốn thật sự cụ đào, bốn phía xung quanh ao chỉ có một góc sửa chữa đặc biệt tron nhẵn, độ cao cũng đặc biệt phù hợp với nhân thể công học, em bị anh xã dễ dàng xuống, thực thoải mái.

Anh xã hôn môi cưỡng đã mà thô bạo, em cũng không biết là nước miếng của ai chảy từ cảm xuống ngực em, một đường lọt vào nước.

Chỉ cần là một cái hôn, đã làm cho em đứng không vững, thân thể chậm rãi khuy xuống. Anh xã một tay đỡ lấy em, vậy chặt em vào vách ao, tay kia thì chăm ngời thổi gió trên người em. Một thời gian dài không làm, anh xã có chút không thể nín nhịn, lúc mới bắt đầu còn bận tâm cơ thể của em, động tác có vẻ mềm nhẹ. Nhưng làm trong chốc lát, anh liền không khống chế được, va chạm rất mạnh, động tác cũng thực khoa trương. Yêu yêu ở trong nước đặc biệt lãng phí thể lực, nhưng mà cũng đặc biệt thoải mái. Bị anh xã đặt xuống tatami, em còn ngây ngất trong cao triều như cơn neo nhỏ cọ anh, liếm da thịt anh từng chút từng chút một.

“Khó chịu sao?” Tay anh xã thế nhưng... xoa xoa cho em, không nên không nên, mặt em nhất định hồng nhợt tảo chín. Anh xã già này như thế nào có thể... Sao có thể tự nhiên như không làm ra chuyện làm người ta quần bách thế này?

“Không...” Em căng thẳng, dùng chân kẹp lấy tay anh xã.

“Vừa rồi không khống chế được, sợ em không thoải mái.” Anh xã tựa hồ vừa mới ý thức được động tác kia có bao nhiêu xấu hổ, cũng có chút thẹn thùng. Anh nghĩ nơi đó có thể giống hai má có thể tùy tiện sờ sao?! Nhưng mà em hiểu được, anh xã già lo lắng cho em nha!

“Thích đến.” Nhiều lần chúng ta hai người ai ngừu hơn~

“Tiểu nha đầu!” Anh xã sùng sốt một chút, vui vẻ. Một đôi bàn tay to vuốt ve trên người em, nắm bắt nắm bắt liền lại bắt đầu chảy lên.

Chúng em làm lại một lần trên đệm, liền ôm nhau thành thành thật thật ngủ. Hiên nhiên anh xã còn không thỏa mãn, nhưng mà anh sợ thân thể em chịu không nổi. Trần Tư Nam ngu cùng Bối Bối, hai người bọn họ bây giờ là thầy trò. Từ lần Bối Bối trước mặt tiêu từ kia một quyền đem bà cô ngực to đánh bay, Trần Tư Nam liền mỗi ngày lon ton sau lưng Bối Bối, là hết nói muốn bài sư phụ. Cuối cùng Bối Bối bị hấn dần lấy không được, đáp ứng. Không thể không nói, Trần Tư Nam nhà em rất có sức quyến rũ, hiên tại Bối Bối cũng rất yêu thương thẳng bệ, quả thực như con đẻ. Ày, hai người bọn họ mấy tuổi... Vẫn có vẻ thích hợp làm anh em

Về nước rồi lập tức lễ mừng năm mới sẽ đến, em gọi điện thoại cho đám chị em, tặng quà cho mọi người. Trịnh Thái lại biến mất, em không liên lạc được với cậu ấy.

Năm nay, chúng em ở nhà chị cả, bởi vị ba chồng ở đó. Mừng một mừng hai ở nhà chị, mừng ba mới về nhà mẹ đẻ.

Thân thể ba chồng không được tốt như trước kia, tinh thần cũng có chút hoảng hốt. Chị cả nói, là ba nhớ mẹ chồng. Ba cùng mẹ cũng là ép hôn, trước khi hai người kết hôn ngay cả mặt mũi còn không có gặp qua. Nhưng là hai người thể nhưng có thể cùng nhau chung bước năm mươi năm, coi như là một câu chuyện thần thoại. Em nghĩ, giữa bọn họ có tình yêu tồn tại. Tình yêu của bọn họ là yên lặng.

Về nhà, em nhìn không được hỏi anh xã:

“Anh yêu em sao?”

Anh xã chỉ cười, không nói lời nào. Anh xã già sĩ diện này!

Khụ khụ, ta không sai biệt lắm đem chuyện trước đây của hai người thông cáo rõ ràng. Như vậy hiện tại em sẽ giải thích một chút vì sao em nghe nhạc lại khóc.

Ngày hôm qua em cùng Tiểu Nhan cùng đi dạo phố mua quần áo thời trang mùa xuân, đến khi mệt mỏi, chúng em ngồi ở phòng nghỉ của siêu thị thảo luận các đức ông chồng. Tiểu Kê nói, anh xã nhà nó thích nghe mấy bài hát đều là mấy cái loại loại, ví như Tôi không làm đại ca thật nhiều năm (我不做大哥好多年), Thủy thủ (水手), Tinh tinh điểm đăng đẳng đẳng (星星点灯等等) vân vân, vì thế chúng em 囧 một lát.

(Mình đề tên tiếng Trung, các bạn nào tò mò có thể tự tìm nghe ^^)

Em ngẫm nghĩ, hình như em căn bản không biết anh xã thích nghe bài hát nào. Vì thế sau khi về nhà em hỏi anh xã:

“Anh xã, đề cử cho em mấy bài hát hay hay!”

Anh nghĩ nghĩ, tìm trên mạng cho em một bài tiếng anh tên là “Don’ t cry”. Đúng rồi, em nói cho mọi người một bí mật kinh thiên động địa, anh xã đại bình chi có bằng trung học của em thể nhưng nói tiếng anh cực lưu loát! Em cảm thấy, anh thật là càng ngày quyến rũ.

Lại nói tiếp này, lại có lời muốn nói. Thời gian trước Tiểu Nhan đột nhiên sưng đỏ hai mắt xông vào nhà em, sau đó ngồi ở sofa không nói lời nào. Em cùng anh xã hai mặt nhìn nhau, không biết lần này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, có vẻ thực nghiêm trọng. Tiểu Nhan thoát nhìn rất mạnh mẽ, táo bạo, kì thật trong khung chính là một tiểu nữ nhân. Có lẽ trước khi lấy chồng nó không sợ trời không sợ đất, nhưng rõ ràng lấy chồng rồi thì liếm rất nhiều, mặc kệ ngoài miệng nói như thế nào, nó thực nghe lời anh xã nhà nó. Có thể làm cho nó khóc thành cái dạng này, sự tình khẳng định không thoát được quan hệ với chồng nó.

Em tự mình pha một ly trà lá nóng hồi sau đó ngồi bên cạnh đưa cho nó. Nó uống từng ngụm từng ngụm, ánh mắt mờ mịt hờ vô nhìn sân nhà. Mẹ mẹ nhìn bộ dạng nó thế kia, cũng không nói thêm cái gì, đem mâm đựng trái cây đặt ở nơi đó liền mang Trần Tư Nam ra ngoài. Anh xã cũng ngại ngẩn, lại bị Tiểu Nhan tay nhanh mắt lẹ gọi lại.

“Trần Hạo Nam, anh thành thành thật thật nói cho tôi biết, anh ta ở bên ngoài có phải có nhân tình hay không?”

Cái chén trong tay em thiếu chút nữa rơi xuống, thật không ngờ Tiểu Nhan hỏi hai như vậy, càng thật không ngờ anh xã lại biết chuyện này. Em khờ ha ha nhìn anh xã vốn tính trở về phòng biểu tình nghiêm túc tiêu sái lại ngồi xuống đối diện chúng em. Này....

.... Đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì?

“Nam nhân ở bên ngoài gấp dịp thì chơi, cô cũng không cần xem chuyện đó quá nghiêm trọng.” Anh xã một câu giống như chậu nước lạnh hắt thẳng vào lòng em.

“Cái gì kêu gấp dịp thì chơi? Cái gì kêu không cần coi quá nghiêm trọng? Trần Hạo Nam, anh giải thích rõ ràng cho tôi?” Tiểu Nhan còn chưa kịp mở miệng, em liền nói gần đúng đúng xù lông. Nếu không phải Tiểu Nhan giữ chặt em, khẳng định em liền bỏ nhào lên người anh xã! Bỏ nhào lên làm cái gì, hẳn là trong lòng mọi người biết rõ ràng đi, không phải hôn anh, là đánh tên đàn ông không chịu trách nhiệm này!

“Bảo Bối nhì, cậu ra ngoài chơi một lát, mình và chồng cậu nói chuyện.” Thần sắc Tiểu Nhan nhìn qua thực mờ mịt, giọng điệu lại rất nghiêm túc. Chỉ sợ lần này ông Lâm kia phạm phải sai lầm cực kì nghiêm trọng. Phấn nặng nhẹ, tạm thời em không so đo với Trần Hạo Nam, chờ Tiểu Nhan đi rồi em sẽ tiếp tục tí mĩ thảo luận vấn đề gấp dịp thì chơi với anh! Hừ! Trước khi đi em còn nhìn không được ngập tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn anh xã già nhà em một cái. Người này thể nhưng không thèm nhìn em...

~~~~~*****~~~~~

(*) Tatami: Là một tấm nệm dùng để lát nhà truyền thống của Nhật Bản.

(**) Gulliver du kí là một tiểu thuyết của Jonathan Swift, một tác phẩm trào phúng viết về bản tính của con người và đồng thời nhại tiểu thể loại văn học “phiêu lưu ký”. Đây là tác phẩm nổi tiếng nhất của Swift, và một tác phẩm kinh điển của văn học Anh. Tác phẩm này có một phần tên là “Du hành đến đất nước Nhật Bản”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **[EbookFull\(dot\)Net](#)**.

Chương 42

Hừ! Trước khi đi em còn nhìn không được ngập tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn anh xã già nhà em một cái. Người này thể nhưng không thèm nhìn em...

Em hùng hục lao ra ngoài liền lập tức ư rừ. Nếu Trần Hạo Nam thật sự cũng gấp dịp thì chơi, em nên làm cái gì bây giờ? Lòng em khó chịu quá, cũng không muốn đi xa quá, an vị bên bờ sông gần nhà em, ngẩng đầu bốn mươi năm độ nắng uơu thương. Em thật sự là đang sầu não, nhưng mà mẹ mẹ nhà em từ bên ngoài trở về ném cho em một câu:

“Ngay ngớ phát cái ngốc gì vậy?”

Em cho là em cosplay văn nghệ nữ thanh niên, kết quả trong mắt người khác em chỉ là một bà cô ngốc. Có phải trong mắt anh xã em đây cũng đặc biệt ngốc? Anh ở bên ngoài cò bay pháp phối, em này cò hồng ngốc nghếch còn ở trong nhà sùng sùng không ngẩng... Nghĩ đến đây, em cảm thấy ruột gan mình đều tiêu đốt lên, lửa giận đốt tâm lại đốt người a...

Chờ Tiểu Nhan đi ra khỏi nhà em, em cảm thấy khoang mũi của em sắp phun ra lửa tới nơi rồi. Trần Tư Nam thấy em cái dạng này liền giả dả điều tránh gió, vẫn tránh phía sau mẹ mẹ, thật cẩn thận hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, một hồi xem em liếc mắt một cái.

“Về nhà đi!” Anh xã tiến bước Tiểu Nhan, đứng trước mặt em, trên cao nhìn xuống.

“...” Em cúi đầu không nói lời nào, anh bộ dạng cao, em liền nhất định phải nhìn lên anh sao? Em đồng dạng có thể lựa chọn không nhìn. Vì thế, em thực bình tĩnh vươn đầu ngón tay về vòng tròn trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” Anh xã cũng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng em.

“Anh đi gấp dịp thì chơi đi, không cần để ý tới em.” Em thật sự là không có tiền đồ, mở miệng một câu liền lộ nguyên hình. Ghen tuông mười phần không nói, nước mắt còn bùm bùm rơi xuống. Em nhìn dưới thân bị nước mắt của em làm ướt đầm, đột nhiên nhớ tới một câu: “Khu vực có mưa vừa đến mưa to.” Không ngờ em cũng có quyền lợi năm giữ cục dự báo thời tiết. Nhưng mà, tổng chi huy vẫn là Trần Hạo Nam bòn dân đầu, nếu anh không kích thích em, em còn có thể chảy nước mắt sao?

“Anh nói là nói cho Nhan Tiểu Thiển nghe, người ta còn không có nghe vào, em nhưng thật ra nghe lọt được. Ngu ngốc, ngay cả nói thật hay nói dối đều phân không rõ sao?” Anh xã tiến đến bên cạnh em ôm em vào lòng. Nói thật, hiện tại tư thế hai người cực kì ngốc, em ngồi trên đường cái, anh ngồi, sau đó anh còn ôm em... Nhưng mà, em lại cảm thấy như vậy thực hạnh phúc, niềm hạnh phúc ngốc nghếch.

“Em chính là ngốc, chính là phản không rõ lời nói thật cùng lời nói dối.” Em cá là em giận quá mất khôn, không nhìn thấy về mặt cười tìm tâm ngàn năm có một của anh xã. Em chẳng những không phân biệt được nói thật nói dối, còn phản không rõ ba ba thật cùng ba ba giả đâu! Chờ có một ngày em phản không rõ anh xã thật cùng anh xã giả, nhìn xem anh còn cười ra được không!

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng dối, về nhà ăn khoai tây chiên nào!” Anh xã thế nhưng liền đem em bế lên! Công chúa ôm a công chúa ôm!

Kính tưng! Anh xã bị người ngoài hành tinh chiếm mất đầu óc sao?! Thế mà dám ở trước mặt công chúng chủ động ôm em!

Bởi vì rất kính ngạc, cho nên em liền ngo ngác như vậy bị anh xã ôm về nhà! Bảo Bảo nhìn thấy chúng em, hai mắt to đều sắp biến thành hình trái tim, em biết trong lòng nó nghĩ tuyệt đối là: Ghen tị hãm mộ hận!

Buổi tối anh xã muốn thân thiết với em, bị em chính nghĩa nói lời cự tuyệt.

“Còn không được tự nhiên? Còn muốn anh giải thích rõ ràng đúng hay không?” Sắc mặt anh xã cũng không được tốt. Hiện tại hồi tưởng một chút, em cũng thật là có đủ cổ tình gây sự.

“Anh thành thành thật thật khai ra anh ở bên ngoài đến tốt cùng có bao nhiêu cò màu bay?” Em khoanh chân ngồi ở trên giường, thẩm vấn anh xã tiện thể luyện Yoga luôn.

“Đầu em có cái gì thế? Anh ở bên ngoài có người hay không em còn không biết?” Anh xã cũng ngồi xuống, một tay đặt trên giường, một tay khoát lên đầu gối.

“Em sao mà biết được! Nếu anh không nói, em còn không biết anh gấp dịp thì chơi ở bên ngoài đâu!” Em ghen, ghen ty! Đến tốt cùng là con mụ nào, động vào anh xã nhà em?!

“Em cho rằng anh có thời gian gấp dịp thì chơi sao? Mỗi ngày trừ bỏ công ty chính là nhà, thư kí duy nhất bên người cũng là đàn ông, em bảo anh đi làm sao gấp dịp thì chơi?” Anh xã có chút không kiên nhẫn.

“Vậy vì sao anh lại nói như vậy? Anh không kiên nhẫn, em còn đau khổ đâu!” Vốn ngày ngày ngốc ngốc cho rằng mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thiên hạ, kết quả anh xã của mình nói ra một câu đã thương lòng người ngay trước mặt mình!

“A... Kia không phải là anh khuyên Nhan Tiểu Thiển sao? Anh không nói như vậy còn có thể nói như thế nào? Chẳng lẽ trực tiếp nói với cô ấy, đúng rồi, anh ta có nhân tình bên ngoài sao?” Anh xã cười lạnh. Em vừa thấy tư thế này, lần một vòng trên giường, sau đó thuận theo sức hút của trái đất lăn vào lòng anh xã.

“Vậy anh có thể nói uyển chuyển thêm chút không được sao?” Anh xã nhà em tức giận nói, hậu quả thực nghiêm trọng. Đại khái em cũng biết anh không phạm sai lầm, liền quyết định đại nhân có đại lượng, không hề so đo.

“Anh đều uyển chuyển như vậy, còn có thể nói như thế nào? Cứ như vậy còn kéo quá hóa hồng, trêu chọc vào bình dấm chua em.” Anh xã xem em ăn xong mềm, cũng không so đo, cười ha ha nắm lấy mũi em xoay qua xoay lại.

“Úm... Hôn nhẹ.” Em nhắm mắt lại quyết tâm chăm lừa ra nủ, một chút một chút thẩu lại gần anh xã. Anh cũng không giữ mặt mũi ghé vào vai em cười đến rồi tỉnh rồi mù.

“Em đúng là vật nhỏ làm cho người ta vừa yêu vừa hận!”

Nhưng mà lời này chui vào tai em, liền trực tiếp xem nhẹ nửa câu sau, chỉ nghe thấy anh nói yêu em! Ha ha, anh xã già nhà em yêu em!

Vì thế, đôi mình đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, thuận tiện còn lăn lăn giường chiếu, xúc tiến vợ chồng hài hòa.

Nhưng mà, câu nói kia của anh cũng khắc dấu ấn vào lòng em, em cuối cùng vẫn nhớ bốn chữ kia: Gấp dịp thì chơi. Tuy rằng anh xã không thường đi ra ngoài, nhưng anh vẫn là ông chủ của một công ty lớn, tự nhiên không thể thiếu xã giao tất yếu. Mà lúc xã giao, khó tránh khỏi... Em theo anh xã mơ hồ biết được chồng Tiểu Nhan chính là khi gấp dịp thì chơi liền đến già làm thật. Trong lúc nhất thời bị dụ dỗ mê tâm trí, lại làm cho Tiểu Nhan mất cảm phát hiện.

Em không nghi ngờ anh xã, nhưng mà em lại cảm thấy khó chịu trong lòng, giống như có gai đâm vào da, muốn rút ra cắn có dừng khí, mà để ở bên trong rất khó chịu.

Anh xã cũng chú ý tới mấy ngày nay em có chút không yên lòng, kì thật anh cũng không vui vẻ. Dù sao bị bà xã mình hoài nghi, là chuyện đàn ông không muốn đối mặt nhất. Em không thể không thừa nhận anh xã già nhà em rất quyết đoán, thể nhưng chủ động đưa ra yêu cầu cùng anh đi làm. Đây chính là theo dõi lỗ ló hai mươi bốn giờ toàn bộ hành trình a!

“Em tin tưởng anh!” Thật sự, em không muốn để anh xã hiểu lầm em hay ghen tuông, lại không nhận được suy nghĩ một ít có không.

“Nhà đầu ngốc!”

Anh xã kiên trì, em không chịu được dụ hoặc, thật sự cùng anh đi đến công ty. Sự thật chứng minh, anh xã già nhà em thật sự vẫn thủ thân như ngọc vì em, không có hành vi gây rối cùng xu thế. Cái này em yên tâm rồi, anh xã cũng thư thái. Cùng thời gian này anh xã tự mình tiếp đãi một người khách nước ngoài, em mới phát hiện thể nhưng anh nói xong một ngum một ngum tiếng anh rõ ràng lưu loát! Anh xã già nhà em, anh không cần quá manly!

Vì là anh xã đã cử, em nhìn MV nghe ca nhạc, ca khúc rất cảm động tuy rằng em nghe không hiểu bọn họ hát gì. Nhưng em chính là bị cảm động khóc. Nhất là nhìn đến MV cuối cùng, lúc người đánh đàn ghi ta kia đập đàn xuống, em cảm thấy rất cảm động! Nội tâm kích tình đều bị bọn họ gọi ra, khóc rồi tỉnh rồi mù. Sau đó, liền sấy ra trường hợp anh xã nửa đêm đa sầu đa cảm ngồi trên giường hút thuốc.

“Nói, khóc cái gì đâu?” Anh xã nghiêng người, đặt em dưới thân, bắt đầu thăm vấn.

“Hắc hắc, ngứa...” Em như con cá trạch dưới thân anh xã luôn kích vòng quanh.

“Anh chưa từng có hỏi qua em, trước kia em có bạn trai sao?” Anh xã.... Tự nhiên ghen sao? Anh cho rằng em sẽ đi nghe nhạc khóc là nhớ đến người nào sao? Anh xã già góc ghech!

“Ừm mu,... từng thích một người.” Em quyết định trả lời thành thành thật thật. Anh xã già nhà em không có cảm giác an toàn, em muốn cho anh có chút cảm giác an toàn, làm cho anh một lần nữa biến thành nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất! Quả nhiên, anh không nói, động tác trên tay cũng ngừng. Thật ra anh cũng đi ỉ? Ha ha, xem ra nhà chúng ta không chỉ có em là bình đẳng chưa a~~~~

“Người đó chính là Áp Đan Hoàng, sau khi em nhất kiến chung tình với cô ấy liền phát hiện ra cô nàng có vòng một đâu!”

Thật sự, em cảm thấy một khác em vào kí túc xá nhìn thấy Áp Đan Hoàng xinh đẹp như vậy, thật sự có cảm giác tim đập thành thịch. Đáng tiếc, đó là một cô gái. Em lớn như vậy, liền có một lần tâm động, còn chết non! Em tí mỉa kễ cho anh xã lúc ấy em nhất kiến chung tình như thế nào, lại như thế nào một khác kia bị đã kích không đường lui, tan thành bụi bay đi.

“Nhà đầu góc!” Anh xã thấp giọng cười cười.

“Anh xã, anh hôn nhẹ em.” Em chu chu môi.

Nụ hôn của anh xã, làm cho em ngiên.

“Anh yêu em sao?” Hôn xong em lại quần quít lấy anh hỏi vấn đề này. Tạm thời tính anh xã đã sàu đa cảm có thể hay không một cái kích động, nói ra câu nói em chờ mong đã lâu sao?

Kết quả, câu trả lời của anh xã là một ngum một ngum cần meo meo em

“Nhưng là, em yêu anh.” Tề đau quá.... Anh xã thể như không không chế tốt lực đạo.

“Em chỉ yêu anh, liền yêu anh, vẫn yêu anh, hôm nay yêu anh ngày mai yêu anh, đổi này đều yêu anh.” Lời ngon tiếng ngọt nói ra không bỏ tiền, em có thể một hơi nói cả sọt. Đương nhiên, đừng bật đèn, đừng dưới ánh mặt trời, bằng không em nói không ra miệng. Tiền đề quan trọng là, phải có anh xã già nhà em đứng trước mặt, đối với người khác em cũng không nói được.

Em nói một đồng, anh xã trầm mặc một lúc lâu sau mới nói ra ba chữ:

.....

“Hửn là.”

Đánh anh nha, lại chủ nghĩa đại nam tử!

.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Em nói một đồng, anh xã trầm mặc một lúc lâu sau mới nói ra ba chữ:

.....

“Hửn là.”

Đánh anh nha, lại chủ nghĩa đại nam tử!

Đầu mùa hè em ăn không ngon ngủ không yên tinh thần cũng không vui vẻ, anh xã cùng ba mẹ không nói hai lời đem em đưa vào bệnh viện kiểm tra.

Kết quả kiểm tra quả thật là mang thai.

Lúc có kết quả kiểm tra, nét mặt già nua của anh xã đều kích động nói không ra lời, cũng bắt chấp cái gọi là mặt mũi, cúi đầu hung hăng hôn vài lần lên mặt em. Em cũng vui vẻ ha ha vuốt ve bụng còn chưa có động tĩnh gì, nghĩ rằng cục cưng nhà em rốt cục tụ tuyện thành công, lại đã trở lại. Nhưng mà, ngẫm nghĩ lại, em lại cao hứng không nổi

“Mùa hè mang thai, rất khó chịu a!”

Trong khi gầy chết, em còn bị cảm chứng, trừ bỏ chạng vạng mỗi ngày đi ra ngoài dạo quanh vài vòng, em có thể nằm không ngồi. Em là bị buộc, kì thật nằm lâu lưng cũng không thoải mái, ngồi lâu quá, mông không thoải mái. Mà bởi vì mang thai, em cũng Durex bị chia cắt hai nơi. Durex đáng thương bị đưa đến cửa hàng thú cưng gửi nuôi. Chia li ngày đó em đều sắp bật khóc, Durex cũng hướng về phía em lưng trông kểu, trình diễn một phen tình cảm “người chó” thật cảm động. Bảo Bảo đáng giận thế nhưng còn vụng trộm quay Video tải lên mạng, clip cũng “hot” một thời gian. Cũng không biết là vì em xinh đẹp hay là Durex nhà em đáng yêu. Đương nhiên, đừng lời của Bảo Bảo mà nói, là do kĩ thuật quay chụp của nó rất tốt. Đây không phải là tìm đánh sao? Nhưng mà anh xã nói hiện tại em đang dưỡng thai, không thể truyền tư tưởng bạo lực cho cục cưng, vì thế, em nhịn. Bảo Bảo càng thêm không biết kiêng nể là gì.

“Cổ động cho hiện tại chị có không thu thấp có sẽ vĩnh viễn không thu thấp có!” Mang thai mười tháng, ở cử một tháng, mười một tháng sau chúng ta tiếp tục phấn xem ai cao ai thấp!

“Không có người nào như chị, đánh người còn phải nhớ lịch!” Bảo Bảo mặc kệ, cũng thu liễm rất nhiều. Kì thật, Bảo Bảo nhà em trước mặt người ngoài rất khí phách, em cảm thấy nó khá giống Tiểu Nhan. Sở dĩ em có thể chế phục nó, hoàn toàn vì tuổi tác học kém. Năm nó còn chưa biết đi đường cũng đã bị em thu thập phục phục thiếp thiếp. Em nghĩ hẳn nó cũng từng bồn chồn vì sao lại sợ hãi một người như em... bà chị nhát như chuột đi ~ Kì thật đạo lí rất đơn giản, đây là hiện tượng đơn giản nhất trong tâm lí học: Phấn xạ có điều kiện.

Anh xã đang cai thuốc, mỗi ngày ăn keo cao su. Trước đây anh ghét nhất mấy người vừa đi đường vừa ăn đến ỉ, nhưng mà thời thế thay đổi, hiện nay anh cũng gia nhập hàng ngũ này. Càng làm cho em vui sướng là, cứ lúc nào anh xã muốn hút thuốc đến phút cuối liền bắt em nói. Mỗi lần hôn nhau, em so với anh còn láng hái. Anh xã liền buồn bã cảm khái: Có điểm cần phải rõ ràng rồi cuộc là ai mới là người cai thuốc. Vì vậy, em vô cùng thích anh xã cai thuốc. Có một lần mẹ mẹ muốn sát trùng cho em, một mình giám sát em ăn chút tỏi. Kết quả buổi chiều anh xã trở về từ công ty bất lầy em hôn, biểu tình trên mặt thật phản kích.

“... Mùi này là...” Anh xã bấu môi, bị ghê tởm đến.

“Đến đến, em cho anh sát trùng, tiêu độc.” Em lại đem miệng thẩu đi qua, anh xã nói cái gì cũng không hôn. Vì thế, trong nhà liền trình diễn một phen mỹ nữ truy hôn. Anh xã ngại cục cưng trong bụng em, không chạy hai bước liền đứng tại chỗ chờ bị em bắt vừa vụn.

“Quên đi, em chính mình ghê tởm là được, không ghê tởm anh.” Em xem anh xã về mặt anh dùng hi sinh, rốt cục không nhẫn tâm hôn xuống được.

“Vợ chồng chính là chìm liền cánh.” Anh xã chính mình hôn lại đây, một cái hôn triển miến mười phần, đương nhiên, cần phải xem nhẹ mùi tỏi. Hôn xong, anh xã còn nói một câu như vậy, tự nhiên làm em nhớ tới câu tiếp theo, lúc đại nạn tới đều tự bay đi. Nhưng may lần này em học thông minh, cũng không nói cái gì ra. Bằng không khẳng định lại là một trận không yên thân. Em tin tưởng, em cùng anh xã một đôi chim liền cánh lúc gặp phải tai nạn cũng sẽ không xảy ra bị kịch như vậy. Nhất định chúng em sẽ cùng nhau bay, nếu em không bay được, anh xã còn có thể công em bay đi!

Thời tiết càng ngày càng nắng nóng, em cũng đi theo con đường của phụ nữ có thai mà bắt đầu nòn ọc, ăn bao nhiêu nòn bấy nhiêu, cái kia kêu khó chịu. Mẹ mẹ suốt không việc, mỗi ngày cân nhắc làm cho em cái này cái kia, trên cơ bản em liền bị vây vào trạng thái ăn vào, nòn ra. Theo mẹ mẹ nói, có thể hấp thu một chút đi vào. Em nói em khó chịu, không muốn ăn cái gì. Kết quả mẹ mẹ nói, cục cưng trong bụng muốn ăn. Em này còn chưa sinh đứa nhỏ đâu, mọi người đã đem lực chú ý tập trung vào cục cưng, làm cho lòng em có chút ghen khuất. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại, đây là đứa nhỏ của em, còn ghen khuất cái gì mà ghen khuất chứ? Anh xã lúc không có việc gì cũng thường thường cầm mang thai bảo diễn nhìn đi nhìn lại, còn thường xuyên dựa theo phương pháp bên trong ăn cái huyết, gỏi cái đầu, đọc quyền sách cho em. Em thích nhất anh xã dùng giọng nam đặc biệt từ tính của anh đọc sách cho em nghe, không chút nào ngoại lệ mỗi lần nghe không được mười phút em liền buồn ngủ, quả thực có thể so sánh với khúc hát ru. Mùa hè rất khó chịu, phụ nữ có thai mùa hè càng khó chịu. Mỗi ngày em mặc “lá cây rơm” của em ở nhà lặc lư, ba cũng không nói em đối phong bại tục, tận lực nhẫn nại em. Em biết anh xã vẫn canh cánh trong lòng với cái “lá cây” của em, nhưng trong tất cả quần áo chỉ có bộ này mặc là thoải mái nhất, em cần bản là huyền tặc coi ra.

Hôm nay anh xã từ bên ngoài trở về, đột nhiên nghiêm túc giao cho em một gói to buộc giấy. Nhìn biểu tình kia của anh xã, người không biết còn tưởng rằng chúng ta là đặc vụ gặp gỡ đâu! Em có chút nghi hoặc dưới ánh mặt hơi có chút chờ mong của anh xã mở ra, dĩ nhiên là một bộ quần áo dành cho phụ nữ có thai bằng lụa!

“Anh đây là chuyên môn thiết kế ỉ?” Bộ quần áo thật mỹ mẫn, cứ việc có chút dài rộng, em còn thật vui vẻ.

“Ừ, mặc thoải mái không?” Vì em đang mang thai, anh xã đặc xá em được ngồi trên đùi anh.

“Giống y như không mặc quần áo.” Một lời nói thật thối ra, mặt anh xã, thể như đó ***** a ~ Anh xã già nhà em thật sự rất đáng yêu!

Buổi tối anh xã mát xa thân thể em một lần liền đem mặt dán trước bụng cuae em nghe ngóng động tĩnh bên trong của tiểu bảo bảo.

“Nghe nói tiểu bảo bảo chưa sinh ra đều giống khi con.” Cho nên này, anh không cần đem toàn bộ chú ý tập trung vào người khi con, bà xã anh xinh đẹp như vậy, xem em đây này!

“Anh lớn như vậy còn lần đầu tiên nhìn thấy khi mẹ xinh đẹp như vậy đâu!”

Anh xã đứng dậy để cho em tựa vào lòng anh, em bị câu nói mê hoặc tâm trí, xoay người dùng một động tác yêu cầu cao độ với phụ nữ có thai mà hôn anh xã một cái.

“Đừng loạn nháo~” Anh xã nghiêng người tránh, gần nhất anh tức giận có vẻ nhiều.

Em nhìn anh xã muốn hôn mà không dám hôn, cười rút.

“Anh xã à, em kể chuyện cười cho anh nhé!” Cười dù, em nhu nhu hai má cười có chút toan đau.

“Ừm...” Sắc mặt anh xã không tốt lắm, dù sao mới bị cười nhạo một phen.

“Nói trước kia có một con rùa ở nông thôn đi ra thành phố, nó kì quái cảnh quan thành phố, đột nhiên một trận khăn trương, thế nhưng đột nhiên muốn đi tiểu. Nhưng mà nó tìm đâu cũng không thấy WC, vì thế nó nhìn lại nhìn, đột nhiên liền biến thành Ninja rùa.” Nói xong, chính em đánh trước mặt cái run run, rất lạnh.

“Thích bị đánh hả!” Phản xạ của anh xã có vẻ linh nẫn, rất nhanh liền phản ứng lại em đây đang tồn hại anh đâu, hai tay sờ soạng, vuốt ve em một lúc mới ôm em ngủ.

Bụng dần dần to ra, chân tay của em cũng bắt đầu sưng lên, tâm tình cũng hay phiền muộn mà không rõ lí do. Chiều nào anh xã cùng một học mát xa cho em, còn phải chịu tình khí sáng nắng chiều mưa của em. Hôm nay em lại phát giận, phát giận xong em lại đột nhiên cảm thấy thực xin lỗi anh xã, bất khác hu hu. Anh xã đem em ôm vào trong ngực, cũng không dỗ dành, chính là cứ ôm như vậy, thường thường cúi đầu hôn em một chút.

“Anh xã, em yêu anh!” Em khó chịu, em ghen ghét, em hối hận, em khổ sở.

“Ừ, ừ, anh biết.” Anh xã cũng không so đo, thấy cảm xúc của em ổn định rồi mới đem em đặt xuống giường, tiếp tục mát xa cho em

Em không dám soi gương, bởi vì em biết em khẳng định biến dạng. Đây là bước hy sinh đầu tiên của một người mẹ dành cho con cái của mình. Anh xã lại cứ nói đâu có, rất xinh đẹp. Rõ ràng biết anh đang an ủi em, trong lòng lại nhìn không được ngọt ngào, dễ chịu. Kỳ thật, phụ nữ thật sự rất dễ dàng thỏa mãn.

Tối nay đột nhiên em nhớ ra chúng em thật sự đã lâu không thân thiết. Ngày đó Tiểu Nhan lại đẩy thăm em, vùng trộm dạy em hai chiêu. Đứng rồi, Tiểu Nhan với ông xã nó trái qua hai tháng rùng mình ở riêng sau lại hòa hảo. Theo lời anh xã mà nói, vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường ngủ cùng, thân thiết nhất vẫn cứ là bà xã của mình, đàn bà bên ngoài xem như mây bay. Em hay nói giống hời anh có mấy đóa mây, anh xã cần em một ngụm, nói anh chỉ có một mảnh mây là em, nhưng mà là mây có sấm sét, tùy thời có khả năng đánh xuống. Em nghe xong cười lên cười xuống, anh xã kinh hồn táng đảm đủ lấy thất lung em, sợ cơ thể em đứt lăm hai nửa.

Chỉ anh xã tắm rửa xong đi ra, em thấu đến hết hồn nhẹ lại sờ sờ anh, hơi thờ của anh thực không tiền đồ bắt đầu dồn dập, nhìn không được đầy em ra, một người ghé vào trên giường thờ. Em lại thấu đến, đem đầu dính ở thất lung anh, cọ a cọ.

“Đừng náo loạn!” Anh xã nghiêng người muốn đẩy em ra, nhưng lại bị công phu dính người của em bao kín. Tuy rằng ngoài miệng anh nói như vậy, quần ngái rộng thùng thình lại nổi lên lều trại, mặt anh xã già đều đỏ.

“Đã lâu em không gặp tiểu kê kê của anh.”

Em không để ý tới anh xã phản đối chậm rãi rồi coi quân anh. Nhìn bụng của em, anh cũng không dám chắn chắn ngổ nghịch em. Tiểu kê kê của anh lại lớn hơn nữa. Em ngừng đầu nhìn anh xã bị em kích thích vẫn không nhúc nhích liếc mắt một cái, chậm rãi đưa theo phương pháp của Tiểu Nhan chậm rãi nuốt vào, từng chút phun ra nuốt vào. Hô hấp của anh xã đột nhiên trở nên rất gấp gáp, tay anh cũng nhìn không được đề đầu của em xuống. Kết tiếp cũng không nằm trong tầm kiểm soát của em, anh xã bắt đầu tự mình ra vào, động tác của anh rất nhanh nhưng không vào sâu. Loại cảm giác này không dễ chịu chút nào, em cảm thấy ngày mai em có thể biến thành miệng lạp sườn. Hơn nữa kê kê của anh xã quá lớn, cơ hồ lấp đầy cả khoang miệng của em, em hít thở không thoải mái. Mặt khác còn có một mùi đặc biệt không dễ ngửi lắm, nện nện. Nhưng mà, anh là anh xã em yêu, em nhìn.

Không ngờ lại sâu anh xã thế nhưng có chút chật vật đầy em ra, động tác có chút lảo đảo nhắm phía buồng vệ sinh. Mới trong chốc lát như vậy, biểu hiện thường thường của anh, hiển nhiên không có tận hứng, anh đi buồng vệ sinh tự mình giải quyết. Tiểu Nhan đã nói rõ ràng với em không có người đàn ông nào chống được loại dụ hoặc này, thế nhưng anh xã già nhà em mới làm được một nửa liền không chút do dự đẩy em ra! Chứng minh cái gì? Chẳng lẽ nói em không có sức quyến rũ? Đánh chết em cũng không thừa nhận! Được một lúc anh xã mới đi ra khỏi phòng tắm, sắc mặt còn không được tốt.

“Súc súc miệng.” Anh rót cho em một chén nước, không đợi em mở miệng chất vấn liền đổ vào miệng em, thô bạo giúp em súc miệng.

“Thăng thần theo khoan, kháng cự theo nghiêm. Ai dạy cho em?”, dĩ nhiên là anh chất vấn em! Nhưng mà biểu tình của anh xã rất nghiêm túc, em quyết định trước không so đo vấn đề ai chất vấn em, thăng thần theo khoan mới là quan trọng nhất. Tiểu Nhan đáng thương, mình Kim Bảo Bối thực xin lỗi cậu...

“Lại là cô ta...” Anh xã nghe xong em trả lời liền nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nó nói là đàn ông đều không chịu nổi loại dụ hoặc này!” Lời của em ý là: Anh xã, anh không phải đàn ông!

“Em này cũng có thể xem như dụ hoặc! Nơi đó đều nhanh bị rã của em cần rách da... Này rõ ràng là khổ hình!” Anh xã đem trách nhiệm đổ xuống đầu em, tin tưởng vững chắc anh chính là một người rất “tinh khiết”.

“Không thể nào!” Em nghĩ là thật, làm bố muốn đi coi quân anh xã an ủi “chủ em” nhà em, lại bị anh xã ngăn lại đúng lúc.

“Mới khó chịu không?” Anh nâng cằm em lên nhìn nhìn môi em, đòi đi đề tài thành công.

“Ồ, có chút ngựa ngửa.” Em vươn tay sờ sờ, môi đã muốn không có cảm giác.

“Em không cần phải làm như vậy, trước kia không cần, về sau cũng không cần.” Anh xã cúi đầu hôn lên đôi môi không cảm giác của em. Anh xã già nhà em thực thiện lương. Em thật hạnh phúc, há mồm cắn môi anh, cùng miệng lạp sườn mới tốt, vợ chồng giống nhau. Anh xã không thể cần miệng em, liền cần xuống cổ em. Chờ em ôm anh xã vui vẻ đủ lại bắt đầu lo lắng:

“Vậy anh sẽ không ra ngoài tìm người khác chứ?” Tiểu Nhan nói với em, rất nhiều đàn ông ngoại tình bắt đầu từ khi vợ mang thai. Đàn ông á, không có ngoại lệ đều là động vật dùng nửa người dưới suy nghĩ. Cuộc sống cấm dục mười tháng, thật khó có ai chịu được.

“Nói bậy bạ gì đó! Ngủ đi!” Anh xã thừa dịp em không chú ý, lại cắn em một phát, nghiêng người đem em ôm vào ngực. Thật ra tư thế như vậy có chút không được tự nhiên, nhưng anh vẫn kiên trì. Em thích anh ôm ấp.

“Không được, anh cam đoan! Mượn chủ em nhà mình mới được, nếu anh dám trêu chọc người khác, liền hồng kê kê!”

“Được rồi được rồi, ngủ ~ trư em ra, ai anh cũng không trêu chọc. Xui xẻo chứ chẳng may hồng rồi, em không thể coi anh là xương sườn mà cắn?” Anh xã khó được phối hợp em nói mấy câu vui đùa vô nghĩa.

“Không sao, còn có đưa chuột (*)!” Hí hí, từ vừa mới học~

“Muốn đánh à! Trong đầu đều chứa mấy cái linh tả linh tinh! Nhanh ngủ đi! Được một tác lại còn muốn một thước!” Anh xã già chuyên chế này!

~~~~~***~~~~~

(*) Đưa chuột: Từ này làm các tình yêu liên tưởng đến cái gì? (Bạn nào đã đọc Hoàng qua chấu là biết ngay, còn ai không biết thì mình nói vậy, nghĩa bóng chỉ * quý của đàn ông đó T_T)

Bản đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 44

“Muốn đánh à! Trong đầu đều chứa mấy cái linh tả linh tinh! Nhanh ngủ đi! Được một tác lại còn muốn một thước!” Anh xã già chuyên chế này!

Trong số bạn bè, em là đứa kết hôn muộn nhất, lại là người sinh đứa nhỏ sớm nhất. Em đi học sớm, mấy đứa Tiểu Nhan đều lớn hơn em hai ba tuổi. Cũng không ngờ đến người ít tuổi nhất như em thế nhưng làm mẹ đầu tiên. Lúc sinh nở dùng phương pháp sinh mổ phổ biến đương thời, thời điểm giải phẫu bị gây tê, tình lại bụng rất khó chịu. Rằm rì nằm ở trên giường lau nước mắt nửa ngày, anh xã cũng lại hôn lại xoa dỗ dành cả nửa ngày, em mới chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhớ tới hai đứa con em vừa mới sinh ra nhưng chưa gặp mặt. Đứng vậy, là hai đứa nhỏ, thấy thuốc đã sớm nói cho chúng em biết là em có song bào thai. Nhưng làm cho em giật mình nhất là, anh xã bế hai đứa bé lại đây, nói là một đôi long phượng thai(*). Oa~~~~ Vận may của em cũng quá tốt đi! Lúc trước tuy vẫn biết là song bào thai, nhưng không có kiểm tra ra là long phượng thai, sao em có thể không vui vẻ đâu! Trước lúc sinh sản em đã rồi rằm vài ngày, cảm thấy con gái cũng ngoan mà con trai cũng tốt!

(*) Sinh đôi một nam một nữ, được coi là điềm may mắn trong văn hóa Trung Quốc

“Con trai làm sao mà tốt? Giống y như tiểu gia hóa Trần Tư Nam kia, mỗi ngày nghịch ngợm, còn không chăm chỉ học tập.” Anh xã có cái nhìn như thế.

“Nếu là con trai, chúng ta sẽ không phải lo lắng hần bị người lừa thân lại lừa tâm.” Cho dù là đồng tính luyến ái, con của anh xã già nhà em, khẳng định sinh ra chính là có thể chất làm tiểu công(**) chuyên môn *** hoa.

(**) : khụ, cái này trong đam mê, mình cũng không rõ ràng lắm, đại khái là người tấn công trước trong quan hệ nam x nam ha????!!!)

“Con gái ngoan.” Anh xã không biết ý tưởng trong lòng em, tận tình khuyên bảo như trước.

“Vâng, em cũng chưa nói là con gái không tốt a! Anh tưởng a, có hai đứa con gái giống nhau như đúc, mang theo ra ngoài còn phong cách hơn cả Bảo Bảo, em muốn con ăn mặc như thế nào liền như thế đó, thật tốt nha!” Hơn nữa, con gái em còn có thể tự mình mặc, không cần em lao lực hết mực quần áo cời quần áo như ma nơ canh, quá thuận tiện luôn!

“Em vẫn là sinh con trai đi!” Anh xã một câu đánh nát mộng ảo trong đầu em!

Như thế rất tốt, mong con trai con gái của em đều viên mãn. Anh xã ngồi cạnh giường bệnh, đặt đứa nhỏ trước mặt em. Hai tiểu tử kia đều nhỏ nhỏ nhiều nếp nhăn, ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, thành thành thật thật nằm trong tã lót. Anh xã cho em đặt tên con, em thốt ra:

“Đứa lớn kêu Hải Minh Uy, đứa nhỏ kêu Hạ Minh Hân!”

Những lời này rất quen thuộc, không biết nghe qua ở đâu, dù sao liền dễ gọi mà ra.

Hai tay anh xã đều ôm đứa nhỏ, không có biện pháp “day dỗ” em. Mẹ mẹ em thực thiện người hiểu ý làm thay anh.

Em bắt mắt sờ sờ chỗ đầu bị mẹ vỗ một chút, tiếp tục nghĩ tên cho con.

Em thay đứa nhỏ lấy thật nhiều tên, kết quả thực thảm thiết, đều bị mọi người phủ quyết không chút lưu tình.

Sau em nóng nảy, ánh mắt nhắm chặt, “Vậy mọi người đặt đi, con mặc kệ!”

“Con cũng không nhìn xem tên con đặt đều thế nào!” Mẹ mẹ nói nhỏ.

“Bà cùng Cola làm sao vậy? Hành tây cùng Củ cải cũng rất phong cách kia! Cún nhà mình còn gọi là Durex, cún nhà Trịnh Thái còn gọi James Bond đầu!” Em bùi bùi, không phải là tên ở nhà sao, còn không cho em tác chủ. Em này mẹ mẹ là công thần lớn nhất nhà, không có em, làm sao có hai đứa? Kết quả em ngay cả quyền quyết định đặt tên cho con không có, bị kịch.

(Ồi mình chết mất với cái tài BT của bạn Bảo Bối, khặc khặc~~~)

Cuối cùng, một tên là ba ba em đặt, một cái tên là ba chồng đặt, phân biệt là Trần Trí Sinh(***) cùng Trần Xu Phàm. Không cần hoài nghi, cái Trí Sinh là ba ba em đặt cho đứa thứ hai là con trai. Ở nhà, hai đứa nhỏ lần lượt là Đại bảo nhi cùng Nhị bảo nhi. Cái tên ác tục này tự nhiên là kiệt tác của anh xã già nhà em. Mẹ ruột là em ngay cả cái quyền đặt tên ở nhà cũng không gặp may. Em thờ phỉ phi, không thêm nhân tới anh xã. Lão gia hỏa này thế nhưng còn đi thân thiết với bọn nhỏ, để ý cũng chưa để ý em, cần bản không biết em tức giận! Em tức giận nha! Đầu nói cưới vợ quên mẹ, anh xã em đây gọi là cái gì? Có con gái quên bà xã! Chờ buổi tối anh xã nằm xuống giường, em đánh chết cũng không muốn để ý tới anh. Anh xã già đồ đánh nửa ngày em mới miễn cưỡng nựng anh ôm ấp nhích lại gần. Anh tiến hành theo chất lượng hỏi em vì sao tức giận, em thành thành thật thật nói ra, anh liền an ủi em:

“Về sau ở nhà, còn không phải tùy tiện cho em gọi sao~ Em thích gọi thế nào thì gọi thế đó, nhưng mà trước mặt người ở bên ngoài ít nhất phải làm bộ, nếu không đứa nhỏ lớn lên sẽ bị người chê cười.”

(***) Tên này nghĩa là tiến nhanh về phía trước. Đúng theo phong cách của ba ba Bảo Bối.

Em ngẫm nghĩ, cảm thấy lời anh xã nói cũng khá có lý, quyết định không đi so đo. Nhưng thật lâu sau em mới hiểu ra, cũng không phải em gọi, đứa nhỏ liền thừa dụ! Em thật muốn gọi hai đứa con là Hành tây với Củ cải, nhưng chúng cần bản không ý thức được em đang gọi hai đứa! Mặc cho em khổ ha ha kêu một tiếng lại một tiếng, con ngẩng đầu nhìn xem em, cúi đầu tiếp tục làm gì đó, chỉ coi như em bị động kinh gián đoạn. Em cứ ngây ngốc như vậy bị anh xã già nhà em lừa dối. Đương nhiên, đây đều là nói sau, hiện tại em còn không phải bị anh đồ dẫn vào vui tươi hơn hờ.

Người ta sinh đứa nhỏ sau đều có chứng u buồn sau sinh, em không u buồn, bởi vì có anh xã ở bên cạnh em đâu! Nhưng mà Trần Tư Nam u buồn, em hiểu được, con sợ hãi chính mình sẽ thất sủng. Đứa nhỏ ngày thường cái gì cũng không nói, rất cần thận tự thân!

Đứa nhỏ mới sáu tuổi rưỡi, cau mày vẻ mặt cầu xin, nhìn qua cũng thú vị, cũng làm người ta trĩu mến. Em học bộ dáng khi anh xã “day báo” em, vỗ một cái lên bờ vai non nớt mỏng manh của con:

“Miễn man suy nghĩ gì đâu? Sợ mẹ cho con ăn táo độc sao?” Em không thêm cùng một cấp bậc với mẹ công chúa Bạch Tuyết nha, huống hồ với thân thể khổ cần của Trần Tư Nam, chỗ nào có thể khiến em ghen tỵ cơ chứ? Nhiều nhất con chỉ có tiểu kê kê còn chưa phát dục hoàn toàn, em không có mã thời, em không ghen tỵ cái này. Em muốn có tiểu kê kê, phòng chừng đã bị anh xã em bỏ luôn rồi. Thế chẳng phải là bị kịch kinh khủng nhất?

“Mẹ mẹ, con trong giá thú là cái gì?” Trần Tư Nam lòng hiếu kì còn tràn đầy.

“Chính là đứa nhỏ do vợ chồng sau kết hôn sinh đó!” Em đương nhiên trả lời, trong lòng còn có chút đắc ý đảo đạt, xem mẹ mẹ hiểu biết nhiều a!

“Vậy thế con tự sinh là cái gì?” Tiểu tử kia hơi cúi đầu, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu!

“Chính là đứa nhỏ do vợ chồng trước kết hôn sinh.” Em đột nhiên có chút không kiên nhẫn, có mấy tuổi đầu, có cái gì muốn nói cứ nói! Còn vòng vo với em.

“Con đây là con gì?” Quái nhiên tiểu tử kia chờ em đáp.

“Con là... con trưởng Trần gia.” Em vỗ vỗ đầu con. Tiểu tử kia dựa thế dựa vào lòng em bất động, em ôm con vào lòng xoa nắn một trận, xoa cho tiểu tử kia nước mắt đều đi ra, thân thể co thành hình cầu tránh trong lòng em, một tiếng một tiếng mẹ mẹ, kêu vô cùng thân thiết. Em đột nhiên nhớ tới thời điểm coi mẹ chồng thành mẹ mẹ làm nũng, mẹ chồng nói:

“Thật vẫn là một đứa nhỏ.”

Hiện tại xem ra, so với tiểu tử trong lòng, em thành thực hơn!

Em ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm ngoài cửa sổ:

Mẹ à, hình như con trưởng thành rồi, không biết mẹ có nhìn thấy không?

Trần Tư Nam buồn xong khỏi tâm bệnh còn đáng yêu hơn trước kia, hận không thể mỗi ngày dính với em, ngay cả trường học cũng không muốn đi. Thực tại làm cho anh xã già đau đầu một trận. Nhưng mà, anh làm sao mà không hy vọng vợ hiền con thảo chứ? Cho nên, anh vụng trộm vui vẻ đầu!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thất năm chi dương (*) (Ngoại truyện)

Anh xã đi làm, bọn nhỏ đi đến trường, em ở nhà vẽ tranh. Em sắp ra quyền sách tranh minh họa đầu tiên trong đời, tuy rằng phương diện này không thể thiếu ba phần mặt mũi của anh xã ở bên trong, nhưng như vậy cũng không thể hoàn toàn phủ quyết thực lực của em.

Đến buổi tối anh xã bọn nhỏ lục lục trở về, tâm tình em vui vẻ, tự tay làm một bản đồ ăn ngon. Nhưng mà hình như mọi người cũng không chú ý tới đồ ăn trên bàn cơm có gì khác với đầu bếp ngày thường làm, vội vàng ăn xong. Đại bảo nhi Nhị bảo nhi đi thư phòng học hành, Trần Tư Nam mang bóng đá ra ngoài đá bóng với bạn học, anh xã ngồi trên sofa một bên uống trà một bên xem tin tức. Em cảm thấy em như là người trong suốt bị mọi người xem nhẹ.

“Chẳng lẽ trong lúc vô tình em mặc áo tàng hình?” Em vòng vai vòng trước gương, rõ ràng nhìn thấy được mà!

Em chạy đến thư phòng, Đại bảo nhi Nhị bảo nhi thực như thuận gọi mẹ mẹ sau tiếp tục vui đầu sáng tác, Nhị bảo nhi còn ngốc nghếch đến nổi bắt tay tính bằng đầu ngón tay. Chào em xong tay ngọ bé tròn lăn lại một lần nữa mở ra, cái miệng nhỏ nhắn còn lấp lúm:

“Mẹ mẹ, mẹ tôi rất không đúng lúc, con lập tức cho ra đáp án.”

“Hi hi, mẹ mẹ, Nhị bảo nhi rất ngốc~ Ngay cả hai bốn tám cũng không biết, còn muốn tự mình bắt tay làm đầu ngón tay tính.” Một câu của Đại bảo nhi làm cho em rơi lệ trong lòng, nhớ ngày đó em cũng không biết hai bốn tám đâu~

Hai đứa con nói với em hai câu, lại bắt đầu vui đầu học hành. Không phải em nói cái gì, nhưng thế chế giáo dục bây giờ thực sự không được. Cứ thế mãi, nhà của em sẽ không ra ba con một sách chứ? Nhưng mà em không thể để cho bọn nhỏ bỏ cuộc, chỉ có thể nhẫn đau tiếp tục để hai đứa vật lộn với đồng bài tập, em trở về phòng tắm rửa rồi tiếp tục vẽ tranh.

Anh xã mỗi chó đến mười một giờ mới đi ngủ, anh cũng chưa nói cái gì, chính là nói với em một câu:

“Không còn sớm, ngủ đi.”

Không đợi em nói thêm câu gì, bỏ chạy đi tắm rửa. Hừ! Cứ thế này cẩn thận bà cô đây không thoải mái trong lòng, không lấy quần áo lót cho anh! Anh xã tuy rằng có vẻ nghiêm cần, lại mỗi lần tắm rửa cũng không nhớ quần áo lót mang vào.

Quả nhiên, một lát sau anh xã từ phòng tắm gọi với ra:

“Nha đầu, quần áo!”

Cứ thật, chỉ với bốn chữ đã muốn em đi một chuyến! Không có lối thoát! Em coi như không nghe thấy, tiếp tục vẽ trên giấy. Em không thích dùng phần mềm để làm việc, chỉ thích dùng tay. Trừ phi là cần hình ảnh có hiệu quả đặc thù, em mới xử lí với máy tính. Được rồi, em thừa nhận, em mù phần mềm.

Vốn em còn chờ anh xã mở miệng cầu em đầu, kết quả anh cứ không mảnh mai che thân đi ra.

Phi lễ chó nhìn, em trước tiên lấy hai tay che mắt, thuận tiện thông qua khe hở quan sát phản ứng của anh. Kết quả anh chính cười như không cười nhìn em một cái, liền cúi ỏ chân.

“A! Anh xã già này! Cũng dám không nhìn em!” Em giương nanh múa vuốt bỏ nhào vào người anh xã, cách chân chà đạp anh một phen. Nói cho mọi người một bí mật nha, anh xã có chỗ sợ bị cù, ở thắt lưng sườn. Nhưng mà thường thường em cũng không có cơ hội công kích anh, bởi vì sức em không bằng. Trừ khi giống như bây giờ, địch không phòng ngự, ta đánh ụp.

Mãi đến khi anh xã cong người trong ổ chăn xin tha thứ em mới buông tha, kết quả tên tiểu nhân bội bạc này thấy em buông anh ra trước liền xoay người giành lại chính quyền.

“Dám cù anh? Lá gan không nhỏ nhè!” Anh xã nói xong, cần một ngụm vào lỗ tai em.

“Chị không cù em, là thất nầm chi dương.” Em xoay mặt sang một bên, né tránh anh xã hôn môi.

“Nói bậy bạ gì đó đâu!” Anh xã xoay mặt em lại cùng đối mặt với em.

“Anh xem nhẹ em!” Em chu môi lên án.

“Có sao?” Anh xã cau mày suy tư.

“Anh cũng chưa phát hiện com chiều hôm nay là em làm!” Sự thật thảng thùng biện.

“Anh bị nhiệt!, ăn không có hương vị.” Anh xã nói xong, còn đem vết loét miệng môi cho em nhìn nhìn. Nôn... Thật đáng sợ!

“Khi nào thì bị?” Sao em hoàn toàn không biết? Lòng em lập tức lại mềm mại.

“Ngày hôm qua hay hôm trước, nhớ không rõ lắm. Được rồi được rồi, ngày mai còn có chuyện, hôm nay đi ngủ sớm một chút. Cuối tuần này tranh thủ mang gia đình ra ngoài chơi.” Anh xã vỗ vỗ đầu em, lấy tay tắt ngọn đèn đầu giường.

“...” Thì ra là em xem nhẹ anh xã già nhà em trước! Tự biết đuối lí em ôm chặt anh xã ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau em dậy thật sớm nấu cháo cho anh xã, lại thừa dịp anh đi làm nấu canh giải nhiệt cho anh, giữa trưa lái xe mang qua cho anh.

Anh xã vui đầu viết một ít văn kiện, trên bàn làm việc còn có một cặp lồng com chưa ai động vào. Tiểu thụ này đã không ánh mặt trời, đều sắp ba mươi tuổi, có thêm vài phần thành thực cũng ổn trọng. Cậu ta định mở miệng nhắc nhở anh xã, bị em ngăn lại.

“Cẩn nhắc công ty bề bộn nhiều việc?” Xin tha thứ cho em dạo này thường xuyên bận bịu chuyện về tranh, thật sự không có nhiều tinh lực dư thừa quan tâm đến chuyện anh xã.

“Công ty mới tiếp một thương vụ lớn, bởi vì cấp dưới của công ty gia công không quen thuộc với nghiệp vụ cho lắm, cho nên nhiệm vụ có vẻ khẩn cấp. Chúng tôi đang suy nghĩ biện pháp tìm một ít công ty gia công cùng nhau làm. Quản lí rất lo lắng vì chuyện này!” Tiểu thụ cũng có hai vầng mắt thâm quầng, có thể thấy được bọn họ thật sự bận rộn.

Lặng lẽ tiêu sái đi vào văn phòng, anh xã còn thực sự vui đầu vào xem নয়, cần bản không có chú ý tới em tới gần. Em vòng đến sau lưng anh xã đem thức ăn đặt lên sán, sau đó nhẹ nhàng ghé vào lưng anh xã hôn lỗ tai anh. Trên người anh xã có mùi sữa tắm thành thực, là mùi táo em thích. Thật ra anh xã không thích đồ dùng tắm rửa có mùi hoa quả, nhưng mà em lại không thích dùng khác, anh đành phải nhân nhượng em. Cứ như vậy vài năm, anh cũng thói quen. Hai năm trước chúng em dùng vui cam, sau đó em đổi thành mùi táo, anh còn có chút không quen, cứ nói trên người có mùi khác lạ, như là ăn thật nhiều táo.

Một loại hương dùng lâu, rất khó phát giác trên người mình. Nhưng mà quả thật trên người anh xã em người thấy mùi táo thơm thơm, nhìn không được lại cần thêm hai miếng. Nghe nói dạo này táo tăng giá, trước lấy anh xã ăn đỡ thèm.

“Sao em lại tới đây? Ăn com chưa?” Anh xã ngẩng đầu nhìn em, vẻ mặt có chút môi mệt.

“Vội vàng tới gặp anh xã nhà em đưa com trưa tình yêu.” Em mang hộp com đặt tới trước mặt anh xã.

“Vội em chờ anh trong chốc lát, anh xem xong nấy thứ này trước, quyết định có dùng công ty bọn họ hay không.” Anh xã vỗ vỗ đầu em, chỉ vào sô pha báo em ngồi xuống. Thật ra em muốn ngồi trên đùi anh xã hơn, nhưng mà anh đang bận, em chỉ có thể lấy lui mà tiến, ngoan ngoãn lấy một cái ghế dựa ngồi bên cạnh anh. Anh chăm chú nhìn trong chốc lát rồi viết một ít chữ rồng bay phượng múa, tiếp đón văn kiện tiểu thụ mang vào mới hôn hôn hai má em.

“Đến đến đến, anh xã, canh nước đắng, hạ sốt.” Chờ anh xã trở lại đường ngay, em đã mức sẵn canh đặt vào tay anh.

“Mướp đắng...” Anh xã nhàu nhàu mày.

“Không quá đắng, em thả đường phèn” Em làm sao có thể để anh xã của em chịu đắng đâu?

“...” Anh xã mỉm cười, em mê muội. Vì thế, tro mắt nhìn anh xã già nhà em uống một hớp canh rõ lớn không nuốt xuống mà giữ trong miệng thấu lại đây hôn lấy em! Không cần!!! Em có bị nhiệt miệng đâu!!!

Em đem ánh mắt bộ dạng lão đại, miệng có chết cũng không mở ra. Kết quả chính là anh xã dọa em một chút, hôn một cái liền rời đi, sau đó tự uống hết canh.

“Anh không được nói giỡn em mà mặt không chút thay đổi!” Làm em sợ muốn chết... Tuy nói bỏ thêm đường phèn, em cũng không dám cam đoan canh không đắng. Em Kim Bảo Bối ăn mềm ăn cứng ngẫu nhiên cũng chịu thiệt, chính là không chịu được đắng!

“Hương vị cũng tạm.” Anh xã lại mỉm cười, xem ra tâm tình hôm nay của anh rất khá, nguyên nhân à, còn phải nói sao, chắc chắn vì biểu hiện của em!

Giữa trưa cùng anh xã ngọt ngào ngạo ngạo ăn chút đại tiệc hạ nhiệt, buổi chiều em nằm trên giường trong phòng nghỉ của anh xã mơ màng ngủ nửa ngày, buổi tối cùng anh về nhà sau em an vị trên bồn cầu không đi đầu được. Phương pháp hạ sốt này cũng quá quen dùng, em cũng không biết nên cảm ơn hay nên chất vấn đầu bếp nhà em đây! Anh xã đó khốc đó cười xoa nhẹ bụng em một lát, rồi cục không đánh lại con buồn ngủ híp mắt lại. Em nhìn khuôn mặt ngủ say thoảng có chút mệt mỏi của anh xã, thấu đi qua hôn, tiến vào lòng anh ngoan ngoãn ngủ. Trước khi ngủ em thể không bao giờ tranh đồ ăn với anh xã nữa, mất nhiều hơn được nha.

Anh xã vẫn bận bịu hơn một tháng mới xong được đơn đặt hàng kia. Chờ anh xã có thời gian, em nhịn không được hỏi anh:

“Anh ngứa sao?” Vấn đề này em đã ghen mấy ngày rồi.

“Có muỗi sao?” Lão nam không không hiểu phong tình này.

“Em nói, đã bảy năm, anh ngứa sao?” Không phải vẫn nói thất nầm chi dương sao? Bởi vì câu nói làm cho người ta rồi rầm này, lòng em đều ngứa vài ngày, sợ anh xã thực ngứa. (**)

“Nói này ngứa, em giải giải cho anh.” Anh xã cười xấu xa đem tay em đặt lên tiểu kê kê của anh. Anh xã già không biết xấu hổ này!

Gãi này giải này, chờ anh xã không ngứa, hai chúng em mở hội đàm đầu óc ôm nhau nằm trên giường cắn nhau. Ừm, xác thực mà nói, là em đơn phương cắn anh.

“Anh xã à, sao em càng nhìn anh càng đẹp sai vậy?” Đây không thể được đâu, điển hình của việc trầm luân. Đến lúc đó anh xã nhà em càng nhìn em càng thấy khó nhìn, kia không phải là bị kích hay sao?

“Em cũng càng ngày càng đẹp.” Đây, đây! Anh xã già này! Vì cái gì luôn cho em bất ngờ xen vui vẻ cùng ăn tâm đầu?!! Đi mụ mụ nó thất nầm chi dương đi, bà cô đây không sợ không sợ!

~~~~~***~~~~~

(*) Thất nầm bảy năm, dương ngứa ngứa, có thể hiểu nôm na là bảy năm từ ngày cưới/ ngày yêu nhau là một cái hẹn, một cái “dóp” mà nếu cặp đôi nào vượt qua sẽ sống hạnh phúc mãi mãi.

(**) Chơi chữ “dương” trong “Thất nầm chi dương” nghĩa là ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 46

ãi thích vấn đề một chút. Áp dân hoàng (1) mang thai, đến nhà Bảo Bối học tập thuận tiện đối mới không khí, cần mặt Bảo Bối đầy vết răng. Cho nên anh xã già phải bôi thuốc cho cô nàng.

(1) Tên của bạn Bảo Bối có nghĩa là Lòng đỏ trứng vịt

Em đang cùng anh xã rùng mình, vợ chồng cãi nhau thực bình thường, thật sự là rất bình thường, đôi mình mới chưa đến hai câu, em liền phát cáu. Đây là lần đầu tiên anh xã không có làm lành, mà là lựa chọn trầm mặc.

Sự tình là như vậy, buổi tối bôi thuốc cho em, anh xã nói:

“Một thời gian nữa chúng ta dọn về nhà ở đi! Cũng không thể ở nhà ba mẹ em mãi.”

“Vị cái gì chứ? Như vậy không phải rất tốt sao? Lâu rồi chúng ta không về không có hơi người gì hết!” Mới bắt đầu em còn lăm nũng, nhưng sau đó em rõ ràng cảm giác được sự tình phát triển không còn được em nắm giữ trong lòng bàn tay.

“Bên kia dù không có hơi người cũng là nhà của chính chúng ta, bên này có náo nhiệt thế nào cũng là nhà mẹ đẻ. Con gái già đi ra ngoài như bát nước hắt đi, chúng ta ở nơi này, không có đạo lý. Bây giờ còn không có gì, chờ Bảo Bảo Bối Bối lớn hơn, kết hôn cũng ở nơi này sao? Đến lúc đó vợ Bối Bối sẽ nghĩ như thế nào em có nghĩ tới hay không?” Anh xã cũng còn có vẻ kiên nhẫn giải thích với em

“Vợ của Bối Bối thì làm sao chứ? Con bé tiến vào con phải gọi em một tiếng chị đấy! Cũng không thể vì một người ngoài như con bé, người một nhà chúng ta phải thề ly từ tán đi! Em đâu như vậy em không cần, đó là Tô Đát Ký chuyển thế!” Em phát hỏa, vì một cô gái còn chưa xuất hiện, em không rõ vì sao mà tức giận. Cứ nghĩ đến con bé kia tới nhà em quấy rối, lừa gạt phùng phùng bắt đầu cháy lên quanh người.

“Nói cái gì thế? Em đã hai mươi sáu rồi sao mà cứ hệt như đứa trẻ vậy? Trẻ con ngây thơ? ” Anh xã có chút không kiên nhẫn.

“Em thì làm sao? Em ngây thơ thì thế nào? Em ở nhà mẹ đẻ cũng là sai chắc?” Em hoàn toàn phát nổ.

Anh xã lạnh lùng nhìn em trong chớp lát, xoay người, tắt đèn, ngủ, không hề để ý tới em. Em cũng xoay người đi, đưa lưng về phía anh, thờ phỉ phì cổ ngủ. Lúc ngủ mơ em không biết tranh cãi kịch liệt với ai, làm em tức quá, sáng sớm ngày hôm sau tỉnh lại còn chưa hoàn hồn. Anh xã đã muốn đi rồi, em một mình khó chịu trong lòng, lần qua lộn lại trên giường.

Em thế nhưng cãi nhau với anh xã già nhà em, anh mới chút cũng không nhường nhịn em, còn lăm cho em tự sinh tự diệt! Em sinh đứa nhỏ cho anh, anh không sợ hãi! Đáng người em biến dạng, anh liền có mới nói cũ!

A! Anh già này sao có thể thiếu đạo đức như vậy chứ!

Em bị tức cả ngày ăn không vô cái gì. Mẹ mẹ hỏi em sao lại thế này, em cũng không muốn nói, càng nói càng giận.

Buổi tối em báo đi ra khỏi phòng bếp, chính mình nấu cơm. Em coi khoa tây trở thành anh già kia ngủ mà phân thấy, em cũng coi đưa chuột thành anh già kia không chút do dự cắt lát, em coi cả tím trở thành anh xã kia thiên đạo vạn quả. Cuối cùng em coi gạo trắng trở thành anh xã già kia, lảng trí xử từ!

Nhưng mà em còn chưa hà giận, chưa hà giận aaaa!

“Anh già bắt nạt mẹ!” Em tìm con trai trưởng Trần già tố khổ.

“Mẹ mẹ, mẹ không nên gấp gáp, xem con đại diện cho mặt trăng tiêu diệt như thế nào nha!” Nói xong, Trần Tư Nam còn tự ki khoe tư thế pose hình, cực kỳ giống mỹ nữ thứ nhất trong One Piece, bộ dáng của mỹ nữ Thất vô hại duy nhất, Boa Hancock(2) tự kỉ không coi ai ra gì, xin mọi người tự mình tưởng tượng, rất kinh điển. Thật không biết Bối Bối giáo dục con trai trưởng nhà em như thế nào đấy.

(2) Thất vô hại, Boa Hancock: Xin mời vào đây để biết thêm chi tiết:

<http://vnsharing.net/forum/showthread.php?t=62867>

Ồi, con trai trưởng nhà em đi tìm anh xã xã giận cho em, anh xã chỉ cần dùng một bàn tay liền đầu vào đấy.

“Thành tích lần trước ba còn chưa tìm con tính số, chính con liền tự tìm tới cửa đúng không?” Con trai trưởng nhà em bị dọa chạy.

“Bắt nạt trẻ con, anh thật đúng là đồ gia trưởng!” Em khách sáo lườm anh xã một cái, chuẩn bị đi an ủi tiêu từ kia.

“Chuyện đêm qua anh nói em phải cẩn thận ngủ nghỉ lại đi, không được mãi tùy hứng.” Một câu nói của anh xã làm em mất hết cả tinh thần đi an ủi người ta, em ngay cả mình còn không an ủi được cơ mà.

“Anh mới tùy hứng đấy!” Em muốn nói cả nhà anh đều tùy hứng, nhưng mà hiện tại, cả nhà anh bao gồm em cùng ba đồng minh của em nữa, em không thể nói như vậy nha.

Em nằm trên giường sinh hồn sinh đổi, anh xã làm việc trên máy tính, hai người ai cũng không để ý tới ai. Em nằm trên giường một lát liền không nằm nổi, anh dựa vào cái gì mà không để ý tới em chứ? Em một hơi sinh cho anh hai đứa con, con trai con gái nếp tẻ đủ cả, anh có tư cách gì mà lại dám cùng bà cô em đấy bắt hóa?!

Em tức quá, vươn chân đạp lên lưng anh xã một cái.

Kết quả là chân em không đủ dài, nhẹ nhàng mà chạm qua một chút, anh xã còn tưởng em trêu trêu anh, một không chút thay đổi xoay người, đem em đặt dưới thân không để ý tới em phản kháng, từ hình ngay tại chỗ. Fu**! Bà cô đây phản kháng là phản kháng, không phải dục cừ còn nghề(3), anh n* nó mất nù à? Còn nói em có tư tưởng!

(3): giả bộ cực tuyệt nhưng cuối cùng cũng hoan nghênh, đáp lại, hùa theo hay muốn mà còn ngại.

Nhưng mà cái sự phản kháng của em ở trước mặt anh xã thật sự là vô cùng bé nhỏ không đáng kể, người ta dầy hứng thú làm em thành bọt nước rồi. Liền vì chút hứng thú bỏ đi này, anh xã còn vô cùng ra sức phấn đấu, em bị hành hạ thảm hại nằm ở trên giường không thể nhúc nhích.

“Đã nghỉ thông suốt rồi?” Anh xã còn phá lệ chủ động hôn em hai nụ hôn thật sâu.

“Nghỉ thông cái sh** ấy, anh là đồ hiệp dâm!” Trách không được người ta nói vợ chồng đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa hợp. Lăn giường lăn chiếu quả nhiên có ý nghĩa nhất định, có thể hóa giải mâu thuẫn.

“Hãm hiếp? Nhiều nhất cũng chỉ là cùng dâm, không biết ai còn thích khóc.” Mẹ ơi, lại còn nói chuyện này! Em chính là thích khóc thì làm sao? Em thoải mái, em muốn khóc, anh còn có thể ngăn cản em chắc?

“Được rồi, được rồi, thông khí thông khí.” Phóng chừng nếu anh xã biết một đạ kia của em không phải là khiêu khích mà thật sự là muốn đạ anh, anh sẽ không dụ dăng vuốt lưng cho em thế này. Bình thường yêu yêu xong rồi, em đều thích anh xã hôn hôn hay sờ sờ em, nhưng đại đa số thời gian em đều không như nguyện, anh xã già này ngại phiền toái cơ đấy! Đồ anh xã thiếu đạo đức! Nhưng đôi khi tâm tình của anh vui vẻ, cũng sẽ theo ý em, hôn hôn sờ sờ, coi em như quả cầu nước mà xoa nắn. Xoa xoa xoa xoa rồi anh lại có cảm giác.....

Còn tức của em bị đuổi đi rồi, đôi ta lại yêu nhau một lần mới bắt đầu nói chuyện chính sự. Hôn nữa, em còn bị trừng phạt về thể xác, dưới dâm uy (ặc ặc, cái từ này ==) của anh xã em rốt cục cũng bị “bắt” nghỉ thông một ít đạo lý.

Lần này yêu xong rồi, tiểu kê kê của anh xã còn ở trong thân thể em không chịu ra.

“Dừng anh, em khó chịu.” Em lắc lắc thân thể muốn đẩy nó ra, kết quả nó liền run rẩy rồi bành trướng lên.

“Bây giờ chúng ta bắt đầu nói chuyện chính sự nào.” Anh xã mặt không đổi sắc, hệt như hai chúng ta là hai bên đang ngồi ở bàn đàm phán giao dịch. Trời mới biết, bây giờ em xấu hổ thế nào....

“Ừm... Anh đi ra ngoài.” Em không dám động dẩy.

“Nghe lời nào.” Anh xã hung hăng đụng chạm một chút. OMG, em vừa mới cao trào ba lần làm sao chống lại kích thích như vậy được, cả người cả lòng đều mềm mại hơn.

“Anh... Ừm... Nói đi.” Em vô ý thức lắc đầu, có chút mê ly nhìn anh xã.

“Em ngừng lại, nếu hiện tại chị hai mang theo anh chồng người tây cùng cô con gái con lai của chị ấy thường xuyên ở lại nhà chúng ta, em sẽ có cảm giác thế nào?” Hình như anh xã cũng không thích chị hai cho lắm! Dù sao anh thân thiết với chị cả hơn. Về phần cô bé con lai, hoàn toàn là anh xã kì thị người nước ngoài. Nhưng mà nói tóm lại, anh vẫn rất tốt với cô công chúa nhỏ kia.

“Cảm giác thế nào?” Nếu là chị cả, em còn thoải mái một chút, ít nhất còn có hai đứa cù cái đồ đáng yêu nha.... Nhưng nếu là chị hai.... Em thỉnh linh rùng cả mình.

“Đã nghĩ xong chưa?” Anh xã nói xong, còn ác độc mà định đánh một chút.

“Xấu... Ừm a... xa” Em như đứa đại dương sức, kẹp lấy anh xã. Kết quả đối lấy anh liền tục hung hăng va chạm thật sâu.

“Nói mau! Có cảm tưởng gì? Cảm thấy không được tự nhiên sao?” Anh xã thở dồn dập.

“Ừm... Ừm... Không được tự nhiên ~a~” Đồ xấu xa này, anh mau dừng lại mau!

“Vậy chúng ta ở nơi này, vợ của Bối Bối có phải cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên không? Có phải hay không?” Động tác của anh xã càng thêm hung ác.

“Đừng, đừng vậy... Từ bỏ...” Anh dừng lại cho em a! Em thật sự không thể chịu được nữa....

“Hôn nữa, vốn ba mẹ toàn tâm toàn ý chăm sóc người ta mới đúng, cổ tình lại bị vương bận bởi một nhà năm người chúng ta, đúng hay không?”

Anh xã già ti bì này!

Đúng! Đúng! Anh nói cái gì cũng đúng! Em phục rồi còn không được sao?

Em khóc cắn vào ngực anh xã, lên đến cao trào! Anh xã mà còn hung ác nữa, em thấy chắc em tan ra mất! Trời ạ trời ạ...

Em tỉnh lại thì nhìn thấy anh xã đang tự mình lau mồ hôi trên trán em.

“Em hôn mê bao lâu rồi?” Quá là dọa người....

“Không lâu, chắc còn chưa đến một phút đồng hồ.” Anh xã nhìn qua di động trên tủ đầu giường, ôm em đi tắm rửa.

“Chờ bọn nhỏ lớn hơn một chút, chúng ta liền dọn về đi. Năm nay lễ mừng năm mới phải về nhà.” Anh xã đặt em vào trong bồn tắm lớn.

“Ừm.” Em gật gắt đầu.

“Chịu ngoan rồi?” Anh xã vuốt vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi của em.

“Anh cái này gọi là nghiêm hình bức cung.” Em dùng hai chân kẹp lấy tay anh xã đang tẩy rửa phía dưới cho em, không thể để cho anh tác quái, em tự mình làm được rồi.

“Nào có phạm nhân nào thích đến mức ngắt xui như?” Anh xã mới hai chân em, thành thành thật thật tẩy rửa cho em. Em cũng chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm, ai bảo sức em không bằng người ta cơ chứ?

“Sao anh không đi chết đi há? Xấu xa!” Em thật xấu hổ, thật không còn tiền đồ.... Chết tiệt!

Trước khi ngủ, anh xã nói thăm vào tai em:

“Em phải học được cách đồng cảm.” Lại là đồng cảm, lúc trước, chính là chị Mẹ nói như vậy, cứu lại cuộc hôn nhân của chúng em. Hiện tại anh xã lại nói như vậy, không thể không làm em ngẫm nghĩ về từ ngữ này: Đồng cảm. Học cách lo lắng cho người bên cạnh mình, không phải em đang dần dần trưởng thành đấy chứ?

Vợ chồng xem như hòa hảo, cảm xúc con trưởng nhà em có chút không tốt, con hình như hơi giận anh xã.

“Đồ anh già, bắt nạt mẹ mẹ xong lại bắt nạt mình!” Tiểu tử kia rất giống em, còn cường chế Durex ngồi xổm đối diện con nghe con tố khổ.

“Nam Nam, nghe mẹ mẹ nói hai câu được không?” Em muốn đem học tập áp dụng vào thực tiễn.

“Dạ, mẹ nói đi.” Tiểu tử kia mềm nhũn dựa vào lòng em.

“Con nghĩ lại vì sao ba ba lại nói con như vậy đi!” Em hướng dẫn.

“Con học tập không giỏi!” Trong lòng con còn biết rõ ràng.

“Ừm, con lại nghĩ xem, con học không giỏi, có liên quan gì đến ba ba không?”

“Không liên quan gì cả! Ba dựa vào cái gì nói con cơ chứ?” Tiểu tử kia phát cáu.

“Đúng, không liên quan, ba ba con hoàn toàn có thể giống như những người khác mặc kệ con. Nhưng mà, ba ba con không phải vì quan tâm tới con mới quát thúc con sao? Nếu ba là người xấu, mới mặc kệ con học có giỏi hay không giỏi, đúng hay không?” Tiểu tử kia cúi đầu.

“Hôn nữa, con nghĩ xem, nếu con là ba ba con, biết con của mình, hôn nữa còn là con trưởng mà học tập không giỏi giang, có thể tức giận hay không?” Tiểu tử kia cau mày tập trung suy tư nếu con là ba ba, đột nhiên bắt đầu mặt mày hớn hơ.

“Nếu con là ba ba, mỗi ngày con sẽ mang đứa nhỏ đi chơi! Đi xe đồ chơi xong sẽ ngồi đu quay, chơi thuyền hải tặc rồi ngồi ngựa gỗ xoay tròn. Con sẽ không buộc con học hành! Con....” Đứa nhỏ thao thao bất tuyệt, em rốt cục phát hiện, lý luận của em đang chệch đường ray với thực tiễn. Như vậy xem ra em còn giỏi hơn Trần Tư Nam, mặc kệ có phải nghiêm hình bức cung hay không, ít nhất em cũng nghĩ thông suốt. Đứa nhỏ này, nghiêm nhiên, đang ở giai đoạn không hiểu không thông.....

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

“Thế con là gì?”

“Con là... con trai trưởng Trần già.” Em vỗ vỗ cái đầu nhỏ của con. Tiểu tử kia được đà liền rúc vào trong lòng em bất động, em đem thân hình bé nhỏ của con kéo vào trong lòng xoa nắn một trận, làm tiểu tử kia cười chảy cả nước mắt, thân thể co lại thành hình cầu tránh trong lòng em, cứ kêu mẹ mẹ, kêu vô cùng thân thiết.

Đúng lúc đang thấp tha thấp thỏm vì Trần Tư Nam, một vị khách xa lạ đã tới nhà, tự xưng là cha đẻ của Trần Tư Nam.

Ngày đó Đại bảo nhi đang ngủ, em cùng Trần Tư Nam ôm Nhị bảo nhi chơi đùa với bé, đột nhiên anh xã cùng mẹ dẫn tới một người đàn ông tuổi xấp xỉ anh xã đi vào phòng bệnh.

“...”

Em đánh giá người đàn ông kia từ trên xuống dưới một phen, xác định em không biết người này, cho nên hẳn là anh ta không đến tìm em, cứ việc anh ta bị dẫn vào phòng bệnh của em. Hôn nữa, theo em quan sát, từ lúc người kia vừa vào cửa vẫn đem ánh mắt dán chặt vào người Trần Tư Nam cạnh giường em.

“Đây là Lư Bình. Lư Bình, đây là vợ của tôi, Kim Bảo Bối, kia là con lớn nhà chúng tôi, Trần Tư Nam, hai tiểu tử kia lần lượt là con gái lớn và con trai thứ hai nhà chúng tôi.” Chờ anh xã giới thiệu hoàn tất, em cùng người tên Lư Bình gật đầu qua lại một chút, anh ta lại đem ánh mắt tập trung vào Trần Tư Nam.

“Nam Nam, cùng bà đi ra ngoài mua cho mẹ chút hoa quả về được không?” Chuyện này thật kỳ quái mà.... Mẹ mẹ lấy có như vậy chắc cũng chỉ lừa được Trần Tư Nam, trên bàn rõ ràng còn đặt một đồng hoa quả kia kìa! Chẳng lẽ nói... Người đàn ông này tới vì con trai trưởng nhà chúng em?

Quả nhiên, chờ mẹ mang theo Trần Tư Nam rời khỏi phòng bệnh, Lư Bình ánh mắt lưu luyến không rời từ cửa phòng bệnh quay lại, sau đó nói với em:

“Xin chào Kim tiểu thư, tôi là cha ruột Trần Tư Nam.” Những lời này, thật NND (Con bà nó) đáng đánh! Nhưng, anh xã đang nắm chặt lấy tay em, liền ngay cả miệng cũng bị anh xã nhét một miếng bánh ngọt vào trước! Vì thế em chỉ có thể sử dụng ánh mắt chết giết người này!

“Cha ruột là cái gì cơ chứ? Có thể ăn sao?”

Em nuốt bánh ngọt xuống, liền chết phẫn kháng anh xã lại nhét tới gì đó, đồ miệng còn có khe hở nói chuyện.

“...” Lư Bình chắc là không ngờ tới em sẽ trở lời như vậy, anh ta sững sờ ở nơi đó nửa ngày cũng chưa thoát được câu nào.

Anh xã thế nhưng cũng không ngăn cản em nữa, mà chỉ vỗ vỗ đầu em, đây là đang cổ vũ em tiếp tục đối chọi với một ông cha ruột từ trên trời rơi xuống sao? Xem ra anh xã cũng thực khó chịu vì Lư Bình xuất hiện a!

“Kim tiểu thư, tôi...”

“Tôi đã kết hôn, chồng tôi họ Trần, cho nên anh có thể gọi tôi là Trần phu nhân!” Tiếp tục đăm chết người này! Dám tranh con với em!

“...” Lưu Bình bị em chặn họng sự chết khiếp, sắc mặt có chút xanh trắng. Anh xã cũng không nói gì quay đầu đi đổ hai đứa nhỏ nhà em, coi như không thấy cái gì cả. Đôi khi chính là như vậy, đàn ông rất coi trọng mặt mũi, rõ ràng bị thua thiệt, nhưng chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt, bởi vì anh là đàn ông mà, phải đầu đội trời chân đạp đất. Ngược lại, chúng em thân là “Vi phụ nữ và tiểu nhân đều khó nuôi dạy”(1) , nên phát huy bản chất “khó nuôi dạy” trong truyền thuyết, ít nhất cũng không thể để lời nói của Thánh Không Tử thất bại được. Em không sợ mặt mặt, dù sao em cũng là “bà nhà” của anh xã nhà em. Truyền thuyết nói, đàn ông xây nhà, đàn bà xây tổ ấm, Kim Bảo Bối em cuối cùng cũng cảm nhận được.

(1) Không Tử cho rằng: “唯有女子与小人难养也，近之则不逊，远之则怨”(nghĩa là chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi dạy, ở gần thì họ thô lỗ, vô lễ, ở xa thì họ oán hận)

“Trần phu nhân, lần này tôi đến đây là muốn đón đứa nhỏ về nhà. Có xem, hai người cũng đã có con đẻ của chính mình...”

“Y của anh là nếu chúng tôi có con của mình rồi, sẽ không cần Nam Nam, có thể vất bỏ bất cứ lúc nào đúng không? Tôi đây nói cho anh nghe, chúng tôi không giống người nào đó, ngay cả con ruột của mình đều có thể không tiếp nhận. Nếu tôi quyết định nhận nuôi Nam Nam, thì tức là cả đời này thẳng bé đều là con cháu Trần gia, hơn nữa còn là con trai trưởng nhà chúng tôi.” Hừ~~~~

Ghét nhất loại đàn ông không chịu trách nhiệm với vợ con, trước đó thì già này ở đâu? Vợ anh chạy vào nhà tôi làm bên thứ ba anh làm gì chứ? Lúc con anh khóc muốn ăn mút quả anh làm gì chứ? Con anh nửa đêm bị tiếng sấm dọa không ngủ được anh lại đang làm gì? Bấy giờ thì hay rồi, quan hệ của em với Trần Tư Nam vừa mới tốt hơn, đúng là lúc tình thâm ý trọng, anh ta lại đột nhiên từ trên trời rơi xuống muốn đem con mang đi! Không có cửa đâu nhé! Cửa sổ cũng không!

Lưu Bình chưa nói được mấy câu, đã bị em làm cho nghẹn chết đi sống lại, cuối cùng anh ta chỉ có thể đem ánh mắt chuyển đến anh xã già nhà em, nhưng mà anh già vẫn làm bộ như không thấy gì cả.

Cuối cùng anh ta đành phải không cam lòng cáo từ, sau đó còn để lại một câu vô cùng đáng đánh cho một trận, “Tôi còn tiếp tục đến.” Em lại đột nhiên nhớ tới câu cửa miệng của Hối Thái Lang(2) (Sói xám lớn) không ngừng bị đánh bay có chút giống giống lời này.

(2) Nhân vật trong bộ phim hoạt hình “Hi dương dương dữ dừ hồi lang” nổi tiếng của Trung Quốc, kể về cuộc đấu trí giữa một bầy dê và hai con sói.

Chờ Bại Thái Lang đi rồi, anh xã xoay người lại nói:

“Chuyện này suy nghĩ cẩn thận kỹ càng, dù sao đứa nhỏ quả thật là con người ta.”

“Thế thật phải đem Nam Nam trả lại cho anh ta ư!” Em không muốn, một ngàn lần, một vạn lần không muốn. Anh ta nghĩ nuôi dạy trẻ con dễ như trồng cây cứ tưới nước rồi phơi nắng là có thể lớn lên chắc? Em phải lo lắng đứa nhỏ nhà em có thể bị tự kỷ hay không, có bị bệnh kén ăn hay không, có thể đánh nhau với bạn hay không, vân vân mà mấy mấy. Làm Trần Tư Nam nhà em từ một tiểu tử giống hệt con nhím biến thành tiểu đáng yêu như bây giờ, dễ dàng làm chắc? Em dựa vào cái gì phải chấp tay đưa cho người ta chứ?

“Chính ta sẽ thương lượng sau.” Theo như lời anh xã không phải là em với anh, mà là cả gia đình, bao gồm ba ba, mẹ mẹ, Bảo Bảo, Bối Bối nhà em, còn có chị cả anh rể cùng ba chồng, thừa dịp Trần Tư Nam đến trường liền mở một hội nghị gia đình ở trong phòng bệnh của em.

Trong hội nghị, chỉ có một mình em kiên trì không thể đem Trần Tư Nam chấp tay nhường cho, ý kiến của những người khác đều là phải xem ý của đứa nhỏ, dù sao hai người kia cũng có quan hệ huyết thống. Theo nguyên tắc thiếu số phục tùng đa số, em nhanh chóng bị mọi người xem nhẹ. Vì thế, sau khi hội nghị kết thúc em còn có chút ừ ừ. Mẹ mẹ vốn định khuyên nhủ em, lại bị anh xã vô lại khuyên đi mất.

“Anh kêu mẹ mẹ em trở về cho em!” Em thật sự không ngờ tới mẹ mẹ thật sự nghe anh khuyên, rồi đi!

“Đừng náo loạn, đừng náo loạn! Ăn một chút nào, mau há mồm.” Anh xã một tay cầm bình giữ ấm một tay cầm thìa.

“Em không ăn nổi.” Con đều bị mọi người đưa đi, em tức giận.

“Nha đầu ngược ngược~ Nếu em là Nam Nam, em sẽ đi theo người xa lạ sao?” Anh già phúc hắc này!

Vì thế, em thực hăng hái ăn sạch sành sanh đồ ăn trong bình giữ ấm, còn vui vẻ ọ một tiếng, anh xã bấu môi, coi như không nghe thấy cái gì. Em uống thêm một ngụm nước, vừa rồi quá kích động, đã quên mất phải bảo trì đáng vè. Kết quả không biết đầu óc anh xã hông hóc ở đâu, liền thẩu tới hôn miệng em. **** a~~ em yêu anh chết mất! Nếu mỗi ngày anh có thể trình diễn một lần tiết mục như vậy, em sẽ chết mà không uống phí...

“Nếu Nam Nam thật sự muốn đi, em cũng đừng ngăn đón con, có thể làm được không?”

Thì ra nụ hôn vô duyên vô cớ này, cũng là có nguyên nhân.

“...” Không làm được, cho nên em lựa chọn trầm mặc.

“Trước đừng suy nghĩ nhiều quá, anh cùng em chơi trò chơi.” Nói xong anh xã thật sự lấy ra PSP đánh cho em cửa em vẫn chưa qua được.

PSP vốn của Bối Bối, bị em đoạt lấy đến đây. Bởi vì ở bệnh viện thật sự nhảm chán, dùng máy tính có phóng xạ, xem đi động cũng có phóng xạ, xem TV thì không có tiết mục thú vị, chỉ có thể lấy cái này mỗi ngày chơi trò chơi. Lúc đầu anh xã không hiểu vì sao em và Bối Bối lại thích thú một thứ mấy mớ nhỏ bé như thế, sau đó dưới ảnh hưởng của em, anh bắt đầu chơi thử, sau đó nửa thì thật sự ham thích mấy trò chơi chém chém giết giết. Nhìn anh già vè mặt nghiêm túc chơi trò chơi, thật ra vẫn rất khá ái, đáng yêu, em nhìn không được lao đến hôn hai má anh một cái, có chút đau đau, vì anh già quên cạo râu.

“Đừng nghịch...” Anh xã lắc đầu né tránh em hôn môi, đôi mắt một mí nhìn chăm chăm màn hình PSP.

“...” Nói thật dễ nghe, giúp em nghĩ thấu đáo, còn không phải vì ham muốn cá nhân của anh?! Hừ ~ Em cần một ngụm lên lỗ tai anh xã, anh đau kêu ngoa ngoa, PSP trong tay bị rơi trên mặt đất, nát.

“... Em lại làm sao vậy?” Anh xã ôm lỗ tai, vô cùng oan ức nhìn em

“Em không cho phép ánh mắt anh tồn tại thứ gì có thể làm tổn hại vị của em!” Hừ ~ Em cũng nữ vương một phen, lời kịch này là em học được từ một bộ truyện ngôn tình, lúc ấy nhìn thực vớ vẩn, hiện tại đi thử cũng rất thích.

“Tiểu nha đầu này! Lát nữa giải thích với Bối Bối thế nào? Đây chính là số lượng giới hạn.” Anh xã nhẫn nại cười xoa xoa đầu em, sau đó ngồi xổm xuống nhặt lên các mảnh của PSP đặt ở trên bàn định lắp lại.

“Có tin hay không cả Bối Bối em cũng quăng ngã?” Hừ ~~ Còn dám nhớ thương người khác.

“Anh sẽ làm hết sức để Nam Nam ở lại bên cạnh em, đừng khổ sở nữa. Cùng lắm thì lên tòa án.” Anh già rồ cuộc vẫn là có vè hiểu biết em

“Nhưng người kia dù sao vẫn là cha ruột thẳng bé...” Ra tòa có vẻ chúng ta không có nhiều lợi thế.

“Quyền giám hộ nằm trong tay chúng ta, cha ruột thì làm sao? Tin tưởng anh ~~~” Anh xã vỗ vỗ tay của em, tiếp tục nghiên cứu PSP bị vỡ.

“Anh đừng sửa, không sửa được đâu. Lát nữa em nói với Bối Bối, nó cũng không dám làm gì em.” Hừ, mặc dù ở bên ngoài em bị người khác bắt nạt, nhưng ở nhà vẫn không có ai dám bắt nạt em. Nhưng mà vì sao những lời này nghe không được tự nhiên cho lắm nhỉ? Cảm giác cứ như em đang bạo lực gia đình...

Lưu Bình kia quả nhiên không quá hai ngày đã lại đây, hơn nữa còn trực tiếp đi vào phòng bệnh của em, ngay cả bó hoa tươi cũng không mang đến.

“Trần phu nhân, cô đã nghĩ kĩ chưa?” Anh ta lập tức đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi chưa từng nghĩ tới.” Cái đây còn cần phải nghĩ ngợi sao, chắc chắc sẽ không trả lại đứa nhỏ cho anh!

“Tôi thật sự rất muốn đưa đứa nhỏ về nhà chăm sóc cho thẳng bé. Tôi là một người cha thất bại, tôi đã bỏ lỡ rất nhiều thứ. Nhưng, tôi muốn bù đắp lại, hy vọng có thể cho tôi cơ hội này, mặc kệ nói như thế nào, tôi là cha ruột thẳng bé.” Lại còn nhấn mạnh chữ cha ruột.

“Vậy anh có thể cho thẳng bé một người mẹ ruột con yêu thương nó hơn tôi sao?” Hừ ~ Dù sao em đoán chắc, Mạnh Thi Vũ đã thành người thực vật, khẳng định là không có khả năng cùng anh ta kết hôn được. Đến lúc đó anh ta dương nhiên sẽ phải tìm cho đứa nhỏ một mẹ kế! Cha ruột dù có thân thiết thế nào, cũng không thể thắng nổi ảnh hưởng mạnh mẽ của danh từ “mẹ kế”. Em nhiều nhất cũng chỉ là một người mẹ nuôi, nhưng còn dễ nghe hơn mẹ kế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Cha ruột dù có thân thiết thế nào, cũng không thể thắng nổi ảnh hưởng mạnh mẽ của danh từ “mẹ kế”. Em nhiều nhất cũng chỉ là một người mẹ nuôi, nhưng còn dễ nghe hơn mẹ kế.

“...” Quả nhiên, anh ta lại không nói gì nữa.

“Trước đây tôi không biết sự tồn tại của thằng bé, ngẫu nhiên mới biết chính mình còn có một đứa con trai như vậy, tôi thật sự rất muốn mang thằng bé đến bên mình để bù đắp những thiếu thốn trước kia.” Lư Bình trầm ngâm trong chốc lát, đột nhiên bắt đầu bước lên con đường thăm tỉnh, cảm khái nói. Nói thật, khi anh ta nói những lời này không giống như đang đóng kịch.

“Sao anh có thể lòng bồng như vậy, ngay cả chính mình có con trai hay không cũng không biết!” Anh ta nói ra, như vậy em lại càng không yên tâm giao Trần Tư Nam cho anh ta.

“Tôi là bạn học đại học với Tiểu Vũ, tôi vẫn luôn bội phục và ngưỡng mộ cô ấy, nhưng sau khi tốt nghiệp đại học bạn chịu nhiều việc, liên ít liên lạc hơn. Tôi vốn định chờ chính mình có thành tựu, có thể cùng ngồi ăn với cô ấy mới đi tìm. Lúc ấy tôi còn ngây thơ quá, không ngờ rằng tôi tiến bộ, cô ấy cũng sẽ tiến bộ, cuối cùng tôi cũng không thể đuổi kịp cô ấy. Hơn nữa, cô ấy vẫn luôn coi tôi như em trai, tôi có thể cảm giác được.” Lư Bình đột nhiên nói ra một đoạn không đầu không cuối, nói làm em không sao hiểu nổi. Tiểu Vũ mà anh ta mới chính là Mạnh Thi Vũ? Thế thì có liên quan gì tới em chứ? Em không muốn nghe chuyện phong hoa tuyết nguyệt của người khác đâu! Đây là anh ta đang cười nhạo em và cả anh xã chưa yêu đã kết hôn đấy mà? Có người nào như anh ta chứ?

“Lần đó tôi đi công tác đến thành phố cô ấy sống, vốn là tính thẳng thắn, xem xem cô ấy có thể cho tôi một cơ hội hay không. Lúc ấy tôi coi như cũng có chút thành tựu, tuy rằng không vĩ đại như cô ấy, ít nhất cũng không phải dạng không làm nên trò trống gì. Tôi thật không ngờ tới, tôi còn chưa đi tìm cô ấy, đã tình cờ gặp lại nhau trong một quán bar. Lúc ấy tôi cảm thấy đây chính là duyên phận, vì thế lấy hết dũng khí thổ lộ với người ta, rồi cô ấy đồng ý nhanh chóng, vẫn còn dặn tôi nhanh nhanh cử hành hôn lễ, cô ấy đã đợi tôi rất lâu rồi. Lúc ấy tôi quá mức hồi hộp cùng hưng phấn, cần bản không nhận ra cô ấy không được bình thường.” Vất vả lắm em mới có hứng thú nghe, thế mà anh ta lại đi tạm dừng, hai tay nắm chặt, hình như rất khó chịu. Em đoán chắc là thời gian đó Mạnh Thi Vũ đã sinh bệnh.

“Thời gian tôi đi công tác đó, chúng tôi rất vui và hạnh phúc, giống như bất cứ cặp tình nhân yêu đương cuồng nhiệt nào. Tôi thật là hai mắt như mù, không phát hiện ra cô ấy có gì dị thường, thậm chí ngay cả chuyện vì sao cô ấy thường bận chết đi sống lại mà bây giờ lại có thời gian nghỉ ngơi dài như vậy cũng không nghĩ ra. Công việc xong xuôi rồi, tôi muốn cô ấy cùng trở về với mình ra mắt cha mẹ tôi, sau đó xác lập quan hệ, mau chóng kết hôn. Nhưng cô ấy cứ kháng kháng nói chính mình còn bận công tác không thể tự tiện rời đi, sẽ ở đây chờ tôi trở lại. Tôi biết, một khi cô ấy kiên trì điều gì thì sẽ không buông tha, liền không tiếp tục miễn cưỡng nữa, chỉ có thể nhanh chóng trở về sau đó nói cho trong nhà biết tin tức này. Lúc tôi xử lý chuyện trong nhà và công ty, đi tìm cô ấy, cô ấy đã biến mất. Từ ngày đó tôi vẫn luôn đi tìm cô ấy, tìm đến cuồng, nhưng cũng không có bất cứ tin tức nào. Mấy ngày hôm trước, tôi nghe một người bạn học cũ nói cô ấy sinh bệnh, đang ở trại an dưỡng. Đến trại an dưỡng tôi mới biết cô ấy có một đứa con trai, hơn nữa nhìn ngày sinh của thằng bé, hẳn là con của tôi. Thật là tôi vừa biết sự tồn tại của thằng bé, cũng không phải có ý mặc kệ con mình.” Anh ta lại đem đề tài chuyện về thằng con cả nhà em

“Lư tiểu sinh, tôi không có hứng thú với chuyện phong hoa tuyết nguyệt của hai người, tôi hơi mệt, muốn nghỉ ngơi.” Được rồi, em thừa nhận em thực tế bị.

“Mẹ mẹ! Mẹ có nhớ con không, có nhớ không?!” Lư Bình còn chưa kịp mở miệng, con trai cả nhà em lưng đeo túi xách đột nhiên nhảy vào lòng em.

“Nhớ muốn chết á~ Hôn cái nào!” Ánh mắt Lư Bình hoàn toàn bị sự xuất hiện của thằng bé hấp dẫn, em cuồng quít ôm chặt lấy Trần Tư Nam, ngăn cách ánh mắt nóng rất của anh ta. Tiểu tử kia còn rất kích động, chu chu cái miệng chụt chụt hôn lên mặt em, hôn đến khi mặt em dính đầy nước miếng mới bỏ qua.

“Hôm nay sao lại hưng phấn như vậy?” Tiểu tử kia quá nhiệt tình làm cho em không chống đỡ được, theo em đoán, chắc chắn đã xảy ra chuyện tốt gì đó.

“Xem, đây là cái gì!” Quái nhiên, Trần Tư Nam đột nhiên đặc ý đảo đầu bộ ngực nhỏ vô cùng cao, nhưng mà em quan sát cẩn thận một phen cũng không phát hiện gì ra cái gì khác lạ.

“.....” Làm sao vậy làm sao vậy? Ai tới nói cho em, đứa nhỏ này ưỡn ngực cao như thế làm cái gì? Em không hiểu ra sao hướng sang Lư Bình đang ngăn người cầu cứu. Nhưng mà khi em nhìn khuôn mặt ngốc hồ hồ kia liền buồn bực, phỏng chừng anh ta còn không bằng em đâu!

“Hoa hồng nhỏ này mẹ mẹ!” Về mặt của tiểu tử kia thật phản kích, vừa vội nói vừa then thùng.

“Bảo bối đáng yêu của mẹ! Con giỏi quá!”

Rốt cục thì em cũng thấy rõ ràng bông hoa hồng nhỏ trên ngực áo bé. Xin tha thứ cho em không biết, lớn như vậy, lần đầu tiên em tiếp xúc gần gũi với bông hoa hồng nhỏ đại biểu cho vinh dự như vậy, cho nên nhất thời xem nhẹ. Khụ khụ, con người em như vậy, tự nhiên là không có cơ hội được đến hoa hồng nhỏ rồi! Trước đây đứng nơi đến hoa hồng nhỏ, có thể giúp lớp học không thụ lỗi, giáo viên cũng đã thấp hương, niệm a di đà Phật rồi.

Trần Tư Nam cũng là lần đầu tiên được hoa hồng, còn không chờ em hỏi, cái miệng nhỏ nhắn đã kè kè hết sạch sành sanh chuyện thằng bé ở trường học giúp người khác làm việc ra.

“Nam Nam thật sự là bé ngoan!” Nghe xong chuyện xưa, em còn chưa mở miệng, đã bị Lư Bình giành kịch liệt trước. Em lờm Lư Bình một cái, tỏ vẻ bất mãn mãnh liệt. Nhưng người ta cần bản không có nhìn đến em, đôi mắt nóng bỏng nhìn cậu cả nhà em, cứ việc chỉ có thể nhìn thấy một cái đó.

“Mẹ mẹ ơi, chú này là ai?” Một giây trước tiểu tử kia còn vui vui về về, ngay sau đó xoay người vô cùng cảnh giác nhìn Lư Bình đang kích động, thân thể nhỏ bé che chắn đằng trước em. Thì ra tiểu tử kia vừa mới phát hiện ra trong phòng còn có người lạ. Em bị động tác của tiểu tử kia cảm động tới tinh rồi mà, còn cha ruột của thằng bé thì lại xấu hổ rồi tinh rồi mà.

Nhưng, chú này là ai? Em nên giải thích như thế nào?

“Nam Nam có đói bụng không? Chúng ta bảo ba ba mua chút đồ ăn vặt lại đây chúc mừng được hoa hồng nhỏ nhé~~” Trẻ con thật dễ lừa, thằng bé quái nhiên bị em làm dòi đi lực chú ý, không hề nhìn Lư Bình thêm lần nào nữa, coi như anh ta không tồn tại, gạt đầu nhìn bằm tới chờ mong đồ ăn vặt.

Lúc này đây anh xã rất rộng rãi, mua cho hai mẹ con không ít đồ ăn vặt. Chờ tiểu tử kia ăn uống no đủ, anh thực nghiêm túc cũng thực tàn khốc giải đáp cho Trần Tư Nam vấn đề vừa mới bị quên đi. Tiểu tử kia nghe xong đôi mắt đỏ hoe, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay và góc áo em

“Mẹ mẹ, đừng không cần con mà... Về sau con sẽ không bao giờ ăn đồ ăn vặt nữa...” Thằng bé rúc đầu vào ngực em hu hóc không ngừng. Em ôm chặt con, nước mắt rơi là chảy. Cách màn nước mắt, em lờm sắc như dao về phía Lư Bình, đều vì anh ta, con cả nhà em mới có thể thương tâm như thế!

Phòng bệnh im ắng chỉ có tiếng khóc đứt ruột đứt gan của em và Trần Tư Nam, Lư Bình và anh xã đều lựa chọn im lặng.

Con cả nhà em khốc đến hôn mê bất tỉnh, Lư Bình và anh xã ôm thằng bé vô cùng lo lắng đi khoa nhi kiểm tra, kết luận đưa ra cư nhiên là khó thở, tạm thời lên con sốc. Một đứa nhỏ, cứ như vậy bị tức ngắt đi thôi! Em chán ghét kẻ chọc gậy bánh xe Lư Bình, nhìn cũng lười nhìn anh ta. Em nghĩ, nếu sau đây mà anh ta còn nói cái gì đến muốn đem Trần Tư Nam cho anh ta, em đây sẽ dùng bất cứ giá nào, giống như anh xã nói, mặc dù phải lên tòa án cũng phải giữ thằng bé lại bên cạnh vợ chồng em. Đem Trần Tư Nam gửi gắm cho một người cha như vậy, em lo lắng lắm, cứ việc đóng máu trong thân thể thằng bé là của anh ta.

Cũng may, biểu hiện của Lư Bình xem như tạm được, nhân lúc Trần Tư Nam nằm bên cạnh em truyền nước, sau khi anh ta trầm mặc nửa ngày liền hít sâu một hơi, sờ sờ hai má của tiểu tử đang ngủ say, nói:

“Thằng bé, hai người nuôi.”

Nói xong, đôi mắt của anh ta hơi đỏ lên. Em ngăn ra, lại không đánh lòng nhìn anh ta. Thật ra, anh ta cũng tạm được, làm một người cha, ít nhất đạt tiêu chuẩn.

“Anh đã nói như vậy, tôi sẽ thay anh nuôi nấng thằng bé, chờ nó lớn lên một chút, có khả năng tự suy nghĩ, sẽ để cho nó quyết định lại, là đi hay ở. Mặc kệ đến lúc đó thằng bé lựa chọn như thế nào, chuyện anh là cha ruột của nó chúng tôi không có chút gấu giếm.” Em phỏng chừng anh xã đã chuẩn bị đoạn nói này từ trước rồi, anh xã già bụng dạ đen tối này, nhìn qua còn đường đường về chính khí nghiêm nghị.

Lư Bình đứng bên cạnh ngắm nhìn tiểu tử kia thêm chốc lát, mới cúi đầu quyết tuyệt hôn lên hai má tiểu tử kia, lưu luyến không rời rồi đi. Tiểu tử kia tình lại liền nhìn khắp bốn phía, có thể là bởi vì không nhìn thấy Lư Bình, lạng lè thờ ra một hơi rồi chui vào lòng em bắt đầu im lặng gạt nước mắt. Em đang nghĩ phải khuyên nhủ con như thế nào, con đã ngừng đầu lên vô cùng đáng thương nói với em:

“Mẹ mẹ, con gặp một con ác mộng, mơ thấy ba ba mua cho con một đồng đồ ăn vặt, chờ con ăn xong, ba mẹ liền không cần con!”

Em và anh xã hai mặt nhìn nhau, năng lực tự thôi miên của đứa nhỏ này cũng thật cường đại! Khi thằng bé còn nửa tỉnh nửa mê, em và anh xã nhất trí nói đó là một giấc mộng. Sau đó thừa dịp thằng bé không chú ý, ném toàn bộ vô đồ ăn vặt trên bàn ra ngoài.

Thật ra, Trần Tư Nam cũng không rõ ràng lắm rồi cuộc kia là sự thật hay cảnh trong mơ, một thời gian dài sau bề cũng không dám ngủ một mình, còn không cho người khác ngủ cùng, kiên trì tranh giường bệnh với em. Có đôi khi nửa đêm tiểu tử kia nói mơ, cảm lấy góc áo của em nói “Con không đi, con không đi.”

Hơn nữa, thằng bé thật sự không còn ăn đồ ăn vặt.

Em nhìn thân thể bé nhỏ cuộn tròn trong lòng mình, trông lòng khó chịu vô hạn. Em không biết Mạnh Thi Vũ đã nghĩ như thế nào, rõ ràng thích anh xã của em, lại còn phát sinh quan hệ với người khác, rồi còn sinh ra đứa nhỏ này. Có ta thì hay rồi, nhắm mắt xuôi tay, không quan tâm đến chuyện gì nữa. Nhưng, đứa nhỏ sẽ gặp phải chuyện gì, có ta có từng nghĩ tới hay không? Nếu thằng bé không gặp được vợ chồng em, hoặc là anh xã cưới một người đàn bà ngực to vừa hưng hân vừa dừng mình, Trần Tư Nam sẽ phải sống như thế nào?

Bây giờ Trần Tư Nam rất thất thiết với em, thằng bé phát hiện kẻ ác trong mộng thật sự không xuất hiện mới bắt đầu giống như trước kia. Được em dẫn dắt, bé chậm rãi bắt đầu ăn đồ ăn vặt, chỉ là không ham thích như trước kia nữa. Em có chút hối hận quyết định ngay lúc đó, thật sự không nên nhất thời mềm lòng, nhìn Lư Bình đáng thương mà tàn khốc nói cho Trần Tư Nam nhà em sự thật chết tiệt đó. Trải qua chuyện này, em càng thêm yêu thương Trần Tư Nam, anh xã vẫn như cũ, nên nghiêm túc thì nghiêm túc, nên lo lắng thì lo lắng. Nhưng cũng thực rõ ràng, thời gian anh dành cho tiểu tử kia cũng nhiều thêm một chút. Đứa nhỏ này đáng thương, thật sự. Em và anh xã thương lượng một chút, quyết định không nói cho thằng bé thân thể của nó, chờ thằng bé trưởng thành nói cho nó chân tướng sự thật cũng không muộn. Dù sao, em không muốn làm cho đứa nhỏ khổ sở thêm nữa. Trên phương diện này, đương nhiên là anh xã cực lực ủng hộ em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 49

Em và anh xã thương lượng một chút, quyết định không nói cho thằng bé thân thể của nó, chờ thằng bé trưởng thành nói cho nó chán tướng sự thật cũng không muộn. Dù sao, em không muốn làm cho đứa nhỏ khổ sở thêm nữa. Trên phương diện này, đương nhiên là anh xã cực lực ủng hộ em

Lưu Bình học gầy bánh xe vừa đi, Trịnh Thái mất tích bấy lâu đột nhiên xuất hiện trong phòng bệnh em. Mẹ mẹ tốt bụng chia cho anh ta nửa bát súp của em. Cũng được thôi, thời gian này em uống súp sấp nồn ra tới nơi rồi, để cho anh ta uống hộ em một nửa, em thấp phần vui vẻ. Mẹ mẹ và Trịnh Thái hẳn huyền một lúc, nhìn nhìn đồng hồ, thu thập cả túi quần áo bẩn của ba mẹ con em đi về, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, năm phút sau anh xã chắc sẽ lại đây, giúp trông nom hai đứa nhỏ đều nhỏ ngủ say bên cạnh giường.

Em nhìn nhìn Trịnh Thái, đến thăm bệnh nhân, còn không biết cầm theo giỏ quà, thật bất lịch sự.

“Anh ăn táo không?” Nhưng em vẫn cứ phải khách khách khí khí tiếp đãi anh ta, cho dù anh ta không mang quà cáp đến.

“Không ăn.” Một năm không gặp, anh ta đã học được khách khí cơ đấy, thực làm cho người ta lắp bắp kinh hãi.

“Em nhìn cái kiểu gì đấy?” Trịnh Thái kích động nhìn về mặt ngạc nhiên của em

“Không có gì, em định nói anh không muốn ăn, em muốn ăn, anh gọt cho em một quả đi!” Lời này vừa ra nói ra, bàn tay đang cầm quả táo chuẩn bị đặt lên bàn của Trịnh Thái cứng lại giữa không trung.

“Em... Thật đúng là...” Mỗi anh ta run rẩy vài lần, nhận mệnh cầm lấy dao gọt hoa quả. Khụ khụ, động tác kia, thật đúng là vô cùng thể thảm, em quay đầu quyết định không nhìn tới, không lại kinh hồn táng đảm. Dựa theo lẽ thường, mọi người chúng ta đều gọt vỏ hoa quả theo chiều kim đồng hồ đúng không? Nhưng Trịnh Thái lại gọt nghịch chiều kim đồng hồ, động tác kia, rất rất không tự nhiên. Em có thể khẳng định nói, anh ta còn lâu mới theo kịp trình độ kĩ thuật của anh xã già nhà em

“Em một nửa anh một nửa, anh cũng nếm thử quả táo anh gọt có hương vị ra sao.” Hình như đây là đầu tiên Trịnh Thái gọt táo, thật cẩn thận đưa cho em một nửa, cứ như là sơn hào hải vị. Em mặt không chút thay đổi nhận lấy miếng táo gồ ghề, tận lực chịu đựng không nhàu máy. Có ăn là được rồi, em không chế động ngai tây. Nhưng mà...

Nhìn Trịnh Thái ăn đến quên cả trời đất, em cũng hé miệng, chuẩn bị cắn vào, miếng táo trong tay đã bị anh xã đoạt đi mất. Thật vô đạo đức quá đi! Cũng không phải đồ tốt đẹp gì, đáng giá để cướp khỏi miệng em đâu chứ?! Em cảm tức anh xã, sau đó tro mắt nhìn anh cắt miếng táo thành lát cắt ngâm vào chén nước ấm, sau đó cầm đĩa gắp một mảnh đưa đến trước miệng em. Vì thế, khóe miệng của em chậm rãi nhếch lên, bắt đầu mỉm cười, sao em có thể hiểu lầm anh xã già nhà em chứ?! Thật là!

“Rất đặc hạnh.” Vì biểu đạt lời xin lỗi đã hiểu lầm anh, em khích lệ anh xã một câu rồi hé miệng, nhưng rồi em lại tro mắt nhìn miếng táo đưa đến bên miệng lại bay đi mất.

“Tự mình ăn!” Hiên nhiên là anh xã không thích em dùng từ miêu tả “Các bà các chị” để nói về một người “100% đàn ông” như anh, đem cái chén và đĩa nhét vào tay em, mặc kệ em.

Trịnh Thái bấu môi, ngoảnh mặt sang một bên, rất có cảm giác nhắm mắt làm ngơ. Em và anh xã làm chuyện gì khác người sao? Về mặt kia của anh ta có ý gì?

“Khi nào thì Trịnh Thái về nước?” Anh xã chủ động chào hỏi anh ta, nghe ra, anh rất hiểu biết Trịnh Thái đi đâu về đâu nhà. Em chỉ biết Trịnh Thái biến mất, căn bản cũng không biết anh ta ở trong nước hay ra nước ngoài?

“Vừa trở về được hai ngày, còn mắc thủ tục, phải có con dấu! Thực phiền toái con mẹ nó!” Trịnh Thái một miếng cắn hết phần thịt táo, sau đó ném phần hạt vào thùng rác. Động tác rất hào hoa tiêu sái, đáng tiếc, kết quả thật đau lòng, ném ra ngoài. Còn bị hộ lý tình cờ đi ngang qua khách sáo lườm cho một cái.

“Ha ha, nhìn có ném thiên tài của tôi!” Cũng không biết xấu hổ, trực tiếp xem nhẹ kết quả.

Thừa dịp anh xã ra ngoài nghe điện thoại, em không nhịn được tràn đầy quan tâm hỏi anh ta ra nước ngoài làm chi vậy.

“Anh và mấy anh em kết phường lấy quặng thôi.” Trịnh Thái nhẹ nhàng quảng bơ, nhưng cứ nhìn cái về mặt kia, đầy tự hào kia ~ Hừ!

“Trời ạ! Quặng vàng hay quặng bạc?” Mắt em hiện lên toàn hình S. Ông xã của Tiểu Kê cũng là chủ khai thác mỏ vàng, chẳng lẽ anh em với Durex nhà em cũng biến thành ông chủ mỏ quặng thất lung giắt đầy tiền bạc? Em đây là chủ nhân của anh em anh ta, có phải cũng...

“Không phải.” Trịnh Thái lắc đầu, trực tiếp bóp chết chờ mong của em từ trong nôi.

“Quặng than quặng sắt cũng kiếm được.” Tuy rằng có kém một chút. Tâm tình của em dần dần bình phục. Trên đời này cũng không thể có nhiều mỏ vàng như vậy được! Em thay Durex nhà em thất vọng một phen.

“Là quặng thủy tinh.”

Khụ khụ khụ...

Khụ khụ khụ...

Khụ khụ khụ...

“Khụ khụ, anh... Khụ khụ, có nói thật không đấy? Ai da... đau bụng quá... Ồi tiểu kê kê của tôi... Thánh mẫu Maria.... Jesus yêu quý...” Em sắc nước, cổ họng khó chịu, ho bụng đau quá, vuốt cổ vuốt cổ.

“Chẳng nào thì em có thể bình thường một chút!” Trịnh Thái luống cuống tay chân lấy khăn tay lau cho em nửa ngày.

“Ông chủ mỏ thủy tinh, nước tắm rửa của anh có bao giờ có cặn thủy tinh không đấy?” Tiểu Kê nói có một lần nó giặt quần áo cho ông xã nhà nó, kết quả lại được hai lá vàng sáng lóe lóe từ túi quần ra... Nha đầu chết tiệt kia thấy vàng liền sáng mắt, hai lời chưa nói lại tức đi cửa hàng vàng bạc làm một chiếc nhẫn tinh xảo, đúng nói, còn nhìn rất đẹp. Ngay cả em luôn cho rằng vàng đặc trưng cho trần tục cũng nhịn không được mà giặt đầu.

“Nước tắm rửa không có, nhưng có hai khối trong túi áo.” Trịnh Thái sờ sờ trong túi quần, thật sự lấy ra hai miếng thủy tinh chưa gia công, một tím một đỏ. Tím quý dị, đỏ yêu diễm, em nhìn mà không thể không nheo mắt lại.

“Thích cái nào, tặng cho em” Trần Thái nói vô cùng nghiêm túc.

Em nhìn gương mặt nghiêm túc của Trịnh Thái phía sau hai miếng thủy tinh thiên nhiên, hình như đột nhiên hiểu ra chút gì đó. Trừ bỏ cha mẹ người thân, không ai vô duyên vô cớ đối tốt với mình. Em nghĩ người nhìn Trịnh Thái, lắc lắc đầu. Trịnh Thái bắt đầu đi cười cười cái hai khối thủy tinh đi, lại lấy ra một mảnh Ngọc Quan Âm không để ý em phản đối giúp em đeo vào cổ, sau đó vỗ vỗ đầu em nói:

“Cái này có thể nhận.”

Thì ra, hai miếng thủy tinh kia thật không thể tùy tiện nhận lấy.

“Bây giờ thân thể em không khỏe, miếng Ngọc Quan âm này có thể ổn định âm khí quá nặng trong thân thể, điều dưỡng cơ thể, đừng tùy tiện cởi xuống.”

Trịnh Thái nhìn em vô cùng nghiêm túc. Sau đó, anh ta liền đứng lên, đầu cũng không ngoảnh lại đi khỏi. Trịnh Thái... đi rồi. Em nhìn theo hướng Trịnh Thái biến mất, lại nhìn nhìn Ngọc Quan Âm trên cổ, đột nhiên có chút phiền muộn, lại giống như phải đeo thêm gánh nặng nào đó. Có một số việc, làm như không biết cái gì thì tốt hơn. Đôi khi, hồ đồ còn hay hơn hiểu rõ. Trịnh Thái vừa đi, em có chút bản thân, không biết anh ta còn có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt em nữa không. Kỳ thật, em rất thích người bạn này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Trịnh Thái vừa đi, em có chút bản thân, không biết anh ta còn có thể đột nhiên xuất hiện trước mặt em nữa không. Kỳ thật, em rất thích người bạn này.

“Anh xã à, hình như em... phạm sai lầm.” Anh xã gọi điện thoại trở về, em lấy Ngọc Quan Âm trên cổ ra cho anh xem, tâm tình hơi hơi không yên.

Anh xã thản nhiên nhìn thoáng qua, không nói lời nào, trực tiếp nhét Ngọc Quan Âm vào trong áo, sau đó dùng chân gói em thánh cái bánh chưng, mới ngồi xuống rót chén nước. Em vừa định mở miệng nói em không khát, anh liền cầm cái chén lên tự mình uống nước, căn bản không thêm để ý đến em. Anh già này! Rất đáng giận!

Hai đứa nhỏ trên giường, không biết là Đại bảo hay Nhị bảo, bắt đầu gào khóc, đánh vỡ trăm mệc giữa hai vợ chồng. Anh xã ôm lấy đứa nhỏ đỏ dầm một lát, vẫn cứ khóc.

“Có thể là đói bụng.” Hộ sĩ nhìn nhìn đồng hồ, mở miệng nói.

Em vừa nghe thế, đôi mắt liền đỏ. Nhưng việc cho con bú sửa là nghĩa vụ mà mẹ mẹ là em phải chấp hành, đánh phải ngăn ngăn nước mắt bé lấy đứa nhỏ để con bú. Con bú đau quá! Tiểu tử kia bu rất háng hái, còn dùng mấy chiếc răng chưa mọc hết kéo kẹt kẹt cắn lấy “hạt đậu đỏ”. Đứa nhỏ này nghĩ “hạt đậu đỏ” của em là “bánh nghiền răng” (*)sao! Đây là bảo bối của bảo bối nhà!

(*) Bánh nghiền rắng: Khi trẻ con mọc răng sữa, thường thích cắn những thứ cứng rắn, hay đưa ngón tay vào trong miệng hay cắn nụ hoa me. Cho nên vào giai đoạn này có thể cho trẻ ăn một ít bánh nghiền rắng, giúp răng sữa mọc nhanh hơn, bỏ thói quen cắn nụ hoa.

Một đứa bú no xong, còn chưa kịp thở ra một hơi, đứa còn lại cũng bắt đầu khóc lên, hai đứa đều là tổ tông, mẹ hầu hạ còn không được sao?

“Đau quá...” Nhịn đau để hai đứa nhỏ bú no, em uất ức cầm lấy meo meo, tội nghiệp nhìn anh xã. Anh nhủ nhủ mảy, lại nhìn nhìn cô hộ sỹ đang mát xa tay chân cho bọn nhỏ, cắn răng một cái, vươn tay nhẹ nhàng giúp em mát xa meo meo và “tạt dầu đó”. Ai... Đau... Đau... Đau chết mất.

“Anh xã à, anh sẽ không nói một tiếng liền rồi bỏ em?” Được hầu hạ thư thái, em mới có sức lực sẫu nữa.

“Nhà đâu góc lưà đảo!” Anh xã nhìn em hết đau, * nhéo meo meo một cái rồi giúp em mặc quần áo, đắp chăn lên, thuận tiện hôn lên hai má em, làm em hạnh phúc quá, cười ngây ngô ngây ngô trong chốc lát. Nhưng, mới nở nụ cười được chốc lát, em mới phát hiện ra anh xã vừa mắng em khờ! Vì thế, em nổi giận.

“Anh mới ngốc, cả nhà anh đều ngốc!”

Nói xong, em liền ủ rũ. Có thể em ngốc thật, toàn bộ đội đều biết con gái Kim Bảo Bối nhà Kim tư lệnh khờ đáng yêu. Khờ, không phải chính là ngốc sao! Nói như vậy cũng không phải không có sáu xa cội rể.

Mới trước đây, ba ba rất ít khi về nhà. Có một lần ba ba trở về, em ngây ngô nhìn ba người đàn ông cao to phong trần đầy vẻ mệt mỏi trước mặt, đứng ở đó không biết làm sao, dưới ánh mắt mong chờ của mọi người vạn xoắn mấy đầu ngón tay không được tự nhiên cả nửa ngày, không biết nên hướng về người nào gọi ba ba. Trời biết người nào là ba ba em, nhưng em thì không biết. Cuối cùng, em giống đã điều nghiến đầu đối với không khí gọi ba ba, dậm hai chân ngăn ngừa bé xiu hướng bên ngoài chạy, lại bị mẹ mẹ tay nhanh mắt lẹ bắt lại được. Ngay khi bị nắm lại, đôi mắt nhỏ của em liền đỏ, vì sao mẹ mẹ lại đưa cho em vấn đề nan giải như vậy chứ? May mà mẹ mẹ không tiếp tục làm khó em, mà nói nhỏ vào tai em nhắc:

“Bảo Bối nhì, người mặc quần trang là ba ba.”

Em bỗng nhiên bình tĩnh, lạch bạch chạy tới ôm chân ba ba mặc quần trang màu xanh lục, bập bẹ gọi ba ba. Sau đó đáng thương ngẩng đầu mong đợi nhìn ba ba xa lạ trong truyền thuyết. Ba ba bối rối một lát liền ôm lấy em. Hai chú nhân viên cần vụ đều bật cười, hàm răng trắng bóng khiến em rheo mắt lại. Em nhìn vào ba ba một tạo, sau đó nấn nể cái miệng hồng hồng hôn chụt chụt lên gương mặt đầy râu của ba ba. Em thế, đây không phải là em tự nguyện, mà là nhiệm vụ mẹ mẹ giao cho em, bằng không em sẽ không được ăn thịt.

Ba ba hoàn toàn không giống mẹ mẹ, mẹ mẹ mềm mềm thơm thơm, muốn hôn chỗ nào liền hôn. Hôn ba ba còn phải tìm đúng chỗ, hai nụ hôn trước đều thơm lên quai hàm ba, mới bị râu đâm ngưa ngưa. Em thơm hai cái liền cảm thấy khó chịu, liền cách ra quan sát trong chốc lát, ngây ngô lắc lư, lắc lư hôn lên môi ba ba, ba ba cũng người lại rồi. Mẹ mẹ ở bên cạnh thực không phúc hậu cười ra tiếng. Em đang nghĩ chắc em làm sai rồi, kết quả ba ba chỉ ngáy người một lát, rồi ôm lấy em hôn mạnh vài cái, làm cho em bị rầu cho vào, liền tự kêu ối ối, nhưng mà không ai để ý đến em.

Cho dù bị cộ , em vẫn có thu hoạch nhất định. Có kinh nghiệm lần này, em đã hiểu ra, người nào mặc quần trang chính là ba ba. Lần thứ hai gặp ba ba là mẹ mẹ mang em đi vào quân đội. Xuống xe, em vừa thấy người thứ nhất mặc quần trang liền găm hai chân ngăn ngừa lắc lư chạy ào đến, mẹ mẹ muốn ngăn cũng ngăn không kịp. Nhưng mà em vừa định kêu ba ba thì lại có thêm một người mặc quần trang đi đến bên cạnh, ngay tại lúc em đây còn đang bối rối tự hỏi cuối cùng người nào là ba ba thì lại có một đám người mặc quần trang đi trên đường.

Vì thế, em oa một tiếng khóc thét lên, vừa khóc vừa kéo mẹ mẹ chạy ra cửa, miệng còn hô to:

“Mẹ mẹ chạy mau! Nơi này có yêu quái!”

Ấn, lúc đó em vừa mới xem xong Tây Du kí tập thật già nĩ hầu vương.

Vì thế, các chú trong bộ đội đều biết, Kim Bảo Bối nhà Kim Tư lệnh... Khờ đáng yêu = ngốc đáng yêu.

Trải qua chuyện này, ba ba em cũng không dám để mẹ mẹ mang theo con đến thăm ông. Cho nên mọi người đều không biết, Kim Bảo Bối khờ đáng yêu có hai đứa em thông minh tuyệt đỉnh, chúng nó chưa bao giờ không nhận ra ba ba, chỉ là lười nhận thức ba ba thôi.

Mặc kệ thế nào, anh xã bị em cuốn lấy không còn cách nào, mới có lệ nói cho em

“Rồi rồi, anh tuyệt đối không bỏ rơi em.”

Có lẽ cũng được, thật lòng cũng được, dù sao cũng ghi tạc trong lòng. Em tin tưởng anh xã già nhà em chỉ là ngượng nói cho em những lời này theo kiểu thăm tình suột vuốt, mới cố ý dùng thái độ này. Anh già này ghét nhất mấy chuyện tình trường nhĩ nữ.

Buổi tối mẹ mẹ lại đây, vô tình nhìn thấy Ngọc quan âm trên cổ em, cầm trong tay tìm tới nửa ngày mới nói:

“Đây cũng không phải vật thường.” Không thể hoài nghi mẹ mẹ em nói, ba ba của mẹ hay là ông ngoại em đời đời mở cửa hàng bán ngọc, rất có danh tiếng. Cho tới bây giờ, vài ông cậu của em đều là Thái sơn Bắc đầu trong giới buôn bán ngọc đó.

“Thật không...” Nghe mẹ mẹ nói, tâm tình của em càng kém, em nọ Trịnh Thái còn ít sao! Em thà rằng miếng Ngọc Quan Âm này chỉ là thứ bình thường già hai ba đồng còn hơn!

“Con nha! Con muốn mẹ nói con thế nào hả? Đã kết hôn ba năm rồi, còn không biết nặng nhẹ. Bây giờ đã có hai đứa con rồi...” Mẹ mẹ vừa nói vừa vỗ vỗ má em, đây xem như dùng cách trừng phạt về thể xác sao?

“Ba đứa, con là bà mẹ ba con...” “Đừng quên thằng con cả nhà em, trẻ con rất mẫn cảm đấy! Em lúc lắc đầu nhìn xung quanh, may mà con cả nhà em không ở đây, bằng không tiểu tử kia lại gặp ác mạng!

“Được được được, ba đứa ba đứa! Bảo Bối à, nghe mẹ mẹ mới cầu, trước kết hôn, con có thể tùy tiện kết bạn, cả trai lẫn gái, chỉ cần trong lòng mình thanh thanh bạch bạch là được. Nhưng, sau khi kết hôn, sẽ không thể tùy tiện như vậy được đâu. Con trong sạch, nhưng có chắc chắn người khác trong sạch không. May mà Tiểu Nam thông thoáng, không chấp nhặt với con. Nếu đối lại là con, còn không làm loạn tung nhà lên rồi!” Mẹ vợ nhìn con rề, càng nhìn càng vừa lòng. Mẹ mẹ em hoàn toàn bị anh già nhà em mua chuộc rồi. Cái gì mà bảo em làm loạn tung nhà? Anh già nhà em thiếu lòng nhan tri kỉ chắc? Kết hôn được hai năm, xuất hiện hai cô, cũng không thấy mái nhà nhà em bay mất nha!

Em vô cùng tức giận, coi mấy lời này của mẹ mẹ như bữa ăn khuya tiêu hóa luôn. Nhưng chờ lúc anh xã lại đây ngủ cùng, em lại học theo trâu bắt đầu nhai lại. Cẩn thận ngẫm lại, mẹ mẹ nói cũng có lý của nó. Vì thế, em không để ý tới về kháng nghị của anh xã, dùng bản tay nhỏ nhắn của em lôi kéo bản tay to lớn của anh, thấp giọng ti tề với anh:

“Anh xã, em chỉ yêu anh.”

Khó được, anh xã chủ động hôn em. Đầu tiên là anh im lặng nhìn em một thoáng, sau đó thở dài khe khẽ, rồi hôn em. Em ngoan ngoan ngẩng đầu nhắm mắt lại nhận nụ hôn của anh xã. Anh xã cai thuốc lá, miệng không còn mùi thuốc, cho nên em hôn quên hết tất cả, mỗi tận khi chủ em nhà em cứng lên, đỉnh vào thắt lưng em nhiệt tình chào hỏi.

“Anh thật đáng kính, ngay cả bệnh nhân cũng không buông tha.” Em thờ ơ đều đều rồi mới trêu chọc anh xã. Anh không nói lời nào, thờ phỉ phỉ đem em đặt xuống giường bệnh, vén áo em lên, như sói đói mổ mổ mỗi cấn em vài miếng rồi chôn đầu vào ngực em hít sâu. Anh già như vậy thật sự rất man, rất kêu gọi, làm cho em kích động chút chút một phen.

Ngày hôm sau, em cho Đại bảo bú sữa trước mặt mẹ mẹ, vén quần áo lên, cả hai người đều choáng váng, thật nhiều vết răng nha!

“Đây đây — đây— Anh già đáng chém ngàn đao!” Em đỏ mặt, đổ hoàn toàn trách nhiệm lên người anh xã. Mẹ mẹ mặt không chút thay đổi tiếp tục chải tóc, lựa chọn không nhìn, nhưng em nhìn thấy rõ ràng người mẹ đều run run rồi, muốn cười thì cứ cười ra đi! Thật là, mẹ như vậy chỉ làm con càng xấu hổ thêm thôi—

Em cảm thấy em sắp bị hai tên tiểu tử kia hút khô rồi. Mẹ mẹ và anh xã thương lượng xong quyết định tìm vú em cho đứa nhỏ. Nhưng giờ vú em cũng không phải dễ tìm, thân thể khỏe mạnh, nhân phẩm tốt đẹp, thói quen cuộc sống bình thường... yêu cầu còn rất nhiều. Kết quả ngày hôm sau chị cả đến dẫn theo một người phụ nữ trung niên mập mạp nhưng rất hòa ái lại thần thiết, nói là đưa vú em lại đây cho em. Ôi thánh mẫu Maria, sao chị cả có thể nói chuyện sơ sý như vậy được! Không phải là em cần bú sữa, mà Đại bảo nhà Nhị bảo nhĩ nhà em mới cần!

Người phụ nữ trung niên này gọi là chị Khánh, hai năm trước từng làm vú em cho Đan Đan và Cầu Cầu, đại tỷ thay đổi bảy người vú em trong một tháng sau đó giữ chị Khánh lại. Có chị cả đề cử, mọi người cũng yên tâm.

“Ba ba nhờ chị chuyển lời, Bảo Bối nhĩ là đại công thần nhà họ Trần!” Chị cả cầm tay em cười nói

“Ừm! em cũng cho rằng như vậy!” Ha ha, ai bảo em một hơi sinh một đôi long phượng thai đâu! Em phải kiêu ngạo, em tồn tại! Hallelujah!!!

“Đã làm mẹ rồi, sao còn trẻ con như thế!” Chị cả vỗ vỗ đầu em

“... Em có nên làm gương cho bọn nhỏ?” Chị cả nói như vậy, em đột nhiên thấy áp lực khá lớn.

“Em ngoan ngoãn là được rồi, về chuyện đứa nhỏ, Tiểu Nam tốn nhiều công sức hơn vậy.” Chị cả, thật ra chị đang khinh bi em à!

Nhưng, giọng nói của chị ấy rất chân thành, hơn nữa cho tới bây giờ chị cả có cái gì thì nói cái đó, có thể thấy được em thật sự... là một người mẹ chưa đạt tiêu chuẩn.

Buổi tối em đi kể khổ với anh xã, anh vỗ vỗ ba vai em nói:

“Sinh ra kém coi ngày sau có thể luyện tập, không sợ!”

“Nhưng, ngày sau luyện tập như thế nào?” Em chỉ nghe qua về các lớp nghiền cứu, lớp đào tạo nhân viên công vụ vạn vắn, chứ chưa nghe qua lớp dạy làm mẹ mẹ. Cho dù là có cũng không nhiều, ít nhất em còn chưa nghe thấy.

“Từ từ sẽ đến, đầu phải ai trời sinh đã biết nuôi trẻ con? Còn không phải chậm rãi học sao?”

Anh xã nói làm cho em nghĩ đến trước khi em sinh con, mỗi tối anh đều ôm gối đầu luyện tập cách ôm đứa nhỏ. Hình ảnh kia thật có mỹ cảm, một Đại lão gia thật cẩn thận ôm gối đầu lúc ăn lúc hiện, em cười suốt ngày không chỉ có một lần.

Anh xã nói như vậy làm cho em có chút tin tưởng, người khác làm được, Kim Bảo Bối em còn không học được sao?!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Bé quan và xuất quan

Anh xã nói như vậy làm em có chút tin tưởng, người khác học được, em Kim Bảo Bối còn có thể không học được sao?!

Em muốn giảm béo, không nên hỏi em lý do vì sao.

Lúc đây tháng Đại Bảo, nhị bảo nhà em, em chính thức thoát khỏi cái giường lớn, có thể xuống giường đi lại được. Mọi người trong nhà theo truyền thống cũ, mời tất cả bạn bè gần xa đến chúc mừng. Đám hồ bằng cầu hữu kia của em cũng tự nhiên có thể đến đây. Khó có cơ hội danh chính ngôn thuận ra đường làm loạn, bọn nó còn ước gì hơn nữa! Nhưng mà, bọn nó cũng thật biết cho hai đứa nhỏ nhà em mặt mũi, vừa vào cửa liền lập tức chạy lại chỗ hai đứa, người mẹ vĩ đại là em hoa hoa lệ lệ bị coi thường. Em thăm kêu không cam lòng! Hai đứa nó có xinh đẹp có đáng yêu thế nào thì cũng là chui từ trong bụng em mà ra. Nghiêm khắc nói, em tạo ra bọn nó [đây là nguyên lỗi anh xã già nhà em]! Sao chúng nó chỉ để ý đến hai đứa mà không ngó ngàng gì tới em?

Nhưng mà ngày lúc em định mở miệng để chúng nó chú ý tới em, em liền hối hận.

“... đây là...” Miệng Tiểu Nhan có thể nhét vừa cả bàn chân Đại Bảo nhị nhà em.

“... Bảo Bối Nhi... mày béo lên? Thời kỳ từ trước khi ra pháp trường à*...”? Đòi mỗi ánh tim của Trừng Vịt Muối run run.

*Cái này cũng ko hiểu lắm, bản gốc là 秋后问斩么: thu sau hỏi trảm, có lẽ là thời gian từ trước khi bị hành quyết có thể ăn no, chờ ngày xử... và ăn đến mức phát phì luôn^^

“Nuôi heo... đây là nuôi heo trong truyền thuyết!” Mẹ Trừng Vịt, thật đáng giận!

“Xem này, mong như vậy, ba vòng tròn lần rồi? Trách sao vừa rồi không nhận ra, tao còn tưởng vú em nhà này vừa mập vừa phũ phậu!” Đại Thiển một câu toạc Thiên Cơ, hóa ra vừa rồi chúng nó coi em là vú em! Xin hỏi, Thiển ỷ ở đâu?

Trời à, Jesus, Phật tổ, đức mẹ Maria! Em muốn giảm béo! Canxi oxit, em bị anh già lừa! Mỗi lần em hỏi anh em có béo đến mức không nhìn ra bộ dạng gì không, mặt anh đều rất bình thường nói rất tốt! Rất tốt cái tiêu kê kê nhà anh!

Bà đây muốn giảm béo! Bà đây muốn xù! Bà đây muốn ở riêng!

Vì thế, anh xã nhà em chạy tới phòng khách, em xui thật. Giảm béo bằng cách ngủ quá thật là môi trường hết sức trong lành, hơn nữa còn thấy hiệu quả giảm béo tức thì. Cái này em đã tự mình kiểm chứng. Đạo trước khi thi đại học, bố mẹ em đã rất không tốt rồi. Đến thời kỳ nước rút, trường học yêu cầu toàn bộ những học sinh năm cuối trọ ở trong trường. Đó là lần đầu tiên em rời nhà ra ngoài ở, tâm lý còn rất kích động. Nhưng mà bố mẹ em nhân rồi đến mức mỗi ngày đều đến trường thăm nom, làm sao em có thể cảm nhận được một chút cảm giác không ở nhà?! Trong khi gầy chết, ngày nào bố mẹ em cũng gửi cho một đồng thịt cá lớn, kết quả sau khi chấm dứt kỳ thi đại học, cả tíc xá bọn em đều biến thành con heo nhỏ. Thật sự là một dân heo, người người béo mập, nhà nhà tròn trĩnh... Quần áo trước kia của em chắc cũng chẳng nich vừa.

Lúc ấy em còn không biết thế nào là gác ngủ giảm béo, Tiểu S vẫn chưa sinh con đâu! Nhưng mà thi đại học thật sự rất căng phi tinh lực, về nhà xong, ngày nào em cũng ngủ, mỗi ngày bị mẹ cường chế gọi dậy một lần, ăn đại cái gì lại tiếp tục ngủ. Em về nhà một tháng, quá thực không gấp bỏ em lần nào. Bởi vì lúc bố đi làm em ngủ, lúc bố tan làm về em vẫn ngủ.

Sau mẹ em mới kể lại cho em một đoạn đối thoại kinh điển.

“Nó đã về thật rồi à?” Bố em vô cùng kinh ngạc đánh mắt về phía phòng em.

“Ừ, về rồi, đang ngủ ở bên trong!” Mẹ em hơi bất đắc dĩ trả lời.

“Sao tôi thấy như là một tháng rồi tôi chưa thấy nó?” Bố em không tin cho lắm, mở cửa ra nhìn nhìn, xác nhận em thật sự đang nằm trên giường ngủ ngon lành đến chảy cả nước miếng mới yên lòng.

Sau đó, bố em rất rất nhớ em, kiên quyết đào em lên từ cái giường, mỗi ngày đi làm đều mang em xuất môn theo. Bố còn sợ em sẽ ngủ như vậy đến ngu ngốc luôn, vốn đã không thông minh rồi (em thật sự ngu ngốc sao?). Đồng nghiệp của bố em thấy em còn trẻ, Bảo Bối Nhi, tỉnh ngủ chưa? Thật là xấu hổ.

Ngủ hơn một tháng, em sút 10 cân (thỉnh không cần nghỉ ngơi, chuyện này thật sự xảy ra với em). Sao đó trải qua nửa tháng cuộc sống không bằng heo chó của cánh cửa đại học, em đã hoàn toàn khôi phục dáng người thon thả. Tập quân sự... đó là ác mộng cả đời em, em không kể, em thực sự không muốn kể, có lẽ mọi người cũng không muốn nghe. Em nghĩ lại càng nhớ đến muốn khóc.

Anh xã không muốn để em giảm béo, vẫn mở to mắt mà bình thường nói, đối con rất cường điệu:

“Như vậy rất tốt.”

Thậm chí còn nói một câu ngon ngọt chết người không đến mạng:

“Em bấy giờ trong mắt anh là đẹp nhất.”

Mẹ ơi! Anh xã già nhà em cũng học được lời ngon tiếng ngọt. Nhưng mà, ý chí Cách mạng của em kiên định như vậy, há viên đạn học đường này có thể mua chuộc? Em vì lý tưởng mà không chùn bước, đem anh xã với đồ của anh đá ra ngoài, sau đó kiên quyết chia tay với người trong nhà xong, em hoa hoa lệ lệ ngủ. Ngày cả Bốn Bốn ở Châu Âu cũng biết, đương nhiên bố chồng đang ở nhà chị cả cũng biết.

Mẹ em không kỳ chuyện được em, không thể không giống như hồi nghi hè, mỗi ngày đúng giờ gọi em dậy ăn cơm rồi cũng chẳng quản em nữa.

Kỳ thật, em cũng không nỡ bỏ ba đứa nhỏ nhà em với anh xã già. Cho nên lúc bắt đầu ngủ không nỡ, nhớ lại muốn nhìn mấy người họ. Thời gian dài quá, em cũng từ từ tiến vào trạng thái, trên cơ bản nếu mẹ em không gọi em cũng không tỉnh.

Trong khi em ngủ, có một lần anh xã chịu không nổi, nhất định kéo em dậy. Cuối cùng em nửa tỉnh nửa mơ quỵr rùng một lần, yêu yêu khỉ liệt xong, anh bị lỗi thổ gió bên gối của em hàng phục, ngoan ngoan về phòng khách chờ em xuất quan.

Em bị hôn mà tỉnh, đứng khó hiểu, anh xã già nhà em không lãng mạn như vậy. Người hôn em là con trai trưởng nhà em Trần Tư Nam. Nó hôn em một cái, thấy em không có phản ứng, lại cắn em một cái, vì thế em tức giận tình giặc.

“Con xem dáng vẻ mẹ con đẹp há, tương mỹ nhân ngủ mà hôn! Cho dù mẹ con có là mỹ nhân ngủ, con cũng không phải hoàng tử! Cho dù con là hoàng tử, con cũng không thể cắn mẹ như vậy!” Việc đầu tiên sau khi em tỉnh lại chính là ôm cái môi bị cắn của em xoắn xuyết một lát! Mẹ nó, đau, thật sự! Đứng nhìn hàm răng sữa của Trần Tư Nam, nó rất khốc độc.

Trần Tư Nam bị em mắng ù rù, cúi đầu từ tuân cần cái miệng nhỏ nhắn không nói lời nào. Em xem thẳng bé cứ đáng thương, cảm thấy mềm lòng, liền ôm nó vào lòng an ủi, hôn nó hai cái, lại chà đạp một phen, dịu dàng hỏi nó:

“Có nhớ mẹ không?”

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi xong, miệng thẳng bé méo xeo, oa oa khóc lớn. Khuôn mặt nhỏ nhắn... chấm chỉ chảy ra hai dòng suối nhỏ.

“Nhớ, nhớ, đặc biệt nhớ, phi thường nhớ, vô cùng nhớ!” Thăng nhóc vừa nói, tay chân cũng quăn lên người em giống hệt bạch tuộc, lúc em đến chỗ chịu, nhưng em vẫn cố nhịn, cũng đem cơ thể nhỏ bé của con trai em ôm vào ngực.

Hai người em ôm nhau như vậy một lúc, thẳng bé xác định thấy em không hề ngủ nữa mới hưng phấn như điên chạy ra.

Em tắm giặt sạch sẽ, thay quần áo đứng trước gương nhìn nhìn, gầy, nhưng gầy không nhiều lắm, không còn thon thả như trước khi mang bầu, trong lòng rất khó chịu, khả năng là không thể trở lại được. Em hỏi hồi hận, hồi hận trước khi sinh con không chụp một bộ ảnh cơ thể nghệ thuật*. Nhưng mà, đoán chừng anh xã già cũng sẽ không đồng ý.

*Ý chị là chụp 1 bộ ảnh khỏa thân cơ nghệ thuật ==!

Anh xã phải đi làm, trong phòng khách chỉ còn lại bố với mẹ em đang xem tivi, không cần hỏi, chắc chắn là đang xem phim quân nhân. Phim truyền hình có thể khiến bố em coi trọng chỉ có thể là phim về bộ đội. Lúc xem phim tình cảm, bố em rất không nể mặt mũi nói có gái xinh xắn ngày nào cũng mang về mặt cầu xin, không bố thì cũng là mẹ? Lúc xem phim kiếm hiệp thì không khách khí phê phán, nếu người xưa lợi hại như vậy thì sẽ không có chuyện liên quân tám nước đánh thẳng vào Di Hòa Viên. Lúc xem phim tâm lý gia đình, bố em hừ hừ hai tiếng. Đản ông nhất định phải kiểm bố ở bên ngoài sao? Lòng của đản bản nhất định phải có một đoạn chuyện nhận không ra tình của của người xưa à? Bình thường, ếm á mới là chân lý cuộc sống!

Vì thế, ở trước mặt bố em, chúng em chưa bao giờ xem phim truyền hình, miễn cho thần tượng bị ông phê phán cho thương tích đầy mình, như vậy không phải tự mình tìm tội mà chịu sao? Kinh điển nhất là có một thời gian Bảo Bảo cực kỳ thần tượng một nam ngôi sao, bố em nhìn thấy xong thì liên tục lấy làm kỳ lạ hỏi: “Làm sao lại để mặt khoai tây diễn phim truyền hình?”

Bảo Bảo hồng mắt, trong lúc gầy chết, bố em hạ câu chốt, ngôi sao kia càng nhìn càng giống khoai tây, nhất là cặp mắt kia, rõ ràng giống như là khám tử khoai tây mà ra! Bảo Bảo khóc không ra nước mắt, thế không bao giờ khoe thần tượng của

nó ra trước mặt bố nữa, miễn cho chịu đủ kích không chịu được.

Thấy em đi ra, mẹ vội có báo mẫu chạy vào phòng bếp làm đồ ăn, bố em liếc nhìn em một cái, kéo đĩa hoa quả đến trước mặt em, nói em nhanh nhanh ăn chút gì đi!

Em le lưỡi, liếc tiến đến trước bàn thờ một quả thanh long, không để ý cái trứng vịt của bố, chạy như điên đến phòng trẻ con em hai đứa tiểu quỷ nhà em. Một tháng không thấy, bộ dáng chúng nó càng ngày càng đáng yêu, so với lúc mới sinh mặt đầy nếp nhăn xinh hơn không biết bao nhiêu lần. Thử hỏi cho em ngu dốt, em còn thật sự tưởng tượng ra hai gương mặt này lớn lên giống em và anh xã. Đùa nghịch với hai đứa nhỏ trong chốc lát đã bị mẹ gọi ra ngoài ăn cơm.

Em uống cháo bát bảo của mẹ chợt nhớ đến con trai trưởng nhà em, rõ ràng vừa rồi còn ở trong phòng em, thế nào bây giờ lại không thấy bóng người?

“Nam Nam đâu? Không phải nó thích ăn cái này nhất hay sao?” Sao hôm nay lại không thấy người mùi mà chạy lại?

“Ồ bên ngoài ằm ỉ với Bối Bối!” Mẹ em không nghĩ gì mà trả lời luôn, đối với hành tung của Trần Tư Nam rõ như lòng bàn tay.

Em vội vàng nuốt hai miếng cháo, để cho có báo mẫu đứng dậy, đi vào viện tìm con trai trưởng nhà em. Vừa rồi với chuyện khiến thẳng nhóc kia khốc thành như vậy em cũng thấy có lỗi. Tư duy lúc ấy có chút hỗn loạn, hồ đồ. Con trai trưởng nhà em rất nể cảm, em cũng không thể qua loa. Đi ra phòng khách, từ xa đã nghe tiếng hét tức giận non nớt của Trần Tư Nam, nghe có vẻ vô cùng khi thế, háy ha háy ha không ngừng.

Vừa ra ban công em liền thấy thông nhóc kia đang rất bất bân đứng trung bình tấn luyện quyền như quân nhân! Hai tay Bối Bối ồm ồm, nghiêm nhiên bày ra dáng vẻ sư phụ nghiêm túc [kỳ thật cũng có thể lý giải vì già bộ 13] nhìn thẳng bé.

“Này! Bối Bối, mày đừng tưởng chị mày bé quan là có thể tùy tiện bắt nạt con trai trưởng nhà chị mày!” Thằng bé mới có mấy tuổi mà đã bị huấn luyện như vậy.

“Mẹ!” Thằng nhóc kia vẫn ở tư thế trung bình tấn quay đầu liếc em một cái, háy ha có khí thế. Thật đúng là đáng yêu, biểu hiện dễ thương như vậy!

“Con trai trưởng nhà chị tự nguyện.” Bối Bối không cho em mở cửa sân thượng, trực tiếp vươn cánh tay thật dài ôm em kéo ra dây phơi.

“Oái... Rốt cuộc chị có giảm béo không hả?” Bối Bối chém ngàn đao! Tâm tình em hôm nay tốt, chấp nhận không quan tâm.

“Mẹ, con học xong cái này là có thể bảo vệ được mẹ! Chúng ta không bao giờ sợ gậy cao gót nữa!” Thằng nhóc kia đưa đầu hoàn tất một bộ quyền, vuốt má mồ hôi chạy lại. Em nâng tay xoa xoa cái ót đầy mồ hôi cho thằng bé, thơm nó một cái. Mẹ kể trong thiên hạ không phải ai cũng độc ác như nhau, thật sự, em thấm đau lòng cho con trai cả nhà em.

Sau khi anh xã em về thấy em xuất quan cũng không tỏ vẻ gì đặc biệt, liếc qua phòng trẻ con xem hai đứa nhỏ, tắm rửa thay quần áo rồi đi ra ăn cơm chiều. Bất quá, ăn cơm chiều xong anh xã bắt đầu không an phận, ăn cơm xong ngay cả trà cũng chưa uống đã chạy qua phòng khách dọn dẹp này nọ. Kỳ thật cũng không có này nọ gì cả, chỉ là mấy bản viết tay còn có mấy bộ áo ngủ. Thói quen bình thường của anh xã rất tốt, cái gì cũng đơn giản, chỉnh tề, không giống em, thường xuyên vứt bừa bãi.

Anh xã ôm đồ của anh vào phòng bọn em xong, sắc mặt vẫn như thường đi ra ngồi bên cạnh em uống trà. Nhưng mà, anh luôn dùng ánh mắt ám chi em về phòng. Ngay cả bố mẹ, Bảo Bảo, Bối Bối cũng cảm giác được anh đang ám chi, còn vẫn ngồi ở chỗ không sát mẹ gì cả uống trà lải của em.

Đứng em đang bắt nạt anh xã già nhà em, ai báo anh bình thường đều làm già bộ đứng đắn! Cuối cùng, mọi người xem đủ rồi, bố mẹ em dẫn đầu đi về phòng. Mối tám giờ tối thôi, cả phòng khách rộng như vậy chỉ còn lại hai người bọn em. Đây là lần đầu tiên anh xã ở... coi như là nơi công cộng đi, chủ động hơn em. Anh cũng không gấp gáp gì, chính là lẳng lẳng tiến lại đây, hé miệng giam chặt miệng em lại, từng chút từng chút rồi liếm cắn.

Anh xã già lại phiến tính như vậy từ khi nào? Gần là một cái hôn, em không giữ được mềm thành một đồng, ở trong lòng anh run run không ngừng. Cánh tay mạnh mẽ của anh nâng mông em lên, một tay đỡ ở gáy em, em giống như công chúa được kỵ sĩ của em bế lên. Đùng, anh xã không phải hoàng tử, nhiều nhất chỉ là kỵ sĩ thôi. Anh không tao nhã, không đẹp trai như hoàng tử, nhưng thật ra là một kỵ sĩ kiên cường.

Em bị anh xã đùa giỡn, lập đi lập lại nhiều lần. Canxi oxit, rất mất mặt, rất là mất mặt, đây là lần đầu tiên, anh xã không tiến r vào đâu, em nhịn không được chảy nước mắt. Anh xã già quả nhiên không thể tùy tiện bắt nạt, anh ở phòng khách chịu cực tức thế nào, trên giường em bị anh trả lại toàn bộ.

Chờ anh xã hành quân lừng lẹ, mắt em đã sưng lên, cổ họng khàn cả ra, cả người lớn bé, không có một té bào nào chịu không chế của đại não. Em run run nằm ở trong lòng anh xã, thân thể chuyển động theo anh có rút.

“Vài ngày không dạy dỗ em, em không biết mình là ai rồi!” Anh xã cắn em hai miếng, bức chết em, thật sự chịu không nổi loại d dụ đồ đó, khó nhịn lặc lặc đầu, mắt nhắm chặt.

“Em là của anh...” Chờ anh xã dừng lại, em lấy mộ hôi cọ cọt mặt anh.

“Cái gì của anh?” Anh xã tiếp tục cắn, anh xã già này.

“Là vợ nhỏ hôn nhệ của anh, cái gì của em đều là của anh.” Đinh chết không đến mạng nói thật, em còn không nói sao!

Anh xã thật sự càng già càng dẻo dai, thế mà lại đặt em trên giường đến một lần. Sớm biết như vậy, nói gì em cũng không vượt mộng ngửa... Mộng ngửa không phải lúc nào cũng vượt được, có đôi khi vượt còn bị đá cho một cái, em chính là ví dụ rõ ràng nhất! Tâm thần em là của cha của mẹ, con gái hai người thật sự phải chết cho “Mã hạ phong”... [lặp tục phong, tựa hồ là nói đàn ông chết do một cái mai quạ đó, làm làm. Về phẩm mã hạ phong à... tự mình tưởng tượng...]

*Mã hạ phong: xxoo.

“Bệ hạ, ngài thực có sinh lực của long mã!” Phận xạ có điều kiện, em lại vượt mộng ngửa. Bắt được rắm của ngửa, em liền xiù lửa. Nửa tỉnh nửa mê còn có cảm giác anh xã tắm rửa cho em, còn rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Vợ của anh xã tao, thật ra là tao.

Trúng Vịt Muối có bầu, nghe nói là đặc biệt đến tình giáo phụ nữa có thai. Nó vừa vào cửa, ngay cả chào còn chưa chào mọi người đã ra tay đặt em lên cánh cửa cẩn mệnh. Hôn nhệ Mariah, thật sự rất đòi phong bại tục. Mười phần bị kịch nói cho mọi người, em giống như bị anh xã lạc hậu nhà em đồng hóa.

Nhưng mà, động tác của tay em trái qua năm, sáu năm thì quên vẫn phần cả có điều kiện sờ sờ bộ ngực vớ mang thai mà càng từ nờn đây dần của Trúng Vịt Muối. Ngay khi em đang mười phần thích thú cảm nhận bộ ngực mềm mại, đột nhiên nghe được tiếng anh xã em ho khan. Em rất cố gắng nhìn qua khe hở của mắt trong khi Trúng Vịt Muối vẫn cẩn nhìn được khuôn mặt đen hơn cột của anh xã, cảm thấy kinh hãi. Anh xã già này không phải đang ghen đây chứ?

Thật ra cũng không phải Trúng Vịt Muối đến tình giáo cái gì cả, mẹ nó, mẹ chồng nó không phải đều là giáo viên miễn phí hay sao? Làm gì còn cần tìm loại giáo viên già mờ là em nữa? Cho dù có dạy, cũng là giáo án phản động. Em không được giáo ngay cho anh xã. Đây là tổng kết của Trúng Vịt Muối sau khi đi hỏi mẹ. Lại nói tiếp nữa, hết lần này đến lần khác mọi người đều kiểm chế không ít, rất ít khi ra ngoài điên cuồng, nó chỉ ở nhà buồn đến chết. Hôn nữa, nó mang thai xong, cả nhà mẹ chồng lẫn nhà mẹ đẻ đều nhất trí, làm cho nó không thể ra ngoài là không thể ra đến cửa. Trúng Vịt Muối là mối họa di động, là vũ khí mang hình dạng con người, đi đến đâu là tai họa đến đó. Dù sao nó cũng mang khuôn mặt nam không ra nam, nữ không ra nữ. Ông xã nhà nó cũng vì khuôn mặt nó mà hao tổn không biết bao tâm trí.

Lần đầu tiên Trúng Vịt Muối đến công ty ông xã nhà nó sau khi kết hôn, có thư ký nhà mà ông xã nhà nó mới thuê từ đám tân sinh viên rất không bình tĩnh nói đó là khuôn mặt mạng nét đẹp trung tính, nói khó nghe chính là bị khuôn mặt kia làm rung động, quả thực là mất hồn mất vía.

Trong lúc gầy chết, chờ Trúng Vịt Muối đi rồi, cô thực tập sinh còn non nớt còn vùng trộm hỏi lãnh đạo trực tiếp của cô bé, cũng chính là thư ký ông xã của Trúng Vịt Muối: “Vừa rồi người kia là em trai ông chủ à?”

Trúng Vịt Muối viết cô thực tập sinh bị khuôn mặt của nó mê hoặc xong, chẳng những không có cô kỵ gì cả, còn có tình ăn mặc thật trung tính đến công ty ông xã, mười phần “hàm súc” quyền rũ thực tập sinh nhỏ nhà người ta.

Vì thế, Trúng Vịt Muối bị ông xã nhà nó không lưu tình mà cấm túc một tuần, hôn nữa nó không bao giờ mặc quần áo trung tính nữa. Trúng Vịt Muối thì tốt rồi, từ chuyện đó xong em cảm thấy nó càng có hương vị của phụ nữ. Nói thật, ông xã nó cũng là người rất có khiếu thẩm mỹ, chọn quần áo cho nó đều rất hợp. Dù sao bộ dạng nó cũng hơi đặc thù, không phải quần áo phụ nữ nào nó cũng có thể mặc. Em phát hiện ông xã nó mua quần áo cho nó đều có thể khiến nó mang một loại khí chất thần nhiên, chỉ cần nó không mở miệng, hiệu quả tuyệt đối không chế vào đầu được! Không hồ là rửa biển tốt nghiệp Harvard về, không giống anh xã dễ chửi nhà em, chỉ thích quần áo thực nữ. Nhưng mà, em vẫn thích anh xã nhà em chất phác, ghét nhất ông xã Trúng Vịt Muối già bộ 13! Đường nhiên, theo lời Trúng Vịt Muối mà nói, đó gọi là tao nhã. Về phần cô thực tập sinh vô tội bị Trúng Vịt muốn GD, khụ khụ, hoa hoa lệ lệ tìm nơi nương tựa ở hàng ngũ thất nghiệp.

Trúng Vịt Muối đột nhiên đến đây hoàn toàn là đi hóng gió. Từ sau khi nó mang thai thì không thể ra khỏi cửa, chỉ có vài chị em ở trong nhà thay nhau đi dạo. Kháng định nó sắp phát điên rồi, mọi người nhìn dấu răng ở trên người em thì biết... Mẹ nó, nó phát điên thật rồi, mặt của em, giống hệt bị chó cắn.

Trúng Vịt Muối cũng ở chơi không lâu, tám vớ em một lúc, tẩy máy một lúc, cắn sủng mặt em, trêu hai đứa nhóc nhà em khốc, cầu vẹo con trai cả nhà em một lúc rồi rất lưu luyến bị ông xã nhà nó lôi về. Nhìn theo bóng xe nhà nó rời đi, cả nhà em thở ra một hơi, cuối cùng tai họa, ôn thần, Hôn Thế Ma Vương này cũng tiến bước. Mọi người vây quanh em, lần lượt nhìn mặt của em, về mặt đó, rất.

Bố em cực kỳ buồn, một đứa con gái sao có thể mạnh mẽ như vậy.

“Bố mẹ nó không quản nó hay sao! Nhìn xem, lại cắn con gái bố!” Bố em rất không bình tĩnh bắt đầu bao che khuyết điểm.

“Hai đứa nó cũng làm ằm ỉ bao nhiêu năm rồi, cũng không thấy ông quản, sao bây giờ lại bắt đầu oán thán gì nữa?” Tuy rằng ngoài miệng mẹ em nói rất bình thường, nhưng đôi mày thanh tú cũng nhăn tít lại một chỗ, tay chân luống cuống tìm thuốc mỡ cho em.

“Lúc trước cũng không cần thành như vậy mà!” Về mặt bố em cũng tương đối rồi rắm.

“Không có việc gì to tát mà bố, hai ngày sau là hết í mà ~” Em đến trước mặt bố, cọ cọ.

“Quen cái loại bạn bè gì vậy!” Bố em thật cẩn thận nhéo nhéo khuôn mặt em, cuối cùng cũng không nói gì nữa. Tinh bố em tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, lần sau Trùng Vịt Muối đến ông lại tiếp tục khen nó có tư thế oai hùng, bùng bùng khí thế cho mà xem! Đùng, kỳ thật bố em còn có phần thích loại con gái hào sảng như Trùng Vịt Muối, nhưng chỉ giới hạn ở thích mà thôi. Bố em có hai tiêu chuẩn lớn, con gái nhà người khác có thể như vậy, con nhà mình thì tuyệt đối không được! Bố em với anh xã giống nhau, đều thích bà xã với con mình ngoan ngoãn, dịu dàng chút. Nhìn em thì không thấy gì đâu, nhưng mẹ em là hình ảnh hiền từ lương mầu điển hình, tính cách thoải quen cũng rất tốt.

Chờ mẹ em bôi thuốc mỡ cho em xong, em lên sân thượng hít thở không khí một chút, mà Trần Tư Nam nhà em lại không nói một lời, vẫn tiếp tục luyện quyền! Vừa rồi cần cầu, nó hoa hoa lệ lệ bại bởi Trùng Vịt Muối. Cho nên, bây giờ nó chuyển tức giận thành sức lực, luyện rất có khí thế.

Em đi qua an ủi nó, miễn nó mở to, vô cùng tủi thân nói:

“Mẹ, con nghĩ chỉ cần đánh gãy cạo gót là xong, nhưng sao lại tự dưng xuất hiện một người cần vậy?” Có vẻ thằng bé chề em nhiều kẻ thù.

“Nam Nam hôm nay thật anh dũng ~ Nhưng mà, hôm nay con phải làm rõ đâu là kẻ thù, đâu là bạn bè. Hôm nay là bạn của mẹ, nó chỉ đùa với chúng ta mà thôi! Con đừng để trong lòng, coi nhưng là cùng Durex cần một cái.” Trùng Vịt Muối, tha thứ cho tao đi... so sánh như vậy cũng không thỏa đáng lắm.

“Đùng rằng cần thì là bạn bè ă?” Đầu óc thằng bé này tuyệt đối là thăng! Em cam đoan, so với em cấu tạo còn thăng hơn.

Về phần cái gì là bạn bè, vấn đề này thật quá thâm áo, em chỉ có thể chột dạ rồi giải thích với nó: “Cái này lớn lên rồi con sẽ biết.”

Kết quả là mấy thằng nhóc lại nhấn tit lại một cô, em không chỉ tự chẹn cổ, thậm cảm khái trong tâm, dạy trẻ con quá thực không dễ ~ may mắn mẹ em đứng lúc xuất hiện, ôm Trần Tư Nam, nhờ nhẹ giải thích, thằng nhóc kia mới dần dần nộ nữ cười. *Giờng*, quả nhiên càng già càng cay. Em cam bài hạ phong.

Buổi tối, Trùng Vịt Muối nhắn cho em một cái tin, hỏi em:

“Ông xã này với ông xã nhà tao bất hòa à?”

Em cau mày nghĩ nghĩ, có vẻ chẳng hiểu được chuyện làm ăn của họ, biện pháp an toàn, cẩn thận hỏi hỏi anh xã, hỏi xong mới khẳng định trả lời:

“Không có, hai công ty bọn họ chẳng liên quan gì cả!”

“Vậy chổng mày không vừa ý nhà mẹ đẻ tao?” Trùng Vịt Muối tiếp tục động kinh.

“Không thể nào! Nhà mẹ đẻ nhà mày không phải là địa chủ sao? Ông xã nhà tao làm về xuất nhập khẩu, chẳng liên quan gì tới họ được chưa?” Cái này thì em tuyệt đối biết! Người này một chút kiến thức thông thường còn không có! So với em còn không được!

“Vậy nói cách khác, ông xã nhà mày có thù riêng với tao, làm thế nào mà tao đắc tội với lão ?? Vì sao mắt nhìn tao... như xiên vài cái?”

Em nhìn lại mấy cái tin nhắn, sùng sốt nửa ngày, vui vẻ, múa tay nhắn lại:

“Ài bảo mày bắt nạt bà xã của anh? Xứng đáng!” Ha ha, anh xã già ghen tị. Em vụng trộm liếc nhìn anh xã mặc áo ngủ đang chơi với con ở bên giường, liếc một cái, hử ~ còn già bộ nghiêm trang.

“Vợ lão là ai? Lúc nào tao lại đi bắt nạt đàn bà? Mày thấy lúc nào? Mày nói rõ cho tao!” Linh hồn bé bỏng thiếu sót, biết anh xã là chồng em, lại không biết em là bà xã của anh! Vậy đi tìm chết đi! Em trực tiếp xem nhẹ tính đồng kinh của Trùng Vịt Muối, tắt máy, tiếp tục ở trong lòng anh xã trên con. Má Đại Bảo nhí nhà em tron tron, mềm mềm, sờ vào đặc biệt sướng. Thằng nhóc kia so với Nhị Bảo còn thông minh hơn, dùng cánh tay day thật bất lấy tay em, về mặt khó chịu. Nhị Bảo Nhí lại rất ngoan ngoãn mặc cho em sờ nắn, nhào nắn, đáng tiếc nó lại không béo như Đại Bảo Nhí, sờ vào không thích bằng.

Đáng thương cho Trùng Vịt Muối không hiểu gì cả hấp tấp gọi lại, lôi kéo em kích động nói:

“Không được, mày phải nói rõ lý do cho tao, tao bắt nạt bà xã lão lúc nào? Ông xã tao đã nói trước rồi, ông xã nhà mày có tiếng không dễ chọc, tao cũng không muốn vì một á đàn bà không đầu ra đầu mà bị chính!” Phụ nữ có thái quá nhiên rất dễ ý, nhưng mà phụ nữ có thái mà động kinh như nò thì có ít. Đôi khi đầu óc của Trùng Vịt Muối không tốt lắm, thật, bạn bè hơi thân với nó đều biết điều này. Nếu nói đầu óc Trần Tư Nam nhà em thăng, thì Trùng Vịt Muối tuyệt đối xếp thành góc vuông, hổng thăng! Vốn tưởng có ông xã nhà nó ở bên cạnh khuyên nhủ, nó sẽ không tái phạm loại chuyện xoắn não này nữa!

“Mày có biết mối tình đầu của tao là ai không?” Em thừa dịp ông xã nó với ông xã em nói chuyện phiếm, kéo nó qua một bên vụng trộm tán gẫu.

“Tao! Mày đúng là đàn! Nam nữ cũng chẳng phân biệt được!” Trùng Vịt Muối rất đắc ý.

“Vậy mày biết tao là vợ ai không?” Em tiếp tục dẫn đường.

“Ông xã nhà mày chứ đâu!” Trùng Vịt Muối liếc mắt ngu dần nhìn em

“Vậy bà xã của ông xã tao là ai?” Bây giờ thì rõ ràng chưa?

“Theo việc tao nói kia, tao biết là ai rồi! Thật mẹ nó – mẹ — mày nói, ông xã mày biết mày từng thích tao?” Nó mắng nửa ngày rồi mới hiểu ra.

“Ủ, mày xem mày cần mặt tao như thế...” Em nâng mặt lên cho nó xem dấu răng.

“... tao không bao giờ cần mày nữa...” Nó chuyển sang cắn ngón tay Giáp.

Em không nghĩ anh xã già nhà em ở bên ngoài lại lợi hại như vậy! Ông xã của Trùng Vịt Muối cũng là con rùa biển có bằng cao cấp ~ thế mà đối với anh xã dễ chửi nhà em cũng phải dè chừng ~ oa ha, anh xã ở trong mắt em càng soái!

Buổi tối, anh xã bôi thuốc mỡ cho em. Linh hồn nhỏ bé thiếu sót của Trùng Vịt Muối kia, lần này cần thật sự ngea. Hai dấu răng ở trên mặt em sưng lên. Em có thật nhiều tai nạn thành mặt heo!

“Em nói sao mặt của em có thể kém như vậy? Do dù nhìn trúng một đứa con gái, cũng phải dịu dàng hiền lành một chút chứ?” Anh xã cau mày nhìn dấu răng ở trên mặt em.

“Hừ ~ anh không biết bố dánh của Trùng Vịt Muối rất hiện đại sao? Kiểu con gái dịu dàng hiền lành như lời anh là kiểu tốt nhất của thế kỷ trước.” Em giọng căm lên, tiện cho anh xã bôi thuốc.

“Vi sao con gái kiểu thế kỷ trước còn ở trước mặt anh?” Thế mà anh xã còn học được cách cãi lại.

“Ý của anh là, em chính là kiểu dịu dàng hiền lành anh thích á?!” Năng lực lý giả của em rất lợi hại! Cho nên anh xã em vừa nói xong em liền bỏ nhào vào người anh cọ rồi lại cọ.

“... nói sai.” Bị em hạ gục, khoe miệng anh xã run rẩy vài cái, lặn lộn phun ra hai chữ làm người ta không xong.

“Giống quá, em không nghe thấy tiếng gì.” Hử ~ anh bắt nhà anh mở miệng chỉ là cái cớ, em mượn lỗi tai nhà em làm khiên! Nhìn xem thủ đoạn của ai cao hơn một bậc!

Kết quả anh xã ngây thơ nhà em còn tưởng gió ngoài cửa sổ lớn, thật sự điên điên khùng khùng xuống giường đóng cửa sổ rồi mới đi ngủ. Em nằm trên giường thiếu chút nữa cười phì ra ~ anh xã già đáng yêu này!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Chiến hữu đến đây

Em đang ngắm mình trong bồn tắm cùng ba bảo bối trần truồng nhà em cũng đang chơi đùa thì tiếng nhạc chuông điện thoại kinh khủng vang lên, màn hình hiện lên là anh xã nhà em.

“Đang làm gì vậy? Đã rời giường chưa?” Giọng anh xã em vẫn dễ nghe như vậy. Anh xã là đang chấp hành quy định của em: vì tò vò về đau lòng thay bà xã là em, sáng ngày nào cũng phải nhắn, gọi cho em một cuộc điện thoại, biểu hiện chút quan tâm. Em vẫn còn khó hiểu, tại sao anh xã lại nhiệt tình đáp ứng em như vậy. Sau này em mới biết được, người ta mỗi ngày đều gọi điện thoại về là để giám sát em có rời giường hay không! Dạ, anh xã không cho em ăn ngủ vô tội vạ, quá 9 giờ phải rời giường. Có hai lý do, thứ nhất là do anh dạy được ở trên mạng một cái tin ngu nhiều sẽ dẫn đến tình trạng ngu ngốc lúc về già. Anh xã nói em đã du ngốc rồi, không thể ngủ tiếp nữa, bằng không sẽ trở thành kẻ dấn dộn luôn. Thứ hai là do ban ngày em đã ngủ rất nhiều, buổi tối liền quán lấy anh xã nói chuyện phiếm. Nếu anh không vội thì có thể tán gẫu với em một lát, còn có thể thể lặn lộn trên giường nữa. Nhưng mà có nhiều lúc anh bè bận nhiều việc, em còn cố mà làm phiền anh. Có lần bị em vô tình gọi là anh xã gấu trúc xong, đôi mắt đen thui của anh xã đã không thể nhìn được nữa, huy luôn phúc lợi ngủ nướng của em. Vì thế cuộc điện thoại vào mỗi buổi sáng là lợi cả đôi bên, nhìn chúng em xem, là gọi điện thoại quốc tế đó.

“Bảo cáo báo cáo, anh mới đi không lâu em đã bị mấy đứa nhóc kia làm ầm mà tỉnh. Bọn em bây giờ đang tắm rửa — Nam Nam, bắt lấy hai Bảo Bảo, đừng để cho chúng nó ngã vào bồn tắm!” Đức mẹ Maria, hai Bảo Bảo có phải nặng quá hay không? Sao lại cứ chìm như vậy...

“Mọi người? Tắm?” Nếu em đoán không sai, lòng mấy anh xã đang nhấn tit lại.

“Ủ, bồn tắm nhà mình lớn như vậy, tắm một mình cũng chẳng thú vị gì!” Vì thế em liền đặt hai báo bồn vào phao bơi, ngay cả Trần Tư Nam đang ngồi ngủ cũng bị lôi vào đây. Lúc mới đầu thẳng nhóc kia còn không vui, giấu mặt vào cái gối, chống mõng lên, sống chết cũng không chịu dậy. Bây giờ chẳng phải chơi cũng vui về vậy sao? Theo em đi, tuyệt đối không sai! Điều kiện tiên quyết là không làm chuyện chính sự.

“... vì thế, em mới cùng ba đưa nhỏ tắm?” Giọng anh xã, rất đáng sợ...

“Uh... đúng vậy...” Em hơi chột dạ, nhưng rất nhanh lại phần chần trở lại. Anh già này, anh không giúp em tắm rửa thì thôi, chẳng lẽ còn không cho phép bọn nhỏ giúp em à!

“Bây giờ, lập tức, đuổi Trần Tư Nam ra ngoài cho anh!” Anh xã thực sự uy phong phát lệnh. Nhưng mà anh hạ lệnh, em nên tuân thủ sao?! Em là bà xã anh, không phải là nhân viên của anh! Kết quả không đợi em phản đối, anh xã ở bên kia đột nhiên cao giọng lên:

“Trần Tư Nam, ba đếm đến ba, nếu con không ra, về nhà liệu hồn!”

Ngay cả báo mẩu ở bên cạnh còn nghe được, con trai cả nhà em đang dựa vào em hẳn cũng nghe thấy rồi. Thẳng nhóc làm một cái mặt quỷ với điện thoại, quang minh chính đại mang con chim nhỏ đi ra ngoài.

Buổi tối, anh xã về xong đặt em ở trên giường, tiến hành một phen giáo dục tư tưởng sâu sắc. Cuối cùng em cũng kết luận được một chút tư tưởng trung tâm, đại khái chính là Trần Tư Nam cũng đã lớn, mặc dù em coi như là mẹ ruột thì cũng bắt đầu phải quan tâm đến chuyện con trai con gái, huống gì em chỉ là già.

“Hừ, thẳng nhóc mới có 7, 8 tuổi, biết cái gì!” Lời này em chỉ dám nói ở trong lòng.

“Bây giờ thì con cái gì cũng không hiểu, nhưng mà nó đã có trí nhớ. Chờ thêm hai năm nó còn nhỏ nữa, có chút xao nhãng gì đó có thể trở thành ảnh hưởng lớn sau này. Ngoan, nghe lời.” Anh xã hình như là con giun trong bụng em

“Vây anh hôn nhẹ em.” Hừ, tiện nghi này không thể không chiếm.

“Cò nhóc này ~” Anh xã cắn em một cái rồi mới bắt đầu hôn nhẹ. Hôn mới quả thật là chuyện thú vị nhất, hẳn là với đề nghị nào của anh thế nào cũng phải cho em một cái hôn mới được. Nếu anh dám phản đối, dựa vào cảnh thái bình mà gỡ nổi! Được rồi, em thừa nhận gần đây em có xem “Cừu vui về và sói xám”*, coi rết đến nghiền.

*就拿平底锅打丫的: mượn bình để oa đánh nha đích! – được rồi, kẻ hèn ko dịch được, có cao nhân ở đâu giúp được kẻ hèn xin comment bên dưới! TT__TT Jumbo cũng chẳng hiểu cái gì nữa.

*“Cừu vui về và sói xám”: phim hoạt hình cho thiếu nhi của Trung Quốc, rất nổi tiếng (ko phải với Jumbo, nhìn cái hình tui còn chẳng biết đây là phim gì, vậy nên chủ thích ko kéo có những người giống Jumbo ^^ Có hình minh họa ở dưới nhé!)

Yêu rồi lại yêu, tay anh xã cũng không chịu thành thật, tay chân của em so với anh còn không thành thật hơn. Nhưng mà, ngay tại thời điểm mấu chốt, đi động của anh xã vang lên.

“A... tên khốn nạn này...” Em tức giận cắn bên vai anh đang nhận điện thoại mới cái, mặc cho bàn tay to dùng của anh đang vuốt tóc em.

Vắt và lăm mới chờ được anh xã cúp máy mà anh chỉ hôn em một cái rồi bắt đầu mặc quần áo.

“Một đồng đội cũ đột nhiên đến đây, anh ra nhà ra đón người ta, cậu ấy sẽ ở đây hai ngày...” Em vừa nghe được ba từ đồng đội cũ, toàn thân không nhận được là cứng đờ lại, ngay cả nụ cười cũng đông cứng trên mặt. Có vẻ anh xã cũng thấy em không bình thường, nói được một nửa lại không nói nữa, ôm em vào ngực, âu yếm một lúc.

“Nha đầu ngọc, là đàn ông.” Anh xã nói xong, còn hôn hôn môi em.

“Đàn ông...” vậy thì an toàn sao? Bây giờ không phải ** vương đạo à? Chiến hữu của hai người đứng là thể loại cường công, cường thụ kinh điển nha!! Em hồi hận, em ăn no rùng mỡ mà gả cho một tên bộ đội! Trời ơi là trời... ai có thể nói cho em biết em thua vào tay à? Nếu lại nhảy ra một người đàn ông như Mạnh Thi Vũ, còn muốn làm chuyện nam x nam sinh từ kinh hãi thể tục, thì em nên làm cái gì bây giờ? Nói làm thế nào giờ, nói làm thế nào giờ? Em đột nhiên cảm thấy đầu quay cuồng, mặt hoa lên, còn có vô số ngôi sao lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt.

“Lại miễn man suy nghĩ cái gì nữa! Cậu ấy có việc phải làm, bốn ba 3 năm trời mới trở về, còn mang theo cả vợ nữa!” Anh xã nói xong còn tặng cho em một nụ hôn trên miền mười phần, em mới dần khỏi phục lại. Anh quả nhiên là con giun trong bụng em, giun đũa!

“... Anh...” Anh sao không nói sớm người ta còn mang theo cả bà xã? Em ở đây, bà xã của anh ấy mới là mấu chốt anh có biết hay không vậy! Thật là, hại em đổ mồ hôi lạnh. Tim gan đều run bần bật.

“Đứng lên, mặc quần áo đi cùng anh.” Anh xã nhìn em khỏi phục lại tinh thần, liền ném quần áo của em qua.

“Ủ.” Em cũng có ý như vậy, ít ra đi theo anh em còn yên tâm hơn một chút.

“Thật sự là cái...” Anh xã nói một nửa, rồi lắc đầu còn cười nhẹ, đặc biệt đẹp trai.

Ở sân bay, lúc em nhìn thấy đồng đội cũ của anh xã, tưởng tượng trong đầu cuối cùng cũng có thể buồn xuống. Nhưng mà trái tim đáng thương của em còn chưa chạm đất, nó đã lại nhảy lên! Đức mẹ Mariah, sao một con gấu lớn phương phi như thế lại có một bà xã phong tình vạn chủng như vậy!! Em nhìn người ta cười đến sáng lạn với anh xã nhà em, cánh tay em đang vịn anh xã lại càng dùng thêm sức. Đây là anh xã nhà em! Chỉ nhìn cái gì mà nhìn! Em ngẩng đầu, ưỡn ngực, bắt đặc đi, meo meo nhà em vẫn không bằng meo meo sống thần nhà người ta. Vì thế em vô cùng tui thần chôn mặt vào cánh tay anh xã.

“Làm gì vậy, thấy khách mà cũng không biết chào hỏi một câu.” Anh xã đỡ khớ dờ cười mà xoay mặt em nhìn sang cặp vợ chồng chiến hữu cũ.

“Em chào anh chị, đi đường vất vả, hai người đã ăn cơm chưa?” Nhìn đi, nhìn đi, nói em nhiều lúc còn trẻ con!

“... thật đúng là bị chị dâu hỏi tới, em đã đói bụng cả ngày rồi.” Ông chồng phương phi tên Đại Hùng rất không khách khí, còn vỗ vỗ cái bụng trống cái của mình.

“Vây chúng ta cứ tìm một chỗ ăn cơm trước rồi mới về nhà nghỉ ngơi. Cậu với em đâu có muốn ăn cái gì không?” Anh xã vỗ vỗ lên bà vai dày rộng của Đại Hùng, lại nhìn đại mĩ nữ hỏi.

“Tùy tiện ăn cái gì cũng tốt rồi, em không ăn kiêng.” Nhìn xem, người ta còn không ăn kiêng.

“Được, cả hai bọn em đều không kiêng gì, có cái gì ăn cái ấy. Đội trưởng cứ chỉ đạo!” Kỳ thật Đại Hùng còn rất đáng yêu.

“Ồ bên ngoài ăn vừa không bỏ đường gì mà lại không thực tế, không bằng về thẳng nhà em để hai người ăn bữa cơm thường. Hương vị so ra có thể kém khách sạn lớn, nhưng mà vẫn được.” Anh xã, thực ra em rất hiền lành, ngàn vạn lần anh đừng có quá khư bị chị gái kia quyến rũ a!

Anh kinh ngạc liếc mắt nhìn em một cái, tựa hồ thật không ngờ tại sao hôm nay em lại biểu hiện tốt bụng như thế.

Chờ chúng em về đến nhà đã là nửa đêm, em vội vàng thay quần áo ở nhà rồi chui vào phòng bếp. Vốn tưởng anh xã sẽ ở bên ngoài cùng đồng đội cũ ôn chuyện, không nghĩ anh xã vào đây, giúp em

“Ồ! Em nói đội trưởng này, anh không phải kiên trì quân tử không xuống bếp sao? Bây giờ cưới được chị dâu trẻ trung, xinh đẹp lại thay đổi tư tưởng?” Đại Hùng với vợ anh đứng ở cửa phòng bếp.

“Anh sợ có ấy đốt luôn phòng bếp.” Anh xã vừa cười vừa bông đùa.

“Được, anh cũng biết đấy! Tốt xấu gì chị dâu còn đồng ý cho anh làm canh, anh xem báo bồn nhà em đây này, một ngón tay cũng không động vào nước. Nếu trong nhà không có báo mẩu, hai người bọn em nhất định chết đói!” Đại Hùng nói lời càng ngày càng đáng yêu! Nói được câu làm em bùng bùng khí thế.

Vì thế, em hoa lệ lệ chỉ huy, không thừa muối cũng chẳng thiếu mỡ, sắc hương đều đẹp. Đôi vợ chồng Đại Hùng ăn đều khen ngon!

Chờ hai vợ chồng về phòng khách ngủ, xương sống, thắt lưng em đều đau, phải dựa vào bồn tắm lớn, mặc cho anh xã xoa bóp.

“Anh xã...” Em lăm bằm...

“Hà...” Anh xã cũng trả lời một tiếng như có như không, xoa bóp vai em lúc mạnh lúc nhẹ, thoải mái cực kỳ. Em vừa thoải mái vừa phun hết những gì mình nghĩ ra.

“Phụ nữ xinh đẹp vô dụng, ngay cả cơm cũng không biết nấu.” Cho nên ngàn vạn lần anh đừng đi tình biệt lyến!

“Ai nói vậy?” Thế mà anh không theo thang mà leo xuống, còn phàn bác em!

“Em nói! Kim Bảo Bối em nói được, thế nào? Anh có ý kiến gì à?” Em xù lông, nước trong bồn tắm bị em đập, bọt nước văng khắp nơi.

“Đừng ồn ào, đừng ồn ào, sao anh cảm thấy em xinh xắn như vậy vẫn có hữu dụng mà?” Anh xã dễ dàng vẩy em trong ngực, nói một câu ngọt ngào từ trước đến nay! Em lập tức vui về, ôm anh xã cắn loạn một hồi. Thế mà cuối cùng anh xã bị em khoi mào cảm giác, cũng bắt chấp em có mặt hay không, từ hình ngay tại chỗ.

“Tư này về sau anh chỉ có mình em, đừng sợ.” Trong cơn buồn ngủ, mơ mơ màng màng nghe được anh xã nói như vậy. Em vừa lòng cắn anh một cái, ngoi ngào yên tâm tiến vào mộng đẹp. Trong mơ, ngay cả Chu Công với bộ râu dài lẽ lẽ cũng trở nên đẹp trai...

Bởi vì một đêm bị ép như vậy, sáng sớm ngày hôm sau hình ảnh hiện thể lương mẩu em có gắng xây dựng trước mặt vợ chồng Đại Hùng hoàn toàn bị sụp đổ. Nhìn mặt trời lên cao ba con sao em mới rời giường, Đại Hùng với cười hớn hỡ như vậy là đúng rồi, bà xã là thứ dễ thương yêu! Em đột nhiên nhận ra đại mĩ nữ kia xứng Đại Hùng coi như là một cái cọc tốt. Tuy rằng không phải là trai tài gái sắc, ít nhất là cũng được ông trời tác hợp cho!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tiểu quỷ đương gia – thượng

Sau đó một thời gian anh xã cũng bận rộn đóng đặt hàng nước ngoài, cơ bản là không có thời gian chơi cùng bọn em. Bọn nhóc cũng nhìn thấy anh xã nghiêm túc không dễ gần, qua mấy ngày xao nhãng như vậy mấy tiểu tử kia lại càng không đếm xỉa gì đến anh. Cho nên anh xã rất kiên quyết, cuối tuần này mang mấy người bọn em ra ngoài du ngoạn.

Kỳ thật, anh xã già nhà em cũng rất đáng thương. Ngay lúc em đang trêu chú em của anh xã, hai người bọn em đang nằm ở trên giường cọ xát, đột nhiên cửa phòng ngủ kẹt một cái mở ra, một cái đầu tiểu quỷ thò vào, đúng là gương mặt bầu bĩnh của Trần Tư Nam, theo sau còn có hai đứa nhỏ mập mạp, Đại Bảo Nhi với Nhị Bảo Nhi.

“Sao vậy? Đã muộn thế này rồi sao còn chưa buồn ngủ à?” Anh xã lập tức dùng chân bực lại hai người khóa thân là em và anh xã, nhưng mà mặt mẹ chúng nó là em vẫn không nhìn được đó lên! Phía dưới chân vẫn còn cảm giác được em và anh đang ** trần truồng!!! Nhìn thấy ánh mắt ngây thơ vô tội của đám nhóc, lòng em hụt hẫng...

“Mẹ~~~ bỏ đang bắt nạt mẹ?!” Trần Tư Nam mở cửa ra, hùng hổ vác theo hai cục thịt nhỏ vọt tới trước giường, nói một câu làm cho em cười thầm muốn sặc. Mấy hôm trước ở nhà xem TV, đột nhiên màn hình lại xuất hiện vài cảnh hạn chế người xem, em lập tức cảm điều khiển đổi kênh, nhưng vẫn bị ba đứa buớng bình đến đáng yêu trong nhà thấy được. Đại Bảo Nhi nói với Nhị Bảo Nhi hai người đang chút chút kia là đang đánh nhau, đánh nhau ở trên giường! Hai đứa ngốc ngây thơ học theo, nửa đêm ngáy trên giường nhỏ đánh nhau một trận. Nhị Bảo Nhi cắn tai Đại Bảo Nhi, Đại Bảo Nhi nghịch vào tiểu ** Nhị Bảo Nhi. Ghi chú rõ, chỉ là nghịch mà thôi! Bọn nó còn nhỏ, không hiểu chuyện gì mà...

Lúc bôi thuốc lên lỗ tai Đại Bảo Nhi, Nhị Bảo Nhi nhà em khoanh chân, đáng thương hề hề ngồi trên giường nhìn tiểu ** bị thương, đôi tay mập mạp còn không ngừng lau nước mắt. Vết thương của Nhị Bảo Nhi rất đặc thù, em không biết xử lý thế nào, chỉ có thể gọi điện thoại cho anh xã trước, đề anh mang thẳng bé đến bệnh viện xem thế nào. Đây là chuyện liên quan đến việc nối dõi tông đường sau này, không thể qua loa được! Em cũng không muốn để Nhị Bảo Nhi nhà em làm tiểu thụ đâu!

“Mẹ, có phải em trai rất đau không? Để con thôi cho em trai nhé!” Mặc dù Đại Bảo Nhi nhà em xuống tay có hơi ngoan, nhưng tâm địa vẫn rất thiện lương. Nhưng mà, mọi người có thể tưởng tượng một cục thịt nhỏ thôi tiểu đệ để cho một cục thịt khác như thế nào không? Em đó khóc đó cười báo Trần Tư Nam mang Đại Bảo Nhi ra ngoài chơi, nhưng mà Đại Bảo Nhi đang trong trạng thái sấm hối, liều chết không đi, nhất quyết muốn phui phui quần em trai, thôi tiểu ** cho nó. Nhị Bảo Nhi nhà em lúc đó đặc biệt nhìn, nhưng hai mắt vẫn rưng rưng che tiểu đệ nhà mình, tránh ở phía sau em rưng rưng đôi mắt ý, chỉ kém hét lên dừng, không được... Bị hai đứa nhỏ kẹp giữa, em nghĩ kỹ, vì trong sạch của tiểu đệ đệ Nhị Bảo Nhi, em có nên tự mình lái xe đưa thẳng bé đi bệnh viện, rồi cuộc anh xã cũng khoan thai đi về.

“Trên đường kẹt xe, đợi lâu. Hai đứa nhỏ lại đánh nhau? Sao lại nghiêm trọng đến mức phải đi bệnh viện?” Anh xã khó hiểu nhìn Nhị Bảo Nhi đang sợ hãi ôm tiểu ** cùng Đại Bảo Nhi đứng trước đang muốn thôi ** cho em trai với cả em và Trần Tư Nam đang trao đổi với nhau một cái lắc mắt, còn chưa hiểu được chuyện gì. Cặp mắt một mí tin hìn kia đặc biệt nghiêm túc nhìn lên nhìn xuống bốn người bọn em, giống như chú cảnh sát nhìn kẻ trộm!

“Em/con không đánh! Là hai đứa nó!” Em cùng Trần Tư Nam với cùng ăn ý nói rõ trong sạch trước cái nhìn chăm chú của anh xã, đưa hai đứa nhóc lên trước mặt anh.

Nói ra thì hai đứa nhỏ nhà em sinh ra đúng là oan gia, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, không đánh không thôi mái. Nhưng mà cách hai ngày không cho lũ chúng nó gặp mặt, bọn nó còn chán muốn chết, nhất quyết đòi chơi gái, phải em trai cơ.

“Nhị Bảo Nhi, con đang làm động tác gì vậy?” Anh xã quét mắt một lượt qua chúng em một cái, tập trung sự chú ý lên người Nhị Bảo Nhi, về mặt đang rất không vừa lòng. Ủ, lúc anh xã dạy mấy đứa nhỏ anh vẫn rất nghiêm túc.

“Bố, con chim nhỏ của em trai đổ máu...” Trần Tư Nam rất đúng lúc đập tắt nghị hoặc của anh xã.

“Cái gì?” Về mặt anh xã già nhà em rất đặc sắc, sừng sốt một lúc rồi lập tức với người kéo quần Nhị Bảo Nhi nhòem vào, mặc cho thẳng bé liều chết phản kháng, đôi lông mày anh nhăn tít lại như ông già. Nhị Bảo Nhi nhà em còn rên rất tù tì than! Nhìn con chim nhỏ nhà mình, lại nhìn đầu só Đại Bảo Nhi, nhìn nhìn anh xã, đôi mắt to lại chan chứa nước mắt. Em vội vàng chạy lại hôn thẳng bé hai cái, tỏ vẻ an ủi.

“Sao lại thành ra thế này?” Anh xã có vẻ rất bất lực, vươn tay gầy gầy hai cái vào con chim nhỏ của thẳng bé, sau đó vỗ vỗ hai má Nhị Bảo Nhi, xem như an ủi.

“Đại Bảo Nhi nghịch, nhưng mà Nhị Bảo Nhi cũng cắn tai Đại Bảo Nhi.” Em trả lời chi tiết, xem đi, xem đi, lần này không phải là em! Anh xã em vỗ vỗ đầu em, em bình tĩnh lại. Sau đó em mới chú ý đến con lớn nhà em đang đứng ở phía sau chảy nước mắt, em quay lại cũng ôm con bé an ủi một lúc. Trẻ con thôi, chuyện gì cũng không biết. Từ trước đến nay Đại Bảo Nhi đối với thẳng em trai ruột này không thích lắm, đến bây giờ cũng không thay đổi, có thể cũng chẳng phải vì như vậy. Nhưng mà, lần này quả thực Nhị Bảo Nhi bị thương nghiêm trọng nhất.

“Mau đi bệnh viện đi! Nam Nam, con ở nhà trông em!” Anh xã dặn một câu, nhẹ nhàng ôm lấy Nhị Bảo Nhi đang tủi thân hề hề, lôi cả em cùng đến bệnh viện.

Ở trên xe, em đổ rồi lại đổ, rồi cuộc Nhị Bảo Nhi nhà em cũng ngừng khóc. Tủi thân rồi cầu:

“Mẹ, con chim con đau.” Lúc sau nó mới nằm trong ngực em, ngủ.

Còn em thiếu chút nữa nhện thành nội thương... Chim đau, còn trứng có nhí!! Ngay cả anh xã cũng không bình tĩnh được, mở ra cái nhỏ nhỏ hình S, còn nói thầm:

“Nếu thẳng bé lớn lên mà còn giống em, không phải đi tong chứ?”

“Anh có ý gì?” Anh già, anh đang khinh bỉ em à? Em vừa ôm Nhị Bảo Nhi vừa tức đến cổ nhìn anh xã. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Đại Bảo Nhi nhà em giống anh xã, bá đạo mà có khí phách; Nhị Bảo Nhi lại giống em, lơ mơ mà ôn hòa. Nếu thẳng nhóc kia lớn lên mà vẫn giống em... chẳng phải là cái cóc*? Chẳng lẽ phải tìm một kẻ cường công giống anh xã để chấm sóc nó!! Con trai nhà em sao có thể làm tiểu thụ được?! Anh xã vuốt tay, vỗ vỗ đầu em, không nói chuyện, mặc cho em tưởng tượng. Kết quả là lúc đến bệnh viện, em có một loại mong muốn để Nhị Bảo Nhi nhà em làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính, để về sau trở thành bị kịch, không bằng...

*bị kịch.

“Cái đầu nhỏ của em lại nghĩ được những gì rồi?” Anh xã xuống xe, đỡ lấy Nhị Bảo Nhi trong tay em ôm vào lòng.

“Em thế nào mà lại sinh tiểu thụ?” Em vỗ cùng tủi thân lại nhìn thấy anh xã già đang khóc dờ mếu dờ.

“Lại nói ngốc nghếch gì nữa? Thằng bé lớn lên lại có thể trở thành loại không có tiền đồ như vậy sao?” Anh xã vỗ vỗ đầu em

“Vừa rồi anh vừa nói như vậy!” Thế là em hiểu nhầm sao!

“Anh chỉ có một chút suy nghĩ như vậy, em coi là thật à! Ngoan ngoan chờ ở chỗ này, anh đi đăng ký!” Anh xã lén đầu, miễn cưỡng cúi đầu cụng đầu em một cái rồi tiêu sái đi đăng ký. Thằng nhóc trong lòng cũng đã tỉnh, dùng cái giọng mơ màng nói với em:

“Mẹ, chim con đau.” Nói xong, nó cọ cọ khuôn mặt phúng phính cọ cọ trên meo meo em, rất không bình tĩnh vuốt tiểu đệ bằng cánh tay mập mạp.

Ngồi bên cạnh em có hai cậu sinh viên không ngăn ngại run rẩy, một người phun toàn bộ miếng nước trong miệng lập tức bị cô lao công nghiêm khắc lườm cho một cái.

“Nhị Bảo Nhi, chúng ta may mắn được nhìn suốt phun từ miệng người!” Dựa vào cái gì, thẳng nhóc dám cười em! Nguyên rủa nửa đêm chim chóc cậu ta đau không ngủ được!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tiểu quỷ đương gia – hạ

“Nhị Bảo Nhi, chúng ta may mắn được nhìn suốt phun từ miệng người!” Dựa vào cái gì, thẳng nhóc dám cười em! Nguyên rủa nửa đêm chim chóc cậu ta đau không ngủ được!

“Miệng chú là miệng suốt phun toàn năng...” Nhị Bảo Nhi nhà em mười phần tỏ mò nhìn chăm chăm vào cậu sinh viên kia, cũng vô cùng vô tội phối hợp với em nói một câu. Nói xong mặt cậu sinh viên kia cũng tái luôn, xấu hổ đứng dậy bỏ đi.

“Chú miệng suốt không để ý tới con, đi rồi...” Xin mọi người tha thứ cho thẳng nhóc hiền lành vô tội nhà em, nó thật sự không có ác ý. Nhưng mà cậu sinh viên kia vẫn không nhìn được, chân như bói mồi, bói rồi đi ra ngoài.

Đang lúc Nhị Bảo Nhi thuận khiết nhà em tìm câu trả lời, anh xã đi đại tiện, không tránh được việc phải vừa giải thích vừa dẫn hai mẹ con em đến khoa nội kiểm tra. Cũng may người khám không nhiều lắm, bọn em đợi một lúc rồi vào thẳng phòng khám.

Sau khi kiểm tra cho kết luận: Nhị Bảo Nhi chỉ bị thương ngoài da, chỉ cần không nhiễm trùng là không có vấn đề gì. Chuyện có thể thôi, anh xã vẫn nhất quyết yêu cầu bác sĩ phải băng bó một chút cho Nhị Bảo Nhi nhà em, dù sao chuyện này với

đàn ông mà nói cũng là chuyện quan trọng. Y tá cũng không chậm trễ, lúc băng bó cho Nhị Bảo Nhi còn rất trịnh trọng trịnh trọng! Đương nhiên, phải không để ý đến hai má hồng hồng của cô ấy! Rất buồn cười.

“Cậu bé, phải bảo vệ thật tốt con chim nhỏ nghe chưa!” Cô y tá băng bó xong vết thương của Nhị Bảo Nhi nhà em xong thì nhin không được nắm nắm hai hôn bi thằng bé cười khích lệ với nó. Đáng tiếc, Nhị Bảo Nhi mới bốn tuổi, không hiểu phong tình, nên chỉ tui thân gật gật đầu, lại bắt đầu có xu hướng chảy nước mắt. Tất cả y tá với bác sĩ trong phòng nhìn thấy cảnh này đều phải bật cười. Em không vui, thằng nhóc nhà em đã tui thân như vậy rồi, các người còn cười cái lông à! Vẫn là anh xã em nhanh tay nhanh mắt, phát hiện sắc mặt em không tốt, liền ôm lấy Nhị Bảo Nhi mang theo em đi ra cửa bệnh viện.

Trải qua chuyện này xong, trong lúc đánh nhau, Đại Bảo Nhi nhà em không bao giờ dám “bắt” lấy “nhược điểm” của Nhị Bảo Nhi nữa. Mà ba đứa nhỏ nhà em đi trên con đường thiên chi sai lầm, nhất trí cho rằng chuyện hai vợ chồng ăn ái chính là đang đánh nhau ở trên giường! Đại Bảo Nhi nhà em còn vô cùng thông minh tổng kết vấn đề từ thực tiễn: đánh nhau trên giường là chuyện không dễ dàng. Nhị Bảo Nhi còn rất có kiến giải thích: đó là vì giường rất êm, khó dùng lực. Trần Tư Nam âm thầm tự hỏi nửa ngày, cho ra một cái kết luận: “Con trai mà bắt nạt con gái ở trên giường là không có phong độ đàn ông!”

Những lời này đến có nghĩa bóng cả mà mấy đứa nhóc kia lúc nói ra còn rất nghiêm trang, khuôn mặt nhỏ nhắn còn rất thuần khiết. Bộ mặt trâu ngựa bên trong của em thật không bằng..., em rốt cục cảm nhận được chuyện thân là cha mẹ đối mặt với con mình thật là bất đắc dĩ. Đây có chẳng là sự khác biệt trong truyền thuyết a...

Bây giờ em cũng hồi hồi hận lúc đó đã không giải thích rõ ràng cho chúng nó, kỳ thật loại chuyện con trai bắt nạt con gái này là chuyện hằng ngày không thể thiếu trong cuộc sống. Bằng không, đồng tiêu quý chúng bay từ chỗ nào chui ra? Trong lúc gây chết, em cũng anh xã vẫn đang bị đồng tiêu quý tự mình chế tạo ra vậy công. Em vẫn đang bán, làm thế nào để trả lời vấn đề của con trai cả thì anh xã đã bày ra bộ mặt quan tài lạnh như băng nói:

“Tất cả đi ngủ! Bỏ đếm ba hai một, đếm xong còn đứa nào ở trong này, ngày mai chúng ta tính sổ.”

Vì thế, anh xã vừa mở miệng đếm ba, ba đứa ranh con nhà em đều biến mất ngay. Ngay cả Nhị Bảo Nhi bình thường đi xiêu xiêu vẹo vẹo cũng học tập anh xã sấm rền gió cuốn.

“Đi đồ bỏ nó đi.” Mắt thấy bọn nó biến mất xong, anh xã còn lưu luyến nheo em vài cái, hôn thêm một lúc mới buông.

“Vậy thằng nhóc này làm sao bây giờ? Ai đỡ nó đây?” Em đứng chân cọ cọ chủ em nhà em, thằng nhóc đó vẫn còn rất phản kích.

“Em đi một lúc rồi về, ngoan ngoan dỗ nó!” Anh xã lại rất xấu xa cần em một cái rồi mới quan tâm đến quần áo của em, anh còn rất biết điều, tí mí cái cục thật nghiêm chỉnh.

“Tiểu Nam Tư, đâu trầm đi đại tiện!” Em nhìn anh xã rất thành thật hầu hạ em mặc quần áo, nhin không được chọc một trận, “Nhanh đi đồ mấy đứa nhỏ đi!” Đây thì anh xã thích si diện! Hừ! Chờ đấy! Hôm nay cô nương ngủ cùng bọn nhỏ! Em nói giỡn ah...

Nhìn đi? Ở nhà em, anh xã đóng vai cây gậy không ai yêu, em sấm vai mứt táo đáng yêu ngọt ngào~~

Em mặc quần áo đi thẳng vào phòng Trần Tư Nam, không cần đoán, chắc chắn ba đứa nhỏ đang bán nhau xem làm thế nào để trả thù anh xã già nhà em!

Quả nhiên, em vừa lên lầu mở cửa vừa thấy ba cái đầu của ba đứa nhóc bướng bỉnh nhà em đang chụm vào một chỗ, không biết thì thăm cái gì.

“Đứng! Nhất định phải cứu mẹ ra!” Đại Bảo Nhi đột nhiên kích động tuôn ra một câu, nắm tay béo mập còn gió cao lên như cơn bão trong không trung.

“Các con đang làm gì đấy! Mất tính bất hợp pháp hả?” Không cần giải thích, ba đứa nhóc nhà em hiểu mĩ tính bất hợp pháp là gì. Dạ vâng, bọn nhóc dưới sự dạy dỗ của em hiểu được rất nhiều những từ ngữ vớ vẩn thượng vàng hạ cám. Cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

“Mẹ~~ mẹ lại bị bắt nạt? Có đau không? Để con thổi thổi cho mẹ!” Đại Bảo Nhi nhà em là người đầu tiên phản ứng, rồi cái chân ngắn ngắn từ giường nhảy xuống, kết quả vướng phải cái chân, thiếu chút nữa là đầu hướng đất rồi! Em ba bước cũng thành hai bước chạy qua, nhưng vẫn không kịp, may mà con trai cả nhà em phản ứng nhanh, ôm con bé xoay người trở lại, cuối cùng cả hai đứa ngã nằm trên giường, ngăn cản một màn bi kịch. Mẹ ngoan nha! Thằng nhãi con, tương con bé đang bay chác? Chân con bé còn chẳng dài đến 30cm!

“Đại Bảo Nhi, sau này không được hấp tấp như vậy nữa nghe chưa, chúng ta phải giống như công chúa đó!” Em ôm hai thằng nhóc đang hoảng sợ vào lòng vuốt ve vài ái, tiện thể ai ủi trái tim yếu ớt của em.

“Đại! Vậy anh chính là kỵ sĩ của con!” Đại Bảo Nhi vô cùng thuần khiết dùng đôi mắt nai con nhìn em.

“...” Đây là loạn cái gì lun a...

“Con phải làm hoàng tử! Cứu mẹ ra khỏi tay ác ma hắc long!” Đôi mắt Trần Tư Nam cũng hết sức vô tội.

“...” Cái này... cũng là... cái kia chứ?!

“Con là hoàng tử bé, tìm một đóa hoa hồng duy nhất...” Nhị Bảo Nhi nhà em nhìn thế sao lại càng nhu nhược? Chỉ hướng của của con... cũng rất giống kiểu người kia đi?

*Cái này đã ai dạy Hoàng tử bé của Antoine de Saint-Exupéry thì biết nhé. Đó là bông hoa của hoàng tử trống ở trên hành tinh của cậu. Truyện đọc hay lắm!

Bị lời nói vô tội của ba đứa nhỏ công kích, em vô lực lừa ba đứa nó, vừa rồi em với anh xã là đang chơi trò chơi, không phải đánh nhau, cho nên chúng nó cũng không cần kỳ thị bỏ chúng nó.

“Nhưng mà trò chơi này chỉ có thể hai vợ chồng chơi với nhau được thôi! Chờ đến lúc mấy đứa lớn thì tự chơi với ông xã, bà xã của mấy đứa nghe chưa!” Ngân vạn lần đừng bắt chước nghe chưa!

Cuối cùng em cũng rất thành công lừa được ba đứa nhỏ, ngoan ngoan lên giường đi ngủ. Em lại điên cuồng chạy về phòng đồ dẫn chú em nhà em. Còn hơn cả đồ mấy đứa, em càng thích đồ chú em nhà em hơn. Nhân chi sơ, tính bản sắc! (nội dung phía dưới đây tính của đồng~~ đứng đánh ta – lời tác giả)

Chờ em trấn an xong xuôi chủ em, đang mơ màng màng cọ cọ vào người anh xã thì chợt nhớ đến một câu. Đứa nào bảo em bị anh xã bắt nạt?! Chẳng lẽ bọn nó nhìn thấy rồi!?

“Lại chọc chọc gì nữa? Tiểu nha đầu còn sức?” Anh xã vốn đã muốn yên tĩnh lại đặt em ở trong lòng anh, xoa nắn ngực em, không cho em nhóc nhích.

Em phải hạ quyết tâm thật lớn mới đẩy được anh xã hóa sói đang hôn tới tấp lên người em, rồi mới thuật lại những gì Đại Bảo Nhi nói.

“Về sau nhớ khóa cửa là được rồi!” Anh xã già hao sắc, anh nói xong thì cũng phải để em có cơ hội nói chưa hả? Đừng lấp miệng em thế chứ! Được rồi, chủ em nhà em quả thực không dễ mà dỗ cho vui được!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 56: Cô chính là Kim Bảo Bối

Có lẽ là do thời tiết oi bức, tối hôm qua hai cục thịt thế nào cũng không chịu đi ngủ, khóc nháo không ngừng. Đang trong lúc mơ màng em bị tiếng khóc loáng thoáng qua tai đánh thức, thân làm mẹ, em cũng không đành lòng không để ý đến chúng nó, con mình lại để cho báo mẫu dỗ. Vì thế, thấy trước viễn cảnh nhưng em vẫn phải ngồi lên từ trong lòng anh xã, đi ra.

“Em ngủ tiếp đi, để anh đi dỗ chúng nó.” Anh xã vốn không có động tĩnh gì, trong khi em vừa mới làm công tác tư tưởng nửa ngày trời, vừa mới đứng lên được cái liền bị anh kéo một cái trở lại giường, anh lại thuần thục xuống giường, mặc áo ngủ. Anh không nói sớm...

“Em cũng đi.” Em dụi dụi mắt, lại đứng lên, dù sao cũng đã tỉnh rồi.

“Ngủ đi, anh nghe phòng bên cạnh cũng mở cửa, chắc là mẹ tỉnh rồi, trước em cũng không làm chuyện này, để anh qua nhìn là được rồi.” Nói xong, anh xã lại hôn lên trán em một cái.

Nụ hôn của anh xã luôn có tác dụng thần kỳ, quả nhiên em vốn vì mấy đứa nhỏ khóc mà cái đầu kinh mà nháy mắt cái đã không thấy gì nữa, nhin không được bắt lấy bàn tay to của anh cọ cọ rồi lại cọ mới cho anh đi, tiếp tục ngủ. Đây là lợi ích khi ở nhà mẹ đẻ, có chuyện gì mẹ đều lo hộ. Em tiếp tục thanh thần làm Kim Bảo Bối như vậy.

Tuy nói là an tâm đi vào giấc ngủ, nhưng mà hai thằng nhóc còn khóc ở bên kia, em có thể an tâm thật được sao? Em cũng không biết mình ngủ được bao lâu rồi đột nhiên tỉnh lại, trở mình một cái muốn lui vào ngực anh xã lại phát hiện trống không. Cái chỗ vốn là anh xã trống không, sờ sờ, hơi lạnh, không như là chưa có người nằm ở đó. Đầu óc mơ màng một lúc mới nhớ là anh xã đi đồ mấy đứa nhỏ, hay là bây giờ vẫn chưa về? Nghĩ vậy xong, em nhanh chóng mặc quần áo qua phòng li nhon, quả nhiên nhìn thấy anh xã đang ngồi bên giường cúi đầu hip mắt như là đang ngủ, vậy mà động tác tay vẫn không ngừng, cái được cái không đu đưa cái giường li nhỏ, mà hai đứa nhóc kia cũng rất có tinh thần, đôi mắt vẫn ngán ngán nước mà nhìn anh xã lung lay sắp đổ, miệng thì vẫn thân nhiên bú tay. Khung cảnh này làm mũi em cũng xót, mắt hơi nóng lên, thiếu chút nữa là khóc, người ta vẫn nói mẫu tử từ hiểu, cái này phải đối thành phụ tử từ hiểu rồi. Nhưng mà, ngay sau đó, anh xã có thể thành ngu thật, động tác tay dần chậm lại. Hai đứa nhóc vốn đang mút tay nhưng có cảm ứng của người máy, lập tức khóc oa lên. Em gạt mình sợ, cẩn thận ôm ngực lui về sau. Anh xã gạt mình ngẩng đầu mờ to mắt, lại bắt đầu đu đưa cái giường rất nhịp nhàng, mà tiếng khóc của hai đứa nhóc kia cũng dần nhỏ bớt.

“Anh xã.” Em thừa nhận, lúc này em bị anh xã làm cảm động. Anh vốn là một người đàn ông mạnh mẽ thế mà cũng im lặng nửa đêm dỗ con, lại còn bị hai cục thịt nhỏ không hiểu chuyện nhà em bắt nạt... Em nhìn hai đứa nó rõ ràng là có tinh! Hai đôi mắt nhỏ nhìn chăm chăm vào anh xã, chỉ chờ lúc anh ngủ lại dùng tiếng khóc gọi anh dậy! Trách không được người ta nói con cái là oan gia kiếp trước của cha mẹ, kiếp này đến đời nọ! Trước kia em không đồng ý, nhưng mà lúc này em đồng ý hai tay hai chân!

“Sao lại đi ra? Về ngủ đi, để anh trông ở đây được rồi.” Anh xã vừa mới tỉnh, mắt còn mơ màng liếc em một cái, một lúc sau mới dần tỉnh táo lại, một tay vẫn đưa nôi, một tay vỗ vỗ cái mông nhỏ của em.

“Anh xã...” Em hưng hăng trừng mắt mồi hai cục thịt kia một cái, sau đó không để ý đến kháng nghị của anh xã, ngồi vào lòng anh, cọ cọ trên người anh. Kỳ thật em muốn an ủi anh xã bị hai đứa nhóc bắt nạt, nhưng lại không biết an ủi thế nào, đành ôm một cái, cọ một cái.

“Nhìn cái gì vậy, còn không đi ngủ đi!” Em chạm vào ánh mắt của hai đứa nhóc, nổi giận! Chẳng lẽ chúng bay còn muốn độc chiếm anh xã của mẹ nữa à?!

Em nghĩ hai đứa nó muốn khóc, thật sự, trước khi nổi giận em đã tự mình làm tốt công tác tư tưởng. Nhưng mà, hai đứa nhó đáng yêu nhà em có lẽ đã nháo mặt rồi, ăn ý mưu phần nhăm đôi mắt vô tội lại, thành thành thật thật bắt đầu ngủ.

“Rượu mới không uống lại muốn uống rượu phạt?” Anh xã choáng. Nhưng mà từ ánh mắt thâm trầm của anh xã, em đoán tương lai của hai đứa nhóc không tốt lắm. Ai bảo chúng nó sớm không che giấu nhược điểm của mình trước mặt ông bố phúc hắc của chúng nó? Haiz

Lúc em với anh xã về đến phòng thì đã gần 4 giờ sáng, anh xã còn phải đến công ty họp, cũng không ngủ được nữa. Sáng sớm anh xã lục đục rời giường, em cũng dậy theo.

“Ngủ tiếp đi, còn sớm mà!” Anh xã lại để em lại.

“Ngủ không được.” Em trợn mắt nhìn đối, em muốn dậy sớm chút rồi làm cái gì bởi bỏ cho anh. Sáng làm xong thì trưa anh xã về là có thể uống. Em sợ em ngủ tiếp thì ngủ thẳng đến trưa mất.

Anh xã cũng vội, không có đồ em làm gì, vô vô cái tủ chầm trên đầu em một cái rồi vào toilet rửa mặt. Em ngồi trên giường một lúc, nhớ bộ dáng lúc đánh răng của anh còn rất nghiêm túc, sốc lại tinh thần, em nhảy vào nhà vệ sinh, cũng chuẩn bị đánh răng với anh xã. Lúc đánh răng, anh xã đứng rất thẳng, tư thế nhà binh điển hình. Quy trình đánh răng cũng là ba mặt trên, ba mặt dưới, rồi ba mặt trái, ba mặt phải, trên dưới tuần tự. Mà nhìn em, chính là cầm bàn chải đánh răng lung tung, chọc chọc vài cái rồi vội vàng súc miệng, thế là xong. Vì vậy không có ít lần anh xã giáo huấn em, nhưng mà trên cơ bản là không hiệu quả, trừ khi anh nghiêm chỉnh giám sát em, nếu không thì đầu vẫn hoàn đầu. Nói theo cách bình dân thì là bùn loãng không trát được tường (hơi quá đáng!). Nhưng mà thói quen này của em từ sau khi có một cái răng sâu thì hóa hóa lệ phải từ bỏ. Bây giờ, em đối với chuyện đánh răng này cũng giống anh xã, ba mặt trên, ba mặt dưới, ba mặt trái, ba mặt phải, trên dưới tuần tự, thậm chí còn nghiêm túc soi gương đánh răng. Đánh răng xong còn có thể thở lúc miệng lưỡi thơm tho, vị cay cay vẫn còn mà hôn nhau, cảm giác đó, thích cực kỳ! Nhất ngày anh xã không có việc gì, có thể hôn, hôn, hôn thẳng đến giường... Đáng tiếc của ông.

Nhưng mà lần này anh xã vội, đứng nói giường, ngay cả hôn còn chẳng có. Anh xã vội vàng rửa mặt đánh răng xong còn phải cạo râu, cọ cọ qua cọ lại tinh tươm trên mặt còn phải xuống nhà ăn bữa sáng, để lại một mình em loay hoay trong nhà vệ sinh.

Hai đứa nhóc kia háng hái làm ỉ nguyên một đêm, mãi cho đến lúc em chuẩn bị xong đồ ăn, đặt lửa nhỏ để ninh mà lũ nhóc vẫn chưa dậy! Nhìn hai cái bụng phập phồng nhịp nhàng của hai đứa nhóc kia, em cũng phải kêu nghịch lý a! Hai đứa nhóc này đáng yêu thì có, mà cũng chính hai đứa nhóc đáng yêu này làm anh xã em cả đêm không được ngủ yên ổn, ban ngày còn phải kiên trì đi họp ~

“So với mẹ còn nghịch hơn...” Em nhẹ nhàng cù cù vào bụng hai đứa nó, kết quả cả hai đứa lăm bằm tức giận hai tiếng, vùng vẫy trong tã ở bên dưới, ngủ thật sâu... Em nhìn không được bật cười, cẩn thận đắp lại cái chăn mỏng cho hai đứa, xoay người lên phòng Trần Tư Nam. Thằng nhóc này cũng đặc biệt thích ngủ, nhất là ngày nghỉ với cuối tuần, có thể ngủ thẳng đến giữa trưa mới đi tiêu, tiêu xong lại quần quýt lấy mẹ với bà ngoại kêu đói~~ Cho em xin phép khinh bỉ một chút thẳng người không phải được chú với khách này ~

Quả nhiên đúng như em đoán, Trần Tư Nam đang cuộn thành một đồng ngủ ở trên giường, chỉ có cái mũi tròn tròn với cái đuôi trắng trắng là lộ ra ngoài chân. Em vỗ vỗ vào cái đuôi mát lạnh của thằng nhóc, sau đó đắp lại chăn cho nó, vừa định đi thì lại nghe thấy tiếng thằng nhóc chép chép miệng, mơ mơ màng màng tỉnh.

“Mẹ, con đói...” Nó nhìn em, ngáy ra một lúc rồi vỗ vỗ cái bụng khô quắt.

“Trần Tư Nam, con chìm nhỏ nhà con bay mất rồi...” Em thích trêu con trai cả nhà em, ai bảo nó thích ngủ trần, mới sáng sớm ra con chìm nhỏ còn điều qua điều lại trước mặt em!

Con trai cả nhà em giật mình, vội vàng kiểm tra lại con chìm nhỏ, thờ ra một hơi sau đó dưới con mắt khiêu khích của em, hai tay ôm chìm nhỏ chạy vù vào nhà vệ sinh, để lại cho em cặp mông nhỏ kia. Khó được có hôm dậy sớm, chờ Trần Tư Nam ăn cơm xong, lại nhìn hai đứa nhó không có ý định muốn rời giường, hai mẹ con em chuẩn ra ngoài, thuận tiện cho Durex nhà em đi dạo. Nói thật, từ khi có hai đứa nhóc kia xong, thời gian em ở cùng với con trai cả càng ngày càng ít. Cho nên, lần này đi ra ngoài, thằng nhóc kia cực kỳ vui vẻ, hứng chí dắt Durex đi dạo.

Đi được một đoạn lại đi đến chỗ lần trước gặp Thẩm vân (bà cô già kia, mọi người còn nhớ không?), em đột nhiên tức cảnh sinh tình, thờ dài nhó nhỏ, cảm khái một chút.

“Mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ!” Hiên nhiên thằng nhóc kia còn nhớ rõ chuyện này, vô cùng cảm phần khoe ra nắm đấm nho nhỏ. Em vỗ vỗ đầu thằng bé, nắm lấy nắm đấm của nó vào tay. Con trai cả nhà em còn đáng yêu hơn so với hai đứa nhóc kia!

Vừa mới tiếp tục đi, đột nhiên một chiếc BMW màu xám bạc dừng lại ngay trước mặt hai chúng em. Em hỏi chủ nhân mây, ghét nhất là BMW kia vênh vào hướng mũi lên trời... Hôn nữa, rõ ràng đường này là đường dành cho người đi bộ ~ thế mà cái xe này đường dương chính chính đi vào, rất cuộc là có được giáo dục hay không hả? Em đang dắt con cả nhà em với Durex tránh cái xe đó đi tiếp thì cửa xe kính xe đột nhiên hạ xuống, một mỹ nữ đặc biệt nóng bỏng đeo kính râm nhìn em, không nhanh không chậm hỏi một câu:

“Cô chính là Kim Bảo Bối?”

Nói xong còn dùng ánh mắt sấm soi đánh giá em từ trên xuống dưới một lượt, giống như em là giả treo quần áo trong tủ kính.

“Mẹ có không dạy cô trước khi hỏi người khác cái gì thì phải thêm chữ ‘xin’ à?” Thái độ à! Em thành công bị cô ta chọc giận! Bộ đáng đẹp thì sao chứ? Có tiền thì sao? Đáng người tốt, meo meo to thì sao? Không có tố chất, có như vậy là đồ vứt đi rồi! Đùng tương là đi BMW mà có thể giống BMW hếch mũi lên trời nhìn người khác! Em ghét nhất là loại người như vậy ý mình có tiền mà ăn hiếp người khác! Tuy rằng túi em cũng lớn, nhưng mà bản chất vẫn là người nghèo, bởi vì tiền kia không phải do em kiếm. Nói tóm lại, em cũng đại bộ quần quần chúng nhân dân lao động là giống nhau, đều là giai cấp vô sản!

“Tôi không muốn lắng nghe với cô, chỉ muốn cảnh cáo cô một câu, tránh xa đàn ông của tôi ra. Tính tôi không tốt, đừng để tôi có cơ hội làm chuyện gì không tốt với cô, đến lúc đó muốn hối cũng không kịp đâu. Tốt rồi, tôi đang bận, không có thời gian làm quen với cô, chờ hai ngày nữa tôi có thời gian chúng ta lại nói chuyện.” Nói xong, người ta cũng không lưu tình chút nào, nâng kính xe lên, nghiêng ngang lái xe bỏ đi.

Em với Trần Tư Nam nhìn nhau, chẳng lẽ đây lại là một hồng nhan tri kỉ nào khác của anh xã?!!! Bây giờ vẫn không buông! Ngày đó còn... không dứt được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 57

Em ôm một cục tức về nhà, không để ý tới sự ngăn cản của bố mẹ, cùng với sự giúp sức của Trần Tư Nam, ném tất cả đồ đạc của anh xã sang phòng bên cạnh, sau đó lại lấy tất cả cánh mới hằm xong cho mọi người ăn hết. Lần này thì anh xã chọc giận em thật rồi! Lúc em vào lại phòng bếp còn thấy mẹ lên lút cắt một ít canh cho anh xã, đặt ở trong cặp lồng giữ nhiệt, em không nói hai lời liền đó cả vào bát ăn của Durex, thằng nhóc còn uống rất háng hái. Nhìn đi, nhìn đi, Durex nhà em ăn đồ em làm còn biết vội cúi cảm ơn, vậy còn anh già kia thì thế nào? Em trao thần xác cho anh, trái tim cũng trao cho anh, cả con cũng sinh linh một lúc hai đứa! Anh đứng là đồ “ăn cây táo, gieo cây sung”! Cứ một năm lại cho em một niềm “bất ngờ” lớn!

Bố mẹ vấy quanh em, sốt ruột hỏi em làm sao vậy. Làm sao? Trời biết em làm sao, em sao lại chọc vào một thằng đàn ông đào hoa rồi lấy lẩn lẩn chồng! Em tức quá đánh im lặng, thằng nhóc Trần Tư Nam lại thiếu kiên nhẫn, muốn nói ra lại bị em trừng mắt một cái nín thinh.

“Nói!” Bố thấy em không còn cách nào, liền chuyển hướng sang con cả nhà em. Con cả nhà em đáng thương chớp đôi mắt to, đáng người nho nhỏ vì bố em nói mà run rẩy.

“Nam Nam, mẹ con mình về phòng chơi bóng!” Không chọc được vào còn không biết trốn? Em nhanh như chớp kéo Trần Tư Nam về phòng, đóng cửa xong cả hai đứa em còn rất ăn ý đều dựa vào cửa phòng cùng thờ phảo một hơi. Bố em còn cố tìm hiểu, hai đứa em chẳng còn cách nào khác! Nhưng mà loại chuyện này cũng không muốn làm rõ ràng, em không muốn để bố mẹ lo lắng. Thà để hai người nghĩ em tùy hứng làm nũng còn hơn để biết em bị người đàn bà khác bắt nạt. Nhưng mà lúc này lại nghe nói có người biểu cho bố em ít quai vãi, hai chúng em đặc biệt không có tiền đó bị dụ dỗ, chạy như điên trở lại phòng khách, ăn no nê. Bố mẹ vẫn muốn nói cái gì, em vui đầu vào ăn, coi nhưng không biết. Đương nhiên, hậu quả của việc ăn nhiều như vậy là buổi tối em bị tiêu chảy, chẳng những mình em khó chịu mà anh xã cũng bị em làm lại cả đêm không ngủ ngon được. Đương nhiên, đây là chuyện lúc sau. Bây giờ em hận không thể để anh xã kia ngày ngày đều ngủ không ngon! Thế mà lại gây họa đào hoa cho em!

Chưa đến giữa trưa anh xã đã về đến nhà, như bình thường, anh vào cửa chào mọi người xong rồi ôm em một cái, kết quả lần này bị em trực tiếp xoay người không nhìn, anh xấu hổ gờ tay ra đứng giữa phòng khách, về mặt còn đang rất vui vẻ.

“Nam Nam, mẹ đưa con đi cầu cái!” Bố mẹ, ánh mắt của hai người mang nghĩa ám chỉ rõ ràng, con thấy rồi đấy! Thật là, không biết ai mới là con ruột của hai người nữa đây. “Dạ!” Vẫn là con cả nhà em đáng yêu nhất, nghe lời em trăm phần trăm.

“Anh lái xe đưa hai người đi?” Dưới sự nhắc nhở của bố mẹ, anh xã phát hiện chuyện này không hay rồi, rõ ràng không hiểu được biểu hiện của em, trước tiên là cứ nịnh bợ em cái đã. Cái này chứng tỏ điều gì? Anh chợt dạ!

“Không phiền đại giá của ngài!” Lúc con cả nhà em nói câu này còn mang đầy nhịp điệu, về mặt kia, tuyệt. Em hận không thể ôm nó vào lòng chà đạp một phen.

“Thằng nhai con, chuyện này liên quan gì đến con, người không liên quan, biến!” Anh xã hơi sùng sốt, một tay sốc thẳng nhóc lên.

“Ông làm gì chứ?” Em nhìn Trần Tư Nam bị anh xã vác cạnh sườn, từ chi quào, bất chấp mình đang hôn đổ, em lập tức chạy lại giải cứu. Thằng nhóc kia cũng gào thét mẹ, mẹ, vô cùng kịch liệt, như thể người đang ôm nó không phải là bố nó mà là quái thú.

Kết quả là anh xã chỉ đặt thằng nhóc xuống sở phạ mà thôi, nhân lúc người khác còn chưa phản ứng được gì, anh đã tùm lầy tay em, lôi thẳng em vào trong vũng.

“Phì lễ, cường gian kia!” Trước khi bị lôi ra khỏi phòng, em còn cố gắng bám lấy khung cửa, nhất quyết không chịu đi. Cuối cùng, anh gì vô si, hạ lưu, để tiện nhẹ nhàng ôm em ra xe! Quá đáng! Luật pháp ở đâu chứ? Ban ngày ban mặt dám bắt cóc con gái nhà lành! Đáng giận hơn là bố mẹ coi như cái gì cũng không nhìn thấy! Em hối hận vào này còn nê mặt mũi anh xã mà không giải thích rõ ràng với bố mẹ! Bọn họ mà biết em bị người ta bắt nạt ở bên ngoài, thế nào cũng không có thái độ như thế này!

“Lại chuyện gì nữa đây?” Bối Bối cười con xem mới tậu của nó bất thỉnh linh xuất hiện trước mắt em, như trời giáng thần bình xuống.

“Bối Bối nhanh ~ Anh ta bắt nạt chị! Hu hu...” Em bị anh xã gà bịt miệng.

“Chị cậu lại làm loạn”, anh đưa chị cậu ra ngoài một lúc.” Cái gì gọi là nói dối mắt không thấy, mặt không đỏ? Đây là ví dụ điển hình! Lại còn cổ ra về đạo mạo, áo mũ chỉnh tề!

*Convert: Chị cậu lại hồ binh đáp (你姐又胡蹦跶呢): Jumbo chịu, không thể hiệu đoạn này. Có cao nhân thì xin chỉ điểm giúp kẻ hèn!

“Vây à, hai người đang vội!” Bối Bối dần! Mấy nhin vào mắt chị mày đi, đây là ánh mắt cầu cứu! Đáng tiếc, nó nghe anh xã nói vậy xong, cũng chẳng thèm liếc nhìn em lấy một cái, hoa hoa lệ lệ đánh xe vào ga ra. Nhìn cái trình độ tín nhiệm như vậy, có thể thấy được anh già có bao nhiêu phúc hắc! Mới có vài năm, nhà em từ trên chí dưới bị anh thu mua sạch sẽ, chỉ có em với con trai cả là còn kiên trì phản kháng. Nhưng mà ở nhà chúng em, ngoại trừ hai đứa nhóc mới sinh ra thì lời nói của em với Trăn Tư Nam chẳng có tí phản lực nào cả!

Ôm em vào đến ghé phụ anh xã mới buông miệng em ra. Vốn em định thừa cơ hội anh xã lơ lên ghé lái thì chuẩn xuống, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, người làm sai không phải là em, sao em phải sợ anh? Chuyện này cần phải làm cho rõ ràng, đã có tiền lệ hiểu nhầm một lần, em không muốn lại có lần thứ hai. Chuyện như vậy không còn có thể gọi là bắt ngờ nữa rồi, càng sớm giải thích càng tốt.

“Chúng ta ăn su shi được không?” Anh xã lái đánh Thái Cực, rõ ràng có chuyện muốn hỏi em mà còn nhỏ nhẹ hỏi em. Em đã tổng kết ra quy luật hành xử của anh.

“Không, bà đây phải ăn Mc Donald’s!” Hừ! Thừa lúc anh còn có nhược điểm nằm trong tay em, em phải nắm lấy mà tùy hứng một phen!

“Lại đây.” Giọng anh xã trở nên hơi nghiêm túc. Em nổi giận, người anh hồng phấn trí ki rài khắp thiên hay bây giờ lại muốn hắng giọng với em! Vì thế em tức giận mười phần quay sang, vừa muốn mở miệng bùng nổ lại bị anh xã hôn xuống bịt kín miệng.

Chờ hôn xong rồi em cũng nhún ra, ghé vào ngực anh xã, thờ hồng học, làm sao còn tí khí thế nào mà mở miệng?

“Vài ngày không để ý tới em, miệng lại không sạch sẽ rồi.” Anh xã bình thường trở lại, nhưng mà, anh nói chuyện khi định thần nhàn. Giỏi thật! Người này ở ngoài... lằng tằng bây giờ còn muốn quên em? Thế giới này điên thật rồi! Em im lặng há miệng, cách một lớp quần áo hung hăng cắn anh một cái ở chỗ hạt đậu đỏ. Đến lúc nghe tiếng anh già hít một hơi khí lạnh mới buông ra, ngoan ngoãn ngồi vào vị trí của mình, thất đấy an toàn, anh xã lăm răm một tiếng rồi cũng lải xe. Kì thật, chỉ cần cẩn thận quan sát em, sẽ phát hiện em cũng không tin tưởng lắm, không dám nhìn vào mắt anh xã, bởi vì em cảm thấy chuyện lần này hơi kỳ quặc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Chuyện quá khứ

Kỳ thật, mọi người chỉ cần chú ý một chút sẽ phát hiện em không tự nhiên lắm, không dám nhìn thẳng vào mắt anh xã bởi vì em cảm thấy chuyện lần này hơi kỳ quặc.

Nói không chừng cũng có thể là hiểu nhầm anh xã, dù sao cũng có vết xe đổ lần trước rồi. Cho nên, em cũng không dám làm càn. Nếu chân tướng không phải như em nghĩ thì cũng dọa người quá.

“Này làm sao vậy?” Giọng anh xã vô cùng tủi thân.

“Lão đây thật định phải ăn Mc Donald’s.” Nổi xong em hắt cằm đầu môi vô cùng có khí thế nhìn anh xã, có bản lĩnh anh lại hôn tiếp đi! Ai sợ ư? Em cầu anh hôn em chắc! Kỳ thật kiểu hôn này của anh xã em không thích cho lắm, anh lại càng thích dùng súng thật đạn thật, điển hình cho phái hành động.

“...” Anh xã cau mày vô cùng nghiêm túc nhìn em nửa ngày, cuối cùng đành thở dài, lái xe đến quán Mc Donald’s gần nhà em nhất.

Em giống như nữ vương ngồi ở bàn chờ anh xã mang đồ ăn đến, em phát hiện ra một chuyện ánh mắt của mọi phụ nữ bất kỳ tuổi tác đều đang nhìn trộm hay công khai nhìn về một phía. Em nhìn theo mọi người, tức.

Lừa gạt vừa mới tắt lại bốc lên ngàn ngút. Không cần hoài nghi, người bọn họ nhìn chính là anh xã già nhà em! Mọi người nói lão già này vô duyên vô cớ sao lại cao như vậy làm gì? Đội ngũ xếp hàng có khoảng hai mươi người, anh lại phát hiện nhất! Đây không phải có gây phiền toái cho em sao! Có tình dáng người không tới, khí chất cũng đỉnh đạc. Anh xã già này chẳng phải là một cái này quyền rũ nhàn gian trời sinh hay sao? Em hận không thể có tất cả các con mắt đang nhìn anh xã, nhưng mà em chỉ có hai tay, đành phải lựa chọn một phương pháp: ke kín hai mắt mình, mắt không thấy tâm không phiền.

Chờ anh xã bùng nổ ăn lại đây, em liền nhanh nhẹn bỏ vào cắn một cái lên môi anh, trước mặt mọi người thị uy. Cắn xong, em dấy ý đảo mắt nhìn một vòng xung quanh, hừ! Nhìn thấy chưa? Đây là của em! Người khác đừng có mơ tưởng!

“Ăn đi!” Anh xã dờ khóc dờ cười véo mặt em, nhét hai miếng khoai tây đã được chấm nước sốt cả vào miệng em.

“Anh thành thật khai báo cho em, rốt cuộc trước khi kết hôn anh có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ!” Trong lòng có chuyện, mặc dù rất lâu không ăn kiểu đồ ăn vặt trước mặt em cũng không có tâm tình muốn ăn. Khó khăn nuốt thứ thức ăn chán ngắt trong miệng xuống, không nhìn được đi thẳng vào vấn đề. Nói ra nhưng lời này cảm thấy mắt lại nóng lên, không nhìn được muốn khóc. Tưởng tượng có những người đàn bà khác cũng giống như em, có được anh, em khó chịu muốn chết. Em thừa nhận em bá đạo, nhưng mà không nhìn được. Sớm biết như vậy trước kia tìm ai đó bằng tuổi già quách đi, như vậy cả hai người đều bình đẳng. Ít nhất không cần so đo chuyện “trước kia” của người khác!

“Sao lại đột nhiên hỏi đến chuyện này?” Anh xã gằn nan nuốt xuống ngụm nước trái cây uống dở, gương mặt khó chịu nhìn em. Em biết, đây là bài mìn trong lòng chúng em, có thể nó bất ngờ, cho nên cả hai người bọn em đều rất ấn ý không dễ cặp đến vấn đề này. Mặc dù lúc trước, cái chị già kia xuất hiện em cũng từng tiền miệng hỏi anh xã, nhưng rõ ràng là anh trả lời có lẽ, em cũng không cố gắng hỏi nữa. Dù sao đều là chuyện thóc mục vừng thối, cảm thấy không cần phải... lời ra phải hồng cuộc sống hiện tại của chúng em. Nhưng mà, bây giờ lại xuất hiện một người phụ nữ nữa, có lẽ, hoặc là, nghe khẩu khí của cô ta, anh xã cũng không phải cùng cô ta từ trước kia! Điều này em làm sao chịu nổi? Nhưng mà, em cũng biết, nhìn biểu hiện từ sau khi kết hôn của anh xã, quả thật chuyện anh ở bên ngoài... là không có, mỗi ngày ngoại trừ tan tắm hoặc tăng ca ra, anh đều về nhà chăm vợ chăm con, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài xã giao hoặc đi công tác, số lần có thể đếm được trên đầu ngón tay. Em hoàn toàn không có lý do gì mà nghi ngờ anh xã.

Nhưng mà, quả thực có chuyện có người đàn bà khác chỉ thẳng vào mặt em ngang nhiên cảnh cáo, tránh xa người đàn ông của cô ta ra! Bên người em chỉ có một người đàn ông là anh xã, chỉ có anh, chuyện này em phải nghĩ sao bây giờ?

“Anh trả lời vấn đề của em trước đã. Em có quyền, cũng có nghĩa vụ phải biết!” Em ra vẻ kiên quyết, còn cần nạt cả cái ống hút cốc trái cây. Cho đến lúc anh xã bắt đắc dĩ rút cái ống hút cong queo trong miệng em ra, em mới dần dần bình tĩnh trở lại, không nghiêm rắng nghiêm lời nữa.

“Chúng ta đối chỗ khác nói chuyện được không?” Anh xã cũng có ý biết nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này, quả thật không phải là chỗ thuận tiện để nói chuyện nghiêm túc với người khác. Vì thế, mặc dù không cam lòng em vẫn phải gọi người phục vụ đến gọi đồ ăn lại.

Lúc sau, cun cút theo anh xã ngồi lại xe. Dù sao em cũng không muốn đối mặt với chuyện quá khứ của anh xã, quá khứ không có em trong đó. Đây có lẽ là em muốn trốn tránh, rốt cuộc vẫn phải đối mặt. Nói trong lòng nói không thấp thòm là già.

Về mặt anh xã cũng nặng nề đi không ít, trực tiếp lái đến khu rừng ở ngoại thành. Chỗ này cũng được, có điều hơi hoang vắng, nhất là giữa trưa hè như thế này, chẳng ai hăm đến mức đi chơi ngoại thành lúc nắng giữa đỉnh đầu như thế này. Nhưng mà cây ở đây cũng nhiều, tránh được ánh mặt trời, không khí mát mẻ dễ chịu, còn thoáng thoang mùi thơm của cây cối. Anh xã dừng xe ở cạnh một gốc cây đại thụ, mở cửa kính xe ra, hai người em ngồi ở trong xe mà cũng không cảm thấy nóng. Nếu không phải sự tình bây giờ hơi rối rắm, không chừng em còn có hứng đánh đã chiến với anh xã. Nhưng mà bây giờ đứng nói đã chiến gì gì đglucgan thận của em đang bắt đầu thể chiến thứ ba đây này.

“Anh thành thật khai hết ra đi!” Chết sớm siêu sinh sớm, kỳ thực từ sau chuyện của cái chị già kia, mẹ cũng đã lơ mờ nhắc nhở em, người đàn ông đến tuổi này mới kết hôn như anh xã thì người nào mà không có ít quá khứ? Ý của bà là để cho em biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Nhưng mà vì em yếu đuối trốn tránh, mới khiến tai họa ngầm này lưu tới ngày hôm nay.

“Người thứ nhất là hồi trung học, tốt nghiệp rồi thì chia tay.” Anh xã nói xong nhìn em, vẻ mặt hơi xấu hổ.

“...” Tốt lắm! Yêu sớm! Từ hồi trung học đã bắt đầu! Vậy... đợi đến lúc kết hôn với em thì phải có bao nhiêu? Em mất bình tĩnh, hung hăng trừng mắt với anh xã một cái, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cây là bên ngoài cửa sổ để đáng yêu hơn Trương lão già. (anh xã họ Trương, nhưng mà tên từ đến Jumbo cũng quên mất rồi)

“Bây giờ ở đâu? Còn liên hệ không?” Nhìn phong cảnh một lát, em nhìn không được mở miệng hỏi.

“Lâu rồi không liên hệ, chia tay xong cũng không nói chuyện nhiều. Sau khi tốt nghiệp trung học thì hoàn toàn không liên hệ, ngày cả tên có ấy cũng không nhớ được.” Anh xã nhìn em phun ra tất cả, vội vàng vì chính mình giải thích.

“... Anh có nhớ rõ tên em không?” Ngay cả tên còn không nhớ được... quả nhiên, đàn ông chẳng có thứ gì tốt cả! Chia tay xong đều quên hết không còn tí nào! Ai biết rằng ngày nào năm nào tháng nào lại nói với người đàn bà khác: Vợ trước của anh, ngày cả tên có ấy anh cũng không nhớ nữa! Vậy chẳng phải là bị kịch hay sao? Em càng nghĩ càng tức, quả thực giống như rôp phun lửa.

“Đừng có làm loạn, nói chính sự đi.” Anh xã đang muốn nhào lại hôn nhẹ em lại bị chặn lại. Người ngay cả tên mới tình đầu còn chẳng nhớ được lại muốn hôn em! Cửa sổ cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 59: Tiếp tục khai báo

“Vậy anh tiếp tục khai đi!” Em hít sâu vào cái, để nén lửa giận. Tức giận, cãi nhau, làm mình làm mẩy cũng không phải là cách giải quyết vấn đề tốt nhất. Em muốn học cách bình tĩnh đối mặt với hết thảy! Không phải chỉ đối nơi nơi thôi sao? Em cho anh xã cơ hội giải thích, cho dù bây giờ em tức sắp phát nổ rồi...

“Người thứ hai là sau khi giải ngũ thì bắt đầu, quen nhau nửa năm, tính tình không hợp, chia tay.”

“Anh còn nhớ tên người ta không?” Hứ!

“Thần Lệ Hoa.” Anh xã thành thành thật thật khai.

“... Anh còn nhớ rõ tên người ta?!” Em càng tức hơn, kết hôn với em ba năm, vậy mà anh vẫn nhớ rõ tên người yêu cũ mấy năm trước! Em... em phải chém con đàn bà kia!

“Bình tĩnh, bình tĩnh ~” Anh xã không để ý em gầy dựa, ôm em vào lòng xoa xoa.

“Tiếp tục nói! Còn liên lạc hay không? Bây giờ cô ấy ở đâu? Đừng để em hỏi, anh tự động khai báo đi.” Em hít sâu một cái, khôi phục nhanh như tiểu cường đánh không chết, gầy ra khỏi vòng ôm của anh, nghiêm túc ngồi về chỗ của mình rồi dùng ánh mắt mà em tự nhận là sắc bén nhìn anh xã.

“Hai năm trước có liên lạc, hai năm nay không còn gì nữa. Sau khi cô ấy kết hôn xong thì cũng ông xã là người nước ngoài lĩnh thẻ xanh mà đi.” Được, thì ra là vì thẻ xanh mà bỏ anh xã già nhà em! Anh già nhà em có gì không tốt? So sói lữ quý Tây dương mắt xanh tốt hơn không biết bao nhiêu lần, thật không biết mắt cái cô Thần Lệ Hoa kia lớn lên như thế nào!

“Còn một người nữa —:

“Còn một người nữa?!” Vẫn còn chưa để yên?? Những bất bình vừa mới nảy lên tức tan thành tro bụi, gã đàn ông thủy tính dương hoa như vậy xứng đáng bị vứt bỏ. Chỉ có Kim Bảo Bối em mới ngu ngốc gả ch anh, càng ngu là em coi anh như báu vật! Ai biết báu vật này là đồ đồng!

“Một người cuối cùng, còn một người cuối cùng.” Anh xã lại ôm em đang giương nanh múa vuốt vào ngực, tiếp tục vuốt ve.

“Nói...” Khả năng kháng đá kích của em dưới sự huấn luyện của anh xã nâng cao không ít. Tất cả đều nhờ kinh nghiệm thực chiến mà ra, không vì ngày thường cũng không quan tâm bồi dưỡng mà yếu kém!

“Cuối cùng là thư kí đầu tiên của anh, bây giờ không liên lạc gì nữa, cô ấy còn có con rồi, cuộc sống với chồng rất hạnh phúc.” Anh xã nói xong liền thờ phào một cái.

“Thật sự không có?”

“Ừ.” Nghe được khẳng định của anh xã xong, em cũng thờ phào nhẹ nhõm, có loại cảm giác như trút được gánh nặng. Cuối cùng còn sống được đến lúc này. Chiến đấu đã xong, em ngả người lên ghế thất thần mất một lúc. Cho đến khi anh xã mở miệng hỏi em vì sao đột nhiên lại hỏi anh vấn đề này em mới nhớ tới mục đích ban đầu của em

“Cần đây có phải anh trên chọc phụ nữ khác ở bên ngoài?” Em vô cùng ái oán nhìn anh xã đang không hiểu gì. Nhìn anh như vậy, không giống gã vờ cho lắm.

“... Em lại bị cái gì kích thích vậy?” Anh xã sững sờ một lúc, như là thờ phào một hồi, nhẹ nhàng ôm em vào ngực, hôn hôn vài cái.

“Sáng nay em với Nam Nam đi ra ngoài dạo, gặp được một cô gái đi BMW rất xinh. Cô ấy cảnh cáo em, hy vọng em tránh xa người đàn ông của cô ấy ra một chút!” Em đầy cảm phẫn nói xong thì cảm giác người anh xã cứng lại một cái, sau đó nâng em dậy, một cái ôm với anh. Về mặt anh cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Có người phụ nữ, cảnh cáo em, cách người đàn ông của cô ta xa một chút?” Nếu như em không nhầm, trong khi nói, ánh mắt của anh xã gọi là phần nộ. Nếu, cái cô kia không vì anh xã mà tới... nếu người đàn ông mà cô ấy nói không phải anh xã... trời ạ! Kinh tởm!

“... Bên cạnh em chỉ có một người đàn ông là anh!” Trời đất chứng giám! Em lập tức giải thích với anh xã! Anh già nhà em bình thường không tức giận, nhưng mọi người đã bao giờ nghe nói có người căm ghét không tức giận bao giờ chưa. Không quan tâm mà thôi, anh xã bình thường không ăn giận, nhưng đến lúc ăn phải khẳng định cũng không bình thường được! Cái cảnh gả nhà em cũng không giống anh xã, dễ dàng ôm anh vào ngực vuốt ve bình tĩnh a!

Chuyện trong nháy mắt, em cảm giác vị trí của em với anh xã như trúng một chương Căn Khôn Đại Na Di, em từ vị trí thâm vẩn trở thành bị thâm vẩn!

... Đột nhiên, không khí giữa em với anh xã trở nên xấu hổ. Em thật cẩn thận quan sát sắc mặt của anh xã, thấy anh ban đầu từ phần nộ trở thành bình thản, cuối cùng còn làm một vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. Sau đó kì quái nhìn em, em thấy trong đầu mình như có tiếng chim kêu chiêm chấp. Em không phạm sai lầm gì chứ? Trừ bỏ chăm sóc anh xã và lũ nhóc, thỉnh thoảng đánh ghen vài cái, cái chuyện như thế kia em chưa từng làm mà!

“Em xác định bên người em chỉ có một người đàn ông là anh, hả?” Anh xã đột nhiên quay lại cười cười, cười đến mức ròn cả da gà da ốc.

“Em đương nhiên xác định!” Anh có thể hoài nghi nhân cách em, cũng không thể hoài nghi thể cách của em! (phẩm cách của người làm vợ)

“Thật chứ?” Anh xã sát vào một chút.

“Thật.” Dưới áp lực của anh xã, em không tự chủ được, nuốt nước miếng một cái, người cũng hơi hơi ngửa ra sau theo.

“Cô nhóc này, còn dám nghi ngờ anh!” Anh xã ra tay, ngoan, chuẩn, bắt được, cắn lên cổ em vài cái.

“... Anh có tiền án!” Em ăn ngay nói thật. Dù sao trước đó cũng đã có 2 ví dụ, em ăn may còn ít à?

“Anh đã nói với em là sẽ sống tốt, không chọc đến người khác nữa. Sao em còn không chịu tin tưởng, hả? Có phải nên phạt hay không?” Anh xã vừa mới nói xong, liền vươn qua đây cho em một nụ hôn vừa nhiệt tình, vừa ướt át. Em bị yêu đến mức văng vắt đổ đổ, đem đàn bà gì, đàn ông gì ném lên tận chín tầng mây, điên cuồng vươn đầu lưỡi theo tiết tấu anh liếm liếm.

Kết quả là anh xã đang liếm liếm, nhân lúc em không phòng bị nhất, cắn đầu lưỡi em một cái!

“Anh năm dế zậy?!” (Anh làm gì vậy??!)Oa, đầu lưỡi của em. Em che miệng lại, lăm rằm hai tiếng vô cùng tủi thân nhìn anh xã.

“Chính em xử lý không tốt chuyện nam nữ còn đổ trách nhiệm lên người anh, em nói em có đáng phạt hay không?” Hôm nay mặt anh xã như trời tháng sáu, thay đổi bất thường. Một khác trước còn hôn em cuồng nhiệt, giây giờ mặt lại lạnh te không thay đổi.

Đầu óc em choáng váng, chỉ có thể che miệng tủi thân nhìn anh xã, không nói được gì. Cuối cùng anh xã nhìn em cũng không nhận được vui vẻ, nắm cằm để em hé miệng ra.

“A — anh them anh năm dế nè...” (Anh xem anh làm gì nè) Em nói xong nước mắt cũng không báo trước rơi tí tách. Kết hôn bốn năm, ngoại trừ vài lần đầu tiên yêu yêu, em chưa bao giờ bị anh xã làm đau, em có thể không tủi thân à. Huống hồ, xem biểu hiện của anh xã hẳn là nghĩ nhớ em bất trung với anh! Em so với Đậu Nga còn oan hơn!

“Sao lại khóc? Hôn một cái thì tốt rồi.” Anh xã nhìn nhìn lại vươn đầu lưỡi ra liếm liếm. Em thừa dịp anh không để ý, cắn ngược trở lại! Hứ! Không cho em sống dễ chịu, cả hai người đều không được dễ chịu!

“Au, hạ miệng thật độc!” Anh xã che miệng, hít hà mấy tiếng lại tiếp tục lau nước mắt cho em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 60: Bá vương ngành thượng cung

“Anh nghỉ ngơi em!” Em nhìn anh kiêu ngạo, đánh chó tùy gậy, em lên án hành vi không phúc hậu của anh.

“Em không đáng nghỉ ngơi? Phụ nữ nhà người ta còn tìm đến tận cửa rồi!” Anh xã lau khô nước mắt sau đó nhéo nhéo cái mũi em.

“Em làm sao mà biết bà điên đó được! Mỡ của BMW ra rồi tự coi mình là đúng, coi bản thân là báu vật!” Còn cô, cô ta đúng là sống thần! Cách cửa kính xe, em còn nhìn thấy sóng đồ ào ào! Em thực sự nghi ngờ đó là đồ giả! Đừng là đồ giả!

“Rồi rồi, không ảnh ỹ nữa, coi cô ta là đồ điên. Ăn cái gì trước đi, em có đói bụng không?” Anh xã lại đặt em về chỗ ngồi, lấy đồ ăn vừa này đóng gói ở phía sau ra, đưa cho em một cái hamburger.

“Đề lâu rồi, không ăn nữa.” Huống hồ bị anh xã nghĩ ngờ, em ăn cũng không vô nữa, đẩy một bụng khí trong bụng, trương phình lên đây này.

“Vậy chúng ta về nhà ăn cơm nhé?” Kết lại là, chuyện này cứ thế cho qua. Kỳ thật anh xã không thích cuốn vào mấy chuyện vô văn này với em, em biết, anh xã thích kiểu sống thực tế, chân thật, ngay cả một câu anh yêu em anh cũng không thích nói.

“Trừ anh ra em không gần gũi với người đàn ông nào khác cả.” Em nhẹ nhàng ghé vào ngực anh, tiếp tục giải thích. Anh không quan tâm, nhưng em quan tâm. Em không cho phép anh xã nghĩ ngờ gì em cả, em thực sự yêu anh xã, trời đất chứng giám!

“Về nhà!” Anh xã ở lăm rằm hai tiếng ở đình đầu em, lại đỡ em ngồi xuống, kiên nhẫn thất đây an toàn vào cho em.

“Về nhà?” Em nhướn mắt, mới có thể đã ngoan ngoãn cùng anh đi về? Cái mặt Kim Bảo Bối em còn để vào đâu được? Không nói đến người khác, chỉ cần con trai cả nhà em thôi cũng đã không cho em về như vậy rồi! Không, không thể về được. Ít nhất phải để anh xã giả bị em chinh phục hoàn hảo xong mới có thể quang minh chính đại mà về được.

“Ừ?” Anh xã cũng học theo em, nhướn mày lên một cái.

“Ồ đây... khung cảnh thanh nhã, cây to rậm mát, chim hót hoa thơm, bốn bề vắng lặng, tình ngay lý gian... Anh chắc chắn...” Phải về nhà à? Em chớp chớp mắt từ nhậ là nị hoặc nhìn anh xã.

“... Anh chắc chắn.” Anh xã rất không nề tình, khoe miệng co giật, dứt khoát quá mức cần thiết... mắt nhìn thẳng chuẩn bị khởi động xe.

“Anh chắc chắn nhưng em không chắc chắn! Em một ngàn một vạn lần không chắc chắn!” Ngựa quen đường cũ, sau lần đã chiến trước, em đã luyện tập rất thành thực động tác bỏ nhào từ ghế phụ sang người anh xã.

“Con trách này, em muốn làm gì?” Đột nhiên bị em tập kích, anh xã khó khăn lắm mới đem em đang giương nạnh múa vuốt ôm vào ngực được.

“Bá vương ngành thượng cung!” Đáng tiếc, bá vương giả em đây bị Ngu Cơ giả dùng võ lực chế ngự.

“Nhanh về nhà ăn cơm, buổi chiều anh còn có việc phải làm, có thể buổi tối hôm nay phải đi công tác.” Anh xã hôm em một cái lên trán, nhìn thấy em không ăm ỹ nữa cũng buông lỏng cánh tay đang cần tay em.

“Lại muốn đi công tác?” Sự chú ý của em bị anh xã di chuyển thành công.

“Ừ, lần này em có thể đi cùng anh, không xa, ngay thành phố S thôi.” Anh xã thừa lúc em không chú ý, bắt đầu khởi động xe. Mà suy nghĩ của em đang lướt nhanh như gió, suy nghĩ mãi, rốt cuộc có muốn đi công tác cùng anh xã không. Vấn đề này, nếu trước khi có hai đứa sinh đôi, em khẳng định sẽ không do dự đóng gói bán thân khóa vào và ly anh xã, thuận tiện thất cái nơ con bướm. Nhưng mà, vấn đề bây giờ là trong nhà còn hai cục thịt suốt ngày kêu ăn, mặc dù em ở nhà hay không cũng chẳng có tác dụng gì với hai đứa nó nhưng mà theo tính thần chung mà nói, dù sao em cũng là mẹ chúng nó! Huống hồ còn con trai trưởng nhà em nữa, gần đây nó rất thích vẽ tranh, mỗi ngày đều quán quýt bắt em ngồi vẽ tranh với nó. Nếu em đi với anh xã, khẳng định thẳng nhóc kia buồn lắm. Ngẫm lại khuôn mặt nhỏ nhắn cô đơn của nó, em không nhẫn tâm chút nào.

“Em không đi đâu.” Tâm lý em gằng co giữa anh xã và lũ nhóc, em cân thận so đo vẫn không kiếm được mà hướng sang ba cục thịt nhà em.

Vì thế, cái xe vừa mới khởi động lại sảng sặc dừng lại. Em bốn chồn nhìn ra bên ngoài, rõ ràng đang trong rừng, không có xe, càng không có vật cản. Sao anh xã lại tự dừng dừng xe? Em không hiểu... nghi hoặc ngoảnh sang nhìn anh xã, kết quả đột chơ em có một nụ hôn trên miến mảnh liệt, em bị anh xã yêu đến dục tiền dục tử, ngón tay vịn vào cửa kính xe lạnh lạnh, để lại một vết hơi nước dài.

Tất cả không hề báo trước mà ập đến, đây cũng là lần yêu cuồng nhiệt mà kỷ cực nhất của em với anh xã, từ đầu đến cuối anh xã cũng không nói câu nào, cũng không để cho em có cơ hội nói gì. [bị kịch của đồng, chờ thêm ít lâu nữa, tôi sẽ bạo kích! Viết hân mọt chương chỉ có cái kia, để mọi người ăn no căng thì thôi! Nhưng bây giờ tạm chịu đợi đi... Tôi cũng đói. Có hai sản.]

Mọi việc diễn ra trong im lặng, cũng kết thúc trong im lặng... Chờ giống bảo ngừng xong thì bên trong xe cũng lộn tung phèo lên, quần áo của em rơi vãi khắp nơi, anh xã vẫn còn quần áo ở trên người nhưng bị em gằng xé, túm nắm nhả nhúm hết cả. Mà hai người vốn ở ghế trước, nhưng không biết từ lúc nào mà chiến đấu hết chiến trường này đến chiến trường khác, hai người chúng em đã ở ghế sau. Em dựa vào lồng ngực anh xã, thờ hồn hên chờ đám chim này dần biến mất xong, em chậm rãi chôn ở trong lồng anh, cọ cọ, nơi nơi đều là vết **. Anh xã vòng chặt cánh tay hôn trán em, nói được một câu kỳ lạ nhất:

“Từ lúc nào mà cô nhóc đã lớn rồi...”

Đức mẹ Maria thân yêu cả em, người không biết chuyện nghe vậy có khi còn tưởng chúng em loạn luân. Sao em nghe như thế nào lại cảm giác anh xã nhìn em như nhìn con anh, lại còn lớn rồi... em không bé thế chứ! Đương nhiên, trừ meo meo ra. Nhưng mà, em chỉ cần cần thận yêu một chút, sinh con xong, meo meo nhỏ bé của em cũng cỡ C, hơn nữa cũng không có khuyết hưởng lùi bước! Hừ!

Anh xã để em dựa vào chỗ ngồi, an dạn đẹp qua cái hoang xe bị hai người bọn em lần qua lần lại đến nát bét rồi mới rời đi. Đương nhiên, hình tượng bọn em bây giờ rất không thích hợp để về nhà. Là người thì đều có thể nhìn ra chúng em đã làm cái gì. Đây may, nhà cũ bọn em vẫn còn giữ một cô giúp việc để quét tước. Anh xã nói dù sao đó cũng là nhà chính nhà họ Trần, không thể vì tạm thời mà bỏ hoang được. Huống hồ, bố chồng tuổi cũng cao rồi, không chừng có lúc nhớ tình cũ lại muốn về ở hai ba ngày. Đến lúc đó cũng không thể dọn dẹp nhanh được. Dù sao anh xã cũng không thiếu mấy đồng kìa nên vẫn muốn người trông nom bên đó. Qua chuyện này, em không thể không thừa nhận anh xã suy nghĩ sáng suốt. Lúc bác giúp việc nhìn thấy quần áo hai người chúng em, nét mặt giả nua cũng không nhịn được dõ lên. Xấu hổ nữa ngày nói ra một câu:

“Tiên sinh phu nhân đã về...”

Mắt bác ấy kẻ lên một cái, chấm chủ nhìn trần nhà, ngó sàn nhà, không để ý bà nói là tiên sinh phu nhân.

Anh xã cũng xấu hổ, chào hỏi qua loa rồi lúi em – người duy nhất không cảm thấy thẹn thùng ở đây đi, cảm tưởng như là chạy chậm về phòng ngủ có tủ quần áo.

Tắm rửa thay quần áo xong bọn em lại làm biện pháp an toàn cuối cùng, đi trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo mới, bây giờ mặc đồ mới mới đứng là vợ chồng cùng nhau quán việc nhà.

Lúc về nhà bố mẹ thấy chúng em đã làm hòa, cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng Trần Tư Nam vô cùng ra vẻ hỏi em:

“Mẹ, mẹ đã dạy dỗ đáng hoàng chưa? Bố còn dám... ăn vụng nữa không?”

Đây... đây không phải là em dạy cho nó! Em kính ngác nhìn Trần Tư Nam khờ dại không biết gì, âm thầm hò hét ở trong lòng. Bối Bối, mấy cô công dạy con chị mày thế này đây!

Cuối cùng kết cục của Trần Tư Nam là bị anh xã đuổi ra khỏi nhà. Đùng có gặp, từ từ nghe em giải thích cái đã. Lúc mới nhận Nam Nam từ tay Mạnh Thi Vũ thẳng nhóc có xu hướng hơi tự kỷ, hai năm nay mặc dù đã khá hơn, ở nhà vẫn giống mấy đứa nhỏ nhác nghịch ngợm, gây sự, nhưng ở bên ngoài vẫn rất hướng nội. Kiểu hướng nội như vậy nếu ở con gái thì cũng không sao, nhưng mà bố và anh xa cùng nhất trí cho rằng Trần Tư Nam sau này nhất định làm quân nhân thì không phải là ngay ngừng hướng nội, nên là ngang ngược, coi mớ, từ thế oai hùng, khí bạt núi sông, đỉnh thiên lập địa (đây vốn là nguyên lời anh xã và bố) Cho nên, ở trong nhà con cả nhà em thường xuyên bị áp bức dưới quyền uy của hai người đàn ông. Lần này, thẳng nhóc bị trục xuất đi một cái trại hè, vì điều kiện ở nông thôn kham khổ, mấy bé bé đi cũng không nhiều. Nam Nam nhà em cũng không muốn đi, dưới sự giúp đỡ của em nó chặt vật lăm còn phải dùng đến đôi mắt nhỏ điểm dặm đáng yêu, lời ngon tiếng ngọt thuyết phục bố và anh xã, nhưng tại thời khắc mấu chốt này vì câu nói kia mà bị lu đầy không lưu tình chút nào.

Em vừa sắp xếp hành lý cho nó thỉnh thoảng lại dang tay lau nước mắt cho thẳng bé, lại ôm nó vào trong ngực an ủi. Mà anh xã hay tay ôm ngực, không nhanh không chậm giáo dục con cả nhà em phải tôn trọng cha mẹ như thế nào, phải chú ý lời ăn tiếng nói như thế nào, phải học cách giao tiếp như thế nào, phải độc lập, từ từ cố gắng. Cuối cùng, anh xã bị em và Trần Tư Nam hợp lực đuổi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, Trần Tư Nam chui vào ngực em, nức nở nói:

“Mẹ, ngày đó chẳng khác nào chết...”

Lời kịch này không phải là lời kịch kinh điển của mấy bà đã bà chanh chua à? Em sùng sốt mất một lúc lâu mới ôm lấy thẳng nhóc kia, từ từ an ủi một lúc. Thẳng nhóc kia bị hai ông đàn ông vô tình bức bách đến mức này. Tuy biết thẳng nhóc đáng thương, nhưng em cũng không thể phải đối bộn họ, cổ vũ Nam Nam kiểu ngoan, bởi vì em biết hai người họ cũng là vì thẳng nhóc. Cuộc sống, luôn luôn tàn khốc.

Nhìn thẳng bé đội mũ lưới trai đeo kính râm, kéo va ly nhỏ bước chầm chậm lên xe xong, em nhìn không được quay mặt vào ngực anh xã. Nhưng mà, anh xã miễn cưỡng quay người em lại, hướng theo phía xe rồi đi, thì thầm bên tai em:

“Con đang nhìn!”

Vì thế em hít sâu, cố gắng không chế cảm xúc, nhếch miệng mình lên hướng về phía xe bus, miễn cưỡng cười cười. Trơ mắt nhìn cánh tay nho nhỏ vươn ra ngoài cửa sổ biến mất, em nhìn không được khóc òa lên. Trưởng thành, là một quá trình thâm lặng. Nhưng mà, nhìn thấy con của chính mình lớn lên cũng là một quá trình đau khổ, dài đằng đẵng. Vì để nó thích nghi với xã hội, học được cách sinh tồn, không thể không quyết tâm để cho nó chịu khổ, ngày ngày đối diện với điều này là một loại tra tấn. Anh xã không nói gì cả, cứ ôm em như thế nhẹ nhàng vỗ về.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Giả Nhà Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 61: Vợ chồng

Về nhà xong, em buồn rầu lui vào phòng bếp, tự tay làm cho bố mẹ một bữa cơm trưa phong phú, hầm cho bố chồng bát canh, làm cơm trưa bù đắp bữa trưa bố đi.

Bố mẹ nhìn bàn đầy đồ ăn cũng không hiểu gì.

“Không phải ngày kia mới là sinh nhật Tiểu Nam à?” Mẹ vừa rót rượu cho bố vừa nghi hoặc nhìn em. Bố em thích uống một ly rượu trước khi ăn cơm, hơn nữa phải là rượu đế. Nếu anh xã không có việc gì cũng sẽ uống cùng bố một ly. Anh xã cũng không thích rượu cho lắm, nhưng theo lời anh nói, nếu đơn giản chỉ uống một ly rượu mà có thể làm bố vui vẻ, sao lại không làm chứ? Trước kia em cũng không hiểu được cách nghĩ này của anh xã, chẳng lẽ uống một ly rượu cũng có nghĩ là hiểu thuận à? Nhưng mà bây giờ em cũng lờ mờ hiểu được, cái gì gọi là hiểu thuận, không cần phải một ngày nào đó làm chuyện bất ngờ hay thành công gì đó cho bố mẹ biết, mà là giờ giờ khắc khắc làm gương tốt, dùng những việc nhỏ nhất hằng ngày để bố mẹ cảm nhận được sự quan tâm thực sự từ con cái. Như con cả nhà em thỉnh thoảng làm nũng với em, nói với em con yêu mẹ, em đều cảm thấy quanh mình là những bong bóng hạnh phúc, cuộc sống có biết bao điều tuyệt vời, em lại có điều kỳ diệu nhất.

“Bố mẹ không để ý lâu rồi hai người không ăn cơm con nấu à? Đây là con làm riêng để hiếu kính bố mẹ!” Mẹ đổ bình rượu trong tay mẹ, rót đầy ly cho bố, lại rót một ly cho anh xã rồi mới ngồi xuống.

Bố mẹ nghe em nói xong, hai người nhìn nhau, im lặng thật lâu.

“Ăn cơm đi! Đứng là lâu rồi không được thưởng thức tay nghề của Bão Bối nhà ta!” Tay bố run run gấp miếng rau.

“Ừ, để xem lần này Bão Bối nhà mình còn thắng tay cho muối nữa không.” Mẹ cúi đầu, mắt đỏ lên.

Nhìn này, em là con gái lại không làm tròn bổn phận như thế?

Khó trách được bố vui vẻ như vậy, anh xã cũng uống với ông mấy chén liễn. Cơm nước xong, cả hai người đều tây tây. Bố vừa xiên xiên vẹo vẹo ngắm nga một điệu kinh kịch vừa được bác cảnh vệ diu vào phòng ngủ, anh xã khá hơn, nhưng cũng không tỉnh lắm.

“Em diu anh về phòng ngủ nghỉ lúc nào?” Em thử hỏi dò anh xã đang đỡ dẫn gối trên sofa.

“Ừ, được.” Anh ngoan ngoãn ngẩng đầu, nắm lấy tay em. Nếu không phải mắt anh xã dài dại, em thật sự không biết anh uống rượu. Nói là em giúp anh xã, thì nói toẹt ra hai người em song song đi cùng nhau, anh chẳng đặt tí sức nặng nào lên người em cả, bước chân vững vàng hết như lúc tỉnh. Cho nên, em nghĩ ngờ có khi anh còn không uống tí rượu nào, hơi khâm phục anh, có thể giúp em uống tới bến với bố em như vậy mà vẫn có thể tiếp tục tỉnh táo đến bây giờ, em không nghĩ ngờ sao được.

“Anh xã, một cộng một bằng mấy?” Hầu hạ anh xã nằm lên giường xong, em cời dép lê của anh, cũng tự cời giày mình nhảy lên giường, ghé vào trước mặt anh. Em phải xác nhận lại xem rốt cuộc anh xã này có say hay không.

“Hai.” Anh xã chậm rãi liếc em một cái, thành thật trả lời.

“Vậy, Kim Bảo Bối cộng Trần Hạo Nam bằng cái gì?” Vậy cuối cùng có say hay không? Nếu không say như em nói, chắc chắn anh xã sẽ cười em đang làm trò.

“Vợ chồng.” Anh xã còn rất nghiêm túc cau mày tự hỏi một lúc rồi mới thành thật trả lời. Em sưng sốt một lúc rồi mới đưa ra kết luận, anh xã già nhà em quả thật say rồi. Nhưng mà, anh xã uống rượu xong sao lại đáng yêu như thế? So với ngày thường nghiêm túc đáng yêu hơn nhiều ~~~ khiến em nhện không được muốn nói nhiều hơn với anh.

“Vậy, anh nói xem em là gì của anh?” Không phải nói khi say người ta đều nói lời thực lòng à?

“Bà xã.” Mặt anh xã không đổi sắc nhìn em, không đổi sắc trả lời. Nhưng lúc này em lại cảm thấy khuôn mặt không đổi sắc này của anh đáng yêu muốn chết, thật muốn nhào lên cắn một cái, nhưng mà em còn có chính sự phải làm.

“Anh yêu bà xã của anh không?” Em cẩn thận hỏi dò, đây cũng là nhứ nổi lớn trong lòng bọn em, kết hôn bao lâu rồi, con cũng có rồi, anh xã thế nào cũng không chịu nói mấy chữ yêu này.

“...” Anh xã tiếp tục không đổi sắc nhìn em một lúc lâu, nuốt gan em nóng như lửa, sợ anh nói ra hai chữ — không yêu. Nhưng mà, anh nhìn nhìn rồi lại nhìn, cặp mắt một mí vì rượu mà đỏ lên nhắm lại, để lại cho em một đôi lông mi to đùng. Sau đó, em nghe thấy tiếng thở lên xuống quen thuộc của anh xã, kinh nghiệm nói cho em biết, anh xã đã ngủ rồi.

“...” Anh... anh uống rượu vào sao có thể giao hoạt như thế!!! Em phát điên đập xuống giường, vừa mới định xuống giường giúp mẹ chăm sóc bố, đột nhiên anh xã trở mình, ôm chặt em vào trong ngực.

“Nhóc con đừng làm loạn, ngoan ngoãn ngủ đi.”

Em ngẩng đầu tưởng anh xã ngủ rồi, lại phát hiện hai mắt anh vẫn nhắm chặt, rõ ràng là nói mớ.

“Em là ai? Nhóc con là ai?” Em mừng thầm trong lòng, khó được khi anh xã trong mơ cũng nhớ đến em. Nhưng mà, em phải xác định một chuyện, nhóc con anh nói có phải là em. Nếu ý anh xã là người khác thì có phải là bị kịch của em không?

“Bà xã của anh.” Anh già lăm bậm một tiếng, chôn mặt ở hõm vai em còn thờ khờ khờ. Ừ, cái này em chắc chắn, bởi vì chỉ có sau khi say rượu anh xã mới có thể ngây ngủ. Nhưng mà trong lòng cũng nên lên cảm giác bất mãn, bình thường anh xã cũng không gọi bà xã của anh đâu! Hừ! Có bản lĩnh thì trong lòng anh cũng đừng gọi! Em nghiêng người cọt cọt vào mặt anh xã, há miệng cắn nhẹ anh một cái coi như trừng phạt.

Bởi vì con cả nhà em bị đuổi ra khỏi nhà, cùng lắm tài ông mất ngựa chưa hẳn là không may. Anh xã sợ em buồn rầu thế mà không đi công tác nữa, mà anh để cho thư ký tuổi trẻ tài cao của anh mang đội ngũ đi, theo lời nói công bằng của anh xã, đó không phải là vụ làm ăn quan trọng, mấy người họ là có thể làm được rồi. Nhưng mà, về mặt và giọng nói nghiêm trọng của anh khi nghe điện thoại em cũng có thể nhìn ra lần đi công tác này không đơn giản như lời anh xã nói. Hừ! Không nỡ bỏ em lại thì nói không nỡ, lại còn nói việc không quan trọng! Anh già vô vị!

Vốn em nghĩ cái cô nhà giàu ngang ngược đi BMW chỉ là chuyện hiểu nhầm, dù sao anh xã cũng không có đàn bà ở ngoài, em lại càng không có đàn ông ở ngoài, vậy chỉ có thể giải thích là hiểu nhầm. Nhưng mà không quá vài ngày cô ấy lại xuất hiện trước mặt em lần nữa!

Vì sắp đến sinh nhật anh xã, mẹ quyết định làm vẫn thần để ăn mừng, đúng lúc anh xã không có việc gì ở nhà, không cần phải phiền đi báo mẫu, đôi ta đất tây nhau đi siêu thị mua đồ ăn. Kỳ thật, em rất thích đi dạo phố với anh xã, có thể khoe anh xã già nhà em với mọi người! Ký tên Kim Bảo Bối em lên anh, anh chỉ là của một mình em!

Nhưng mà, hai người bọn em còn chưa đi được bao lâu, đi động của em đột nhiên đổ chuông, dĩ nhiên là số lạ. Kỳ thật bình thường em không bao giờ nhận số lạ, nhưng không hiểu lần này ma xui quỷ kiến làm sao lại nhận điện thoại. Chủ yếu là do ảnh hưởng của anh xã, anh luôn nói vạn nhất nhờ bạn bè có chuyện gì thì sao? Không thể vì một dãy số lạ mà xảy ra chuyện được.

Nhưng mà nhận máy xong em lập tức hối hận. Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói không quen thuộc lắm, em nhớ người rất tốt! Đây nhất định giọng của cái cô đi BMW mũi hướng lên trời!

“Kim Bảo Bối đúng không? Có thời gian nói chuyện không?” Giọng nói vẫn kiểu nữ hoàng như vậy... em nghe xong không nhận được mà cũng nhủ mày, bắt đầu khó chịu.

“Xin lỗi, bây giờ bên tiêu thư không có thời gian, nếu cô vẫn muốn gặp tôi có thể tìm thư ký của tôi gọi điện hẹn trước.” Về phần điện thoại của thư ký kia, xin lỗi, có tự tìm đi! Em đừng đừng nói xong, không đợi bên kia mở miệng nói chuyện liền thờ phi phi cúp điện thoại. Đầu là đàn bà, bắt em phải hồi tỉnh sự trước kia của anh xã, bây giờ em nghĩ lại vẫn còn thấy khó chịu, cả người đều vô cùng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thẳng thắn

“Ai vậy?” Đang chọn cần tây, anh xa buông đồ ăn trong tay xuống, nhướn mày hỏi em.

“Chính là cái cô ngực bự đi BMW hôm nọ!” Em muốn biết về mặt bây giờ của anh xã thế nào, tốt, cặp mắt một mí của anh đang nhìn tay em.

“Anh muốn gọi lại thì gọi đi!” Dù sao em cũng không thiện với lòng mình, không sợ anh tra khảo! Nhưng mà hành vi này của anh xã cũng làm trái tim nhỏ nhỏ của em lạnh đi, anh lại không tin em! Em có thể nghi ngờ anh, bởi vì em là đàn bà! Nhưng anh là một người đàn ông, sao lại có thể hẹp hòi nghi ngờ bà xã thân yêu của anh được?!

“Đương nhiên muốn gọi, nếu cô ấy có thể tìm được điện thoại của em, gọi tên em, tìm đến em lần thứ hai, đây không thể giải thích đơn giản là tìm sai người nữa. Anh tin em, mặc dù là hiểu nhầm, anh cũng muốn tự mình nghĩ biện pháp giải quyết đúng không? Bằng không về sau cô ta lại quần lấy em.” Anh xã kéo em vào trong ngực, nói nhỏ xoa dịu em. Em nhìn khuôn mặt vừa nghiêm túc lại có nét hòa nhã của anh, cẩn thận nghĩ lại lời anh nói, anh cũng để ý cô ta, vì thế em gật đầu đồng ý.

“Em không thể để gọi lại cho cô ta, chờ cô ta gọi lại thì em nhận lời là được rồi nhé?” Vừa rồi em còn hồ hê như vậy, bây giờ bảo em chủ động gọi lại, em thật sự không có mặt mũi nào. Kim Bảo Bối em cũng là người có đầu có mặt, sao có thể làm chuyện như vậy được.

Anh xã vỗ đầu em, tỏ vẻ ngầm đồng ý. Vốn tưởng cái cô BMW kia sẽ không nhận được mà gọi lại, nhưng mà người ta cũng là kẻ sĩ diện, mãi cho đến khi em mua đồ ăn về nhà điện thoại vẫn không có động tĩnh gì cả.

“Hay là cô ấy thực sự tìm số của thư ký em?” Em vui vẻ, chẳng lẽ cô nhóc lại ngu như vậy? Nếu thật sự ngu như vậy, cô ấy cũng không khiến người khác ác cảm đến như thế. Kết quả, em vừa mới dứt lời thì đi động vang lên, số lạ, nhắc máy quai nhiên là cô gái đi BMW kia.

“Bây giờ cô có thời gian không?” Đi thẳng vào vấn đề, em thật sự tán thưởng cô ta. Em liếc mắt nhìn anh xã một cái, gật đầu nói ừ.

“Vậy gặp nhau ở Nguyệt Mãn Lâu, ăn một bữa cơm được không? Tôi sẽ không lòng vòng quanh co, quá thật có chuyện muốn nói với cô.” Một cô gái có thể thẳng thắn như vậy! Em cảm thấy hơi ghen tị với cô ta.

“Ừ, được.”

Thời gian hẹn là một lúc sau, bởi vì Nguyệt Mãn Lâu ở ngay gần nhà em. Có thể hẹn nhau ở đây thì cô gái kia không phải là người quá cẩn thận thì có ấy cũng là người sống trong đại viện, bởi vì xung quanh đây không có tiểu khu nào khác mà con gái có thể lái được BMW. Đương nhiên, đây là suy đoán của anh xã, em không có giác ngộ cao như thế, cũng không có nhiều não để rành rồi nghĩ đến việc này. Có thời gian, em còn phải nghĩ làm sao để dấy dỗ mấy đứa nhóc nhà em, yêu anh xã già, hiểu kính cha mẹ! Đứng khinh bỉ em, em chính là một bà chủ gia đình chính hiệu, em vui vẻ, em sống như vậy!

Cái cô BMW đang nhìn nữ phục vụ viên dẫn em với anh xã tới, đến mức ngăn người.

“Kim Bảo Bối, anh ta là ai vậy?” Cô ấy đánh giá anh xã nhà em từ trên xuống dưới, em muốn tiến lên một bước che trước anh xã, phòng trừ trường hợp cô ấy tấn công bất ngờ, kết quả là anh xã lại khoác tay lên vai ôm em lại, tỏ vẻ quan hệ của chúng em hết sức thân mật. Mặt khác ăn thăm hỏi em lại, phòng ngừa em lại làm gì tại quái!

“Xin chào, tôi là ông xã của Báo Bối, Trần Hạo Nam.” Anh xã biểu hiện rất lịch sự, giọng nói trầm thấp, giàu trí tuệ, em âm thầm sùng bái anh, sau đó trừng mắt một cái với cô phụ vụ vẫn đang trộm đánh giá anh xã già nhà em. Thật là, ông chú Nguyệt Mãn Lâu này huấn luyện nhân viên kiểu gì vậy? Chông của người khác có thể nhìn chăm chăm như vậy sao? Nhìn, nhìn đi, cô thầm nghĩ cái gì? Nếp nhăn trên mặt lộ rõ cả ra rồi kìa!

“... À, xin chào, tôi là Trần Tư Tư.” Cái cô Trần Tư Tư có họ hàng gần với anh xã này vẫn hơi bàng hoàng nhìn em, lại nhìn anh xã, vì mặt phi thường phấn khích, thậm chí quên cả tiếp đón hai chúng em. Vì thế cả ba người đều hơi xấu hổ, đứng nhưng trời trống ở đó, nhưng anh xã lại rất có phong thái chủ nhà thông thả nói: “Chúng ta ngồi xuống rồi từ từ nói chuyện?” mới phá vỡ cái cục diện bế tắc này.

“À, đúng, đúng, mời ngồi, phục vụ, trước hết cứ mang những món ngon nhất của nhà hàng lên, rồi lấy thực đơn để hai người chọn món.” Trần Tư Tư bây giờ mới tỉnh ra, hơi xấu hổ nói với người phục vụ. Vốn em với anh xã cũng không muốn ăn cơm ở bên ngoài, nhưng mà cô ấy đã gọi đồ ăn, chúng em cũng không nên không nề mặt mũi người ta.

“Chỉ có ba người thì gọi vài món là tốt rồi, vài món nổi tiếng là không thiếu đâu.” Anh xã liếc mắt nhìn em một cái rồi đưa trả thực đơn lại cho phục vụ.

Bởi vì cô ấy đã gọi com trước nên đồ ăn được mang lên rất nhanh. Em không hiểu, rõ ràng trong điện thoại cái cô BMW có vẻ rất thoải mái, vì sao đến lúc gặp mặt rồi lại cảm thấy cô ấy đang lo lắng gì đó, khó có thể mở miệng được.

Nếu cô ấy không nói, em với anh xã cũng không hiểu chuyện gì với chuyện gì, chỉ có thể giả ngu theo, yên lặng ăn cơm mà thôi. Anh xã thừa lúc em vẫn đang dờ dẩn, gấp cho em vài gấp ớt xanh vào trong bát của em.

“Em không thích, em không muốn ăn!” Hừ! Em muốn ăn cả!

“Em ăn cái này đi, tối nay làm văn thân, ăn làm.” Anh xã hạ mồi, chờ em cắn câu. Anh xã làm được văn thân là nhờ em dạy, năm đó em học ở lớp làm đầu bếp, vừa học vừa dạy, lúc đó anh xã cũng hơi mắc cỡ, nhưng rất kiên nhẫn học. Cuối cùng lúc anh xuất sư, tay nghề còn lợi hại hơn sư phụ là em, anh làm bánh chèo đáng yêu chết đi được. Hơn nữa, cuối cùng em cũng tìm được nhân tài như vậy, anh xã gói bánh chèo so với em ngon hơn rất nhiều. Nhưng mà, không phải lúc nào anh xã cũng xuống tay, có lúc thì vì anh không thích, có khi lại vì anh vội mà không được, cho nên có thể ăn bánh chèo anh xã làm quả thật là một sự hấp dẫn không nhỏ với em. Hơn nữa, em thích cùng anh xã vừa gói bánh chèo vừa nói chuyện phiếm, cảm thấy đây mới là hạnh phúc thực sự.

Mỗi câu của anh xã đủ hấp dẫn, con cá ngóc là em không do dự mắc câu, bung bát com ăn ớt xanh không còn một miếng, còn nhai vò cùng hăng hái.

“Kim Báo Bối, cô... quen Trịnh Thái đúng không?” Em vừa mới ăn vào miếng thịt bò anh xã gấp thường cho em, uống một ngụm canh nhuận hầu thì Trần Tư Tư bỗng nhiên phun ra từ đầu một cái tên quen thuộc.

“Khụ khụ...” Phiền cô nói chuyện với người ta cũng phải để ý thời điểm một chút có được không? Em với Trịnh Thái cũng không gặp nhau nửa năm rồi, chỉ có một lần nhận được bưu phẩm của cậu ta mà thôi, bên trong có một đồng ngọc thô đủ màu sắc, không thể ăn cũng chẳng thể dùng, còn chẳng thể bán luôn, nhưng mà em cũng rất thích, bởi mấy viên ngọc thô đó rất đẹp, rất có mỹ cảm. Công việc vẽ tranh minh họa của em cũng nhờ vào việc kết hợp màu sắc trên những viên ngọc thô này mà phối màu lên tranh, hiệu quả ngoài mong đợi.

Bởi thế đối với mấy viên ngọc dễ thương kia em đã mua một cái rồi mấy rất đẹp. Vì cái rô mấy này, em lại mua một cái bàn nhỏ hình chữ nhật chân thấp, vì cái bàn này, em lại mua một cái khăn trải bàn vuông thanh nhã, vì cái khăn trải bàn này em lại mua một cái bình hoa dễ cao... cuối cùng, phòng vẽ của em bị một đồng thượng vàng hạ cám chiếm đóng, làm em chẳng còn cách nào khác, đành phải làm một đợt tổng vệ sinh. Cuối cùng đồng ngọc thô đó bị em ném bừa vào góc phòng vẽ tranh, như vậy lúc nào em cũng có thể thấy chúng. Mà rồi với bàn cùng mấy thứ linh tinh khác đều được lau sạch rồi tổng vào kho. Còn mấy thứ còn lại, mấy đồ nhỏ thích, lại được cho vào phòng riêng chúng nó làm đồ trang trí.

Vì dọn dẹp phòng vẽ, em mệt tặc thờ không thẳng được thất lưng, phải nằm trên giường hai ngày mới đỡ được. Muốn nói con người em có thể có cái gì kiên trì hoặc có chuyện gì làm em cău, chính là lúc vẽ tranh không thích người khác làm phiền, em đang vẽ tranh thì đừng có quấy rầy em. Em có thể chịu được phòng vẽ tranh bừa bộn, cũng không thích để người khác dọn dẹp cho, mẹ em cũng không được. Cho nên mẹ nó có thể coi đây là một cách cân bằng của em. Mà đối với sự kiện ngọc thô này, theo lời bố chồng em thì em gọi là mất nhiều hơn được; theo lời bố em mà nói, em gọi là tiền mất tật mang; theo lời mẹ em thì là có làm khổ nhau. Nhưng mà, em cảm thấy đây là sở thích đặc sắc của Kim Báo Bối em.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 63

“Cô... không làm sao chứ? Không phải tôi có ý!” Nói tóm lại thì Trần Tư Tư này cũng ko phải người xấu, nhìn em bị sặc như vậy mà vẫn cuống cuồng, liền đưa cho em một cái khăn tay! Đúng, làm một chiếc khăn tay hiếm thấy! Loại đồ có này lâu rồi em không dùng. Mặc dù mọi người nói dùng khăn tay là không bảo vệ môi trường, nhưng mà có vấn đề miễn dùng, vì tiện mà!

Em cầm chiếc khăn tay to tắm lau qua hai cái, rồi cẩn thận trả lại cho người ta, anh xã liền đưa một tờ giấy đến trước mặt em. Kết quả anh xã mười phần khó chịu nhàu mảy, dùng một tay giữ chặt đầu em, ti mi lau sạch sẽ mới buông ra.

“Chính Thái là bạn thân của tôi, cô hỏi câu ấy có chuyện gì không?” Em uống một ngụm nước cho đỡ sợ, ngẩng đầu hỏi Trần Tư Tư đang rất chăm chú.

“Bạn thân? Là... bạn thân thôi?” Cô ấy nháy mắt mấy cái, nhìn rồi lại nhìn em, lại nhìn tiếp sang anh xã em, cuối cùng đôi mắt cũng dừng lại trên người anh xã em.

“Nếu tôi đoán không sai, thì Trần tiểu thư với Trịnh Thái cũng có quan hệ không tồi đúng không! Nếu không cũng sẽ không biết chuyện cậu ta quen bà xã tôi. Nhưng mà để tôi nói rõ một chút, Trịnh Thái là bạn tốt của hai người chúng tôi, quen nhau cũng mấy năm rồi. Đạo trước nghe cậu ta về nước, nhưng do công việc bận rộn, chúng tôi còn chưa gặp cậu ấy!” Lời của anh xã khiến em dễ ý, thứ nhất, cái cô này có quan hệ không tồi với Trịnh Thái, có thể tới trình độ nào đó? Cái người đàn ông mà cô ấy nói chẳng lẽ là chỉ Trịnh Thái? Nói vậy, bên người em ngoài trừ anh xã ra, mấy năm qua cũng chỉ quen với Trịnh Thái, gần gũi... cũng không phải không có khả năng. Nhưng mà rõ ràng quan hệ của em với Trịnh Thái là quan hệ bạn bè nam nữ thuần khiết, vì cái gì mà từ miệng cô ấy em lại biến thành kẻ thứ ba hả?

Thứ hai, Trịnh Thái về nước rồi! Trước kia cậu ta mà về nước chắc chắn sẽ đến chỗ em, nhưng bây giờ nếu không phải anh xã nói ra thì ngay cả chuyện cậu ta trở về em cũng không biết. Trong lòng tự dung có cảm giác là lạ. Giống như là lúc bé nghe thấy người bạn thân nhất của mình nói xấu mình.

“Thì ra là thế! Thì ra là Trần tiểu sinh cũng quen Trịnh Thái, thật sự là duyên phận! Tôi là hôn thê của Trịnh Thái, sở dĩ tìm Trần phụ nhân là do có chút hiểu nhầm! Tôi lấy trà thay rượu, kính hai người một ly, vì hiểu nhầm nhỏ nhỏ này giải thích!” Trần Tư Tư cũng ngắt đứt khoát đem vụ đánh ghen này liếm hết đi rồi hào sảng uống hết ly trà không còn một giọt, cuối cùng còn học đại hiệp trong TV dốc ngược chén, quả là can thận.

Cái cô Trần Tư Tư này không chỉ xinh xắn mà còn có tâm kế, lời ăn tiếng nói, hành động cử chỉ hào sảng, khiến người ta vui vẻ.

“Không có gì, không có gì!” Một bên anh xã trả lời Trần Tư Tư, một bên lặng lẽ cướp lấy ly trà trong tay em.

“Uống từ từ thôi!” Anh nhỏ giọng nhắc nhở em. Ặc! Chẳng lẽ anh xã là con giun trong bụng em? Sao anh biết em muốn bắt chước Trần Tư Tư uống một hơi cạn sạch.

“Thoạt nhìn hai vị như là vợ chồng son, với mối kết hôn đúng không?” Trần Tư Tư hỏi rất bình tĩnh. Nhưng mà cả em với anh xã đều dờ người ra, con chúng em còn có cả tá rồi (hơi khoa trương một chút), chẳng lẽ nhìn còn giống vợ chồng son sao?!

“Tôi chỉ hỏi bừa thôi. Trong nhà tính để tôi với Trịnh Thái cuối năm thành hôn, cho nên bây giờ tôi cũng quan tâm đến chuyện kết hôn, tương hai người mới tân hôn, hỏi hai người đề tư vấn chút xu hướng kết hôn bây giờ mà thôi.” .... Giết người không thấy bóng, nói dối mà cũng có thể che dấu sạch sẽ như vậy.

“Chúng tôi kết hôn ba năm rồi. Lúc tôi quen Trịnh Thái thì cũng qua giai đoạn tân hôn khá lâu, càng không nói tới bây giờ.” Có đã mười phần muốn biết thì tôi cũng thành thật trả lời, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi. Giải thích sớm một chút càng đỡ một hồi ghen tuông.

Tạm biệt với Trần Tư Tư xong, lên xe, anh xã cũng không vội và lái xe, mà im lặng không lên tiếng nhìn em, thấy em ngạc nhiên. Nếu chuyện đã sáng tỏ như vậy rồi, anh còn hoài nghi cái gì nữa? Cái chuyện lông gà, vò tôi giữa em với Trịnh Thái không phải anh rõ ràng nhất sao? Nhớ năm em quen cậu ta, lúc cậu ta biết chuyện của em cũng không đành lòng, nói cho mẹ em biết. Đương nhiên, đây là chuyện sau này mẹ nói lại cho em, mẹ nói em có thể coi Trịnh Thái là bạn, nhưng không thể thân thiết quá mức, càng không thể bước qua Lối Trại, vì vì em đã có gia đình. Đờc mẹ Maria, lúc đó em sợ phật khiếp, bởi vì trong lòng em Trịnh Thái là một tiểu thụ chính hiệu, chẳng khác gì với bọn Tiểu Nhan, Bồn Bồn! Nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật, lúc ấy Trịnh Thái không phải không biết cả nhà em đã ngã về phía anh xã, cậu ấy nói chuyện này cho mẹ em chẳng khác nào nói cho anh xã cả. Nếu sau khi quay lại với nhau, anh xã còn ăn đấm chũa này thì em đã có cơ hội thoát tốt để cưới nhạo anh mới phen. Rõ là đồ hẹp hòi! (về chuyện em ăn đấm chũa cả anh xã, đó là đặc quyền của phụ nữ, không được phân phối)

“Anh có chuyện gì?” Em ngừng đầu, híp mắt nhìn anh xã.

“Nào hôm nay hoạt động nhanh nhả.” Kết quả anh xã trầm mặc một lúc, găm giữ hai tiếng đi đầu em xuống, anh nói một câu làm em học máu! Nói nào em hôm nay hoạt động nhanh! Nào Kim Báo Bối em ngày nào cũng hoạt động nhanh! Chỉ là em làm hoạt động mà thôi!

“Em giải thích rõ rồi chứ? Có ấy sẽ không tìm em về chuyện này nữa chứ?” Em quan sát một lúc, có Trần Tư Tư này cũng không cao hơn em bao nhiêu. Những người có chiều cao nửa vởi như chúng em đều thích đi giày cao gót. Cô ấy cũng không ngoại lệ, cái gót kia còn đặc biệt mảnh! Em không tưởng tượng được hiệu quả của cái gót giày như vậy nên thẳng vào trán, cũng không dám tưởng tượng. Cho nên, em cắt lệ cảnh báo bản thân cái chuyện em đã từng trải nhiệm qua này, nói gì thì cũng phải giải thích với cô ấy rõ ràng, em với Trịnh Thái quả thật không có gì. Một Tiểu Chính Thái với một người đã có gia đình như em có thể sinh ra cái gì được, đúng không?

“Không có việc gì, có anh ở đây có ấy dám làm gì em.” Anh xã cúi xuống muốn hôn một cái lên mặt em, kết quả em ngừng đầu, chuẩn xác dùng môi đâm lấy môi anh, thừa dịp anh xã còn đang bắt ngờ vì nhầm địa điểm mà há miệng, em vươan đầu lướt đảo một vòng trong miệng anh, sau đó nhanh chóng rút lui.

“A! Có mùi ớt xanh!” Anh xã cau mày chắt lưỡi, tiện lại cắn em một cái nữa mới lái xe.

Ở thành phố A, anh xã cũng không có bạn bè hay anh em đặc biệt thân thiết nào cả. Thời trung học anh cũng có một đám bạn thân, nhưng kể từ sau khi anh vào bộ đội, người đi học vẫn đi học, người buôn bán, kẻ thì chuyển nam người bắc. Mặc dù cũng có ở thành phố A, nhưng sau 6 năm xa cách, cũng chẳng còn nhiều chuyện để nói, nhiều nhất vẫn chỉ là quan hệ làm ăn mà thôi. Mà đối với chiến hữu trong quân ngũ thì anh lại rất tích cực liên lạc, nhưng mà mọi người đều từ ngũ hồ tứ hải tụ hợp, xuất ngũ xong là về nhà với gia đình, cơ hội gặp nhau không nhiều. Còn lại là bạn nhậu sau khi xuất ngũ trở về mở công ty thì càng không cần phải nói, bọn họ đều vì lợi ích của nhau, thương trường như chiến trường, chẳng sai chút nào. Một khác trước còn vì một lợi ích nào đấy mà anh tôi đánh nhau người chết ta sống, nhưng ngay sau đó cũng có thể vì một lợi ích khác mà anh tôi cũng có thể ôm vai bả cổ vui vẻ bình thường!

Cho nên, sinh nhật anh xã rất đơn giản, chỉ là ở nhà với gia đình, gói cái bánh chèo, ăn miếng bánh ngọt là được. Anh coi nhè, cũng không gọi hai chị qua đây. Theo lời bố chồng thì, ngoài việc bố mẹ khỏe mạnh ra, làm con gái, kỳ thật không có tư

cách sinh nhật, chỉ cần tự mình thoải mái là được. Bố mẹ em cũng rất tán thành, thuận tiện phê bình hành vi phò trương lãng phí trước kia của em. Em bấu mỗi không cho là đúng, mỗi lần em làm sinh nhật đều tổ chức ở nhà cà, cái loại party không lớn không nhỏ. Bởi vì bố mẹ ngại chỗ ăn chơi bên ngoài không an toàn, không đồng ý cho em tổ chức. Nếu là sinh nhật người khác mà nói, bọn họ không có quyền can thiệp nên mới đành ngăn vạ lời dận dò cho em. Kỳ thật sinh nhật của em mà gặp người ta thì có mà gặp sự phụ, nhỏ không đáng kể. Đây là phò trương lãng phí của em, nếu là người ta thì phải là cực kỳ xa hoa.

Lúc làm vẫn thần quí nhiên anh xã không nuốt lời, một mình anh gói bánh chỉ để cho em ăn. Mẹ nói em có lòng tham không đấy.

“Hôm nay con ăn không hết thì còn có ngày mai! Mẹ để lên tủ đá cho con!” Ăn bánh chéo của anh xã gói mà để ả? Còn không để em ăn trong bát nhìn trong xoong.

“Cùng một loại nhân, cùng một loại vỏ, mùi vị sao lại không giống nhau được? Thật không biết đầu lưỡi con làm từ cái gì!” Mẹ liếc mắt nhìn em một cái, thăm oán về cung chiều.

“Á —— Cho mẹ xem lưỡi của con làm từ cái gì.” Em nâng má đến trước mặt mẹ, thè lưỡi ra cho mẹ xem.

“Hả? Sao lại rách da như thế này?” Mẹ ngạc nhiên phát hiện vết thương của em như Colombo phát hiện ra lục địa thứ 6, nhưng mà lúc Colombo phát hiện Châu Mỹ thì vui mừng như kẻ điên, còn mẹ thì lại xót em, nhủu mày nhìn đầu lưỡi em

“... ả” Em trộm nhìn anh xã cũng đang mang vẻ mặt xấu hổ, cuối cùng không thể không nói dối là do em không cẩn thận cắn phải. Không thể nói thật là trong lúc chúng em hôn nhau, anh xã cắn em thành như vậy!

“Trong nhà cũng không thiếu thịt cho con ăn, sao lại còn phải tự cắn đầu lưỡi mình?” Mẹ nhéo hai má em, không hỏi chuyện này nữa. Em mừng thầm... ề lưỡi với anh xã một cái, bão trời đánh này còn không thêm nhìn em, làm ra bộ nghiêm trang làm tiếp tục làm vẫn thần! Có bản lĩnh thì lúc hôn em anh cũng nghiêm túc như vậy em! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Ngoại truyện ngắn: Phải gả thì gả cho ông xã già.

Bão Bão nhà của em, cũng chính là em gái em tiêu tiểu sai sai đã cậu bạn trai nhà nó, còn làm bồ như hai mắt nhắm lệ lưng tròn, bộ dáng nói chính mình thất tình, cho nên được ba mẹ đặc xá tới nhà của em giải sầu.

“Em có mắt hứng cũng đừng lấy trường nam nhai chị gặn cá chém thớt được không?” Em nhìn Bão Bão sai báo Trần Tư Nam đang ở nhà nghỉ hè mà sốt ruột, bao che cho con .

“Nhì đồng cánh tay nhỏ, cẳng chân nhỏ, đúng thời điểm phát đục thì phải rèn luyện nhiều mới có lợi. Nam Nam, mát-xa bả vai cho đi.” Cừ thật! Dám xem em như vô hình!

“Nam Nam ngoan, chính mình chơi đi con, không cần đề ý đến đi.” Trường nam nhà của em bắt đầu thay răng, tên nhóc này siêu cấp thích chum điện, bởi vì thiếu mấy cái răng mà cả một đoạn thời gian dài thích nói chuyện.

“Cậu nói, là một quý ông phải thỏa mãn mọi yêu cầu hợp lý của phụ nữ.” Trần Tư Nam đã bị Bối Bối nhà của em dạy xấu rồi

“Ba ba của con còn nói, phong cách quý ông là cách thức tây phương dùng để quản thúc thú tính đó!” Em vỗ vỗ mái đầu nhỏ của Trần Tư Nam, đùa nhà này tuổi càng lớn càng không thân cận với anh xã, nhưng lại cùng Bối Bối đặc biệt gần gũi. Em cũng không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

“Lão nam nhân đó biết cái gì nha!” tên nhóc này vừa nghe em nhắc tới anh xã, đôi mắt nhỏ nhè đồng kìa đây về xem nhẹ.

“Ai, Trần Tư Nam, không được xem nhẹ cha mẹ cho con con no áo ấm nha! Còn nhỏ tuổi không học theo gương tốt! Ba ba con mỗi ngày tần tảo khổ khổ, không cầu con phải hiểu hiểu thuận thuận, ít nhất con phải tôn kính ba!” Em nên thay anh xã già của em giải oan.

“Đúng vậy đúng vậy, tên nhóc kìa, cháu không biết ba ba cháu có bao nhiêu vĩ đại đâu! Di bệ nhỏ của cháu vừa quyết định, phải gả liền gả cho ông xã già như ba cháu vậy!” Bão Bão cũng đi theo hát đệm

“Àch..... Em không phải vừa mới thất tình sao? Em không phải thích nam sinh trẻ tuổi đầy năng nổ như ánh mặt trời sa? Em như thế nào.....” Bắt đầu nhỏ nhưng tỷ phu của nhà người? Anh xã già nhà của em khi nào thì được hoan nghênh như vậy?

“Chị à, trái qua một tuần thiết thân thể nghiệm, em cảm thấy vẫn là đàn ông già như tỷ phu vậy mới đáng tin. Nam sinh trẻ tuổi hiện tại..... Hừ! Không đáng nhắc tới!” Bão Bão bấu môi.

“.....” Được rồi, em quýnh 囧.

“Đúng rồi, chị, anh rể của em có nói thời điểm nào đổi xe cho chị không? Đến lúc đó Tiểu Bạch cho em chạy nha!” Bão Bão mở to mắt ởtrong sân nhà của em vòng vo vài vòng, liếc nhìn chăm chăm Tiểu Bạch nhà của em

“Chị không tính đổi xe đâu!” Tuy nói Tiểu Bạch cũng được vài tuổi rồi, nhưng mà lúc chạy lúc không như em vậy, trên cơ bản Tiểu Bạch nhà của em vẫn mới đến tám phần đầu! Tiền anh xã nhà của em cũng không phải gió từ trời thổi xuống, em không thể hồ chít đổi xe nha! Huống hồ dám chị em bạn bè đôi đi đôi lại, nhưng mà Tiểu Bạch nhà của em là xa hoa nhất, em hoàn toàn không cần phải so đo. Hơn nữa, mọi người gần đây đều vội vàng sinh con nuôi con, cũng không có thời gian đi ra ngoài khoe. Tiểu Bạch nhà của em đều ở gara lý một thời gian dài rồi.

“Em nếu muốn chạy thì chị cho em mượn hai ngày.” Dù sao em cũng không thường ra ngoài.

“Cái em muốn có được quyền sở hữu mà không phải là được quyền sử dụng. Chị phải xác định cho rõ ràng nha chị Bối Bối yêu của em.” Bão Bão nằm trên chiếc giường lưới giống như trên hành tinh Pandora trong film [Avatar] mà anh xã đã phải bỏ gần nửa ngày giúp em biến thành lưới ngủ, về mặt vô cùng coi thường nhìn em

“Mấy xuống đây cho chị! Vài ngày không giáo dục, mấy lại không biết chị mấy loại hại thế nào!” Em lôi Bão Bão từ trên giường xuống dưới, đánh một trận no nê.

“Nhìn thấy không, về sau đối đãi với những kẻ được một tác lại muốn tiến một thước thì phải không chút lưu tình như vậy!” Đánh xong , em quay lại giáo dục ba đứa nhỏ.

“Kim Bão Bối, em đang kích lệ bọn nhỏ tuyên dương tư tưởng bạo lực sao?” Anh xã không biết khi nào thì trở lại, còn ôm đại bảo nhè cùng nhị bảo nhè vốn đang nằm trên chiếu, đen mặt nghiêm khắc nhìn em

“Đúng vậy, em hôm nay rất bạo lực ! Trần Tư Nam, không cần liếm lợi, cần thận rằng con cả đôi đều không mọc ra được!” Em dùng ánh mắt lướt đến cái miệng nhỏ nhắn của Trần Tư Nam đang mím chặt môi lại, đầu lưỡi không biết ở bên trong đảo loạn cái gì. Đưa nhỏ kháng định là ngứa răng.

Em thừa nhận, em hôm nay là tới ngày sinh lý, tâm tình không được tốt.

Chờ em đắc tội với tất cả mọi người, nhận lấy ly nước ô mai ướp lạnh trong tay người giúp việc không biết muốn đưa cho ai, ngẩng đầu lên tỉnh uống một hơi cạn sạch, thì bị anh xã ngăn lại .

“Muốn đau bụng thêm nữa sao?” Anh xã đầu tiên là vỗ vỗ đầu cho em nguoi ngoai, rồi đem đồ uống trong tay em lấy đi.

“Đã đau rồi.....” Em khó chịu đã nửa ngày nay.....

“Lại ăn lạnh tinh thần phải không?” Anh xã nhận mệnh thở dài, dùng đôi tay to vuốt về bụng nhỏ của em

“Không.....” Chính là cướp một miếng kem của Trần Tư Nam, đoạt một miếng dưa hấu ướp lạnh của Bão Bão, , đoạt nửa bình sữa chua hơi lạnh của Đại Bảo nhè, Nhị Bảo nhè..... Em chợt dạ không dám nhìn ánh mắt Anh xã, liền theo đôi bàn tay to ở trên bụng em xoa xoa ản ản.

“Xứng đáng!” Anh xã xoa nhẹ em trong chốc lát, liền đứng dậy đi vào phòng tắm rửa thay quần áo.

“Cho nên nói, phải gả liền gả cho ông xã già.” Bão Bão giống u lính sau lưng em lên tiếng.

“Đúng vậy, bão nam nhân đối xử với mẹ mẹ vẫn là không sai.” Trần Tư Nam cũng vô cùng thâm trầm theo gặt gặt đầu.

Hai đứa ngồi ngồi trên chiếu kìa cũng bão nam nhân tốt đàn ông già được nói không ngừng. Lay mẹ Maria, đó là cha ruột của bọn con nha!

Vào lúc ban đêm, Bão Bão đã bị em đóng gói đuổi về nhà mẹ đẻ, kèm theo Tiểu Bạch nhà của em. Chúng ta không thể trêu vào còn trốn không được sao!

“Mấy đứa, nhớ rõ phải kêu ba ba!” Em thừa dịp anh xã tắm rửa, lại giáo dục ba đứa con.

Vì thế, chờ lúc Anh xã đi ra, bà tên nhóc kìa vô cùng thần thiết bám lấy Anh xã một cái ba ba hai cái ba ba, kêu nghe kinh khủng chết được. Anh xã già trên mặt cũng đeo theo nụ cười ôn hòa hết cỡ.

Chà, em cảm thấy em càng ngày càng giống hiền thê lương mẫu.

Nhưng mà bọn nhỏ hô hai tiếng ba ba sau lại bắt đầu thay đổi giọng:

“Ba ba ba ba! Mẹ mẹ làm chúng con sợ!”

“Không đúng, là đe dọa!” Rốt cuộc là trường tử, biết cách dùng từ nhất.

.....

Bọn nhỏ nhìn Anh xã, Anh xã nhìn em, em nhìn trần nhà. Không phải nói, trần nhà nhà của em càng xem càng thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Xã Già Nhà Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.